

СТИВ ОЛТЪН ПРОРОЧЕСТВОТО НА МАИТЕ

Част 1 от „Домейн“

Превод от английски: Ирена Райчева, 2012

chitanka.info

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Стоя тук пред обширното плато и споделям чувството на самота, което със сигурност е усещал и създателят му преди хиляди години. Пред мен лежат отговорите на загадките — загадки, които може би определят дали нашият вид ще живее или умре. Бъдещето на човешката раса — има ли нещо по-важно? Но стоя тук сам, орисан от търсенето си на това чистилище от скали и пясък, докато търся връзка с миналото, за да разбера опасността пред нас.

Годините си взеха своето. В какво окаяно същество се превърнах. Някога именит археолог, сега съм обект за подигравка за колегите си. Съпруг, любим — това са само далечни спомени. Баща? Едва-едва. По-скоро измъчен учител, нещастно товарно животно, водено от моя син. Всяка стъпка през тази покрита с камъни пустиня причинява болка в костите ми, докато мислите, приковани завинаги в главата ми, повтарят подлудяващата съдбовна мантра отново и отново. Каква висша сила избра да измъчва моето семейство? Защо бяхме благословени с очи, които могат да видят пътните знаци на смъртта, докато другите се препъват наоколо като слепи?

Луд ли съм? Тази мисъл не ми излиза от главата. С всяка нова зора трябва да си наложас да препрочитам основните положения в хрониките ми, било то само за да си припомня, че съм, на първо и най-важно място, учен, не, не само учен, но и археолог — търсач в миналото на човечеството, търсач на истината.

Но за какво ни е истината, ако не може да бъде приета? За колегите си без съмнение приличам на селски идиот, викащ предупреждения за айсберги към пътниците, качили се на Титаник, когато непотопяемият кораб излиза от пристанището.

Дали съдбата ми е да спася човечеството, или просто да умра като глупак? Възможно ли е да съм прекарал целия си живот, тълкувайки знаците неправилно?

Скърцането на стъпки по кремъка и камъните прекъсва изповедта на глупака.

Това е синът ми. Кръстен на архангел преди петнадесет години от обичаната ми съпруга, Майкъл ми кимва и веднага запълва дупката в сърцето ми. Майкъл е причината да продължавам, причината да не прекратя окаяното си съществуване. Лудостта на моето търсене го лиши от детство, но много по-лоши бяха моите гнусни дела, извършени преди години. В негово лице се завръщам, неговата съдба искам да променя.

Боже, дай на това слабо сърце достатъчно сили, за да успея.

Майкъл сочи напред, припомняйки ми, че следващата част от загадката ни очаква. Стъпвайки внимателно, за да не нарушим пампата, се изправяме пред това, което вярвам, че е началото на старо 3000 години съобщение. Разположена в средата на платото Наска, положена ненарушена от странните линии и колосалните животински изображения, се намира тя — идеална окръжност, издълбана дълбоко между покритите с черна патина камъни. От този тайнствен център излизат, като слънчеви лъчи на детска рисунка, 23 разположени на равни разстояния линии. Двадесет и две от тях са дълги по около 180 метра. Една от линиите е подравнена по слънцестоеенето, друга — с равноденствието, променливи, отговарящи на другите древни места, които изследвах през целия си живот.

Най-интригуваща е двайсет и третата линия — ясно очертан релеф в пампата, простиращ се по скали и хълмове на 37 километра!

Майкъл вика, металдетекторът му се взривява, щом приближаваме центъра на фигурата. Нещо е заровено под почвата! С подновени сили копаем в гипс и камъни, като разкриваме жълтата пръст под тях. Това е ужасно действие, особено за археолог, но се самоубеждавам, че краят наистина ще оправдае средствата.

И ето го, блестящ под изгарящото слънце. Гладък и бял, кух метален цилиндър, дълъг половин метър, не по-уместен в пустинята Наска от мен самия. Подобна на свещник с три рамена рисунка украсява единия край на обекта. Слабото ми сърце трепери, защото познавам този символ така, както и линиите на отрудената си ръка. Тризъбецът на Паракас — иконата подпис на космическия ни учител. Подобен знак, дълъг 180 и широк 60 метра, украсява близкия планински склон.

Майкъл закрепя фотоапарата, докато аз отварям металната кутия. Треперещ, изваждам нещо, подобно на кърпено платно, като пръстите ми усещат как то се разрушава, щом започва да се разгъва.

Това е древна карта на света, подобна на споменатата преди 500 години от турския адмирал Пири Рейс. (Вярва се, че тази тайнствена карта е била вдъхновението на смелата експедиция на Колумб през 1492 г.). До наши дни картата от 14-ти век на Пири Рейс остава загадка, тъй като на нея се появяват не само неоткритите земни маси на Антарктика, но и геоложският строеж на континента, начертани, все едно че там няма лед. Сега спътниковите радарни сканирания потвърждават невероятната точност на картата, като допълнително объркват учените как някой би могъл да начертае подобни карти без помощта на самолет.

Може би по същия начин, по който са начертани и тези фигури на Наска.

Подобно на картата на Пири Рейс, пергаментът, който държи в ръце, е начертан с използването на задълбочени познания по сферична тригонометрия. Дали тайнственият картограф е нашият древен учител? В това няма съмнение. Реалният въпрос е — защо е избрал да остави точно тази карта?

Майкъл бързо прави снимка с неговия Полароид, а древният документ се набръчква и разпада до прах в дланите ми. След няколко мига оставаме втренчени в снимката, като забелязваме, че е акцентирано върху обект, очевидно имащ голямо значение. Това е малка окръжност, начертана във водите на Мексиканския залив, разположена точно на запад от полуостров Юкатан.

Местоположението на белега ме изненадва. Това не е някоя от древните руини, това е нещо напълно ново. По кожата ми избива студена пот, по ръката ми започва да пълзи познато изтръпване.

Майкъл усеща приближаването на смъртта. Претърсва джобовете ми, бързо намира таблетка и я поставя под езика ми.

Пулсът ми се успокоява, изтръпването отстъпва. Докосвам бузата му, след това убеждавам сина си да се върне към работата си. С гордост гледам как проучва металния контейнер — с черните си очи, врати към невероятно съсредоточен разум. Нищо не убягва очите на моя син. Нищо.

След миг прави друго откритие, което може би обяснява мястото, подчертано в Мексиканския залив. Спектралният анализатор на металдетектора е определил молекулярния състав на плътния бял метал — и това е цяла история сама за себе си.

Древният цилиндър е направен от иридий.

Чист иридий.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл

14 юни 1990 г.

ПРОЛОГ

Преди 65 милиона години

Галактика Млечен път

Една спирална галактика — един от 100 милиарда острови от звезди, движещи се през тъмното вещество на вселената. Въртяща се като светец космически пумпал в празнотата на пространството, галактиката носи повече от 200 милиарда звезди и безбройни други тела в титаничния си вихър.

Нека да разгледаме центъра на тази галактика. Като наблюдаваме формацията в нашето тримерно ограничение, погледът ни първо се притегля от подутината на галактиката, съставена от милиарди червени и оранжеви звезди, въртящи се в облаци от галактически прах, с диаметър някакви си 15000 светлинни години (като една светлинна година е приблизително равна на 9,5 трилиона километра). Около лещовидния район се върти по-плоският, кръгов диск на галактиката, дебел 2000 светлинни години и с диаметър 120000 светлинни години, съдържащ по-голямата част от галактическата маса. Около този диск се носят спиралните ръкави на галактиката, дом на ярки звезди и светещи облаци от газ и прах — космически инкубатори, раждащи нови звезди. Над и отвъд тези спирални ръкави се простира галактическият ореол, рядко населен район, съдържащ кълбовидни звездни купове, които поддържат по-старшите членове на галактическото семейство.

Оттам се преместваме в самото сърце на галактиката — сложен регион, заобиколен от въртящи се облаци газ и прах. В това ядро е скрит истинският двигател на звездната формация — чудовищна черна дупка — плътен, въртящ се вихър от гравитационна енергия, три милиона пъти по-тежък от Слънцето. Тази лакома космическа машина поглъща всичко в бездънната си хватка — звезди, планети, вещество, даже светлина, докато разбърква небесните тела на спиралната галактика.

Сега нека да погледнем към спиралната галактика от по-високо измерение — четвърто измерение от време и пространство. През галактическото тяло се разклоняват като артерии, вени и капиляри невидими потоци от енергия, някои толкова големи, че могат да транспортират звезда, други деликатни, микроскопични нишки. Всички се захранват от невъобразимите гравитационни сили на черната дупка, разположени в Галактическият Център. Направете отвор в някой от тези потоци и ще получите достъп до магистрала от четвърто измерение, която пресича рамките на времето и пространството — като приемаме, разбира се, че транспортният ви съд може да преживее такова пътуване.

Както галактиката се върти около гигантската си централна точка, така се движат и тези змиевидни потоци от енергия, винаги въртящи се, продължаващи безкрайното си пътуване през галактическата равнина подобно на странните спици на вечно въртящо се космическо колело.

Подобно на пясъчно зрънце, хванато в мощното течение на гравитационния поток, един снаряд с размерите на астероид препуска през потока в четвъртото измерение, вход в пространството и времето, разположен в момента в ръкава Орион на спиралната галактика. Овалната маса, с диаметър почти единадесет километра, е защитена от смазващата прегръдка на цилиндъра от изумруденозелено антигравитационно силово поле.

Небесният пътник не е сам.

Прикрит в заредената магнитна следа на сферичния обект, окъпан в защитната среда на силовото поле, се намира друг съд — помалък, гладък, с плосък, кинжаловиден корпус, съставен от блестящи златни слънчеви панели.

Пътуваща през размера на пространството и времето, космическата магистрала поставя пътниците си в район на галактиката, разположен по външния ръб на ръкава на Орион. Право пред тях е слънчева система, съдържаща девет планетарни тела, управлявани от единична жълто-бяла звезда.

Плувайки в гравитационното поле на звездата, огромният иридиев съд бързо се приближава към целта си — Венера — втората

планета след Слънцето, свят на интензивна жегата, обгърнат под покров от гъсти киселинни облаци и въглероден диоксид.

По-малкият съд бързо приближава отзад, разкривайки присъствието си на врага.

Незабавно иридиевият транспорт променя курса си, като увеличава скоростта си, включвайки се в гравитационното притегляне на третата планета на системата, воден, син свят, съдържащ отровна кислородна атмосфера.

С бляскаво присветване, по-малкият съд излъчва нагорещен до бяло лъч от енергия от разширена като плавник на риба антена, подаваща се над носа му. Зарядът си пробива път през йонния поток на електромагнитната опашка на сферата като светкавица, пътуваща по метален кабел.

Зарядът се възпламенява над иридиевия корпус като сияние, като електрическият удар дава на късо двигателната система на съда, и мощно отклонява гиганта от курса му. Веднага повредената маса е захваната от смъртоносната прегръдка на гравитационното поле на синия свят.

Снарядът с размер на астероид се носи безконтролно към Земята.

Със звуков бумтеж иридиевата сфера прониква във враждебната атмосфера. Външният огледален корпус се напуква и покрива с дупки, след това за кратко избухва в ослепителна огнена топка, преди да се гмурне в плитко тропическо море. Забавен едва-едва от хилядите метри вода, той удря дъното за част от секундата — като кара, за нереален момент, цилиндър от океана да отстъпи от морското дъно.

След наносекунда небесният удар детонира в блестяща бяла светкавица, отделяйки 100 милиона мегатона енергия.

Гръмотевичната експлозия разтърсва цялата планета, като генерира температури над 17700 градуса, по-горещи от повърхността на слънцето. Веднага се запалват две газообразни огнени топки. Първата, пращен облак от горещи, разпратена скала и иридий, идващ от разрушения външен корпус на кораба, следвана от издигащи се облаци пара и въглероден диоксид под високо налягане, газове, отделени от изпаряването на морето и варовиковото му дъно.

Парчетата и свръхнагретите газове се издигат в съсипаната атмосфера, дърпани нагоре през вакуума, създаден от сливането на обекта. Огромни ударни вълни набръчкват морето, като създават

чудовищни цунами, пречупващи се на височина над деветдесет метра, когато достигат плитчините и се насочват към сушата.

Южното крайбрежие на Северна Америка

В мъртвата тишина глутницата велоцираптори се доближава до жертвата си, десет метров женски коритозавър. Усещайки опасност, паткоклюното влечуго вдига величествения си ветрилообразен гребен, души влажния въздух и открива миризмата на глутницата. Изсвирвайки предупреждаващ вик към останалата част от стадото, тя се втурва през гората, като галопира към морето.

Без предупреждение блестяща светкавица зашеметява бягащия паткоклюн. Влечугото залита, тръскайки голямата си глава, опитвайки се да възстанови зрението си. Зрението ѝ се прояснява, но два грабливи гуцера скачат от листата и започват да пицят към едрия звяр, като блокират бягството ѝ, докато останалата част от глутницата скача по гърба на коритозавъра, разкъсвайки плътта му със смъртоносни сърповидни крака. Един от първите ловци достига гърлото на паткоклюна, прехапва хранопровода на животното и забива крака и нокти сърпове в меката плът под гръдната кост. Нараненото влечуго издава слаб вик, давайки се в собствената си кръв, докато друг хищник ухапва плоската му муцунка, забивайки предни нокти в очите на коритозавъра, и поваля по-тежкия противник на земята.

За мигове всичко приключва. Хищниците ръмжат, заканващи се един на друг, докато откъсват хапки плът от все още мърдащата жертва. Заети с убийството, велоцирапторите игнорират треперещата почва под краката си и приближаващия гръм.

Над главите им преминава тъмна сянка. Птицевидните динозаври едновременно поглеждат нагоре, като от челюстите им капе кръв, а те ръмжат срещу високата като планина водна стена.

Високата двадесет и два етажа вълна се пречупва — и след това пада — като удря изненаданите ловци, втечнявайки костите им в пясъка с гръмотевичен плясък. Вълната връхлита на север, като кинетичната ѝ енергия унищожава всичко по пътя ѝ.

Цунамито наводнява терена, помитайки растителност, остатъци и земни създания в тътнещия си прилив, докато потопява тропическия бряг на стотици километри във всички посоки. Малкото останала

извън пътя ѝ гора се подпалва, когато изгарящите взривни вълни превръщат въздуха в огнена пещ. Два птеранодона се опитват да избягат от този холокост. Издигнати над дърветата, крилете на влечугите се запалват, изпепелени от горещия вятър.

Високо горе парчетата иридий и камъни, изхвърлени към небето, започват да навлизат в атмосферата като горящи метеорити. За часове цялата планета е обгърната от гъст облак прах, дим и пепел.

Гората ще гори с месеци. За почти година никаква слънчева светлина не прониква през черното небе, за да достигне повърхността на някога тропическия свят. Временното прекъсване на фотосинтезата ще унищожи хиляди видове растения и животни на Земята и в морето, а евентуалното връщане на слънцето е последвано от години ядрена зима.

За един катастрофален миг продължилото 140 милиона години господство на динозаврите достига до рязък край.

С дни гладкият златист кораб остава в орбита високо над разрушения свят, като сензорите му непрекъснато сканират зоната на удара. Магистралата в четвъртото измерение към вкъщи отдавна е изчезнала, защото въртенето на галактиката вече е преместило точката за достъп до потока с няколко светлинни години.

На седмия ден под разчупеното морско дъно започва да блести изумруденозелена светлина. След секунди започва мощен подпространствен радиосигнал, зов за помощ, насочен към външната част на галактиката.

Формите на живот в намиращия се в орбита съд заглушават сигнала — но твърде късно.

Злото е пуснало корени в още една небесна градина. Събуждането му е просто въпрос на време.

Златният звезден кораб се премества на геосинхронна орбита точно над врага си. Включва се автоматичен хипервълнов радиосигнал със слънчево хранване, който заглушава всички изходящи или входящи предавания. След това корабът се изключва и хранването му се насочва към пашкулите за поддържане на живота.

За обитателите на звездния кораб времето спира.

За планетата Земя часовникът започва да цъка...

8 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Центърът за оценка и лечение на Южна Флорида беше седеметажно бяло бетонно здание с вечнозелена ограда, намиращо се в доста порутен етнически квартал точно на запад от Маями. Подобно на повечето делови постройки в тази област, покривите му бяха оградени с намотки от бодлива тел. За разлика от другите сгради, бодливата тел тук не бе предназначена за възпиране на външната публика, а да държи обитателите вътре.

Тридесет и една годишната Доминик Вазкез си проправи път през натоварения трафик, като ругаеше на глас, докато се носеше на юг по шосе 441. Днес беше първият ден от стажа ѝ, а вече закъсняваше. Зави рязко около един тийнейджър, каращ срещу движението на моторизиран скейтборд, и навлезе в паркинга за посетители, паркира и нервно нави дългата си до кръста, въгленовочерна коса на стегнат кок, докато тичаше към входа.

Магнитните врати се отвориха и ѝ позволиха достъп до хладния от климатика вестибюл.

Зад информационното бюро седеше латиноамериканка, приближаваща петдесетте, и четеше сутрешните новини на плоския, малко по-голям от лист хартия компютърен монитор. Без да погледне нагоре, тя попита:

— Мога ли да ви помогна?

— Да. Имам уговорена среща с Маргарет Рейнике.

— Не, днес нямате. Д-р Рейнике вече не работи тук — жената натисна бутона за нова страница, като премести новините на друга статия.

— Не разбирам. Говорих с д-р Рейнике преди две седмици.

Жената на рецепцията най-накрая погледна нагоре.

— А вие сте?

— Вазкез, Доминик Вазкез. Тук съм на едногодишен следдипломен стаж от Университета на Флорида. Д-р Рейнике трябваше да ми бъде научен ръководител — тя гледаше как жената вдигна телефона и набра вътрешен номер.

— Д-р Фолета, една млада жена, казва се Домино Вас...

— Вазкез. Доминик Вазкез.

— Извинете. Доминик Вазкез. Не, сър, тя е тук във вестибюла, като твърди, че е стажантка на д-р Рейнике. Да, сър — жената на рецепцията затвори телефона. — Моля, седнете. Д-р Фолета ще слезе да говори с вас след няколко минути — жената завъртя гръб към Доминик и се върна към новините.

Изминаха десет минути, преди един едър мъж, приближаващ 60, да се появи по коридора.

Антъни Фолета по-скоро беше на мястото си на футболното игрище, тренирайки защитниците, а не крачейки по коридорите на държавно учреждение, в което са настанени невменяеми престъпници. Грива от гъста сива коса се спускаше назад по огромна глава, която като че ли беше закрепена направо към раменете му. Сините му очи проблясваха между подути клепачи и пухкави бузи. Въпреки че беше с наднормено тегло, горната част на тялото му беше здрава, а коремът му едва се подаваше под разкопчаната му бяла престилка.

Той се насили да се усмихне и подаде едра длан.

— Антъни Фолета, новият ръководител на психиатрията — гласът му беше нисък и дрезгав, като на стара косачка за трева.

— Какво стана с Д-р Рейнике?

— Лични обстоятелства. Говори се, че съпругът ѝ е диагностициран с тежка форма на рак. Предполагам, че е решила да се пенсионира по-рано. Рейнике ми каза да ви очаквам. Ако нямате възражения, аз ще наблюдавам стажа ви.

— Нямам възражения.

— Добре — той се обърна и се насочи по коридора, а Доминик се забърза, за да бъде в крак с него.

— Д-р Фолета, откога сте в това учреждение?

— От десет дни. Прехвърлих се тук от щатската лечебница в Масачузетс.

Те се доближиха до пазач в първия КПП на охраната.

— Дайте шофьорската си книжка на охраната.

Доминик разрови в чантата си, след това подаде на мъжа ламинираната карта, като я размени за пропуск за посетител.

— Засега използвайте това — каза Фолета. — Предайте го обратно, когато си тръгвате в края на работния ден. До края на седмицата ще ви снабдим с кодиран стажантски пропуск.

Тя закачи пропуска на блузата си, след което го последва към асансьора.

Фолета вдигна три пръста към камерата, монтирана над главата му. Вратата се затвори.

— Идвали ли сте тук преди? Запозната ли сте с плана?

— Не. С д-р Рейнике говорих по телефона.

— Има седем етажа. Администрацията и централната охрана са на първия етаж. Основната станция контролира асансьорите за персонала и обитателите. На ниво 2 се намира малък медицински отдел за възрастните и тежко болните. На ниво 3 са нашата трапезария и стаите за почивка. Оттам има достъп до мецанина, двора и стаите за терапия. На нива 4, 5, 6 и 7 живеят обитателите — Флорета се изхили. — Д-р Блекуел ги нарича „клиенти“. Интересен евфемизъм, не мислите ли, като се има предвид, че ги довеличавме в белезници.

Те излязоха от асансьора, преминаха през КПП, подобно на това на първия етаж. Фолета махна, след това продължи по къс коридор към офиса си. Навсякъде бяха натрупани кашони, пълни с папки, дипломи в рамки и лични принадлежности.

— Извинете ме за бъркотията, но все още се настанявам — Фолета свали принтер от един стол, посочи ѝ да седне и след това с труд се промъкна зад собственото си бюро, като се облегна на кожения стол, за да осигури място на корема си.

Той отвори личната ѝ папка.

— Хммм. Виждам, че сте защитили докторат в Университета на Флорида. Ходихте ли на много футболни срещи?

— Всъщност, не. „Използвай възможността“. Изглежда, че сте играли доста футбол преди.

Оказа се добро подаване и закръгленото лице на Фолета светна.

— Бойните Сини Кокошки от Делауеър, випуск 79. Започнах като атакуващ полузащитник. Сигурно щях да достигна до първоначалните класации на НФЛ, ако не си бях разкъсал коляното срещу Лийг.

— Какво ви насочи към криминалната психиатрия?

— Имах по-стар брат, който страдаше от патологични фикс идеи. Вечно имаше неприятности със закона. Психиатърът му беше завършил Делауеър и беше голям почитател на футбола. След мачовете брат ми обикновено го водеше в съблекалнята. Когато си нараних коляното, той използва някакви връзки, за да успея да се дипломирам — Фолета се наведе, като постави папката с досието ѝ на бюрото си. — Нека да поговорим за вас. Любопитен съм. Съществуват няколко други подобни учреждения, намиращи се по-близо до университета. Какво ви доведе при нас?

Доминик прочисти гърлото си.

— Родителите ми живеят в Санибел. Само на два часа път от Маями. Не си ходя често у дома.

Фолета плъзна дебелия си показалец по личното ѝ досие.

— Тук е посочено, че сте родом от Гватемала.

— Да.

— Как се оказахте във Флорида?

— Родителите ми, истинските ми родители, починаха, когато бях на шест години. Изпратиха ме да живея с един братовчед в Тампа.

— Но това не продължи дълго?

— Важно ли е?

Фолета вдигна очи към нея. Те вече не изглеждаха сънливи.

— Не искам изненади, стажант Вазкез. Преди да разпределя пациентите, бих искал да се запозная с психиката на собствения си персонал. Повечето пациенти не ни създават много проблеми, но е важно да се запомни, че все пак имаме работа с някои много жестоки индивиди. За мен сигурността е на първо място. Какво се случи в Тампа? Как се оказахте при приемни родители?

— Достатъчно е да се каже, че между мен и братовчед ми нещата не потръгнаха.

— Изнасили ли ви?

Доминик се сви от прямотата му.

— Ако трябва да знаете — да. Тогава бях само на десет години.

— Бяхте ли под грижите на психиатър?

Тя отвърна на погледа му. „Спокойно, той само те проверява“.

— Да, докато не навърших седемнадесет.

— Притеснява ли ви да говорите за това?

— Случи се. Вече е в миналото. Сигурна съм, че това повлия на избора ми на кариера, ако насочвате разговора натам.

— И на интересите ви, както виждам. Тук пише, че имате черен колан втора степен по таекуондо. Използвате ли го?

— Само на състезания.

Клепачите му се отвориха широко и сините му очи я прободоха.

— Кажете ми, стажант Вазкез, когато ритате противниците си, не си ли представяте лицето на братовчед си?

— Понякога — тя отстрани кичур коса от очите си. — А вие кого искахте да ударите, когато играехте футбол за онези Бойни Сини Кокошки?

— Туш — очите му се върнаха към папката. — Ходите ли много на срещи?

— И социалният ми живот ли ви притеснява?

Фолета се облегна назад в стола си.

— Някои травматични сексуални преживявания, подобни на вашето, често водят до сексуални нарушения. Отново, просто искам да знам с кого работя.

— Не изпитвам отвращение към секса, ако питате за това. Но имам много устойчиво недоверие към разгонени мъже.

— Тук не е дом за адаптация, стажант Вазкез. Ще ви трябва подебела кожа, ако смятате да се справяте с криминалните пациенти. Подобни мъже са си създали име, закусвайки с красиви дипломантки като вас. Понеже идвате от Университета на Флорида, мисля, че бихте оценили това.

Доминик пое дълбоко въздух и отпусна стегнатите си мускули. „По дяволите, пъхни си егото някъде и внимавай“.

— Прав сте, докторе. Извинявам се.

Фолета затвори папката.

— Всъщност, имам ви предвид за специален пациент, но трябва да съм абсолютно сигурен, че ще се справите с работата.

Доминик се оживи.

— Изпробвайте ме.

Фолета извади дебела кафява папка от горното чекмедже на бюрото си.

— Както знаете, това учреждение използва мултидисциплинарен екипен подход. На всеки пациент са определени психиатър, клиничен

психолог, социален работник, психиатрична сестра и рехабилитатор. Когато за пръв път дойдох тук, помислих, че това е малко прекалено, но не мога да споря с резултатите, особено когато имаме работа с пациенти с наркотични зависимости и подготовката на индивидите за участие в предстоящи процеси.

— Но не и в този случай?

— Не. Пациентът, когото искам да наблюдавате, е мой пациент, затворник от приюта, в който работех като директор по психологичното обслужване.

— Не разбирам. С вас ли го доведохте?

— Нашето учреждение загуби финансирането си преди около шест месеца. Той със сигурност не е подходящ за обществото и трябваше да бъде прехвърлен някъде. Тъй като съм най-добре запознат с историята му, реших, че за всички засегнати ще бъде най-малко травматично, ако той остане под моите грижи.

— Кой е той?

— Чували ли сте за професор Джулиъс Гейбриъл?

— Гейбриъл? — името звучеше познато. — Чакайте за секунда, това не беше ли археологът, който се строполи мъртъв по време на лекция в Харвард преди няколко години?

— Преди повече от десет години — Фолета се ухили. — След три десетилетия на използване на изследователски стипендии, Джулиъс Гейбриъл се върна в Щатите и се изправи пред събрание на свои колеги. Той претендираше, че древните египтяни и май са изградили пирамидите си с помощта на извънземни — и всичко това, за да бъде спасено от гибел човечеството. Можете ли да си представите? Публиката го осмя на сцената. Вероятно е умрял от унижение — бузите на Фолета се тресяха, докато се кикотеше. — Джулиъс Гейбриъл беше отличен пример на параноидна шизофрения.

— Тогава кой е пациентът?

— Синът му — Фолета отвори папката. — Майкъл Гейбриъл, тридесет и четири годишен. Предпочита да бъде наричан Мик. Прекарал е първите двадесет и няколко години от живота си в работа заедно с родителите си на археологически разкопки, вероятно достатъчно, за да подлуди, което и да е дете.

— Защо е затворен?

— Не се е сдържал по време на лекцията на баща си. Съдът прие диагнозата параноидна шизофрения и го изпрати в Щатската психиатрична болница в Масачузетс, където работех като негов клиничен психиатър и останах такъв даже и след повишаването ми в директор през 2006.

— Същият тип заблуждения, както и при баща му?

— Разбира се. И баща, и син бяха убедени, че някакво ужасно бедствие ще изтрие човечеството от лицето на планетата. Освен това Мик страда от обичайните параноидни самоизмами за преследване, като повечето от тях са вследствие на смъртта на баща му и неговото затваряне. Той твърди, че някакъв правителствен заговор го държи затворен през всичките тези години. В разума на Мик Гейбриъл той е жертва, невинен човек, опитващ се да спаси света, заловен в неморалните амбиции на егоцентричен политик.

— Извинете, но последното не го разбрах.

Фолета разлисти папката и извади серия от моментални снимки от кафяв плик.

— Това е нападнатият от него човек. Разгледайте снимките добре, стажант. И не забравяйте да държите защитата си вдигната.

Беше близък план на лице на мъж, жестоко пребито. Орбитата на дясното око беше покрита с кръв.

— Мик е откъснал микрофона от подиума и с него е пребил жертвата до загуба на съзнание. Бедният човек изгуби окото си. Предполагам, че ще разпознаете името на жертвата. Пиер Борджия.

— Борджия? Шегувате ли се? Държавният секретар?

— Това беше преди почти единадесет години, преди Борджия да бъде назначен за представител в ООН. Тогава се кандидатираше за сенатор. Някой казват, че нападението вероятно му е помогнало да бъде избран. Преди политическата машина на семейство Борджия да го насочи към политиката, Пиер очевидно е бил изтъкнат учен. Той и Джулиъс Гейбриъл са били в една и съща докторска програма в Кеймбридж. Вярвате или не, но двамата в действителност са работили заедно като колеги след защитата, като са изследвали древни развалини в течение на пет-шест години, преди да се разделят като врагове. Семейството на Борджия най-накрая успяло да го убеди да се върне в Щатите и да навлезе в политиката, но тежките им чувства не се променили.

— Оказало се, че Борджия е предложил Джулиъс за основен докладчик. Пиер вероятно е казал някои неща, които не е трябвало, и които са разбунили тълпата. Джулиъс Гейбриъл е страдал от болно сърце. След като се строполил мъртъв зад кулисите, Мик започнал да отмищава. Шестима полицаи едва са го откъснали. Всичко е в папката.

— Звучи по-скоро като изолиран емоционален изблик, отключен от...

— Подобна ярост се натрупва с години, стажант. Майкъл Гейбриъл беше като вулкан пред изригване. Тук имаме едно-единствено дете, отглеждано от двама известни археолози в някои от най-пустинните области на света. Той никога не е ходил на училище и не е имал възможност да влезе в контакт с други деца, и всичко това е допринесло за един изключителен случай на антисоциално нарушение на личността. По дяволите, Мик вероятно никога не е излизал с момиче. Всичко, което е научил, му е било преподавано от единствените му другари, неговите родители, и поне един от тях имаше отклонения.

Фолета ѝ подаде папката.

— А какво се е случило с майка му?

— Починала е от рак на панкреаса, докато семейството е живяло в Перу. По някаква причина нейната смърт все още го преследва. Един-два пъти в месеца се буди с писъци. Ужасни нощни кошмари.

— На колко години е бил Мик, когато е починала?

— На дванадесет.

— Някаква представа защо смъртта ѝ все още предизвиква такива травми?

— Не. Мик отказва да говори за това — Фолета се намести, но не можеше да се настани удобно в тесния стол. — Истината, стажант Вазкез, е в това, че Майкъл Гейбриъл не ме обича много.

— Преносна невроза?

— Не. Мик и аз никога не сме имали подобна връзка лекар — пациент. Аз станах негов тъмничар, част от неговата параноя. Част от това без съмнение произтича от първите му години като пациент. Мик имаше затруднения при свикването да бъде затворен. Една седмица преди оценката след първите шест месеца той нападна един от пазачите ни, като счупи и двете ръце на човека и го рита многократно в скротума. Причини такива вреди, че и двата тестиса трябваше да бъдат

отстранени оперативно. Ако ви интересува, има снимка някъде из папката...

— Не, благодаря.

— Като наказание за нападението, Мик е прекарал по-голямата част от последните десет години в единична килия.

— Това е малко жестоко, не намирате ли?

— Не и там, откъдето идвам. Мик е много по-умен от хората, които наемаме, за да го пазят. За всички заинтересовани е най-добре да го държим изолиран.

— Ще му бъде ли разрешено да участва в групови дейности?

— За повечето пациенти тук има много строги правила, но отговорът е „не“.

Доминик отново се вгледа във Фолета.

— Доколко трябва да се безпокоя, че този тип може да ме нападне?

— При нашата работа, стажант, винаги трябва да се притеснявате от това. Дали Мик Гейбриъл може да нападне? Винаги. Мисля ли, че ще го направи? Съмнително. Последните десет години хич не бяха лесни за него.

— Ще му бъде ли някога позволено отново да влезе в обществото?

Фолета поклати глава.

— Никога. В жизнения път на Мик Гейбриъл това е последната спирка. Той никога няма да може да се справи с ограниченията на обществото. Мик се страхува.

— Страхува се от какво?

— От собствената си шизофрения. Мик твърди, че може да усеща присъствието на злото, което става все по-силно, хранещо се от омразата и насилието в обществото. Фобията му достига до върхова точка винаги, когато някое ядосано хлапе задигне пистолета на баща си и започне да стреля в гимназията. Този тип неща наистина го плашат.

— Плашат и мен.

— Не по същия начин. Мик става тигър.

— На лекарства ли е?

— Даваме му зипрекса — два пъти дневно. Успява значително да снижи агресивността му.

— И какво искате да направя с него?

— Щатските закони изискват той да получи терапия. Използвайте тази възможност за трупане на ценен опит.

„Той крие нещо“.

— Оценявам възможността, докторе. Но защо аз?

Фолета се отблъсна от бюрото и се изправи. Мебелите изпукаха под тежестта му.

— Като директор на това учреждение, ако само аз се занимавам с терапията му, това може да се разгледа като конфликт на интереси.

— Но защо не му определите пълен екип за...

— Не — търпението на Фолета явно се изчерпваше. — Майкъл Гейбриъл е все още мой пациент и аз определям какъв подход в терапията е най-добър за него, а не някакъв си управителен съвет. Скоро сама ще откриете, че Мик е мошеник — много умен, умеещ да говори и много интелигентен. Неговото IQ наближава 160.

— Това е малко необичайно за шизофреник, не намирате ли?

— Необичайно, но не и нечувано. Имам предвид следното — той просто ще си играе със социалния работник или рехабилитатора. За да се проникне през измамите му е необходим човек с вашето обучение.

— И кога мога да се срещна с него?

— Още сега. Отведен е в изолирана килия, така че да мога да наблюдавам първата ви среща. Тази сутрин му разказах за вас. Той очаква да говори с вас. Просто бъдете внимателна.

Горните четири етажа на учреждениято, обозначени като отделения от персонала на изследователския център, се обитаваха от четиридесет и осем пациенти на етаж. Отделенията бяха разделени на северно и южно крило, като всяко крило имаше по три отсека. Отсекът се състоеше от малка обща стая с дивани и телевизор, заобиколена от осем самостоятелни спални. Всеки етаж разполагаше със собствена охрана и пост за сестрите. Нямаше прозорци.

Фолета и Доминик се качиха в асансьора за персонала до седмия етаж. Охранител с афроамерикански произход говореше с една от сестрите в централната станция. Изолираната килия се намираше вляво от него.

Директорът кимна на охранителя, след това го представи на новата стажантка. Марвис Джоунс приближаваше петдесет, с добри кафяви очи, излъчващи увереност, спечелена с опит. Доминик забеляза, че охранителят не е въоръжен. Фолета обясни, че на етажите за пациенти не е разрешено носенето на оръжие.

Марвис ги поведе през централната станция до еднопосочен защитен прозорец, гледащ в изолираната килия.

Майкъл Гейбриъл седеше на пода, облегнат на отсрещната стена. Носеше бяла тениска и панталони в същия цвят, като тялото му изглеждаше изненадващо стегнато, с добре изразена горна част. Беше висок почти метър и деветдесет и пет, около 100 килограма. Косата му беше тъмнокафява, по-скоро дълга, отколкото къса, къдреща се на бретона. Лицето му беше красиво и добре обръснато. В дясната страна на челюстта му, близо до ухото, имаше десет сантиметров белег. Очите му оставаха втренчени във вратата.

— Симпатичен е.

— И Тед Бънди^[1] беше симпатичен — каза Фолета. — Ще ви наблюдавам оттук. Сигурен съм, че Мик ще бъде очарователен и ще иска да ви впечатли. Когато реша, че ви стига, ще накарам сестрата да дойде и да му даде лекарството му.

— Добре — гласът ѝ потрепери. „По дяволите, отпусни се“.

Фолета се усмихна.

— Нервна ли сте?

— Не, просто малко развълнувана.

Тя излезе от станцията, помоли с жест Марвис да отключи изолираната килия. Вратата се отвори и стомахът ѝ се сви. Направи пауза, достатъчно дълга, за да успокои пулса си, влезе и потрепери от двойното щракване на заключената зад нея врата.

Изолираната килия беше с размери три на четири метра. Към пода и стената точно срещу нея беше завинтено желязно легло с тънък дюшек. Срещу леглото имаше един стол, също завинтен за пода. Панел от опушено стъкло на стената вдясно от нея явно беше немаскираният наблюдателен прозорец. Стаята миришеше на антисептични средства.

Мик Гейбриъл се изправи и главата му леко се наклони, така че да не може да види очите му.

Доминик протегна ръка, като се принуди да се усмихне.

— Доминик Вазкез.

Мик погледна към нея, като разкри животински очи с толкова интензивна чернота, че беше невъзможно да се определи къде свършват зениците и къде започват ирисите.

— Доминик Вазкез. Доминик Вазкез — пациентът внимателно произнесе всяка от сричките, все едно че ги запечатваше в паметта си. — Много приятно да се...

Усмивката му изведнъж изчезна и от лицето му изчезна всякакво изражение.

Сърцето на Доминик заби в ушите ѝ. „Спокойно. Не се движи“.

Мик затвори очи. С него се беше случило нещо неочаквано. Доминик видя как челюстите му леко се стягат, разкривайки белега. Ноздрите му замърдаха, като при животно, душещо плячката си.

— Мога ли да се приближа, моля? — думите са произнесени нежно, почти шепнешком. Тя усети как зад гласа му се пропуква емоционална дига.

Доминик се бореше с желанието да се обърне към опушеното стъкло.

Очите отново се отвориха.

— Кълна се в паметта на майка си, че няма да ви нараня.

„Наблюдавай ръцете му. Ако се нахвърли, удрай с коляно знаеш къде“.

— Можете да се доближите, но не правете резки движения. Д-р Фолета ни наблюдава.

Мик направи две стъпки, като остана на половин ръка разстояние. Наведе лицето си напред, като затвори очи и вдиша — все едно че нейното лице беше бутилка изискано вино.

Присъствието на мъжа караше космите по ръцете ѝ да настръхнат. Наблюдаваше как лицевите му мускули се отпускат, докато умът му напуска стаята. Зад затворените му клепачи изби вода. Няколко сълзи се измъкнаха и се затъркаляха свободно по бузите му.

За кратък миг майчинските инстинкти накараха защитата ѝ да падне. „Разиграва ли ме?“ Мускулите ѝ отново се стегнаха.

Мик отвори очи, прилични на черни езера. Животинската жизненост беше изчезнала.

— Благодаря ви. Мисля, че майка ми използваше същия парфюм. Тя направи крачка назад.

— Калвин Клайн. Това връща ли някакви щастливи спомени?

— Както и някои лоши.

Магията се разкъса. Мик се премести към леглото.

— Столът или леглото предпочитате?

— Столът е подходящ — той я изчака да седне първа, след това се разположи на ръба на нара, така че да може да се облегне на стената. Движеше се като атлет.

— Изглежда, че успявате да се поддържате във форма.

— Животът в изолация помага за това, ако разумът ви е достатъчно дисциплиниран. Правя по хиляда лицеви опори и коремни преси на ден — тя усети как очите му поглъщат фигурата ѝ. — И вие изглежда спортувате.

— Опитвам се.

— Вазкез. Със „С“ или със „З“?

— „З“.

— Пуерто Рико?

— Да. Моят... моят биологичен баща е отраснал в Аресибо.

— Мястото на най-големия радиотелескоп в света. Но акцентът ви е гватемалски.

— Там съм отгледана. „Той контролира разговора“. Да разбирам ли, че сте били в Централна Америка?

— Бил съм на много места — Мик скръсти колене в позиция лотос. — Значи сте отгледана в Гватемала. Как се оказахте в страната на неограничените възможности?

— Родителите ми починаха, когато бях малка. Изпратиха ме да живея с един братовчед във Флорида. А сега да поговорим за вас.

— Казахте „биологичния“ ви баща. За вас е важно да го определяте като такъв. А кой е мъжът, когото приемате за ваш баща?

— Исадор Екслер. Той и жена му ме осиновиха. Прекарах известно време в сиропиталище, след като напуснах братовчед си. Ис и Едит Екслер са чудесни хора. И двамата са морски биолози. Те ръководят станцията ЗПСН на остров Санибел.

— ЗПСН?

— Това е звукова подводна система за наблюдение, глобална мрежа от подводни микрофони. Флотата разгъна ЗПСН по време на студената война, за да открива вражески подводници. Сега системата се ръководи от биолози, които я използват, за да подслушват морския

живот. Тя в действителност има достатъчно чувствителност, за да може да слуша разговорите на китовете на стотици километри...

Пронизващите му очи я прекъснаха.

— Защо напуснахте братовчед си? Явно ви се е случило нещо травматично, за да се окажете в сиропиталище.

„Той е по-лош и от Фолета“.

— Мик, тук съм, за да говорим за вас.

— Да, но може би аз също съм имал травмирано детство. Може би вашата история може да ми помогне.

— Съмнявам се. Всичко свърши добре. Семейство Екслер ми върна детството и аз съм...

— Но не и вашата невинност.

Доминик усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Добре, след като установихме, че мислите бързо, нека да видим дали можем да насочим вашия забележителен коефициент на интелигентност към вас самия.

— Искате да кажете, за да ми помогнете?

— За да си помогнем един на друг.

— Още не сте прочели досието ми, така ли е?

— Не, още не.

— Знаете ли защо д-р Фолета ме предаде на вас?

— Защо вие не ми кажете?

Мик загледа ръцете си, обмисляйки отговора си.

— В досието ми има изследване, написано от Розенхан. Четохте ли го?

— Не.

— Можете ли да го прочетете преди следващата ни среща? Сигурен съм, че д-р Фолета е скътал копие в един от кашоните, които нарича личен архив.

Тя се усмихна.

— Ако има такова значение за вас, ще го прочета.

— Благодаря ви — той се наведе напред. — Харесвате ми, Доминик. Знаете ли защо ви харесвам?

— Не — флуоресцентните лампи танцуваха в очите му.

— Харесвате ми, защото умът ви не е закостенял. Все още сте свежа и това е важно за мен, тъй като наистина искам да ви се доверя, но не мога, поне не в тази стая, не с Фолета, който ни наблюдава.

Освен това мисля, че можете да разберете някои от трудностите, през които съм преминал. Така че бих искал да говоря с вас за много неща, за много важни неща. Мислите ли, че следващия път можем да говорим на четири очи? Може би на двора?

— Ще попитам д-р Фолета.

— Припомнете му правилата на това лечебно заведение, когато говорите с него. Не бихте ли го помолили също така да ви даде дневника на баща ми? Ако ще бъдете мой терапевт, мисля, че е от жизнено значение да го прочетете. Нали нямате нищо против да го направите за мен?

— За мен ще бъде чест да го прочета.

— Благодаря ви. Можете ли да го прочетете скоро, може би през уикенда? Не ми е приятно да ви давам домашно още от първия ви ден, но е жизненоважно да го прочетете още сега.

Вратата се отвори и влезе сестрата. Охранителят чакаше отвън и наблюдаваше през вратата.

— Време е за лекарството ви, г-н Гейбриъл — тя му подаде хартиена чашка за вода и след това едно бяло хапче.

— Мик, аз трябва да тръгвам. Беше ми приятно да се срещна с вас. Ще се постарая да си направя домашното за понеделник, става ли? — Тя се изправи и се обърна за излизане.

Мик се зазяпа в хапчето.

— Доминик, роднините ви по майчина линия. Те са май киче, нали?

— Май? Не, не знам. „Знае, че лъжеш“. Мисля, че е възможно. Родителите ми умряха, когато бях много...

Очите му внезапно се вдигнаха и ефектът им беше обезоръжаващ.

— Четири Ахау, три Канкин. Знаете кой ден е това, нали, Доминик?

— „О, по дяволите“. Ще се видим скоро — Доминик премина покрай пазача и излезе от стаята.

Майкъл Гейбриъл постави внимателно таблетката в устата си. Изпи до капка водата от чашата, след това я смачка в лявата си ръка. Отвори уста, за да позволи на сестрата да надникне с помощта на шпатула и тъничко фенерче, проверявайки дали е глътнал лекарството си.

— Благодаря, г-н Гейбриъл. Пазачът ще ви придружи до стаята ви след няколко минути.

Мик остана седнал на нара, докато сестрата затвори вратата. Той се изправи, върна се към далечната стена, с гръб към прозореца, и показалецът на лявата му ръка небрежно избута бялата таблетка от празната чашка в дланта му. Отново седна в позиция лотос на пода и хвърли смачканата чашка върху леглото, докато плъзгаше бялата таблетка в обувката си.

Щеше да изхвърли зипрекса в тоалетната чиния, когато се върне в собствената си килия.

---

[1] Известен сериен убиец в САЩ. — Бел.ред. ↑

2

8 септември, 2012 г.

Белият дом

Държавният секретар Пиер Робърт Борджия гледаше отражението си в огледалото в умивалнята. Нагласи превръзката, скриваща гнездото на дясното му око, след това потупа късите посивяващи кичури коса от двете страни на оплешивяващата си глава. Черният костюм и подходящата черна вратовръзка бяха безупречни, както обикновено.

Борджия излезе от шефската умивалня и се обърна надясно, като кимаше на членовете от екипа, докато вървеше по коридора към Овалния кабинет.

Патси Гудман вдигна очи от клавиатурата си.

— Влизайте. Той ви очаква.

Борджия кимна, след което влезе.

Изпитото бледо лице на Марк Малер носеше следите от умора. Беше служил като президент почти четири години. Гарвановочерната коса беше посивяла на слепоочията, очите, пронизващо сини, сега имаха повече бръчки около ъгълчетата. Петдесет и две годишното тяло, значително по-слабо, беше все още стегнато.

Борджия му каза, че изглежда отслабнал.

Малер се намръщи.

— Нарича се стресова диета „Виктор Грозни“. Чете ли брифинга на ЦРУ тази сутрин?

— Не още. Какво е направил пак най-новият президент на Русия?

— Свиква среща на военните лидери от Китай, Северна Корея, Иран и Индия.

— С каква цел?

— За провеждане на съвместно учение за възпиране на ядрена атака, в отговор на последните ни тестове, включващи Щита за ракетна отбрана.

— Грозни пак се перчи. Все още се цупи, че МВФ отказа заема от двайсет милиарда долара.

— Каквито и да са мотивите му, той има успех в разбъркването на ядрената параноя в Азия.

— Марко, срещата на Съвета за сигурност е днес следобед, така че ми е ясно, че не си ме повикал само за дискутиране на външните работи.

Малер кимна, след това допи третата си чаша кафе.

— Джеб реши да си подаде оставка като вицепрезидент. Не питай защо. Да кажем, лични причини.

Сърцето на Борджия пропусна такт.

— Исусе Христе, изборите са след по-малко от два месеца...

— Вече проведох неофициална среща със силните на деня. Изборът е между теб и Енис Чейни.

„Исусе...”

— Говори ли вече с него?

— Не. Реших, че ти трябва да го чуеш първи.

Борджия сви рамене и се усмихна нервно.

— Сенатор Чейни е добър човек, но не може да ми стъпи на кутрето, когато става въпрос за външни работи. И семейството ми все още има достатъчно влияние...

— Не толкова, колкото си мислиш, и проучванията показват, че повечето американци не се интересуват от военното разрастване на Китай. За тях Щитът за ракетна отбрана поставя край на ядрената война.

— Тогава ми позволете да бъда директен, сър. Дали Републиканският национален комитет наистина мисли, че страната е готова за вицепрезидент афроамериканец^[1]?

— Изборите ще бъдат трудни. Спомни си какво причини Либерман на Гор. Чейни ще ни даде толкова нужната опора в Пенсилвания и на Юг. Спокойно, Пиер. Никой няма да взема никакви решения поне през следващите тридесет или четиридесет дни.

— Това е разумно. Ще даде на пресата по-малко време да ни разкъса.

— Имаш ли някакви скелети в гардероба, за които да се безпокоим?

— Сигурен съм, че докато разговаряме, хората ти вече го проверяват. Марк, кажи ми честно, Чейни има ли някакви преимущества?

— Проучванията на общественото мнение показват, че популярността на Чейни пресича и партийните, и расовите граници. Той е много земен. Публиката му има повече доверие, отколкото даже на Колин Пауъл.

— Не бъркай доверие с квалификация — Борджия се изправи и започна да крачи напред-назад. — Проучванията показват също така, че американците се тревожат от сриващата се икономика на Русия и нейното влияние върху европейския пазар.

— Пиер, успокой се. За четиридесет и пет дни могат да се случат много неща.

Борджия издиша шумно.

— Извинете ме, господин Президент. Голяма чест за мен е даже да бъда вземан предвид. Слушай, аз по-добре да продължавам, трябва да се срещна с генерал Фекондо преди следобедния брифинг.

Борджия стисна ръката на приятеля си, след това се насочи към скритата врата. Преди да излезе, се обърна:

— Марко, няма ли да ми дадеш някакъв съвет?

Президентът въздъхна.

— Не знам. Хайди спомена нещо на закуска. Не си ли се замислял да смениш тази превръзка със стъклено око?

Доминик излезе от фоайето на лечебното заведение и лятната жега на Южна Флорида я удари в лицето. През зловещото следобедно небе удари далечна светкавица. Като прехвърли подвързания с кожа дневник от дясната си ръка в лявата, тя натисна палеца си върху бутона, като отключи шофьорската врата на съвсем новия си черен Пронто Спайдер кабриолет, предварителен подарък за дипломирането от Еди и Ис. Постави дневника на седалката до себе си, закопча колана и натисна палец върху подложката за запалването, като усети досадното микроскопично пробождаване.

Компютърът на таблото се събуди и изведе съобщение:

— Активиране на поредицата за запалване.

— Идентификация потвърдена.

— Система срещу кражби дезактивирана.

Тя усети вече познатото двойно „Щрак“ на освободеното заключване на осите.

— Проверка на кръвта за ниво на алкохол. Моля, изчакайте...

Доминик облегна глава на кожената седалка, като гледаше как първите дъждовни капки удрят по направения от полиетилен тетрафталат капак на спортната ѝ кола. Търпението беше задължително при новите защитни свойства на запалването, но тя знаеше, че си заслужава допълнителните три минути. Пияните шофьори бяха станали водеща причина за смъртност в САЩ. До есента на следващата година всички превозни средства трябваше да бъдат снабдени с устройства за проверка на алкохолно съдържание в кръвта.

— Запалването се активира.

— Алкохолно съдържание в кръвта с допустимо ниво.

— Моля, карайте внимателно.

Доминик нагласи климатика, след това натисна бутона за захранване на CD плейъра Digital DJ. Вграденият компютърен процесор реагираше или на гласови модуляции, или на докосване, за да интерпретира настроението на шофьора, като избираше подходяща музика от стотиците предварително програмирани възможности.

Тежките басове на последния албум на Ролинг Стоунс, Past Our Prime, започнаха да се изливат от говорителите. Тя излезе на заден ход от паркинга за посетители и започна дългото четиридесет минути пътуване към дома.

Не беше лесно да убеди д-р Фолета да ѝ предаде дневника на Джулиъс Гейбриъл. Първоначалното му възражение беше, че работата на покойния археолог е била спонсорирана и от Харвард, и от Кеймбридж, и следователно, юридически правилно, би било първо да се получи писмено разрешение от двата отдела за стипендии, преди да ѝ предаде каквито и да е документи от проучванията. Доминик отвърна, че тя се нуждае от достъп до дневника не само за да може да си свърши работата правилно, но и за да спечели доверието на Майкъл Гейбриъл. Следобедът, посветен на телефонни разговори до началниците на отдели в Харвард и Кеймбридж потвърди, че

дневникът е по-скоро мемоари, отколкото научен документ, и че тя свободно може да го използва, стига да не публикува никаква информация. Фолета най-накрая отстъпи, като в края на работния ден измъкна дебелата шест сантиметра папка и я предаде едва след като тя подписа споразумение за неразгласяване, дълго четири страници.

Когато Доминик най-накрая зави към тъмния покрит паркинг на високата сграда Холивуд Бийч, дъждът вече беше спрял. Тя дезактивира мотора на колата, зяпна в призрачното изображение, появило се на дисплея над предното стъкло. Изображението, осигурявано от инфрачервената камера, монтирана пред радиатора на спортната кола, потвърди, че гаражът е празен.

Доминик се усмихна на собствената си параноя. Взе стария асансьор до петия етаж, като задържа вратата отворена, така че Мисис Дженкинс и нейният миниатюрен бял пудел да могат да влязат.

Едностаиният апартамент, собственост на осиновителите ѝ, се намираше в края на коридора, последният вдясно. Докато въвеждаше кода за алармата, вратата зад гърба ѝ се отвори.

— Доминик — как беше първият ти работен ден?

Равин Ричард Щайнберг я прегърна с топла усмивка, скрита зад побеляващата рижава брада. Щайнберг и съпругата му Минди бяха близки приятели на родителите ѝ. Доминик познаваше семейството откакто беше осиновена преди почти двадесет години.

— Умствено изтощена. Мисля, че ще пропусна вечерята и ще скоча в гореща вана.

— Слушай, Минди и аз искаме да дойдеш на вечеря следващата седмица. Какво ще кажеш за вторник?

— Става. Благодаря.

— Добре, добре. Ами, аз говорих вчера с Ис. Знаеш ли, че той и майка ти смятат да дойдат тук за пасхалните празници?

— Не, не знаех...

— Добре, трябва да бягам, не бива да закъснявам за Шабат. Ще ти се обадим следващата седмица.

Тя му махна, като го гледаше как бърза надолу по коридора. Доминик харесваше Щайнберг и жена му и ги намираше за топли и искрени. Знаеше, че Ис ги беше помолил да ѝ хвърлят по едно око.

Доминик влезе в апартамента и отвори вратата към балкона, като позволи на океанския бриз да запълни задушната стая със солен въздух. Следобедният дъжд беше прогонил повечето от посетителите на плажа, а последните слънчеви лъчи надничаха иззад облаците, като хвърляха алени отблясъци по водата.

Това беше любимият ѝ час, времето за усамотение. Зачуди се дали да не се разходи бавно по плажа, след това промени решението си. Наля си чаша вино от отворена бутилка в хладилника, изрита обувките си и се върна на балкона. Постави чашата на пластмасова масичка заедно с дневника и легна на шезлонга, като се изтягаше, докато тялото ѝ потъваше в меките възглавнички.

Туптящата мантра на приборя бързо направи магията си. Тя отпи от виното, затвори очи и мислите ѝ отново се насочиха към срещата ѝ с Майкъл Гейбриъл.

Четири Ахау, три Канкин. Доминик не беше чувала някой да произнася тези думи от ранното си детство.

Мислите се отнесоха в сън. Намираше се отново в платата на Гватемала, беше шестгодишна и до нея беше баба ѝ по майчина линия. Бяха на колене, горещината от следобедното слънце беше над 38 градуса и те се ровеха в лехите с лук. От езерото Атитлан духаше хладен бриз, наричан ксокомил. Детето слушаше внимателно дрезгавия глас на старата жена:

— Календарът ни е даден от нашите предци олмеките, а мъдростта му идва от нашия учител, великия Кукулкан. Много преди испанците да завладеят страната ни, нашият учител ни остави предупреждения за предстоящи дни на бедствия. Четири Ахау, три Канкин, последният ден от календара на маите. Запомни този ден, дете мое. Когато дойде часът, трябва да тръгнеш към дома, защото Попол Вух^[2] казва, че само тогава можем да възкръснем.

Доминик отвори очи, загледана в черния океан. Под нея, в частично затъмнената лунна светлина, се носеха алабастрови гребени от пяна.

Четири Ахау, три Канкин — 21 декември 2012 г.

Предреченият съдбовен ден за човечеството.

---

[1] Въпреки че действието се развива през 2012 г., книгата е написана, преди да бъде избран Барак Обама, първият афроамериканец

президент на САЩ. — Бел.ред. [↑](#)

[\[2\]](#) Библията на маите. — Бел.ред. [↑](#)

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ.

24 август, 2000 г.

Името ми е професор Джулиъс Гейбриъл.

Аз съм археолог, учен, който изследва реликвите от миналото, за да разбере древните култури. Използвам доказателствата, оставени ни от нашите предшественици, за да изградя хипотези и да формулирам теории. Преглеждам хиляди години митове, за да открия една жила от истина.

През вековете учени като мен са разбрали по трудния начин, че страховете на хората често потискат истината. Наричана ерес, тя е задушавана от църквата и държавата. Съдещите са приемали страховете си за реалност.

Аз съм учен. Не съм политик. Не се интересувам от представянето на години от подкрепени с доказателства теории в лекционни зали пред самопровъзгласили се учени, така че те да гласуват що е приемлива истина за съдбата на човечеството. Природата на истината няма нищо общо с демократичните процеси. Подобно на разследващ журналист, се интересувам само от това, което наистина се е случило, и това, което може наистина да се случи. И ако истината се окаже толкова невероятна, че да бъде наречен еретик, така да е.

Тогава ще съм в добра компания: Дарвин беше еретик, а преди него Галилей; преди 400 години Джордано Бруно беше изгорен на клада, защото твърдеше, че съществуват и други светове, освен нашия.

Подобно на Бруно, ще бъде мъртъв много преди настъпването на горчивия край на човечеството. Тук лежи Джулиъс Гейбриъл, жертва на болното си сърце. Лекарят ми ме кара да се грижа за него, като ме предупреждава, че този орган е цъкаща бомба с часовников механизъм, която може да избухне всеки момент. Нека да избухне, казвам аз. Този ненужен орган ми е причинявал само мъки, след като

се счупи преди единадесет години след заминаването на моята любима.

Това са моите спомени, отчет за пътуване, започнало преди 32 години. Целите, ми при обобщаването на тази информация са две. Първо, природата на изследването е толкова противоречива и нейните разклонения са толкова ужасяващи, че сега разбирам, че научната общност ще направи всичко по силите си да задуши, потъпче и отрече истината за съдбата на човека. Все пак знам, че между населението има и хора, които, подобно на собствения ми син, биха предпочели да се борят, вместо да седят бездейни, докато краят наближава. На вас, мои „бойци за спасение“, оставям този дневник, като по този начин предавам щафетата на надеждата. В тези страници са скрити десетилетия на труд и страдания — тази част от историята на човека, извлечена от еоните на варовика. Съдбата на нашия вид сега лежи в ръцете на сина ми — и може би вашите. Поне няма да бъдете част от болшинството, което Майкъл нарича „невинни невежи“. Молете се хора като сина ми да успеят да разгадаят древната загадка на маите.

А след това се молете за вас самите.

Казва се, че страхът от смъртта е по-лош от самата смърт. Вярвам, че да бъдеш свидетел на смъртта на любим човек е нещо още по-лошо. Да наблюдавам как животът на моята любима изтича пред очите ми, да усещам как тялото ѝ изстива в ръцете ми — това отчаяние е по-голямо, отколкото сърцето може да понесе. Понякога съм наистина благодарен, че умирам, защото не мога и да си представя ужаса да бъда свидетел на страданията на цялото човечество в предстоящия планетарен холокост.

За тези от вас, които се присмиват на думите ми, предупреждени сте: денят на разплатата наближава бързо и незнанието за събитието няма да промени крайния му резултат.

Днес седя зад кулисите в Харвард, като подреждам тези извадки, докато очаквам реда си зад катедрата. От речта ми зависят толкова много неща, толкова много животи. Най-силната

ми тревога е, че егото на моите колеги може би е прекалено голямо, за да им позволи да вникнат в откритията ми с отворен разум. Ако ми бъде дадена възможност да им представя фактите, знам, че мога да апелирам към тях като към учени. Ако ме осмееят, се страхувам, че всичко ще бъде изгубено.

Страх. Не се съмнявам за мотивиращия ефект, който тази емоция оказва върху мен, но не страхът ме насочи в това пътуване в съдбовния майски ден през 1969 г., а желанието за търсене на слава и богатство. Тогава бях млад и безсмъртен, пълен с жлъч и ярост. Тъкмо бях получил докторската си степен с почести от Университета в Кеймбридж. Докато останалите от връстниците ми бяха заети в протести срещу войната във Виетнам, правеха любов и се бореха за равенство, аз, след като получих наследството от баща си, потеглих, придружен от двама колеги и другари, моя (бивш) най-добър приятел, Пиер Борджия, и пленителната Мария Розен. Целта ни беше да разкрием великата тайна, заобикаляща календара на маите и неговото съдбовно пророчество, старо цели 2500 години.

Никога не сте чували за пророчеството на календара на маите? Не се изненадвам. В наши дни кой има време да се занимава с пророчества за смърт, произлизащи от древните цивилизации от Централна Америка?

След единадесет години, когато вие и вашите любими се гърчите на земята, опитвате се да поемете последна глътка въздух и животът ви преминава пред очите ви — може би ще поискате да сте отделили време.

Даже ще ви съобщя датата на смъртта ви — 21 декември 2012 година.

Така — бяхте предупредени официално. Сега можете да действате или да заровите глави в пясъка на незнанието, подобно на останалите ми учени колеги.

Разбира се, за рационално мислещите човешки същества е лесно да отрекат пророчеството за съдбовния ден на календара на маите като някаква суеверна безсмислица. Още си спомням реакцията на моя професор, когато разбра каква е темата на изследването ми: „Губиш си времето, Джулиъс. Маите са били езичници, някакви живеещи в джунглата диваци, които са вярвали в човешки жертвоприношения. За бога, даже не са открили колелото...“

Професорът ми беше и прав, и крив, и в това се корени парадоксът, защото въпреки че е вярно, че древните май едва са се докоснали до значението на колелото, те всъщност са успели да получат развити познания по астрономия, архитектура и математика, които в много отношения съперничат или даже надминават нашите собствени. Обяснено с прости думи, майте са били еквивалент на четиригодишно дете, което виртуозно изпълнява „Лунната соната“ на Бетовен, но същевременно не може да изсвири котешкия марш.

Сигурен съм, че за вас ще е трудно да повярвате, но така е и с повечето от самопровъзгласилите се „образовани“ хора. Но доказателствата са смазващи. И това ме накара да поема по моя път, защото простото игнориране на богатството от познания в календара поради невъобразимото пророчество за съдбовния ден е също такова престъпление, както и отричането на теорията на относителността поради това, че Айнщайн някога е бил младши чиновник.

И така, какво представлява календарът на майте?

Кратко обяснение:

Ако поискам от вас да обясните функцията на един календар, първоначалният ви отговор вероятно би било да опишете устройството като средство за записване на седмичните или месечни срещи. Продължаването отвъд този донякъде ограничен обем ни позволява да видим календара като нещо, което е в действителност — инструмент, проектиран за определяне (възможно най-точно) на годишната орбита на Земята около Слънцето.

Нашият модерен западен календар е въведен първоначално в Европа през 1582 г. Той е основан на Грегорианския календар, който е изчислил орбитата на Земята около Слънцето като продължаваща 365.25 дни. Това включва много малка положителна грешка от 0.0003 от деня за година, което е впечатляващ резултат за учените от 16 век.

Майте са наследили календара си от своите предшественици, олмеките, тайнствен народ, чиито корени могат да бъдат проследени 3000 години назад във времето. Представете си за момент с какво сме разполагали преди хиляди години. Не е имало

телевизия или радио, телефони или часовници, и работата ви е била да проследите звездите, за да определите периода от време, равен на една орбита на планетата. По някакъв начин олмеките, без да разполагат с точни инструменти, са изчислили слънчевата година като равна на 365.2420 дни, което включва още по-малка минус грешка от 0.0002 от деня.

Нека да повтора, за да можете да възприемете твърдението: старият 3000 години календар на маите е с една десетохилядна от деня по-точен от календара, използван от света днес!

Има и друго. Слънчевият календар на маите е просто една част от система от три календара. Вторият календар, така нареченият церемониален календар, работи едновременно, като се състои от 20 месеца с по 13 дни. Третата част, или венерианският календар или дългият календар, е основан на орбитата на планетата Венера. Като комбинират тези три календара в един, маите са можели да предскажат небесни събития в течение на продължителни периоди от време, не само хиляди, но и милиони години. (На един от паметниците в Мезоамерика има надпис, отнасящ се за период от време преди 400 милиона години.)

Още ли не сте впечатлени?

Маите са вярвали във Велики цикли, периоди от време, които са регистрирали записаните създавания и разрушавания на света. Календарът е записал пет Велики цикъла, или слънца на Земята. Текущият и последен цикъл е започнал на 4 Ахау 8 Кумку, дата, отговаряща на 13 август 3114 пр.Хр., която се разглежда от маите като рождена дата на планетата Венера. Пророчеството твърди, че последният Велик цикъл ще завърши с разрушаването на човечеството на 4 Ахау 3 Канкин, дата, определена като 21 декември 2012 — денят на зимното слънцестоене.

Денят на смъртта.

Доколко убедени са били маите, че пророчеството им е било вярно? След заминаването на великия им учител, Кукулкан, маите са започнали да прилагат варварски ритуали, включващи човешки жертвоприношения, и са извадили сърцата на десетки хиляди мъже, жени и деца.

Върховното жертвоприношение — за да се предотврати краят на човечеството.

Не искам от вас да търсите такива екзотични лекарства, а просто да разкриете разума си. Това, което не знаете, може да ви окаже влияние, това, което отказвате да видите, може да ви убие. Има заобикалящи ни тайни, чийто произход не можем да проумеем — но трябва! Пирамидите в Гиза и Теотиуакан, храмовете Ангкор в Камбоджа, Стоунхендж, невероятното съобщение, изписано в пустинята Наска, и най-важното, пирамидата на Кукулкан в Чичен Ица, всички тези древни места, всички тези забележителни, необясними чудеса не са проектирани като туристически атракции, а са части от един и същи сложен пъзел, който може да предотврати унищожаването на нашия вид.

Моето житейско пътешествие е почти в края си. Оставям тези спомени, бележки за съкрушителни доказателства, които съм събирал повече от три десетилетия, на сина си, Майкъл, и на всички тези, които биха довели работата ми *ad finem* — до края ѝ. Докато представям указанията така, както се сблъсках с тях, ще се осмеля също така да ви обрисувам исторически отчет на събитията във времевата линия, в която в действителност са се случили в историята на човечеството.

И за протокола, не съм удовлетворен от това, че съм прав. За протокола, се моля на Бога да бъркам.

Но не бъркам.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл.
Каталог на Дж. Г. 1969–70 г., стр. 12–28

3

11 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Майкъл Гейбриъл сънуваше.

Той отново лежеше на пода отзад на сцената на аудиторията. Главата на баща му беше облежната на гърдите му, докато чакаха линейката. Джулиъс се приближи към ухото на сина си, за да му прошепне една тайна, която бе пазил за себе си, откакто съпругата му беше починала единадесет години по-рано.

— Майкъл, централният камък...

— Не се опитвай да говориш, татко. Линейката идва.

— Слушай ме, Майкъл! Централният камък, маркера на игрището — аз го смених.

— Не разбирам. Какъв камък?

— Чичен Ица.

Потъмнелите очи го погледнаха. Тялото на бащата му се отпусна тежко на гърдите му.

— Татко... ТАТКО!

Майкъл се събуди, тялото му беше плувнало в пот.

08:45 часа

Доминик махна плахо на рецепционистката, после продължи право към главния пост на охраната. Един много мускулист охранител й се усмихна, докато приближаваше. Русият му мустак с червеникав оттенък се повдигна и се разстла по горната му устна, като разкри пожълтели зъби.

— Хей, добро утро, слънчице. Аз съм Реймънд и се обзалагам, че ти си новата стажантка.

— Доминик Вазкез.

Тя стисна мазолестата му ръка и забеляза струйки пот по дебелията, осеяна с лунички долна част.

— Съжалявам, точно се върнах от фитнеса.

Реймънд избърса ръцете си с една кърпа, като преувеличи движенията, за да демонстрира мускулите си.

— Ще се състезавам в регионалния конкурс „Мистър Флорида“ през ноември. Мислиш ли, че имам шанс?

— А, разбира се.

„Господи, моля те, не му позволявай да започне да позира“.

— Може би ще дойдеш и ще ме гледаш на състезанието, нали знаеш, ще викаш за мен? — светлокафявите очи се разшириха иззад късите кехлибарени мигли.

„Бъди учтива“.

— Много от служителите ли ходят?

— Неколцина, но аз ще се погрижа да получиш място близо до сцената. Хайде, слънчице, трябва да ти направя пропускат и да запиша термалния образ на лицето ти.

Реймънд отключи стоманената врата и я задържа отворена за нея, като показва трицепса си. Доминик усети как погледът му шареше по нея, докато минаваше.

— Седни ей там. Първо ще оправя пропуската. Ще ми трябва шофьорската ти книжка.

Тя му я подаде, после седна на един стол с права облегалка, сложен пред черна машина с размерите на хладилник. Реймънд пхна квадратен диск в процепа отстрани, после въведе информацията ѝ в компютъра.

— Усмихни се.

Една светкавица избухна в очите ѝ, като остави дразнещо петно.

— Пропускът ти ще е готов, докато си тръгнеш довечера — той ѝ върна шофьорската книжка. — Добре, ела тук и седни пред тази инфрачервена камера. Някога правили ли са ти карта на лицето?

„А теб бръснали ли са те някога?“

— А, не, доколкото знам.

— Инфрачервените камери създават уникален образ на лицето ти, като регистрират топлината, която се излъчва от кръвоносните съдове под кожата. Дори еднотайчните близнаци изглеждат различно на инфрачервени образи, а лицевите модели никога не се променят. Компютърът записва хиляда и деветстотин различни термални точки.

Сканирането на зеницата използва само двеста шейсет и шест характеристики, а отпечатъците от пръсти само...

— Рей, това е удивително, наистина, но необходимо ли е? Никога не съм виждала някой да използва инфрачервено сканиране.

— Защото не си била тук през нощта. Магнитната лента на пропуска ти за идентификация е всичко, което ще ти трябва, за да влезеш или да излезеш от комплекса през деня. След седем и половина обаче, ще трябва да въвеждаш паролата си, после да позволяваш на инфрачервения скенер да те идентифицира. Машината ще сравни термалните черти на лицето ти с онези, които ще вкараме в постоянното ти досие. Никой не влиза и не излиза от комплекса през нощта, без да го сканират, и нищо не може да излъже машината. Усмихни се.

Доминик се взря мрачно в сферичната камера зад прозорец от шлифовано стъкло, като се чувстваше глупаво.

— Добре, обърни се наляво. Добре. Сега надясно, сега погледни надолу. Готово. Хей, слънчице, обичаш ли италианската кухня?

„Започва се“.

— Понякога.

— Има едно страхотно място недалеч от тук. По кое време свършваш?

— Днес вечерта не е много подходящо...

— Кога е подходящо?

— Рей, трябва да съм честна. Обикновено имам правило да не излизам с никого от служителите.

— Кой е казал нещо за срещи? Казах вечеря.

— Ако е просто вечеря, добре, бих искала да излезем някой път, но днес не е много подходящо. Дай ми няколко седмици да се установя.

„И да измисля друго извинение“.

Тя се усмихна сладко, като се надяваше да облекчи болката от отказа.

— Освен това не можеш да излезеш на пищна италианска вечеря, ако тренираш.

— Добре, слънчице, но ще запомня какво обеща — големият червенокос мъж се усмихна. — Сега слушай, ако се нуждаеш от нещо, не се колебай да питаш.

— Няма. Наистина трябва да вървя. Д-р Фолета чака...

— Фолета няма да дойде до по-късно този следобед. Месечната среща на комисията. Хей, чух, че ти е назначен онзи негов пациент. Как се казваше?

— Майкъл Гейбриъл. Какво знаеш за него?

— Не много. Преместили са го от Масачузетс с Фолета. Знам, че комисията и лекарският персонал бяха доста ядосани, когато пристигна. Фолета трябва да е задействал доста връзки.

— Какво имаш предвид?

Реймънд погледна настрана, като избягваше очите й.

— А, няма значение.

— Хайде де! Кажу ми.

— Нее. Трябва да се науча да си държа устата затворена. Фолета е твой шеф. Не искам да кажа нищо, което може да ти създаде лошо впечатление.

— Ще си остане само между нас.

Още двама охранители влязоха и махнаха на Реймънд.

— Добре, ще ти кажа, но не тук. Прекалено много уши с големи усти. Ще говорим на вечеря. Свършвам в шест.

Жълтите зъби проблеснаха в триумфираща усмивка.

Той задържа вратата отворена за нея. Доминик излезе от стаята на охраната и зачака асансьора за служителите, като се намръщи.

„Браво, слънчице. Трябваше да видиш, че това се задава, още отдалеч“.

Марвис Джоунс я гледаше на монитора как излиза от асансьора.

— Добро утро, стажант. Ако сте тук да видите пациента Гейбриъл, той е заключен в стаята си.

— Може ли да го видя?

Охранителят вдигна очи от документите, които четеше.

— Може би трябва да изчакате, докато се върне директорът.

— Не, искам да говоря с него сега. И не в изолационната стая.

Марвис изглеждаше раздразнен.

— Силно ви препоръчвам да не го правите. Този човек има история на насилие и...

— Не съм сигурна, че бих определила един случай за единадесет години като „история“.

Те срещнаха погледи. Марвис видя, че волята на Доминик няма да се пречупи.

— Добре, госпожице, нека да бъде вашето. Джейсън, придружи стажант Вазкез до стая 714. Дай ѝ твоя транспондер, после я заключи вътре.

Доминик последва охранителя по къс коридор, като влезе в средното от три отделения, които се намираха в северното крило. Фоайето беше празно.

Охранителят спря при стая 714 и заговори по интеркома в коридора.

— Пациент, станете на леглото си, където мога да ви виждам.

Той отключи вратата, после ѝ подаде нещо, което приличаше на голяма химикалка.

— Ако имате нужда от мен, просто щракнете химикалката два пъти — той демонстрира, като накара пейджъра на колана му да завибрира. — Просто внимавайте. Не му позволявайте да идва прекалено близо.

— Благодаря.

Доминик влезе в стаята.

Тя беше с размери три метра на три и шестдесет. Дневната светлина нахлуваше през ивица плексиглас с дебелина седем сантиметра и половина, която вървеше вертикално по едната стена. Нямаше прозорци. Леглото беше желязно, захванато за пода. Едно бюро и няколко шкафчета бяха захванати до него. Мивката и стоманената тоалетна бяха закрепени до стената вдясно под ъгъл, за да дадат на обитателя повече усещане за лично пространство и отделеност от коридора.

Леглото беше оправено, стаята — безупречно подредена. Майкъл Гейбриъл седеше на ръба на матрака, който беше тънък колкото списание. Той се изправи и я поздрави с топла усмивка.

— Добро утро, Доминик. Виждам, че д-р Фолета още не е пристигнал. Какъв късмет.

— Откъде знаете?

— Защото разговаряме в килията ми, а не в стаята за разпити. Моля, седнете на леглото, аз ще съм на пода. Освен ако не

предпочитате тоалетната?

Тя отвърна на усмивката му и седна на ръба на матрака.

Мик се облегна на стената вляво от нея. Черните му очи блестяха под флуоресцентната светлина.

Той не губи време, за да започне да я разпитва.

— И така, как беше уикендът ти? Прочете ли дневника на баща ми?

— Съжалявам. Успях да мина само първите десет страници. Успях да завърша изследването на Розенхан.

— За това да си разумен на безумно място. Мислите ти, ако обичаш?

— Стори ми се интересно, може би дори малко изненадващо. Екипът му си е прекарал доста интересно, докато е отделял субекти от пациенти. Защо ме накарахте да го прочета?

— Защо мислите? — абаносовите очи проблеснаха към нея, излъчвайки животинската си интелигентност.

— Очевидно искате да помисля върху възможността, че не сте невменяем.

— Очевидно — той седна изправен, като вдигна петите си в поза лотос. — Хайде да играем на една игра, става ли? Да си представим, че се намираме единадесет години назад във времето и вие сте мен, Майкъл Гейбриъл, син на археолога, който скоро ще стане известен и ще умре — Джулиъс Гейбриъл. Седите отзад на сцената в университета „Харвард“ пред пълна зала и слушате как баща ви споделя информация, събирана цял живот, с някои от най-великите умове в научното общество. Сърцето ви бие от адреналина, защото сте работили рамо до рамо с него от деня, в който сте се родили, и знаете колко важна е тази лекция не само за него, но и за бъдещето на човечеството. Десет минути след началото на лекцията виждате отдавнашния смъртен враг на Джулиъс, който крачи по сцената, отивайки към друг подиум. Пиер Борджия, богат син на политическа семейна династия, решава, че ще отправи предизвикателство към изследването на бащата ми там, на сцената. Оказва се, че цялата лекция е била просто един капан, поставен лично от Борджия, за да влезе в устен спор с баща ми и да унищожи доверието в него. Поне десетина души от публиката участват в номера. След десет минути Джулиъс дори не може да се чуе от смеха на колегите му.

Мик направи пауза, изгубен за момент в спомена.

— Баща ми беше безкористен и много умен човек, който отдаде живота си на това да преследва истината. По средата на най-важната реч през живота му, цялото му съществуване му беше отнето изпод краката му, гордостта му беше унищожена, работата на живота му — трийсет и две години жертви — осквернена за един миг. Можете ли да си представите унижението, което е изпитал?

— Какво се случи след това?

— Той се препъна зад сцената и падна в ръцете ми, като се стискаше за гърдите. Джулиъс беше получил сърдечен удар. С последната си капка сила ми прошепна някои инструкции, после умря в прегръдките ми.

— И тогава сте тръгнали след Борджия?

— Копелето все още беше на сцената, блъвайки омраза. Въпреки онова, което съм сигурен, че са ви казали, аз не съм човек на насилието — тъмните очи се разшириха. — В онзи момент обаче ми се искаше да му набутам микрофона в гърлото. Спомням си как гледах подиума, светът около мен се движеше като на забавен каданс. Всичко, което можех да чуя, беше собственото ми дишане, всичко, което виждах, беше Борджия, но сякаш гледах към него през тунел. Следващото нещо, което разбрах, беше, че той лежеше на пода, а аз блъсках черепа му с микрофона.

Доминик кръстоса крака, като прикри потръпването си.

— Тялото на баща ми свърши в провинциалната морга, кремирано без церемония. Борджия прекара следващите три седмици в стая в частна болница, докато семейството му движеше кандидатската му кампания за сенатор, като подготвяше онова, което пресата нарече „победа, тръгнала от ниските стъпала, без прецедент“. Аз гниех в една затворническа килия, без приятели или роднини, които да ми платят гаранцията и да ме измъкнат. Чаках да се сблъскам с онова, което предполагах, че ще бъдат обвинения за нанасяне на телесни повреди. Борджия имаше други идеи. Като използва политическото влияние на семейството си, той манипулира системата, направи сделка с прокурора и със служебно назначения ми адвокат. Следващото нещо, което разбрах, беше, че съм обявен за откачалка и че съдията ме праща в някакъв прогнил приют в Масачузетс. Място, на което Борджия можеше да ме държи под око, играта на думи е случайна.

— Казвате, че Борджия е манипулирал правосъдната система. Как?

— По същия начин, по който манипулира Фолета, моят служебно назначен пазител. Пиер Борджия възнаграждава лоялността, но Бог да ви е на помощ, ако се озовете в черния му списък. Съдията, който ме осъди, беше повишен в Щатския върховен съд три месеца, след като ме обяви за криминално невменяем. Кратко след това нашият добър доктор беше направен директор на комплекса, като някак си успя да прескочи повече от десетима по-добре квалифицирани кандидати.

Черните очи прочетоха мислите й.

— Кажете какво наистина мислите, Доминик. Мислите ли, че съм параноичен шизофреник с делюзии?

— Не съм казала това. Ами другият инцидент? Отричате ли, че брутално сте нападнали един пазач?

Мик се взря в нея, погледът му беше обезкуражаващ.

— Робърт Григс беше повече садист, отколкото хомосексуалист, пазач, чийто действия вероятно ще диагностицирате като гневно възбудимо изнасилване. Фолета нарочно го сложи нощна смяна в моето отделение месец преди първото ми оценяване. Старият Григси правеше обиколките си към два сутринта.

Доминик усети как сърцето й тупка силно.

— Тридесет пациенти на отделение, като всички спяхме с една китка и един глезен закопчани към тръбите на леглата ни. Една нощ Григс влезе пиан, като търсеше мен. Предполагам, че беше решил да направи едно хубаво попълнение към харема си. Първото нещо, което направи, бе да ме овлажни малко, като набута една дръжка на метла...

— Спрете! Къде са били другите пазачи?

— Беше само Григс. Тъй като не можех да направя нищо, за да го спра, го прилъгах със сладки приказки. Опитах да го убедя, че ще се наслади много повече, ако и двата ми крака са свободни. Тъпият кучи син откопча бележниците на крака ми. Няма да ви отегчавам с подробностите около това, което последва...

— Чух. Направили сте яйцата му бъркани, така да се каже.

— Можех да го убия, но не го направих. Не съм убиец.

— И затова сте прекарвали остатъка от дните си в изолация?

Мик кимна.

— Единадесет години в бетонната майка. Студена и груба, но тя винаги е там. Сега вие разкажете. На колко години бяхте, когато братовчед ви ви е насилил?

— Ще ме извините, не ми е комфортно да го обсъждам с вас.

— Защото вие сте психотерапевтът, а аз съм лудият?

— Не. Искам да кажа, да — защото аз съм доктор, а вие сте мой пациент.

— Наистина ли сме толкова различни — вие и аз? Мислите ли, че екипът на Розенхан може да определи на кого от нас мястото му е в тази килия? — той се облегна на стената. — Може ли да ви наричам Дом?

— Да.

— Дом, държането в изолация може да съсипе човек. Вероятно страдам от сензорна депривация и може би дори ви плаща малко, но съм също толкова с разсъдъка си, колкото и Фолета или онзи пазач, сложен на вратата. Какво мога да сторя, за да ви убедя в това?

— Не мен трябва да убедите, а д-р Фолета.

— Казах ви, Фолета работи за Борджия, а Борджия никога няма да остави да ме пуснат.

— Мога да говоря с него. Да го притисна да ви даде същите права и привилегии като на останалите пациенти. След време мога...

— Господи, сега вече мога да чуя Фолета. „Събудете се, стажант Вазкез. Хващате се на известната теория на конспирацията на Гейбриъл“. Вероятно ви е убедил, че аз съм още един Тед Бънди.

— Въобще не. Мик, аз станах психиатър, за да помагам на хора като...

— Хора като мен. Лунатици?

— Оставете ме да довърша. Вие не сте лунатик, но мисля, че се нуждаете от помощ. Първата стъпка е да убедите Фолета да ви назначи оценяващ екип...

— Не. Фолета няма да го позволи и дори да го направи, няма време.

— Защо няма време?

— Моята годишна оценка и изслушване са след шест дни. Не разбрахте ли защо Фолета ви е назначил при мен? Вие сте студентка, лесна за манипулиране. „Пациентът показва някои окуражаващи признаци на подобрене, стажант Вазкез, но все още не е готов да се

включи обратно в обществото“. Вие ще се съгласите с неговата диагноза, която е всичко, което оценяващата комисия трябва да чуе.

„Фолета е прав, добър е. Може би не е толкова добър, когато не контролира разговора“.

— Мик, хайде да поговорим за малко за работата на баща ти. В петък спомена четири Ахау, три Канкин...

— Денят на гибелта за човечеството. Знаех, че ще познаете датата.

— Това е просто легенда на майките.

— В много легенди има истина.

— Тогава вие вярвате, че всички ще умрем след по-малко от четири месеца?

Мик се втренчи в пода, като клатеше глава.

— Простичко „да“ или „не“ ще е достатъчно?

— Не си играйте умствени игрички, Доминик.

— Как така да си играя умствени игрички?

— Адски добре знаете, че въпросът, както е зададен, е пропит с параноидна шизофрения и заблуждения за...

— Мик, това е просто въпрос.

„Започва да се разстройва. Добре“.

— Започвате умствена битка, за да намерите слабост. Недейте. Не е много ефективно. Ще загубите, което означава, че всички ще загубим.

— Искате от мен да оценя способността ви да се върнете в обществото. Как да го направя, без да задавам въпроси?

— Задавайте въпросите си, но не ме тласкайте към провал. Ще се радвам да обсъждам теориите на баща ми с вас, но само ако сте наистина заинтересована. Ако целта ви е да видите до каква степен може да ме изкарате от равновесие, то просто ми дайте Теста на Роршах или Теста за тематична аперцепция и да приключваме.

— Как така ви тласкам към провал?

Мик се изправи на крака и се приближи към нея. Пулсът на Доминик се ускори. Тя се пресегна към химикалката.

— Самото естество на въпроса ви ме обрича. Все едно да питате един набожен човек дали жена му знае, че той мастурбира. При всички положения той ще изглежда зле. Ако отговоря „не“ на предсказанието за гибелния ден, тогава ще трябва да обяснявам защо изведнъж съм

променил мнението си след единадесет години. Фолета ще го изтълкува като хитрина, измислена, за да заблудя оценъчната комисия. Ако кажа „да“, вие ще се съгласите, че съм просто още един луд, който вярва, че небесата се срутват.

— Как тогава предлагате да оценя разумността ви? Не мога просто да подмина темата.

— Не, но може поне да изследвате доказателствата с отворено съзнание, преди да започнете да съдите. Някои от най-великите умове в историята са били заклеймени като луди, докато истината не е излязла наяве.

Мик седна на другия край на леглото. Доминик усети гъдел по кожата си. Не беше сигурна дали е развълнувана или изплашена, а може би и двете. Тя премести тежестта си, като разкръстоса крака, докато държеше небрежно химикалката в ръка.

„Той е достатъчно близо, за да ме удуши, но ако бяхме в бар, вероятно щях да флиртувам...“

— Доминик, много е важно, много, много важно да си имаме доверие един на друг. Аз се нуждаю от вашата помощ, а вие се нуждаете от моята, просто още не го знаете. Кълна се в душата на майка си, че никога няма да ви излъжа, но вие трябва да обещаете, че ще слушате с отворен ум.

— Добре, ще слушам обективно. Въпросът обаче остава. Вярвате ли, че човечеството ще загине на 21 декември?

Мик се наведе напред с лакти на коленете. Взря се в пода, като потриваше носа си с палец и показалец.

— Предполагам, че сте католичка?

— Бях родена католичка, но ме отгледаха в еврейски дом, след като станах на тринадесет. Ами вие?

— Собствената ми майка беше еврейка, баща ми — член на Епископалната църква. Смятате ли се за религиозен човек?

— Не особено.

— Вярвате ли в Бог?

— Да.

— Вярвате ли в злото?

— Злото? — въпросът я стресна. — Това е доста обширно понятие. Може ли да го разясните?

— Не говоря за хора, които вършат противни убийства. Говоря за злото като единица, част от самата материя на съществуването — Мик погледна нагоре, като фокусира погледа си върху нея. — Например, юдейско-християнско вярване е, че злото се е персонифицирало за пръв път, когато е влязло в Райската градина, маскирано като змия, която изкушила Ева да отхапе от ябълката.

— Като психиатър вярвам, че никой от нас не е роден зъл. Или добър, в този ред на мисли. Вярвам, че имаме капацитет и за двете. Свободната воля ни дава право на избор.

— Ами ако... ами ако нещо влияе на свободната воля, без да го съзнавате?

— Какво имате предвид?

— Някои хора вярват, че има зла сила някъде там, част от природата. Интелигентна форма, която е съществувала на планетата през цялата история на човека.

— Изгубихте ме. Както общо има това с предсказанието за деня на гибелта?

— Като рационален човек, вие ме попитахте дали вярвам, че човечеството ще загине. Като рационален човек, аз ви моля да обясните защо всяка успешна древна цивилизация е предвиждала края на човечеството. Като рационален човек аз ви моля да ми кажете защо всяка голяма религия предсказва апокалипсиса и чака месията да се върне, за да избави света от злото.

— Не мога да отговоря на това. Като повечето хора, просто не знам.

— И моят баща не знаеше. Но тъй като беше рационален човек на науката, той искаше да разбере. Затова посвети живота си и жертва щастието на семейството си в преследване на истината. Той прекара десетилетия в изследване на древни руини в търсене на улики. Накрая онова, което откри, беше толкова необяснимо, че буквално го бутна към ръба на лудостта.

— Какво е открил?

Мик затвори очи, гласът му омекна.

— Доказателства. Доказателства, нарочно и старателно оставени за нас. Доказателства, които сочат съществуването на присъствие, присъствие толкова зло, че неговото въздигане ще означава края на човечеството.

— Отново, не разбирам.

— Не мога да го обясня. Всичко, което знам, е, че някак си усещам, че присъствието става по-силно.

„Той се бори да остане рационален. Продължавай да го караш да говори“.

— Казвате, че това присъствие е зло. Откъде знаете?

— Просто знам.

— Не ми давате много, откъдето да продължа. А календарът на майте не е нещо, което бих нарекла доказателство...

— Календарът е само върхът на айсберга. Има необикновени, необясними означения по земята, пръснати по лицето на тази планета, удивително изравнени чудеса, всички, от които са парчета от един гигантски пъзел. Дори най-големите скептици на света не могат да отрекат тяхното съществуване. Пирамидите в Гиза и Чичен Ица. Храмовете Ангкор Уат и Теотихуакан, Стоунхендж, карите на Пири Рейс и рисунките по пустинята Наска. Трябвали са десетилетия тежък труд, за да се издигнат тези древни чудеса, като методологията на работа все още е мистерия за нас. Баща ми откри единен разум зад всичко това, същия разум, който е отговорен за създаването на календара на майте. По-важен е фактът, че всеки от тези земни знаци е свързан с обща цел, чието значение е било изгубено през хилядолетията.

— И тази цел е?

— Спасението на човечеството.

„Фолета е прав. Наистина го вярва“.

— Да видим дали съм разбрала. Баща ти е вярвал, че всеки от тези древни обекти е бил създаден, за да спаси човечеството. Как може една пирамида или куп рисунки в пустинята да ни спасят? И да ни спасят от какво? Това зло присъствие?

Тъмните очи се взряха в душата ѝ.

— Да, но нещо безкрайно по-лошо — нещо, което ще пристигне да унищожи хората в деня на декемврийското слънцестоене. С баща ми бяхме близо до разкриването на мистерията, преди той да умре, но от пъзела все още липсват важни парчета. Само ако ръкописите на майте не бяха унищожени.

— Кой ги е унищожил?

Мик поклати глава така, сякаш беше разочарован.

— Не знаеш ли историята дори на собствените си предци? Създателят на календара с деня на гибелта, великият учител Кукулкан, оставил жизненоважна информация за древните ръкописи на майте. Четиристотин години след неговото заминаване Испания нахлула в Юкатан, Кортес бил побелял мъж с брада. Майте го сбъркали за Кукулкан, ацтеките — за Кветцалкоатъл. И двете цивилизации практически са се отказали и са позволили да бъдат превзети, като са мислели, че белият месия се е върнал, за да спаси човечеството. Католическите свещеници взели ръкописите. Трябва да са били доста изплашени от онова, което са прочели, защото глупаците изгорили всичко, като практически са ни обrekli на смърт.

„Разпалва се“.

— Не знам, Мик. Инструкциите за спасяването на човечеството изглеждат прекалено важни, за да бъдат оставени на група индианци от Централна Америка. Ако Кукулкан е бил толкова мъдър, защо не е оставил информацията някъде другаде?

— Благодаря ви.

— За кое?

— За това, че мислите. За това, че използвате логическото полукълбо на мозъка си. Информацията е била прекалено важна, за да бъде оставена на уязвима култура като майте или която и да е древна култура, в този ред на мисли. На пустинята Наска в Перу лежи визуално символично послание, прецизно издълбано в равнината, 120 метрови пиктограми. С баща ми бяхме близо до разтълкуването на значението на посланието, когато той почина.

Тя погледна невинно часовника си.

Мик скочи на крака като котка, като я стресна, когато я хвана за раменете.

— Спрете да се отнасяте към това като към изискване за завършването ви и слушайте онова, което казвам. Времето е нещо, с което не разполагаме...

Тя се взря в очите му, когато той приказваше бързо. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— Мик, пуснете ме да си вървя — тя хвана химикалката.

— Слушайте ме — попитахте дали вярвам, че човечеството ще загине след четири месеца. Отговорът ми е „да“ — освен ако не успея да завърша работата на баща си. Ако не, всички ще умрем.

Доминик щракна химикалката два пъти отново и отново. Сърцето ѝ препускаше, а съзнанието ѝ беше изпълнено със страх.

— Доминик, моля ви. Трябва да ме измъкнете от тази болница преди есенното равноденствие.

— Защо?

„Накарай го да продължи да говори...“

— Равноденствието е само след две седмици. Пристигането му ще бъде обявено на всяко място, което споменах. Пирамидата Кукулкан в Чичен Ица ще означаи събитието по северната си балюстрада чрез спускането на сянката на змията. В този момент Земята ще попадне в изключително рядка галактическа подредба. Един портал ще започне да се отваря в средата на тъмния процеп на Млечния път и началото на края ще ни върхлети.

„Говори несвързано...“

Като си спомни снимката на едноокия Борджия, тя премести тежестта си, като приготви коляното си за действие.

— Доминик, не съм лунатик. Трябва да ме вземете на сериозно...

— Наранявате ме...

— Съжалявам, съжалявам — той отпусна захвата си. — Слушайте ме, това е жизненоважно. Баща ми вярваше, че злото все още може да бъде спряно. Нуждая се от помощта ви, трябва да ме измъкнете преди равноденствието...

Мик се обърна, когато Марвис вдигна юмрука си пред лицето му. Лютивият спрей го заслепи.

— Не! Не, не, не...

Твърде развълнувана, за да говори, Доминик блъсна пазача настрани и изтича от стаята. Спря във фоайето с ускорен пулс.

Марвис заключи стая 714, после я изведе от отделението.

Мик продължи да блъска по вратата, като я викаше като ранено животно.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Като почнаха човеците да се размножават по лицето на Земята и им се раждаха дъщери. Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха...

В ония дни се намираха исполините на земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже.

„Битие“ 6:1-2, 4

Библията. Свещената книга на еврейската и християнската религия. За археолозите, търсещи истината, този документ от античността може да предложи жизненоважни следи, които да помогнат за запълването на празнотите в еволюцията на човека.

„Битие“ 6 може би е най-малко разбиращият стих от цялата Библия и все пак може да се окаже най-разкриващият. Действието се развива точно преди Бог да нареди на Ной какво да прави, става въпрос за Божиите синове и исполините^[1], чието име в буквален превод означава „паднали“ или онези „които са паднали от небесата сред огън“.

Кои са били тези „паднали“, тези „прочути мъже“? Една важна улика може да бъде намерена в Апокрифната книга Битие, един от древните текстове, открити сред Свитъците от Мъртво море. В един ключов пасаж Ламех, бащата на Ной, разпитва жена си, защото мисли, че зачатие на сина му е било резултат от нейното сношение с ангел или с едно от децата им, исполин.

Дали във вените на Ной е текла извънземна кръв? Идеята за „паднали“ ангели или „прочути мъже“, които са имали деца с човешки жени може да изглежда прекалена, но в нея трябва да има

зрънце истина, тъй като преданието, подобно на историята за Ной и Великия потоп, се повтаря в различните култури и религии по света.

Както споменах, аз съм прекарал целия си живот в изследване на мистериозните чудеса — величествени структури, оставени на лицето на планетата, които са устояли през бурите на времето. Вярвам, че тези структури са били създадени от онези „прочути старовременни мъже“ с една-единствена цел — да спасят вида ни от изтребване.

Може и никога да не узнаем кои са били исполините, но геоложките доказателства ни позволяват да видим времевия участък, в който са се появили за пръв път. Фактите сочат, че е имало Велик потоп. Виновна е била последната ледена епоха на Земята, като събитието датира отпреди 115000 години. По онова време масивни глетчери са покривали по-голямата част от северното и южното полукълбо. Те са напредвали и са се оттегляли, като най-накрая са достигнали върха си преди 17000 години. По-голямата част от Европа е била погребана под ледена покривка, дебела над три километра. Глетчерите в Северна Америка стигали на юг чак до долината Мисисипи и до 37-ия паралел.

Това е било времето на *Homo sapiens neanderthalensis*, неандерталците. Това е бил и моментът от историята на нашите предци, когато са пристигнали мистериозните „паднали“.

Може би клановете на ранните *Homo sapiens* не са впечатлили особено тези „прочути мъже“. Може би исполините са преценили, че е най-добре ранният човек да се върне обратно на пътя на еволюцията. Каквато и да е била тяхната реакция, всички знаем, че като по чудо и доста внезапно светът е започнал да се топи.

Случило се е бързо, отключено от някакво неизвестно каталитично действие. Милиони кубични километри лед, на които са им трябвали повече от 40000 годни, за да се натрупат, изведнъж са се стопили за по-малко от две хилядолетия. Океанът се надигнал с 90 до 120 метра, като погълнал сушата. Части от Земята, едно време натиснати от милиарди тонове лед, започнали да се издигат, причинявайки ужасни земетресения. Изригвали вулкани и пръскали огромни количества въглероден диоксид в атмосферата, като ускорявали глобалното затопляне. Страхотни приливи изкоренявали джунгли, затривали животни и опустошавали земята.

Планетата станала много враждебно за живеене място.

От 13000 г. пр.Хр. до 11000 г. пр.Хр. по-голямата част от леда се била стопила и климатът започнал да се стабилизира. И надигайки се от тази кал и тиня, се появил нов подвид — *Homo sapiens sapiens* — съвременният човек.

Еволюция и библейска притча за съзиданието — къде се крие истината за издигането на съвременния човек? Като учен аз съм задължен да вярвам в дарвинизма, но като археолог виждам и че истината често е скрита в митове, предавани през хилядолетията. Пророчеството, предсказано в календара на маите, попада в същата категория. Както споменах по-рано, календарът е прецизен научен инструмент, който използва сложни принципи от астрономията и математиката, за да извършва изчисленията си. В същото време производът на календара се съсредоточава около най-важната легенда в историята на маите — „Попол Вух“ — книгата за съзиданието на маите.

„Попол Вух“ е библията на индианците от Средна Америка. Според нея, написано стотици години след смъртта на Кукулкан, светът бил разделен на горен свят (небеса), среден свят (Земя) и подземен свят, обител на злото, известно като Шибалба. Когато древните май гледали нощното небе, те виждали тъмния процеп в Млечния път и считали, че това е тъмната змия или Черния път (Шибалба Би), който водел към подземния свят. В непосредствена близост до тъмния процеп се намирали трите звезди от колана на Орион. За маите тези звезди били трите камъка на съзиданието.

Както споменах по-рано, календарът на маите е разделен на пет Велики цикъла, като първия е започнал преди около 25800 години. Това не е случаен период от време, а са годините, които трябва да завърши един цикъл на процесия, бавното люшкане на нашата планета по оста ѝ. (Повече за това по-нататък.)

Историята за сътворението, преразказана в „Попол Вух“, започва преди около 25800 години, когато ледът все още покрива голяма част от Земята. Героят от историята е примитивен човек, наречен Хун (Първи) Хунапу, който по-късно е уважаван от маите като „Първия баща“. Великата страст в живота на Хун Хунапу била да играе древна игра с топка, известна като тлачтли. Един ден владетелите на подземния свят, като говорили чрез Шибалба Би

(Черния път), предизвикали Хун Хунапу и брат му на една игра. Хун Хунапу приел и влязъл през портата на Черния път, която в легендите на маите е представена като устата на огромна змия.

Владетелите на подземния свят обаче не възнамерявали да играят на игри. Като използвали измама, те победили братята и ги обезглавили, като окачили главата на Хун Хунапу в разклонението на едно тропическо дърво. После злите, владетели оставили дървото настрана, като забранили на всички да го посещават.

След много, много години една смела млада жена на име Кървавата луна тръгнала по Черния път, за да види дали легендата е истина. Като отишла при дървото, за да откъсне малко плодове, тя се стреснала, когато открила главата на Хун Хунапу. Главата се изплюла в дланта ѝ, като я забременила магически. Жената избягала. Подземните владетели не успели да я унищожат, преди да избяга.

Кървавата луна (също известна като Първата майка) родила двама сина близнаци. Годините минавали и момчетата се превърнали в силни и добри войни. Когато достигнали зрелостта си, генетичният повик ги тласнал да тръгнат на пътешествие по Черния път към Шибалба, за да предизвикат злите и да отмъстят за смъртта на баща си. Владетелите на подземния свят отново използвали измама, но този път героите близнаци триумфирали, като прогонили злото и възкресили отдавна изгубения си баща.

Какво може да извлечем от мита за сътворението? Името, Хун или Първия Хунапу, е равносилно на названието от календара Първи Ахау, дневен знак, който означава първо слънце. Първото слънце от новата година е декемврийското слънце от слънцестоенето. Предсказаната дата на гибелта се пада на зимното слънцестоение през 2012 г. — точно един цикъл на прецесия от 25800 години след първия ден от календара на маите!

Като използва компютърна програма, която позволява на човек да види космоса на всяка дата от историята, изчислих как ще изглежда нощното небе през 2012 г. Като започне по времето на есенното равноденствие, ще се състои едно изключително рядко астрономическо изравняване между галактиката и слънчевите равнини. Черният процеп на Млечния път ще изглежда така, сякаш лежи на хоризонта на Земята, а Слънцето ще започне да се изравнява с централната му точка. Това звездно разместване ще достигне

върха си в деня на зимното слънцестоене, ден, който повечето древни култури са считали за Деня на смъртта. На тази дата за пръв път от 25800 години насам Слънцето ще съвпадне с пресечната точка на Млечния път и с еклиптиката в Стрелец, като ще означа изравняването на галактическия екватор, точния център на галактиката.

Календарът на маите някак си е предвидил това звездно събитие преди повече от три хиляди години. Като тълкуваме мита за сътворението, галактическото изравняване ще достигне върхната си точка с отварянето на космическия портал, който свързва процепа между нашата планета и подземния свят на маите, Шибалба.

Наречете го измислица, наречете го факт, но някак си това между галактическо изравняване ще кулминира в смъртта на всеки мъж, жена и дете на лицето на нашата планета.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл

Каталог 1978–79 г., 43–52 стр.

Каталог 1998–99 г., 11–75 стр.

---

[1] В англ. библия е Nephilim, нефилим — исполин. — Бел.ред. ↑

11 септември 2012 г.

Маями, Флорида

— Събудете се, стажант Вазкез. Започвате да се връзвате на известната теория на конспирацията на Гейбриъл.

— Не съм съгласна — Доминик отвърна на студения поглед на д-р Фолета от срещната страна на бюрото. — Няма причина, поради която на Мик Гейбриъл да не му бъде назначен екип за пълна подкрепа.

Фолета се облегна назад на въртящия се стол. Тежестта му застраши спираловидните пружини.

— Хайде просто да се успокоим за момент. Вижте се — говорили сте два пъти с пациента и вече поставяте диагнози. Моето мнение е, че започвате да се обвързвате емоционално, нещо, за което говорихме в петък. Точно затова препоръчах на комисията да не намесва екип на този етап.

— Сър, уверявам ви, не съм емоционално обвързана. Просто ми се струва, че хората са избързали с преценките си за този случай. Да, съгласна съм, че страда от заблуждения, но те лесно могат да се припишат на това, че е прекарал последните единадесет години в изолация. Колкото до склонността към насилие, няма нищо, което видях в досието на Мик, което да говори за нещо повече от един изолиран случай на обикновено нападение.

— Ами нападението над пазача?

— Мик ми каза, че той се е опитал да го изнасили.

Фолета стисна моста на носа си с късите си пръсти и се ухили глуповато, докато клатеше голямата си глава напред и назад.

— Той ви е изиграл, стажант Вазкез. Казах ви, че е умен.

Стомахът на Доминик се преобърна.

— Казвате, че всичко това е било лъжа?

— Разбира се. Той се възползва от майчиния ви инстинкт и е уцелил точното място.

Доминик се втренчи потресена в скута си. Мик лъжеше ли? Наистина ли беше толкова лековерна?

„Идиотка! Ти искаше да му повярваш. Сама се измами“.

— Стажант, няма да стигнете много далеч с пациентите си, ако вярвате на всичко, което ви казват. Следващия път той ще ви убеди, че идва свършекът на света.

Доминик седна назад на стола си, като се чувстваше глупаво.

Фолета видя изражението на лицето ѝ и се засмя с глас, като накара пълните си бузи да почервенеят и да станат на трапчинки. Той си пое въздух, като избърса сълзите от очите си. Протегна се към един кашон, оставен долу до бюрото. Извади бутилка скоч и две чаши за кафе и наля по едно питие във всяка.

Доминик пресуши чашата, като усети как течността прогори пътя си до стомаха ѝ.

— По-добре ли се чувстваш? — думите, прошепнати и дрезгави, бяха изговорени с бащински маниер.

Тя кимна.

— Въпреки онова, което ви казва, стажант, аз по случайност харесвам Мик. Не искам да го виждам затворен в изолация повече от вас.

Телефонът иззвъня. Фолета го вдигна, докато я гледаше.

— Един от охраната е. Казва, че ви чака долу.

„Мамка му!“

— Може ли да му кажете, че съм вързана на важна среща? Кажете му, че няма да успея тази вечер.

Фолета предаде съобщението, после затвори.

— Докторе, ами годишната оценка на Мик. Тя също ли е била лъжа?

— Не, това е истина. Всъщност тя е в списъка ми с неща, които трябва да обсъдя с вас. Знам, че е малко необичайно, но трябва да подпишете това.

— Какво препоръчвате?

— Това зависи от вас. Ако може да запазите обективност, препоръчвам да останете като негов клиничен психиатър по време на престоя ви тук.

— Мик страда от сериозна сензорна депривация. Искам да има достъп до двора, както и до останалите от помещенията за

рехабилитация.

— Той току-що ви нападна...

— Не. Той просто се развълнува малко, а аз се паникьосах.

Фолета се облегна назад и се взря в тавана, сякаш обмисляше велико решение.

— Добре тогава, стажант, ето сделката. Подпишете моята годишна оценка и аз ще възстановя пълните му привилегии. Ако се подобри, ще му назнача пълен екип за рехабилитация през януари. Достатъчно справедливо ли е?

Доминик се усмихна.

— Достатъчно.

22 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Дворът в Центъра за оценка и лечение в Южна Флорида представляваше правоъгълно парче ливада, оградено от четири страни. L-образната форма на главната сграда затваряше периметъра от изток и юг, а границите на север и запад бяха оградени от 6 метрова здрава бяла бетонна бариера, върху която имаше бодлива тел.

В двора нямаше врати. За да излезе от покритото с трева преддверие, човек трябваше да слезе три етажа циментови стъпала, които водеха до отворен коридор, който минаваше по дължината на южната част на комплекса. Този мецанин стигаше до гимнастическия салон на третия етаж, стаите за групова терапия, залите за изкуство и занятия, компютърната зала и зоната за гледане на телевизия.

Доминик се скри под алуминиевия покрив, който се издаваше от коридора на третия етаж, когато оловносивите облаци навлязоха от изток. Над двадесет пациенти напуснаха двора, когато първите капки от следобедния дъжд се посипаха по навеса.

Една самотна фигура остана назад.

Мик Гейбриъл продължи да върви по периметъра на двора. Ръцете му бяха пхнати дълбоко в джобовете. Той усещаше влажния въздух, който стана студен, когато облаците надвиснаха отгоре. След секунди той се появи сред пороя. Бялата му униформа беше подгизнала и се залепваше по жилестата му мускулиста фигура.

Той продължи да върви. Прогизналите му платнени спортни обувки потъваха в меката трева. Дъждовната вода жвакаше между пръстите и чорапите му. При всяка стъпка той рецитираше името на година от календара на майките, мисловно упражнение, което използваше, за да поддържа ума си остър. Три Икс, четири Кауак, пет Кан, шест Мулук...

Тъмните очи се фокусираха върху бетонната стена, като оглеждаха недостатъците ѝ, а умът му търсеше варианти.

Доминик го наблюдаваше през завесата от дъжд, като изпитваше угризения.

„Провали се. Той ти се довери. Сега мисли, че си го предала“.

Фолета се приближи. Той си помахаше с няколко ненормално развълнувани пациенти, после се присъедини към нея.

— Още ли отказва да говори с вас?

Доминик кимна.

— Минаха почти две седмици. Всеки ден същата рутина. Закусва, после се среща с мен и гледа пода цял час. Щом излезе на двора, крачи напред-назад, докато не стане време за вечеря. Никога не общува с другите пациенти и никога не продумва дума. Просто крачи.

— Човек би си помислил, че ще е благодарен. В крайна сметка, вие сте тази, която е отговорна за новооткритата му свобода.

— Това не е свобода.

— Не, но е голяма крачка след единадесет години в изолация.

— Мисля, че наистина вярваше, че можех да го измъкна навън.

Изражението на Фолета го издаде.

— Какво, докторе? Прав ли беше? Можеше ли да го...

— Хей, забавете темпото, стажант. Мик Гейбриъл няма да ходи никъде, поне не точно сега. Както сама видяхте, все още е доста нестабилен и представлява опасност не само за себе си, но и за околните. Продължавайте да работите с него, да го насърчавате да участва в собствената си терапия. Всичко може да се случи.

— Все още планирате да му назначите екип за рехабилитация.

— Съгласихме се за януари, ако се държи добре. Трябва да му кажете за това.

— Опитах — тя гледаше как Мик обикаляше покрай стълбището точно под тях. — Вече не ми вярва.

Фолета я потупа по гърба.

— Преодолейте го.

— Не му помагам с нищо. Може би се нуждае от някого с повече опит.

— Глупости. Ще кажа на санитарите му, че вече не му е разрешено да напуска стаята си, освен ако не участва активно в сесиите на терапията му.

— Да го принуждавате да говори няма да помогне.

— Това не е кьнтри клуб, стажант. Имаме си правила. Ако един пациент откаже да съдейства, губи привилегиите си. И преди съм виждал случаи като този. Ако не действате сега, Мик ще се скрие в собствената си глава и ще го изгубите завинаги.

Фолета даде знак на един санитар.

— Джоузеф, заведи г-н Гейбриъл далеч от дъжда. Не може да оставим пациентите да се разболяват заради нас.

— Не, чакайте, той е мой пациент, аз ще го доведа.

Доминик прибра косата си в стегнат кок, събу обувките си, после слезе по двете стълбища до двора. Когато настигна Мик, вече беше мокра до кости.

— Хей, непознатия, нещо против да се присъединя към теб?

Той я игнорира.

Доминик вървеше до него, като дъждът се сипеше по лицето ѝ.

— Хайде, Мик, говори ми. Извинявам се от цяла седмица. Какво очакваш да направя? Трябваше да подпиша доклада на Фолета.

Отвърнаха ѝ с недружелюбен поглед.

Дъждът се усили и я принуди да вика.

— Мик, забави крачка.

Той продължи да върви.

Тя изтича пред него, после зае поза като за бой с вдигнати юмруци и препречи пътя му.

— Добре, приятел, не ме карай да ти нарита задника.

Мик спря. Погледна нагоре. Дъждът се сипеше по изсеченото му лице.

— Ти ме разочарова.

— Съжалявам — прошепна тя, като свали юмруци. — Защо ме излъга за това, че пазачът те е нападнал?

Изражението му стана болезнено.

— Значи за истината вече не се съди със сърцето ти, а чрез амбицията ти, това ли е? Мислех, че сме приятели.

Тя усети как една буца нарасна в гърлото ѝ.

— Искам да ти бъда приятел, но съм и твой психиатър. Направих онова, което мислех, че е най-доброто.

— Доминик, дадох ти думата си, че никога няма да те излъжа — той вдигна глава и посочи към 7.5 сантиметровия белег на челюстта си. — Преди Григс да се опита да ме изнасили, той заплаши да ми пререже гърлото.

„Дявол да те вземе, Фолета!“

— Мик, господи, съжалявам. При последната ни среща, когато избухна към мен...

— Моя грешка. Развълнувах се. Заклучен съм от толкова дълго, че понякога, ами понякога просто ми е трудно да остана спокоен. Не общувам добре с хората, но кълна се, че никога няма да те нараня.

Тя видя сълзи в очите му.

— Вярвам ти.

— Знаеш ли, това, че съм навън, ми помогна. Накара ме да мисля за много различни неща... егоистични неща всъщност. Детството ми, начина, по който бях отгледан... как свърших тук, дали някога ще изляза. Има толкова много неща, които никога не съм правил... толкова много неща, които бих променил, ако можех. Обичах родителите си, но за пръв път осъзнах, че всъщност мразя онова, което са направили. Мразя факта, че никога не ми дадоха избор...

— Не можем да си избираме родителите, Мик. Онова, което е важно, е да не се обвиняваш. Никой от нас няма контрол върху тестето или ръката, която ни е раздадена. Онова, което имаме, е пълната отговорност за това как ще изиграем тази ръка. Мисля, че мога да ти помогна да си върнеш контрола над това.

Той дойде по-близо. Дъждът се стичаше по двете страни на лицето му.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Да.

— Вярваш ли в съдбата?

— Съдбата?

— Мислиш ли, че нашият живот, нашето бъдеще са били... няма значение, забрави...

— Дали мисля, че онова, което ни се случва, е предначертано?

— Да.

— Мисля, че имаме избор. Мисля, че от нас зависи да изберем правилната съдба, която да преследваме.

— Някога била ли си влюбена?

Тя погледна безпомощно в блещукащите очи, прилични на тези на кученце.

— Била съм близо няколко пъти. Изглежда, че никога не проработваше — тя се усмихна. — Предполагам, че не е било писано те да бъдеш част от съдбата ми.

— Ако не бях... затворен. Ако се бяхме срещнали при различни обстоятелства, мислиш ли, че можеше да ме обичаш?

„Ох, мамка му...“

Тя преглътна мъчително. Пулсът ѝ караше долната част на гърлото ѝ да потрепва.

— Мик, хайде да се махаме от дъжда. Хайде...

— Има нещо в теб. Не просто физическо привличане. Сякаш съм те познавал или съм те познавал в друг живот.

— Мик...

— Понякога получавам тези усещания. Почувствах това в момента, в който те видях за пръв път.

— Каза, че е бил парфюмът.

— Беше нещо повече. Не мога да го обясня. Всичко, което знам, е, че ме е грижа за теб и емоциите са объркващи.

— Мик, поласкана съм, наистина съм, но мисля, че си прав. Емоциите ти са объркани и...

Той се усмихна тъжно, като пренебрегна думите ѝ.

— Толкова си красива.

Той се наведе напред и докосна бузата ѝ. После се пресегна и разхлаби ластика на катраненочерната ѝ коса.

Тя затвори очи, като усещаше как дългата ѝ коса се разви по гърба ѝ и натежа от дъжда.

„Спри! Той е твой пациент, душевноболен пациент, за бога!“

— Мик, моля те, Фолета гледа. Може ли просто да влезеш вътре? Хайде да говорим вътре...

Той се взря в нея. Абаносовите му очи бяха унили, разкриващи душа, измъчвана от забранена красота.

— „Тя учеше факлите как да горят ярко. Изглеждаше сякаш висеше наред булото на нощта, скъпоценен камък на ухото на етиопец...“

— Какво каза? — сърцето на Доминик биеше силно.

— „Ромео и Жулиета“. Четях я на майка ми до леглото й — той вдигна ръка и я поднесе към устните си. — „Докоснах я и грубата ми ръка беше благословена. Сърцето ми обичало ли е досега? Не, не е, о, гледката! Никога не бях виждал истинската красота до тази вечер“.

Дъждът намаля. Доминик видя как се приближават двама санитарии.

— Мик, чуй ме. Накарах Фолета да подпише, че ще ти назначи екип за рехабилитация. Можеш да излезеш след шест месеца.

Той поклати глава.

— Никога няма да видим този ден, любов моя. Утре е есенното равноденствие — той се обърна и се напрегна, като забеляза мъжете в бяло. — Прочети дневника на баща ми. Съдбата на този свят ще премине през друг праг и ще постави човешкия вид начело на списъка със застрашени видове...

Всеки от двамата санитарии хвана по една ръка.

— Хей, полека с него!

Мик се обърна към нея, докато го отвеждаха. Влагата се издигаше от тялото му под формата на пара.

— „Колко сребърно прекрасен е звукът от гласовете на любовниците в нощта, като най-нежна музика за слушащите уши!“ Ти си в сърцето ми, Доминик. Съдбата ни събра. Мога да го почувствам. Мога да го почувствам...

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Преди да продължим пътешествието си през историята на човечеството, позволете да ви представя един термин, който е непознат за по-голямата част от читателите — забранена археология. Изглежда, че когато стане дума за произхода на човечеството и античността, научната общественост невинаги е с отворен ум към доказателствата, които може да противоречат на вече утвърдените модели на еволюция. С други думи, понякога е по-лесно просто да пренебрегнем фактите, отколкото да се опитаме да стигнем до някакво приемливо обяснение за онова, което не може да бъде обяснено.

Добре, че Колумб е използвал карта на Пири Рейс, вместо някоя от приетите европейски версии, защото иначе щеше да плава и да пропадне след края на света.

Когато човек мисли, че знае всичко, той престава да се учи. Тази злощастна реалност е довела до потискането на много важни изследвания. Тъй като един изследовател не може да бъде публикуван без одобрението на някой голям университет, става почти невъзможно да предизвика доминиращите виждания в дадения момент. Виждал съм учени колеги да се опитват само за да бъдат отхвърлени от обществото, репутациите им унищожени и кариерите им разрушени, въпреки че доказателствата, които подкрепят различните им виждания, да изглеждат неоспорими.

Египетските египтолози са най-лоши от всички. Те мразят, когато учените се опитват да предизвикат историята на техните древни места и стават особено неприятни, когато чужденците поставят под въпрос възрастта и произхода на монолитните им структури.

Това ни отвежда до методите за датиране, най-спорният въпрос в археологията. Използването на въглерод-14 при кокали и въглищни остатъци е едновременно лесно и точно, но тази техника не може да се прилага върху камък. В резултат археолозите често

датират древните открития спрямо други, по-лесни за датиране реликви, които са намерени на мястото на разкопките или когато няма такива, просто чрез предположения, което води до много човешки грешки.

Като казахме това, нека да се върнем към пътешествието ни през историята и времето.

Известно време след Великия потоп по света започнали да изникват първите цивилизации. Онова, което сега приемаме за истина, е, че записаната история е започнала в Месопотамия в долината на реките Тигър и Ефрат, някъде около 4000 г. пр.Хр., като някои от най-ранните останки от градове, открити в Йерихон, датират чак от 7000 г. пр.Хр. Сега обаче нови доказателства сочат, че друга цивилизация, по-висша цивилизация, е разцъфтявала още по-рано покрай бреговете на Нил и тази по-древна култура и мъдрият ѝ лидер, който ни е оставил първите мистериозни чудеса, са тези, които в крайна сметка могат да спасят вида ни от заличаване.

Има много храмове, пирамиди и паметници пръснати по египетската земя, но никой не могат да се сравнят с чудесата, издигнати в Гиза. Тук, на западния бряг на Нил, е бил изпълнен невероятен план за строеж, състоящ се от Сфинкса, двата му храма и трите велики пирамиди на Египет.

Защо говоря за великите пирамиди в Гиза? Как може тези древни монолити да са свързани с календара на майте и мезоамериканската култура, които са на другия край на света?

След три десетилетия на изследвания най-накрая осъзнах, че за да реши гатанката на пророчеството за деня на гибелта, човек трябва да остави настрана предварително зададените представи за време, разстояние, култури и повърхностни впечатления, когато анализира древните знаци, заобикалящи великата мистерия на човечеството.

Дайте ми момент да обясня.

Най-големите и най-необясними структури, издигани някога от човек, са пирамидите в Гиза, храмовете на Ангкор, разположени в джунглите на Камбоджа, пирамидите в древния мезоамерикански град Теотихуакан (също известен като „Мястото на боговете“),

Стоунхендж, рисунките от Наска, руините на Тиахуанако и пирамидата Кукулкан в Чичен Ица. Всяко едно от тези древни чудеса, построени от различни култури в различни части на света през много различни периоди от човешката история, са свързани с неминуемата гибел на човечеството, за която се говори в календара на майте. Всички архитекти и инженери, които са издигнали тези градове, са притежавали обширни знания по астрономия и математика, които лесно са превъзхождали познанията на тяхното време. Още повече че местоположението на всяка от древните структури е свързано с точност с равноденствието и слънцестоенето и колкото и невероятно да изглежда, едно с друго. Ако човек иска да раздели повърхността на планетата, използвайки ясно различни знаци, то тези структури лесно могат да изпълнят задачата.

Онова, което не можем да видим обаче, е нещото, което завинаги свързва тези монолитни структури една с друга. В сърцето на техния дизайн лежи общо математическо уравнение, което демонстрира напреднали познания — познания за прецесията.

Отново кратко обяснение:

Докато нашата планета се носи из космоса по време на годишното си пътешествие около Слънцето, тя се завърта около оста си на всеки 24 часа. Докато Земята се върти, гравитационното притегляне от Луната я кара да се наклони приблизително на 23.5 градуса по вертикала. Добавете и гравитационното притегляне от Слънцето при изпъкналостта на екватора и ще получите люлеене на оста на Земята, подобно на това при въртящ се пумпал. Това люлеене се нарича прецесия. Веднъж на всеки 25800 години движещата се ос описва един кръг в небето, като променя позициите на небесните полюси и равноденствията. Това постепенно отклонение на запад е виновно и за това, че зодиакалните знаци вече не отговарят на съответните съзвездия.

На гръцкия астроном и математик Хипаркус е приписана заслугата за откриването на прецесията през 127 г. пр.Хр. Днес знаем, че египтяните, майте и индусите са разбирали прецесията стотици, ако не и хиляди години по-рано.

В началото на 90-те години на миналия век археоастрономът Джейн Селърс открива, че в мита за Озирис на древните египтяни са били кодирани ключови числа, които египтяните са използвали, за да

изчисляват променящите се градуси на прецесията. Сред тях изпъкнало едно определено число — 4320.

Повече от хиляда години преди раждането на Хипаркус и египтяните, и маите някак си успели да изчислят стойността на Π , отношението на диаметъра на кръг, сфера или полусфера спрямо обиколката ѝ. На 146.729 м., височината на Великата пирамида, умножена два пъти по Π , се равнява точно на основата ѝ — 921.459 м. Колкото и невероятно да изглежда, обиколката на пирамидата е на шест метра от това да се изравни с диаметъра на Земята, когато размерите на планетата ни се намалят в съотношение, равно на 1:43 200, число, което представлява математическия код на прецесията. Ако използваме същото съотношение, полярният радиус на Земята става равен на височината на пирамидата.

Оказва се, че Великата пирамида е земемерски знак, който лежи точно на 30-ия паралел. Ако мерките ѝ се проектират върху плоска равнина (като върхът ѝ представлява северния полюс, а периметърът ѝ — екватора), размерите на монолита ще се равняват на северното полукълбо, отново намалено в съотношение 1:43200.

Знаем, че трябва 4320 години, за да може равноденственото слънце да завърши прецесиално преместване между две зодиакални съзвездия, или на 60 градуса. Умножете това число по 100 и ще получите 43200, броя дни, отбелязани в календара на дългото броене на маите, който се равнява на шест Катунa, една от ключовите числови стойности, която древните индианци са използвали, когато са изчислявали прецесията. Пълният цикъл на прецесията трае 25800 години. Ако съберете всички години на петте цикъла на „Попол Вух“, времевият период ще се равнява точно на един прецесиален цикъл.

Скрити в гъстата джунгла Кампучеа в Камбоджа се намират величествените индуски храмове на Ангкор. Барелефите и статуите, пръснати по комплекса, включат прецесиални символи, като най-популярният е гигантска змия (Нага), чиято средна част е навита около свещена планина в млечния океан, или Млечния път. Двата края на змията се използват като въже в космическата борба с дърпане на въже, включваща два отбора — един, който представлява светлина и добрина, и друг, който представлява мрак и зло. Това движение, съчетано с бушуването на Млечния път, представлява индуското тълкуване на прецесията. Според Пураните, свещените ръкописи на

индусите, четирите епохи на Земята се наричат юги. Съвременната юга, югата Кали, продължава 432000 смъртни години. В ръкописите се твърди, че в края на тази епоха човешкият вид ще бъде унищожен.

Древните египтяни, майи и индуси — три далечни култури, разположени в три различни части на света, като всяка е съществувала в различен интервал от нашето минало. Три култури, които са споделяли общо напредниково познание за науката, космологията и математиката и са използвали мъдростта си, за да създадат мистериозни архитектурни чудеса, като всяка структура е била създадена с една-единствена скрита цел.

Най-старите от тези структури са великите пирамиди в Гиза и техният вечен пазач Сфинксът. Лежаща на северозапад от храма, известен като „Къщата на Озирис“, величествената фигура от варовик на човек с глава на лъв е най-голямата скулптура в света с височина колкото шестетажна сграда и простираща се на седемдесет и три метра дължина. Самото създаване е космическо означение. Погледът му е отправен точно на изток, сякаш чака Слънцето да изгрее.

Колко стар е комплексът в Гиза? Египтолозите се кълнат, че датира от 2475 г. пр.Хр. (период, който съвпада с египетския фолклор). Дълго време това беше трудно за обсъждане, тъй като нито пирамидите, нито Сфинксът бяха оставили никакви определени знаци.

Или поне така си мислехме.

Тук се намесва американският учен Джон Антъни Уест. Уест открил, че по 7.5 метровия канал, който заобикаля Сфинкса, има явни следи от ерозия. При по-нататъшно изследвания екип от геолози определили, че щетите не са били причинени от вятър или пясък, а просто от валежи.

Последният път, когато в долината на Нил е имало такова време, е било преди около 13000 години, ефекти в резултат от Великия потоп, който се е състоял в края на последната ледена епоха. През 10450 г. пр.Хр. Гиза е била не само плодотворна и зелена, ами в небето на изток от нея се е намирала точната фигура, по която е бил построен Сфинксът — съзвездие Лъв.

Докато всичко това се случвало, Робърт Бювал, белгийски строителен инженер, осъзнал, че трите пирамиди в Гиза (когато са

гледани отгоре) са разположени точно според трите звезди от колана на Орион.

Като използвал сложна компютърна програма, създадена за изчисляване на всички прецесиални движения от всяка гледна точка към нощното небе от всяко географско място, Бювал открил, че докато пирамидите в Гиза и звездите от колана на Орион са били донякъде изравнени през 2475 г. пр.Хр., безкрайно по-точно изравняване се е състояло през 10450 г. пр.Хр. При тази по-отдавнашна дата тъмният процеп на Млечния път не само се е бил показвал над Гиза, но е бил отражение на меридианния път на река Нил.

Както споменах по-рано, древните маи са считали Млечния път за космическа змия, тъмният процеп е бил Шибалба Би. Черният път към подземния свят. И в календара на маите, и в „Попол Вух“ се говори за идеята за съзиданието и смъртта, като произхождащи от този космически родов канал.

Защо трите пирамиди в Гиза са били изравнени с колана на Орион? Какво е значението на прецесиалното число 4320? Кои са истинските мотиви, които са накарали предците ни да издигнат паметниците в Гиза, пирамидите в Теотихуакан и храмовете на Ангкор?

Как тези три места са свързани с пророчеството на маите за гибел?

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1993–94 г., 3–108 стр.
Дискета 4: име на файла: „Орион-12“

23 септември 2012 г.

Маями, Флорида

03:30 часа

Сънят на Майкъл Гейбриъл премина в кошмар. По-лош от всички кошмари, това беше пълен с насилие повтарящ се сън, който се промъкваше в подсъзнанието му — шепот в мозъка, който го връщаше към един повратен момент от миналото му.

Той беше обратно в Перу. Отново беше малко момче, още нямаше и дванадесет. Гледаше през прозореца на спалнята си към спящото селце Ингенио и слушаше приглушените гласове, които долитаха от съседната стая. Чуваше как баща му говори с лекаря на испански. Чуваше как баща му ридае.

Вратата, свързваща стаите, се отвори.

— Майкъл, ела, моля те.

Мик можеше да помирише болестта. Беше мирис на гнило, мирис на потни чаршафи и интравенозни банки, на повръщано, на болка и човешко страдание.

Майка му лежеше на леглото. Лицето ѝ беше прежълтяло. Тя го погледна с хлътналите си очи и стисна слабо ръката му.

— Майкъл, докторът ще те научи как да се разпореждаш с лекарствата на майка ти. Много е важно да внимаваш и да го правиш както трябва. Лекарят с посребрялата коса го огледа.

— Той е доста малък, сеньор...

— Покажи му.

Лекарят дръпна чаршафа, като откри катетър Port-A-Cath, който се подаваше от превързаното дясно рамо на жената.

Мик видя катетъра и се изплаши.

— Татко, моля те, не може ли сестрата...

— Вече не можем да си позволим медицинска сестра, а аз трябва да завърша работата си в Наска. Говорихме за това, синко. Можеш да

се справиш. Всяка вечер ще си идвам у дома. Сега се съсредоточи, съсредоточи ума си върху онова, което ще ти покаже докторът.

Мик застана до леглото и започна да гледа лекаря отблизо, който пълнеше една спринцовка с морфин. Запомни дозата, после усети как стомахът му се преобърна, когато спринцовката бе инжектирана в Port-A-Cath-а и очите на майка му се забелиха нагоре...

— He! He! He!

Письците на Майкъл Гейбриъл разбудиха всички пациенти в отделението.

Дълбокият космос

Леката сонда „Плутон-Кайпер Експрес“ се носеше през космическото пространство. Осем години, десет месеца и тринадесет дни далеч от дома и едва на петдесет и осем дни и единадесет часа от целта ѝ — Плутон и неговата луна Харон. Научната сонда, която приличаше на високотехнологична сателитна чиния, продължаваше да предава некодирания си сигнал обратно към Земята чрез своята 1.5 метрова антена с голямо усилване на сигнала.

Без предупреждение един огромен океан от радиоенергия избухна в космоса със скоростта на светлината. Долният край на пулсиращата хипервълна обгърна сателита в излъчванията си с високи децибели. За една наносекунда телекомуникационната подсистема на сондата и монолитните ѝ микровълнови интегрални схеми (ММИС) бяха изгорени до неузнаваемост.

НАСА: Център за връзка с дълбокия космос

14:06 часа

Джонатан Луин, ръководител на научния екип Плутон Експрес, се наведе над редица пултове за управление на мисията, като слушаше разсеяно д-р Джеръми Армънтраут, докато инженерът говореше на новите членове на наземния им екип.

— ... антената с голямо усилване тип РКЕ постоянно предава един от три възможни тона. Те се превеждат общо взето така — всичко е наред, данните са готови за сваляне от сателита или има сериозен

проблем, който изисква незабавно внимание. През последните осем години тези сигнали са били следени от...

Лунин потисна една прозявка. Тези последователни 18-часови смени започваха да си взимат своето и той беше повече от готов да започне уикенда.

„Още един час в заседателната зала, после у дома към следобедната дрямка. Утре играят «Редскинс» срещу «Ийгълс», играта ще е добра...“

— Джон, може ли да дойдеш при мен, моля! — един техник стоеше до контролния си пулт и махаше настоятелно.

Лунин забеляза струйките пот по лицето на мъжа. Операторите от двете му страни изглеждаха така, сякаш работеха трескаво.

— Каква е ситуацията?

— Изгубихме контакт с РКЕ.

— Слънчев вятър?

— Не и този път. На моето табло излиза масивно енергийно претоварване, което влияе на цялата система на малкия космически транспондер и двата бордови компютъра. Сензори, електроника, двигателни ефектори — всичко отказа. Наредих да се проведе пълен анализ на системите, но бог знае какъв ефект оказва това върху траекторията на РКЕ.

Лунин направи знак на д-р Армънтраут да се присъедини към тях.

— От контрол на полета са изгубили контакт с РКЕ.

— Резервните системи?

— Всичко отказа.

— По дяволите! — Армънтраут разтри слепоочието си. — Първият приоритет, разбира се, е да възстановите връзката. Наложително е да я открием отново и да продължим да следим сондата, преди да изтече прекалено много време и да изгубим РКЕ в дълбокия космос.

— Имаш ли предложение?

— Спомняш ли си лятото на 98-а, когато изгубихме контакт със „СОХО“ за около месец? Преди да възстановим връзката, успяхме да я открием, като излъчвахме радиосигнали от голямата чиния на Аресибо към сателита и после прихващаме отразения сигнал, като използвахме чинията на НАСА в Калифорния.

— Ще се свържа с Аресибо.

*Национален център по астрономия и изследване на
йоносферата*

Аресибо, Пуерто Рико

— Разбрано, Джон.

Робърт Паскал, директор експлоатация в Аресибо, затвори телефона, после издуха носа си за безброен път, преди да се обади на асистента си.

— Артър, ела, моля те.

Астрофизикът Артър Кравиц влезе в офиса на директора.

— Господи, Боб, изглеждаш ужасно!

— Проклетите ми синуси. Първият ден от есента и главата ми вече тупти. Онези руски астрономи приключиха ли вече с голямата чиния?

— Преди около десет минути. Какво има?

— Току-що получих спешно обаждане от НАСА. Изглежда, че са изгубили връзка с „Плутон-Кайпер“ и искат да им помогнем да го намерят отново. Докато говорим в момента, пращат последните известни координати на сондата на твоя компютър и питат дали могат да използват голямата чиния, за да изпратят радиосигнал в космоса. Ако извадим късмет, ще получим отразен сигнал, който НАСА ще успеят да засекат, като използват голямата им чиния в Голдстоун.

— Заемам се. О, ами SETI? Знаеш, че Кени Уонг ще иска да слуша, като използва приемниците на SERENDIP. Проблем ли ще е, ако...

— Господи, Артър, не ме интересува. Ако хлапето иска да си губи живота в чакане на обаждане от Извънземното, за мен не е проблем. Ако имаш нужда от мен, ще бъда в стаята си, като ще прекалявам с дозите „Судафед“.

Когато университетът по инженерство „Корнел“ за пръв път проучи идеята да построи най-мощния радиотелескоп на света, ръководителите му с години търсиха място, което да представлява естествена геоложка вдлъбнатина, притежаваща приблизителните

характеристики на гигантски вдлъбнат рефлектор. Мястото трябваше да е под юрисдикцията на САЩ и тъй като чинията нямаше да се мести, то трябваше да е възможно най-близо до екватора, така че Луната и планетите да се падат почти директно отгоре. Търсенето им ги доведе до планинската верига от варовиков карст на северно Пуерто Рико. Тучен изолиран терен, включващ дълбоки долини, заобиколени от издигащи се хълмове, които да предпазват телескопа от външни радиосмущения.

Завършен през 1963 г., с подобрения през 1974, 1997 и 2010 г., телескопът Аресибо напомня за огромна извънземна структура от бетон и метал на посетителите, които идват за пръв път. Чинията с диаметър 305 метра, изградена от почти 40000 перфорирани алуминиеви панели, виси с вдлъбнатата страна надолу, като изпълва цялата вдлъбнатина на карста, приличаща на кратер, като една гигантска купа за салата, дълбока 51 метра. Висяща на 130 метра над центъра на чинията се намира азимутната монтировка, грегорианският купол и вторичните и третични чинии. Тази 600 тонна мрежа от стомана се държи във въздуха от дванадесет кабела, закачени към три гигантски подпорни кули с форма на обелиск и многобройни спирачни котви, разположени из долината.

Построена в планинските възвишения от варовик, гледайки към телескопа отгоре, се намира лабораторията на Аресибо. Многоетажна бетонна структура, в която се съхраняват компютрите и техническото оборудване, нужно за управлението на съоръжението. Близко до лабораторията се намира четириетажно общежитие, в което има столова и библиотека, както и топъл басейн и тенис игрище.

Огромният телескоп на Аресибо е бил създаден, за да се използва от учени от четири различни области. Радиоастрономите използват чинията, за да анализират естествената радиоенергия, излъчвана от галактиките, пулсарите и другите небесни тела, които могат да са на разстояние дори десет милиона светлинни години. Радиолокационните астрономи идват в Аресибо, за да отразяват мощни лъчи радиоенергия от различни обекти в нашата слънчева система и после да записват и изучават ехото. Учените, занимаващи се с атмосферата, и астрономите използват телескопа, за да изучават йоносферата на Земята, да анализират атмосферата и динамичната ѝ връзка с нашата планета.

Последното поле на изследвания включва програмата SETI или търсенето за извънземен разум. Целта на SETI е да открие интелигентния живот в космоса, като използва подход в две части. Първата е да изпрати радиопредаване в дълбокия космос с надеждата, че някой ден интелигентен вид ще получи това мирно послание. При втория подход се използва грегорианският купол и неговите две по-малки чинии, за да се получават входящи радиовълни от дълбокия космос в опити да се различи смислен модел, който да докаже, че не сме сами във вселената.

Астрономите наричат търсенето на радиосигнали от необятния космос търсене на игла в купа сено. За да опрости издирването, професор Франк Дрейк и колегите му от проекта „Озма“, основателите на SETI, заключили, че всяка интелигентна форма, която съществува в космоса, би трябвало (логически) да се свързва с вода. От всички радиочестоти, от които може да се избира, астрономите предположили, че извънземният разум ще излъчва сигналите си на 1.42 гигахерца, точката в електромагнитния спектър, при която от водорода се освобождава енергия. Дрейк обявил този интервал за най-надеждния и оттогава той е мястото за ловене на всички междוזвездни радиосигнали.

Допълнение към проекта SETI е SERENDIP, или търсенето за извънземни радиопредавания от интелигентни популации, развити наблизко. Тъй като времето на телескопа е скъпо и трудно за добиване, SERENDIP просто свързва приемниците си към голямата чиния по време на всичките ѝ наблюдения. Основното ограничение за тези учени от SETI е, че те нямат думата какво да се слуша, целта им се избира от техния домакин.

Кени Уонг застана на тераската от бетон и стомана, който се намираше точно пред огромните еркерни прозорци на лабораторията. Намусеният възпитаник на „Принстън“ се облегна на предпазния перваз и се взря в плетеницата от метал и кабели, които бяха окачени над сърцето на голямата чиния.

„Шибаните НАСА! Не е достатъчно, че ни отрязаха спонсорирането, а сега трябва да превземат времето на телескопа, за да открият проклетата си сонда...“

— Хей, Кени...

„Закачането на приемници към чинията си е чиста загуба на време, ако дори не сме настроени на надеждния интервал. Може да отида на плажа, тук няма какво да правя...“

— Кени, по дяволите, ела тук! От оборудването ти получавам главоболие!

— А?

Възпитаникът нахлу в лабораторията. Пулсът му се ускори, когато чу звук, който не беше чувал никога преди.

— Проклетият ти компютър бибитка така от пет минути — Артър Кравитц свали бифокалните си очила и го стрелна с гаден поглед. — Изключи проклетото нещо, става ли. Подлудява ме!

Кени го бутна и мина покрай него. Забързано започна да пише команди, за да активира програмата за търсене и идентифициране на компютъра. Програмата SERENDIP-IV можеше да изследва едновременно 168 милиона честотни канала на всеки 1.7 секунди.

След секунди на монитора проблесна отговор, който спря дъха му.

Потенциален сигнал: засечен

— О, мили боже...

Кени се втурна към спектралния анализатор. Сърцето му туптеше в ушите. Той се увери, че аналоговият сигнал се записва и се форматира цифрово.

Потенциален сигнал: неслучаен

— Исусе Христе — истински шибан сигнал! О, мамка му, Артър, трябва да се обадя на някого, трябва да потвърдя, преди да го изгубим!

Артър се смееше неудържимо.

— Кени, това просто е сондата „Плутон“. НАСА трябва да са я върнали на линия.

— Какво? О, мамка му — Кени рухна на стола, останал без дъх.
— Господи, за секунда...

— За секунда гледаше като Кърли от „Тримата глупаци“. Просто седни и се успокой, докато се свържа с НАСА и потвърдя, става ли?

— Добре.

Физикът натисна един предварително запомнен клавиш на видео комуникатора, който го свързваше директно с НАСА. Лицето на д-р Армънтраут се появи на монитора му.

— Артър, радвам се да те видя. Хей, благодаря, че ни помогнахте.

— Благодаря за какво? Виждам, че вече сте се свързали отново с РКЕ.

— Не, все още нямаме никаква връзка. Защо мислиш така?

Кени дотича:

— НАСА, тук е Кени Уонг със SETI. Улавяме някакви радиопредавания от дълбокия космос. Мислехме, че е РКЕ.

— Не идва от нас, но помнете, че сондата „Плутон“ използва некодирани радиовълни. Има много шегаджии, SETI. Каква е честотата на сигнала?

— Изчакайте — Кени се върна на компютъра си и написа серия команди. — О, Господи, ние сме на 4320 MHz. Дявол да го вземе, Артър, този микровълнов обхват е прекалено висок, за която и да е телекомуникация на Земята или дори за геосинхронен сателит. Чакайте, ще пусна сигнала през говорител, за да може да слушаме.

— Кени, почакай...

Един пронизителен високочестотен тон пропищя през говорителите. Мъчителен звуков взрив, който пръсна бифокалните очила на Артър и накара еркерните прозорци да се разтресат в рамките си.

Кени извади щепсела, като разтри звънтящи си уши.

Артър се взираше в парчетата стъкло в ръцете му.

— Невероятно. Колко силен е сигналът? Откъде идва?

— Все още изчисляваме източника, но силата е извън моята мъничка скала. Наблюдаваме ясно радиоизлъчване, което е около хиляда пъти по-силно от всичко, което можем да излъчим от Аресибо — тръпки полазиха по гръбнака на Кени. — Дявол да го вземе, Артър, това е — това е истинското нещо!

— Само се успокой за секунда. Преди да започнем да изглеждаме като „глупаците“ на новото хилядолетие, влез на линия и започни да потвърждаваш сигнала. Започни с VLA в Ню Мексико. Аз ще се свържа с Охайо с Щатската...

— Артър...

Кравитц се обърна към видеовръзката.

— Казвай, Джеръми.

Пет-шест техници се бяха струпали около пребледнелия д-р Армънтраут.

— Артър, току-що потвърдихме сигнала.

— Вие сте потвърдили — Кравитц беше замаян, сякаш живееше в някакъв измислен свят. — Установихте ли източника?

— Все още работим върху това. Попадаме на много смущение заради...

— Артър, имам предварителна траектория! — Кени беше станал на крака, много развълнуван. — Сигналят тръгва от съзвездие Орион, някъде в близост до колана на Орион.

Чичен Ица, полуостров Юкатан

16:00 часа

Древният град на майите Чичен Ица, разположен в равнините на полуостров Юкатан, е едно от великите археологични чудеса на света. Няколкостотин сгради се намират в това обградено от джунгла място на 1200 години, включително някои от най-сложно гравирани храмове и светилища в цяла Мезоамерика.

Известно е, че самият град, познат като Чичен, датира от 435 г. сл.Хр. След известен период на изоставеност градът е бил преоткрит от ицтаите, племе, говорещо майски, което населявало района до късния осми век, когато толтеките мигрирали на изток от Теотихуакан. Под наставленията и водачеството на великия учител Кукулкан двете култури се слели. Градът процъфтял и започнал да доминира в района като религиозен, церемониален и културен център. Заминаването на Кукулкан през единадесети век довело до падането на града, хората били изгубени, покварата ги тласнала към диaboличните форми на човешките жертвоприношения. До шестнадесети век малкото, което било останало от културата, бързо паднало под владение на испанците.

В Чичен Ица доминира може би най-величествената структура в цяла Мезоамерика — пирамидата Кукулкан. Кръстен „Ел Кастийо“ от испанците, този извисяващ се девететажен зикурат се издига почти на трийсет метра над отворената шир на тревистата поляна.

Кукулкан е далеч повече от просто пирамида — това е календар от камък. Всяка от четирите ѝ страни има по 91 стъпала. С платформата крайната бройка става 365, колкото са дните в годината.

За археолозите и учените кървавочервената пирамида остава загадка, тъй като дизайнът ѝ разкрива познания по астрономия и математика, които могат да се мерят с тези на съвременния човек. Структурата е била геологично съобразена по такъв начин, че два пъти всяка година, при пролетното и есенното равноденствие, по северната балюстрада да започват да се вият странни сенки. Когато слънцето на късния следобед се скрие, огромната сянка на тялото на змия започва да се плъзга надолу по стълбите, докато не се срещне с издяланата от камък глава, която се намира в основата на структурата. (През пролетта змията слиза по балюстрадата, през есента илюзията е обърната.)

Отгоре на пирамидата се намира четиристенен храм, който първоначално се е използвал за отдаване на почит на боговете и чак по-късно, след заминаването на Кукулкан, за човешки жертвоприношения. Вярва се, че Кукулкан е издигната през 830 г. сл.Хр. и първоначално е била изградена върху много по-стара структура, в останките, от която може да се влезе само през вход с порта, разположен при северната основа. Тунел, причиняващ клаустрофобия, води до тясно стълбище, чиито варовикови стъпала са хлъзгави от влагата. Когато човек се изкачи нагоре, може да намери две теснички вътрешни стаи. В първата се намира наведената фигура на Чак Муул, статуя на майте, поддържаща церемониалния поднос, направен за сърцата на жертваните хора. Зад оградата на втората стая се намира трон с червен ягуар, чиито очи са направени от блестящ зелен ахат.

Брент Накамура натисна копчето за стабилизиране на камерата, после направи панорамен кадър на морето от изнемогващи от жегата тела със своята камера SONY.

„Исусе, тук трябва да има сто хиляди души. Ще стоя в задръстването с часове“.

Роденият в Сан Франциско мъж насочи камерата назад към северната балюстрада, като увеличи сянката на опашката на змията, докато тя продължаваше своето 202-минутно пътешествие нагоре по облицовката от варовик на 1200-годишната пирамида.

Острата миризма на човешка пот висеше тежко във влажния следобеден въздух. Накамура засне една канадска двойка, която спореше с двама полицаи от парка, после изключи камерата, докато германски турист и семейството му си пробиваха с лакти път покрай него.

Погледна часовника си и реши, че е най-добре да заснеме малко от свещения сенот, преди да изгуби светлината. След като мина през безброй хора, правещи си пикник, той стигна на север до древния сакбе — издигнат пясъчен път, който се намираше в близост до северната страна на Кукулкан. Сакбе беше единственият начин да пресече гъстата джунгла, за да стигне до второто най-свещено място в Чичен Ица — дупка, пълна със сладка вода, известна като сенот, или кладенецът за жертвоприношения на майите.

След пет минути вървене той стигна до отвора на ямата, широка 58 метра, място, на което едно време хиляди девизи са били жертвани. Накамура погледна надолу. На осемнадесет метра под него тъмните тинести води воняха на застояло.

Далечен звук от гръмотевица го накара да прехвърли вниманието си към небето.

„Това е странно, по небето няма нито един облак. Може би беше самолет?“

Звукът стана по-силен. Неколкостотин от туристите се спогледаха тревожно. Една жена изпищя.

Накамура усети, че тялото му трепери. Погледна надолу към ямата. По преди спокойната повърхност се разширяваха кръгове.

„Мамка му, земетресение!“

Като се хилеше от вълнение, мъжът насочи камерата си надолу към отвора на сенота. Той беше оцелял през голямото земетресение от 2005 г. и щеше да трябва нещо повече от няколко друсания, за да се разстрои психиката му на човек от Сан Франциско.

Тълпата се дръпна, когато трусовете се засилиха. Много от хората затичаха надолу по сакбето към изхода на парка. Други пищяха, докато Земята под краката им подскачаше като трамплин.

Накамура престана да се усмихва.

„Какво става, по дяволите?“

Водата в ямата се въртеше като във въртоп.

После, така внезапно, както бяха започнали, трусовете спряха.

Холивуд Бийч, Флорида

Синагогата беше пълна над капацитета си на този Йом Кипур, най-свещения ден от еврейския календар.

Доминик седеше между родителите си, които я бяха осиновили. Еди и Ис Екслер. Щайнберг стоеше на амвона, слушайки ангелския глас на своята солистка, която пееше натрапчива молитва на неговите богомолци.

Доминик беше гладна, тъй като беше постила почти двадесет и четири часа, откакто Денят на умилоствението беше започнал. Освен това цикълът щеше да ѝ дойде скоро. Може би затова беше толкова емоционална, неспособна да се съсредоточи. Може би затова мислите ѝ продължаваха да отиват към Майкъл Гейбриъл.

Равинът отново започна да чете:

— На Рош а-Шана ние мислим. На Йом Кипур ние размишляваме. Кой ще живее в името на другите? Кой, умирайки, ще остави наследството на живота? Кой ще изгори в огъня на алчността? Кой ще се удави във водите на отчаянието? Чий глад ще бъде за добро? Чия жажда ще бъде за справедливост и правда? Кой ще бъде поразен от страх от света? Кой ще се задушава от липсата на приятели? Кой ще почива в края на деня? Кой ще лежи безсънен на легло от болка?

Емоциите ѝ се завихриха, когато си представи как Мик лежеше в стаята си.

„Спри...“

— Чий език ще бъде пронизващ меч? Чии думи ще подканят към мир? Кой ще тръгне напред в търсене на истината? Кой ще бъде заключен в затвора от самия себе си?

В ума си тя можеше да види как Мик крачи по двора, докато равноденственото слънце започва да залязва зад бетонната стена.

— ... ангелите, обхванати от страх и треперещи, обявиха възхитено — това е Денят на страшния съд! Дори обитателите на небесата ще бъдат съдени, а всички онези, които обитават земята, ще бъдат наредени пред Теб.

Емоционалният язовир се проби. Горещи сълзи накараха очната ѝ линия да се разтече по лицето ѝ. Объркана, тя се промуши покрай Ис и забързано мина по пътеката и излезе от храма.

25 септември 2012 г.

Вашингтон

Енис Чейни беше изморен.

Бяха минали две години, откакто републиканският сенатор от Пенсилвания бе погребал майка си, но тя все още му липсваше силно. Липсваше му да я посещава в старческият дом, където беше свикнал да ѝ носи своя специалитет със свинско, липсваше му усмивката ѝ. Липсваше му и сестра му, която бе починала единадесет месец след майка им, както и по-малкият брат, който беше станал жертва на рака едва миналия месец.

Той стисна здраво юмруци, докато най-малката му дъщеря разтриваше гърба му. Бяха изминали четири дълги дни, откакто беше получил обаждането посред нощ. Четири дни, откакто най-добрият му приятел Джим беше умрял от сърдечен удар.

От трапезарията Енис видя как лимузината и колата с охраната спряха на алеята и въздъхна.

„Няма почивка за уморените, няма почивка за скърбящите“.

Той прегърна съпругата и трите си дъщери, прегърна вдовицата на Джим още веднъж и напусна къщата, придружаван от двама бодигардове. Избърса една сълза от дълбоко разположените си очи. Тъмният пигмент обграждаше очните кухини, като създаваше сянка, напомняща маска на енот. Очите на Чейни бяха като огледала на душата му. Те разкриваха страстта му като мъж, мъдростта му като лидер. Ако човек го изиграеше, очите се превръщаха в немигащи ками.

Напоследък те се бяха зачервили от прекалено много плач.

Сенаторът неохотно се качи отзад в чакащата лимузина. Двамата бодигардове се качиха в другата кола.

Чейни мразеше лимузини. Всъщност мразеше всичко, което привличаше внимание към него и излъчваше специалното отношение, което се свързваше с политически привилегии. Той се взираше през

прозореца и мислеше за живота си, чудейки се дали не е на път да направи голяма грешка.

Енис Чейни беше роден преди шестдесет и седем години в най-бедния черен квартал на Джаксънвил, Флорида. Беше отгледан от майка си, която издържаше семейството им като чистеше домовете на белите хора, и от леля си, на която често казваше „мама“. Никога не бе познавал истинския си баща, мъж, който беше напуснал дома им няколко месеца, след като се беше родил. Когато беше на две годинки, майка му се омъжи повторно. Новият му доведен баща премести семейството в Ню Джърси. Там младият Енис израсна. Там той усъвършенства качествата си на лидер.

Игрището беше единственото място, където Чейни се чувстваше у дома, единственото място, където цветът нямаше значение. По-малък от другарите си, той отказваше да бъде сплашван от когото и да било. След училище той си налагаше да прекарва хиляди часове в тренировки, за да насочва агресията си, развивайки атлетичните си качества, и за да се научи на дисциплина и самоконтрол по време на процеса. Като ученик последна година, той беше спечелил всички награди на града като куотърбек от втори отбор и всички щатски в баскетбола като част от първи отбор. За цялото време малко защитници предизвикаха бойния преден бранител, който по-скоро би счупил глезена на човек, отколкото да му позволи да открадне топката. Извън игрището обаче, не можеше да се намери по-топъл, по-сърдечен млад мъж.

Баскетболната му кариера свърши, след като скъса коленното си сухожилие през първата година в колежа. Въпреки че беше по-заинтересован от това да направи кариера като треньор, той позволи на майка си, жена, която беше израсла по времето на Джим Кроу, да го убеди да се заеме с политика. След като беше преживял достатъчно и имаше собствен опит с расизма, Енис знаеше, че политиката беше главна арена, на която трябваше да се направи промяна.

Доведеният му баща имаше връзки в републиканската партия във Филаделфия. Запален демократ, Чейни все пак вярваше, че ще може да направи повече промени като републикански кандидат. Като прилагаше същата етика в работата, страст и хъс, които му бяха позволили да преуспее на игрището, той бързо се издигна през постове на политиците от работническата класа на града, като никога

не се страхуваше да казва онова, което мисли, и винаги се отклоняваше от пътя си, за да помогне на онеправданите.

Той презираше мързела и липсата на самоконтрол сред другарите му и се превърна в глътка свеж въздух и в нещо като народен герой във Филаделфия. Заместник-кмет Чейни скоро стана кмет Чейни. Години по-късно той се кандидатира за сенатор от Пенсилвания и спечели с убедително мнозинство.

Сега, когато оставаха по-малко от два месеца до изборите през ноември 2012 г., президентът на Съединените щати му се беше обадил и го беше накарал да се присъедини към него като вицепрезидент. Енис Чейни — мизерстващото хлапе от Джаксънвил, Флорида — на една крачка от най-могъщия кабинет в света.

Той се взираше през прозореца на лимузината, докато тя зави по „Капитал Белтуей“. Смъртта плашеше Енис Чейни. Човек не можеше да се скрие от нея и не можеше да преговаря с нея. Тя не даваше отговори, само въпроси и объркване, сълзи и почетни слова — прекалено много почетни слова. Как може някой да събере живота на обичен човек в двадесет минути? Как може да очакват от него да преведе един човешки живот на прости думи?

Вицепрезидент. Чейни поклати глава, като остави ума си да се насочи към бъдещето му.

Не бъдещето го тревожеше, колкото товарът, който кандидатурата щеше да стовари върху жена му и семейството му. Ако Малер спечелеше повторно изборите, Чейни щеше да е фаворитът, който да се кандидатира през 2016 г. Като Пауъл, той знаеше, че популярността му пресичаше политически и расови граници, но винаги имаше малка част от населението, с която, подобно на смъртта, човек не можеше да се разбере.

А той вече бе подложил семейството си на толкова много.

Чейни знаеше и че Пиер Борджия желае кандидатурата за вицепрезидент и се чудеше колко далеч ще стигне държавният секретар, за да получи онова, което иска. Борджия беше всичко, което Чейни не беше — нагъл, користен, политически мотивиран, егоист, ерген, агресивен, войнстващ и бял.

Мислите на Чейни се върнаха към най-добрия му приятел и неговото семейство. Той заплака открито, като нито за секунда не се притесни дали шофьорът ще забележи.

Енис показваше емоциите си пред всички, нещо, което беше научил отдавна от майка си. Вътрешната сила и способностите на лидер не са от полза, освен ако човек не си позволи да чувства, а той чувстваше всичко. Пиер Борджия не чувстваше нищо. Отгледан сред богати хора, държавният секретар гледаше на живота с капаци на очите, като никога не спираше, за да помисли какво може да изпитват от отсрещната страна. Този последен факт тежеше много на сенатора. Светът ставаше все по-объркано и опасно място с всеки изминал ден. Ядрената параноя в Азия се разрастваше. Борджия беше последният човек, когото искаше да види да управлява страната по време на кризисна ситуация.

— Добре ли сте, сенаторе?

— Не, по дяволите! Що за тъп въпрос е това?

Гласът на Чейни беше малко дрезгав, освен ако не крещеше, нещо, което правеше доста често.

— Извинете, сър.

— Млъквай и карай проклетата кола.

Шофьорът се усмихна. Дийн Дисангро работеше за сенатора от шестнадесет години и го обичаше като баща.

— Дийн, какво, по дяволите, е толкова важно, че от НАСА да ме искат в „Годард“ в неделя?

— Нямам представа. Вие сте сенаторът, аз съм просто нископлатен служител...

— Млъквай. Разбираш нещата по-добре от повечето глупаци в Конгреса.

— Вие сте сътрудник на НАСА, сенаторе. Очевидно нещо важно им се е случило, за да съберат кураж да ви извикат през уикенда.

— Благодаря, Шерлок. Имаш ли таблет там?

Шофьорът му подаде едно устройство с размерите на папка, което вече беше настроено на „Вашингтон Поуст“. Чейни прегледа заглавията, които се отнасяха за подготовката на тестване на ядрени оръжия в Азия.

„Грозни е насрочил събитието за седмицата преди Коледа“. Умно. Без съмнение, за да потисне празничния дух.

Чейни хвърли таблета настрана.

— Как е жена ти? Скоро ще ражда, нали?

— След две седмици.

— Чудесно — сенаторът се усмихна, като избърса още една сълза от кървясалите си очи.

НАСА: Център за космически полети „Годард“

Грийнбелт, Мериленд

Сенатор Чейни усещаше тревожните погледи на НАСА, SETI, Аресибо и бог знае още кого върху него. Той приключи с преглеждането на доклада от двадесет страници, после прочисти гърлото си и заседателната зала утихна.

— Напълно ли сте сигурни, че радиосигналят е изпратен от дълбокия космос?

— Да, сенаторе — Браян Додс, изпълнителният директор на НАСА, изглеждаше почти така, сякаш се извиняваше.

— Но не сте успели да засечете точно откъде?

— Не, сър, още не. Доста сме сигурни, че източникът се намира в ръкава на Орион, нашия собствен спираловиден ръкав в галактиката. Сигналят е минал през мъглявината Орион, източник на огромни смущения, като е станало трудно да определим колко път може да е изминал той. Ако се приеме, че идва от планета от колана на Орион, значи става въпрос за минимално разстояние от хиляда и петстотин до хиляда и осемстотин светлинни години от Земята.

— И този сигнал е продължил три часа?

— Три часа и двадесет и две минути, за да сме точни, сенаторе — избърбори неясно Кени Уонг, като привлече вниманието върху себе си.

Чейни му направи знак да седне.

— И е нямало никакви други сигнали, г-н Додс?

— Не, сър, но ние ще продължим да следим честотата и посоката на сигнала 24 часа в денонощието.

— Добре, ако приемем, че сигналят е истински, какви са изводите?

— Ами, сър, най-очевидният извод е, че сега имаме доказателства, че не сме сами, че поне още една интелигентна форма

на живот съществува някъде в нашата галактика. Следващата ни стъпка е да определим дали нейните специфични модели или алгоритми са скрити в самия сигнал.

— Мислите, че сигналът може да съдържа някакъв вид съобщение?

— Мислим, че е много възможно. Сенаторе, това не беше просто някакъв сигнал, предаден през галактиката. Този лъч беше нарочно насочен към нашата слънчева система. Там има друг разум, който знае, че съществуваме. Като са насочили фара си към Земята, те ни уведомяват, че и те съществуват.

— Един вид съседски поздрав, така ли?

Директорът на НАСА се усмихна:

— Да, сър.

— И кога хората ти ще приключат с анализа си?

— Трудно е да се каже. Ако съществува извънземен алгоритъм, съм сигурен, че нашите компютри и екип математици и разбивачите на криптирани кодове ще го намерят. Все пак обаче това може да отнеме месеци, години — или да не се случи никога. Как човек да мисли като извънземно? Това е вълнуващо, но всичко е много ново за нас.

— Това не е изцяло вярно, нали, г-н Додс? — очите на енот се възряха в директора. — И вие, и аз знаем, че SETI използва голямата чиния на Аресибо, за да предава съобщения към дълбокия космос от доста време насам.

— Точно както телевизиите излъчват телевизионни сигнали в пространството със скоростта на светлината още откакто „Аз обичам Луси“ беше излъчен за пръв път.

— Не играйте игрички, г-н Додс. Аз не съм астроном, но съм чел достатъчно, за да знам, че нашите телевизионни сигнали са прекалено слаби, за да са стигнали до Орион. Когато това откритие бъде обявено, ще има много страшно разгневени, много уплашени хора, които ще твърдят, че SETI е стоварила този неизвестен ужас на главите ни.

Додс изшътка на асистентите си, които тръгнаха да възразяват.

— Прав сте, сенаторе. Излъчванията на SETI са по-силни, но телевизионните сигнали са неимоверно по-широки, те се разпространяват в космоса във всички посоки. От двете далеч по-вероятно е телевизионните сигнали да са достигнали до случаен предавател, а не тесният лъч от Аресибо. Помнете, че силата на

радиосигнала, който засякохме, е произведена от извънземен предавател, който далеч превъзхожда нашите. Трябва да приемем, че разумът, който стои зад него, разполага и с радиоприемници, които са в състояние да уловят нашите по-слаби сигнали.

— Независимо от това, г-н Додс, реалността в тази ситуация е, че милиони невежи хора утре ще се събудят изплашени до смърт, чакайки малките зелени човечета да нахлуят в домовете им, да изнасят жените им и да откраднат бебетата им. Тази ситуация трябва да се овладее с финес или ще ни избухне в лицата.

Директорът кимна.

— Ето защо ви повикахме, сенаторе.

Дълбоко разположените очи изгубиха част от остротата си.

— Добре, хайде да поговорим за този нов телескоп, който предлагате — Чейни прелисти своето копие от доклада. — Тук пише, че чинията трябва да е 48 километра в диаметър и трябва да е построена на тъмната страна на Луната. Това ще струва доста парички. Защо, по дяволите, трябва да я строите на Луната?

— По същите причини, поради които изстреляхме космическия телескоп „Хъбъл“. От Земята излизат прекалено много радиосмущения. Тъмната страна на Луната винаги е обърната надалеч от Земята, като ни осигурява естествена зона, свободна от радиоизлъчвания. Идеята е да построим чиния в основата на голям кратер, подобен по дизайн на голямата чиния на Аресибо, само че няколко хиляди пъти по-голяма. Вече избрахме място — кратера Саха — само на три градуса в тъмната страна, близо до лунния екватор. Един лунен телескоп ще ни даде възможност да комуникираме с разума, който се свърза с нас.

— И защо ще искаме да правим това? — гласът на Чейни прогърмя в заседателната зала, като изгуби дрезгавината си, когато се повиши. — Г-н Додс, този радиосигнал може да е най-важното откритие в историята на човечеството, но онова, което предлага НАСА, ще изплаши населението. Ами ако американският народ каже „не“? Ами ако не иска да похарчи няколко милиарда долара, за да се свърже с Извънземното? Това е доста голямо финансово хапче, което искате Конгресът да преглътне.

Браян Додс познаваше Енис Чейни, знаеше, че той тества твърдостта му.

— Сенаторе, прав сте. Това откритие ще изплаши много хора. Но нека ви кажа кое плаши много от нас още повече. Плашим се, когато ежедневно вземаме таблета и четем истории за ядрени оръжия в Иран. Плашим се, когато четем за увеличаващите се проблеми с глада в Русия или за стратегическите оръжейни площадки в Китай, още една страна, която е в състояние да унищожи света. Изглежда, че всяка нация, която страда от политически или икономически затруднения, е въоръжена до зъби, сенатор Чейни, и тази реалност е много поплашеща от всеки радиосигнал, идващ от разстояние хиляда и осемстотин светлинни години.

Додс се изправи. Висок малко под 1.85 метра и твърди 100 килограма, той приличаше повече на борец, отколкото на учен.

— Онова, което хората трябва да разберат, е, че си имаме работа с интелигентен вид, който далеч превъзхожда човечеството и който е успял да осъществи първия контакт. Каквото и да са те, където и да са те, те са прекалено далеч, за да се отбият на посещение. Като построим този радиотелескоп, ще си дадем възможност да комуникираме с друг вид. Най-накрая може би ще можем да се учим от тях, да споделяме техните технологии и да добием по-добро разбиране за вселената и може би дори собствения ни произход. Откритието може да обедини човечеството — този проект може да е катализаторът, който да спаси хората от ядрено унищожение.

Додс погледна Чейни право в очите.

— Сенаторе, Извънземното се обади и е жизненоважно за бъдещето на човечеството да му се обадим обратно.

26 септември 2012 г.

Маями, Флорида

В отделението, известно като 7-С, се бяха събрали петима пациенти. Двама седяха на пода и играеха онова, което си мислеха, че е шах, друг спеше на дивана. Четвъртият стоеше до вратата и чакаше да пристигне човек от рехабилитационния му екип, за да го придружи до сутрешната му терапия.

Последният пациент от 7-С стоеше неподвижно пред телевизора, поставен над главата му. Слушаше президента Малер, който възхваляваше огромната работа, която вършеха мъжете и жените от НАСА и SETI. Чу как президентът говореше развълнувано за световен мир и сътрудничество, за интернационална космическа програма и влиянието ѝ върху бъдещето на човечеството. Наближава зората на нова ера, обяви той. Вече не сме сами.

За разлика от милиардите други зрители по света, които гледаха новинарската конференция на живо, Майкъл Гейбриъл не беше изненадан от онова, което чуваше, само натъжен. Абаносовите очи не мигаха изобщо, неподвижното тяло така и не помръдна. Празното изражение не се промени дори когато лицето на Пиер Борджия се появи на екрана над лявото рамо на президента. Беше трудно дори да се види, че Мик дишаше.

Доминик влезе в отделението. Тя спря и отдели момент, за да огледа пациента си, който гледаше специалната новинарска емисия, като се увери, че диктофонът, закрепен под тениската ѝ, е скрит от лабораторната престилка.

Тя отиде до него. Сега двамата бяха рамо до рамо пред телевизора. Дясната ѝ ръка беше до неговата лява.

Пръстите им се преплетоха.

— Мик, искаш ли да догледаш това или може да говорим?

— В моята стая.

Той я поведе по коридора и влезе в стая 714.

Мик крачеше из стаята като животно в клетка. Обърканият му ум се опитваше да осмисли хиляди подробности наведнъж.

Доминик седна на края на леглото, като го гледаше.

— Ти знаеше, че това ще се случи, нали? Как? Откъде знаеше? Мик...

— Не знаех какво ще се случи, само че нещо ще се случи.

— Но знаеше, че ще е звездно събитие, нещо, свързано с равноденствието. Мик, може ли да спреш да обикаляш, трудно е да се води разговор така. Ела тук. Седни до мен.

Той се поколеба, после седна до нея. Тя видя, че ръцете му треперят.

— Говори ми.

— Мога да го почувствам, Дом.

— Какво можеш да почувстваш?

— Не знам... не мога да го опиша. Там има нещо, присъствие. Все още е далеч, но се приближава. Чувствал съм го и преди, но никога така.

Тя докосна косата, която се спускаше по вратата му, като завъртя една гъста кестенява къдрица.

— Опитай да се отпуснеш. Хайде да поговорим за радиопредаването от дълбокия космос. Искам да ми кажеш как знаеше, че най-голямото събитие в човешката история ще се случи.

Мик я погледна. В очите му се четеше страх.

— Това е нищо. Това е само началото на последното действие. Най-голямото събитие ще се случи на 21 декември, когато милиарди хора ще загинат.

— И как знаеш това? Знаем какво казва календарът на маите, но ти си прекалено интелигентен, за да приемеш някакво пророчество отпреди 3000 години без научни доказателства, които да го подкрепят. Обясни ми фактите, Мик. Не фолклора на маите, само подкрепящите доказателства.

Той поклати глава.

— Ето затова те помолих да прочетеш дневника на баща ми.

— Започнах, но бих искала да ми го обясниш лично. Последния път, когато говорихме, ме предупреди за някакво рядко галактическо изравняване, идващо към Земята, което започнало на есенното равноденствие. Обясни ми това.

Мик затвори очи, като дишаше бавно и принуждаваше пълните си с адреналин мускули да се отпуснат.

Доминик чуваше бръмченето на диктофона. Прочисти гърлото си, за да прикрие шума.

Той отново отвори очи. Сега погледът му бе по-мек.

— Запозната ли си с „Попол Вух“?

— Знам, че това е книгата за съзиданието на маите, техният еквивалент на нашата Библия.

Той кимна.

— Маите са вярвали в пет слънца или пет Велики цикъла на съзиданието, петият и последен, от които ще свърши на 21 декември, денят на тазгодишното зимно слънцестоене. Според „Попол Вух“ вселената е подредена като горен свят, среден свят и подземен свят. Горният свят представлява звездните небеса, средният — Земята. Маите са наричали подземния свят Шибалба, тъмно, зло място, за което се казва, че е управлявано от Хуракан, богът на смъртта. Според легендата на маите великият учител Кукулкан участвал в дълга космическа битка с Хуракан, като силите на доброто и светлината се сблъскали с мрака и злото. Написано е, че четвъртият цикъл бил рязко приключен, когато Хуракан предизвикал голям потоп, който да погълне света. Английската дума за ураган идва от думата на маите „Хуракан“. Индианците са вярвали, че в бесния водовъртеж е съществувало демонично създание. Ацтеките вярвали в същата легенда, само че тяхното име за великия учител било Кветцалкоатъл, подземното божество Тецкатлипока, име, което се превежда като „Димящото огледало“.

— Мик, почакай, спри за момент, добре. Забрави за мита на маите. Искам да останеш съсредоточен върху фактите около календара и това как той е свързан с това предаване от дълбокия космос.

Тъмните очи проблеснаха към нея като лазери с цвят на оникс. Погледът я накара да се свие.

— Не мога да обсъждам науката, подкрепяща пророчеството за деня на гибелта, без да обясня мита за сътворението. Всичко е свързано. Има един парадокс около маите. Повечето хора мислят, че те са били просто банда диваци, живеещи в джунглата, които са построили няколко прилични пирамиди. Истината е, че маите са били невероятни астрономи и математици, които са притежавали

неизмеримо разбиране за съществуването на нашата планета в рамките на галактиката. Именно това знание им е позволило да предвидят звездното изравняване, което е довело до вчерашния радиосигнал.

— Не разбирам...

Мик се размърда, после отново започна да крачи.

— Имаме доказателства, които показват, че майте и техните предшественици, олмеките, са използвали галактиката Млечен път като звездна отправна точка, за да изчислят календара на майте. Млечният път е спираловидна галактика, около 100000 светлинни години в диаметър, изградена от приблизително 200 милиарда звезди. Нашето слънце е разположено в един от спираловидните ръкави — ръкава Орион — на около 35000 светлинни години от центъра на галактиката, за който сега астрономите вярват, че представлява гигантска черна дупка, минаваща право през Стрелец. Галактическият център действа като вид звезден магнит, дърпащ Млечния път в мощен водовъртеж. Докато говорим, нашата слънчева система се върти около централната точка със скорост 217 километра в секунда. Въпреки тази скорост на Земята все пак ѝ трябват цели 226 милиона години, за да завърши един цикъл на въртене около Млечния път.

„Касетата свършва“.

— Мик, сигналът...

— Имай търпение. Докато нашата слънчева система се движи през галактиката, тя следва път, широк 14 градуса, наречен еклиптика. Еклиптиката пресича Млечния път по такъв начин, че от време на време попада в изравняване с централната изпъкналост на галактиката. Докато майте са наблюдавали нощното небе, те са забелязали тъмен процеп, тъмна издължена ивица от гъсти междוזвездни облаци, която започвала там, където еклиптиката пресича Млечния път в съзвездие Стрелец. В мита за създанието от „Попол Вух“ тъмният процеп е наречен Черния път, или Шибалба Би — звено оформено като гигантска змия, свързващо живота и смъртта, Земята и подземния свят.

— Още веднъж, всичко това е удивително, но какво общо има с радиосигнала от дълбокия космос?

Мик спря да обикаля.

— Доминик, този радиосигнал не е бил просто някакво случайно предаване, излъчено през вселената. Бил е нарочно насочен към нашата слънчева система. От технологична гледна точка не може

просто да излъчиш радиосигнал през половината галактика и да се надяваш, че той някак си ще успее да стигне до конкретна планетна прашина каквато е Земята. Колкото по-далеч трябва да стигне сигналът, толкова повече ще се накъсва и ще губи силата си. Радиопредаването, което са засекли от SETI, е било много мощен, точен, тесен лъч, което поне за мен означава, че на онзи или онова, което го е изпратило, е трябвало определено галактическо изравняване — един вид междувъзвезден коридор, който да насочи предаването от точката на излъчване до Земята. С две думи, сигналът е пътувал в нещо като космически коридор. Не мога да обясня защо, не мога да обясня как, но почувствах, че порталът на този коридор започва да се отваря.

Доминик видя страх в очите му.

— Почувствал си, че се отваря. Какво усети?

— Беше отвратително чувство, сякаш ледени пръсти мърдаха между червата ми.

— И вярваш, че този космически коридор трябва да се е отворил точно достатъчно, за да пропусне радиосигнала?

— Да, и порталът се разширява по малко всеки ден. До декемврийското слънцестоене, ще се отвори напълно.

— Декемврийското слънцестоене — денят на гибелта на маите?

— Точно така. От години астрономите знаят, че нашето слънце ще попадне в изравняване със самата точка на галактическия център на 21 декември 2012 г. — последния ден от петия цикъл на календара. В същото време тъмният процеп на Млечния път ще попадне в изравняване с нашия източен хоризонт, като ще се появи точно над града на маите Чичен Ица до полунощ на слънцестоенето. Тази комбинация от галактически събития се случва само веднъж на всеки 25800 години и все пак някак си маите са успели да предвидят изравняването.

— Предаването от дълбокия космос — каква е била целта му?

— Не знам, но предвещава смърт.

„Оправдай шизофренията му. Обвини родителите“.

— Мик, на мен ми изглежда, че с изключение на един изолиран инцидент на насилие, продължителното ти затваряне има повече общо с фанатичната ти вярва в апокалипсиса, вярва, споделяна от десетки милиони хора. Когато казваш, че идва краят на човечеството, онова,

което чувам, е система от вярвания, с която вероятно си бил захранен от раждането си. Не е ли възможно родителите ти да са...

— Родителите ми не бяха религиозни фанатици или милениалисти. Те не прекараха живота си в строене на подземни бункери. Не се въоръжиха с щурмови оръжия и не се запасиха с храна като подготовка за Деня на страшния съд. Не вярваха във второто пришествие на Исус или месията, в този ред на мисли, и не обвиняваха всеки автократичен световен лидер с кофти мустаци, че е Антихристът. Те бяха археолози, Доминик — учени, които бяха достатъчно интелигенти, за да не пренебрегнат знаците, които сочеха към катастрофа, която ще затрие целия ни вид. Наречи го армагедон, наречи го апокалипсис, пророчеството на майките, както желаеш, но просто ме измъкни оттук, за да мога да направя нещо по въпроса!

— Мик, запази спокойствие. Знам, че си ядосан, а аз се опитвам да ти помогна повече, отколкото осъзнаваш. За да успея да те измъкна обаче, трябва да подам молба за друга психиатрична оценка.

— Колко дълго ще отнеме?

— Не знам.

— Исусе — той закри по-бързо.

— Да кажем, че те пуснат утре. Какво ще направиш? Къде ще отидеш?

— Чичен Ица. Единственият шанс да се спасим, е да намерим начин да влезем в пирамидата Кукулкан.

— Какво има вътре?

— Не знам. Никой не знае. Входът така и не е бил намерен.

— Тогава как...

— Защото усещам, че там има нещо. Не ме питай как, просто го усещам. Както когато вървиш по улицата и просто чувстваш, че някой те следи.

— Членовете от комисията ще искат нещо по-стабилно от усещане.

Мик спря да крачи и я погледна раздразнено.

— Ето затова те накарах да прочетеш дневника на баща ми. В Чичен Ица има две структури, които са свързани с нашето спасение. Първата е голямото игрище, което е изравнено точно така, че да отразява Шибалба Би, тъмния процеп на Млечния път, както ще се вижда на 4 Ахау, 3 Канкин. Втората е пирамидата Кукулкан, ключовата

структура на цялото пророчество за деня на гибелта. При всяко равноденствие сянката на една змия се появява на северната балюстрада на пирамидата. Баща ми вярваше, че звездният ефект е бил предупреждение, оставено за нас от Кукулкан, представляващо надигането на злото над човешкия род. Сянката трае точно три часа и двайсет и две минути — същия интервал от време, колкото е траело предаването от дълбокия космос.

— Сигурен ли си в това?

„Увери се, че ще потвърдиш фактите в доклада си“.

— Колкото съм сигурен, че стоя тук и гния в стаята си.

Той отново започна да обикаля. Тя долови щракването от диктофона, когато лентата свърши и той се изключи.

— Дом, имаше друга история по CNN — аз хванах само последните коментари. Нещо за земетресение, което е ударило басейна на Юкатан. Трябва да разбере какво се е случило. Трябва да знаем дали земетресението е тръгнало от Чичен Ица или от Мексиканския залив.

— Защо Залива?

— Не си чела дори въведението в дневника, в което се говори за картите на Пири Рейс?

— Съжалявам, бях заета.

— Исусе, Дом, ако беше мой стажант, вече щях да съм ти писал слабата оценка. Пири Рейс е бил известен турски адмирал, който в късните години на четиринадесети век някак си се натъкнал на серия мистериозни морски карти на света. Като се позовавал на тях, той изградил комплект карти, за които историците вярват, че са били използвани от Колумб, за да намери пътя си през Атлантическия океан.

— Чакай, тези морски карти са били истински?

— Разбира се, че са. И те разкриват топографски детайли, които може да са били добити само чрез използване на сложни сеизмични сондажи. Бреговата линия на Антарктика, например, е начертана така, сякаш въобще няма ледена покривка.

— Кое е толкова важното на това?

— Дом, картата е по-стара от петстотин години. Антарктика дори не е била открита до 1818 г.

Тя се взря в него, като не беше сигурна на какво да вярва.

— Ако се съмняваш в мен, свържи се с военноморските сили на САЩ. Техният анализ потвърди точността на картите.

— И какво общо има тази карта със Залива или с пророчеството за гибелния ден?

— Преди петнайсет години с баща ми открихме подобна карта, само че тази беше оригинал на хиляди години като този, който е намерил Пири Рейс. Тя беше запечатана в контейнер от иридий, заровена на точно място на платото Наска. Успях да я снимам с Полароид точно преди пергаментът да се разпадне. Ще намериш снимката отзад на дневника на баща ми. Когато я погледнеш, ще видиш област, оградена с червено, намираща се в Мексиканския залив точно на север от полуостров Юкатан.

— Какво означава знакът?

— Не знам.

„Приключвай“.

— Мик, не се съмнявам в нищо от това, което ми казваш, но ако... ами ако това предаване от дълбокия космос няма нищо общо с пророчеството на майките? От НАСА казват, че сигналът е тръгнал от някаква далечна точка на повече от хиляда и осемстотин светлинни години от нас. Това би трябвало да те успокои малко, нали така? Искам да кажа, хайде — тя се усмихна, — малко е невероятно да видим извънземни, които да пристигнат от колана на Орион през следващите шейсет дни.

Очите на Мик се разшириха до тъмни големи кръгове. Той отстъпи назад, като се хвана за слепоочията с две ръце.

„О, мамка му, той губи контрол. Тласнах го прекалено надалеч.“

— Мик, какво има? Добре ли си?

Той вдигна пръст, като й направи знак да стои настрана и да запази тишина.

Доминик гледаше как той коленичи на пода. Очите му, тъмни прозорци към ум, който препускаше с хиляда километра в час.

„Може би сгреши за него. Може би наистина е за освидетелстване“.

Дългият момент отмина. Мик вдигна очи. Интензивността на погледа му определено беше плашеща.

— Ти си права, Доминик, абсолютно права си — прошепна той. — Каквото и да е предопределено да затрие човечеството няма да пристигне от дълбокия космос. То е в Залива. Вече е там.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

За да може да разбере и най-накрая да разреши мистериите около календара на маите и неговото пророчество за гибелния ден, човек трябва да изследва произхода на културите, които първи са станали забележителни на Юкатан.

Първите мезоамериканци са били полуномади. Появили се в Централна Америка около 4000 г. пр.Хр. Накрая станали фермери, отглеждали царевица, хибрид с дива трева, както и авокадо, домати и тикви.

После, някъде около 2500 г. пр.Хр., пристигнал Той.

Той бил бял човек с дълго лице и спускаща се бяла брада и коса. Мъдрец, който според легендата пристигнал от морето покрай тропическите равнини на Мексиканския залив, за да образува и да сподели велики мъдрости с местните в региона.

Сега наричаме тези образовани местни олмеки (което означава „живеещи в Земята на каучука“). Накрая те станали „майката култура“ на Мезоамерика, първото сложно общество в Северна и Южна Америка. Под влиянието на „брадатия“, олмеките обединили района на Залива. Техните постижения в астрономията, математиката и архитектурата повлияли на запотеките, маите, толтеките и ацтеките — култури, които накрая се издигнали до могъщество през следващите няколко хиляди години.

За много кратко време тези прости, обитаващи джунглата фермери изведнъж започнали да строят сложни структури и просторни церемониални центрове. В дизайна на архитектурните проекти и на обществените произведения на изкуството били включени напредничави техники от инженерството. Олмеките били тези, които измислили първата древна игра с топка, както и първия метод за записване на събитията. Те изработвали и огромни монолитни глави от базалт, високи по три метра, като много от тях тежали по 30 тона всяка. Как тези огромни глави са били транспортирани, все още остава мистерия.

Много важно е да се каже, че олмеките са били първата култура в Мезоамерика, която издигала пирамиди, като използвала напредничави познания по астрономия и математика. Тези структури, изравнени със съзвездията, разкриват разбирането на олмеките за прецесията, откритие, което дало начало на мита за сътворението, записан в „Попол Вух“.

Така че олмеките са били тези, не маите, които използвали необясними познания по астрономия, за да създадат календара на дългото броене и пророчеството за гибелния ден.

В сърцето на календара за деня на гибелта лежи митът за сътворението като исторически запис на продължаваща битка между светлината и доброто и мрака и злото. Героят на историята, Първият Хунапу, е воин, който можел да стъпи на Черния път (Шибалба Би).

За индианците от Мезоамерика Шибалба Би се равнявала на тъмния процеп на галактиката Млечния път. Порталът към Шибалба Би бил представен в творбите и на олмеките, и на маите като устата на огромна змия.

Можете ли да си представите примитивните олмеки, които гледали нощното небе и виждали тъмния процеп на галактиката като космическа змия.

Около 100 г. пр.Хр. по все още неизвестни причини олмеките решили да изоставят градовете си и да се разделят на два лагера, пръскайки се в два отделни района. Тези, които се преместили на запад към централно Мексико, станали известни като толтеки. Онези, които тръгнали на изток и заживели в джунглите на Юкатан, Белиз и Гватемала, започнали да се наричат маи. Чак през 900 г. сл.Хр. двете цивилизации се обединили отново под влиянието на великия учител Кукулкан и неговия величествен град Чичен Ица.

Но аз избързвам.

Кеймбридж, 1969 г. Там аз и двама мои колеги се заехме с това да разнищим мистериите около пророчеството на маите. Единодушно решихме, че първата ни спирка трябва да е селището на олмеките Ла Бента. Там двадесет години по-рано американският археолог Матю Стърлинг беше изровил най-поразяващото откритие

— огромно укрепление на олмеките, състоящо се от стена от 600 колони, като всяка тежеше повече от два тона. Близко до тази структура изследователят бе открил великолепен камък, покрит със сложните гравюри на олмеките. След два дни усилен труд Стърлинг и хората му успели да изровят гигантска скулптура, която била висока 4.2 м., била широка 2.1 м. и била дебела почти 90 сантиметра. Въпреки че част от гравюрите били повредени от ерозията, образът на една великолепна фигура все още оставал — огромен бял мъж с дълга глава, гърбав нос и спускаща се бяла брада.

Представете си шока за моите колеги археолози, когато са открили релеф на 2000 години, на който ясно е бил изобразен бял мъж. Артефакт, създаден 1500 години, преди европейците да стъпят в Северна или Южна Америка! Точно толкова объркващо било изображението на брадат човек сред олмеките, заради генетичния факт, че чистокръвните индианци не могат да си пуснат брада. Тъй като всички форми на художествено изразяване трябва да тръгват отнякъде, самоличността на брадания бял мъж останала още една загадка, която трябвало да бъде разрешена.

Колкото до мен, аз незабавно изградих теорията, че белият мъж е бил по-ранен предшественик на великия учител на майте Кукулкан.

Не знаем много за Кукулкан или неговите предци, въпреки че всяко мезоамериканско племе изглежда е боготворяло мъж, който отговаря на същото физическо описание. За майте той е бил Кукулкан, за ацтеките — Кветцалкоатъл — легендарен брадат мъдрец, който донесъл мир, просперитет и голяма мъдрост на хората. Записите сочат, че някъде около 1000 г. сл.Хр. Кукулкан/Кветцалкоатъл бил принуден да изостави Чичен Ица. Легендата разказва, че преди да тръгне, мистериозният мъдрец обещал на хората, че накрая ще се върне, за да избави света от злото.

При заминаването на Кукулкан демонично влияние бързо се разпростряло по земята. И майте, и ацтеките минали на човешки жертвоприношения, като дивашки убили десетки хиляди мъже, жени и деца, всичко това в усилията да доведат до връщането на техния обичен бог — крал и да предотвратят предречения край на човечеството.

През 1519 г. испанският конквистадор Ернан Кортес пристигнал от Европа и нахлул на Юкатан. Въпреки че превъзхождали числено врага, доста мезоамерикански индианци объркали Кортес (брадат бял мъж) с второто пришествие на Кукулкан/Кветцалкоатъл и свалили оръжията си. След като завладял диваците, Кортес изпратил да доведат испански свещеници, които при пристигането си се ужасили, когато научили за човешките жертвоприношения, както и за един друг шокиращ ритуал — майките от племето на маите връзвали дървени дъски към главите на бебета си в опити да деформират развиващия се череп на новородените. С издължен череп маите щели да приличат повече на богове, вярване, което без съмнение било вдъхновено от доказателствата, сочещи, че великият учител Кукулкан е притежавал подобен издължен череп.

Испанските свещеници бързо обявили практиката на маите за повлияна от дявола и наредели шаманите им да бъдат изгорени, а останалите индианци — покръстени в християнската вяра — под заплахата от смъртно наказание. След това суеверните глупаци продължили като изпепелили всеки важен ръкопис на маите, които съществувал. Хиляди томове били унищожени, текстове, които без съмнение са се отнасяли за пророчеството за гибелния ден и може да са съдържали жизненоважни инструкции, оставени ни от Кукулкан, как да спасим вида си от затриване.

Излиза, че църквата, в опити да спаси душите ни от дявола, преди около 500 години най-вероятно е обрекла вида ни на незнание.

Докато Борджия и аз спорехме за самоличността на брадатия мъж, изобразен на релефа на олмеките, нашият колега, красивата Мария Розен, се натъкна на откритие, което отклони усилията ни от Централна Америка и определи следващата част от пътешествието ни.

Докато копаела на разкопки от олмеките в Ла Бента, Мария открила древно кралско гробище, а под него — останките на издължен череп. Въпреки че този странен, нечовешки изглеждащ череп не бил първият подобен някога откриван в Мезоамерика, той се

оказа единствения, намерен в родината на олмеките, наричана Светилището на змията.

Мария решила да дари черепа на Музея по антропология в Мерида. Когато говорихме с техния пазител ценности, за наша изненада научихме, че подобни черепи наскоро са били изровени в гробищата на платото Наско в Перу.

Има ли връзка между цивилизациите на маите и инките?

Тримата се оказахме на археологически кръстопът. Трябваше ли да продължим към Чичен Ица, древния град на маите, основен за пророчеството за гибелния ден, или да напуснем Мексико и да продължим в Перу?

Инстинктът на Мария ни подсказа, че трябва да отпътуваме към Южна Америка, тъй като вярваше, че календарът е важно парче от пъзела за деня на гибелта. Така тримата се качихме на един самолет за Наска, без да знаем какво пътешествие ни предстоеше.

Докато летяхме през Атлантика, аз бях озадачен от нещо, което докторът в Мерида беше споделил с мен. При изследването на издължения череп медицинският изследовател, човек с добра репутация, бил заявил доста съчувствено, че силната деформация на костите на този конкретен череп не може да е била причинена от никоя известна техника за издължаване. За да подкрепи твърдението си, той уредил челюстите да бъдат прегледани от зъболекар. Резултатите разкрили нещо още по-изумително.

Факт е, че възрастните хора имат по четиринадесет зъба на долната си челюст.

Издълженият череп, който беше открила Мария, имал само десет.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1969–73 г., 13–347 стр.

9 октомври 2012 г.

Вашингтон

Президентът Марк Малер влезе в овалния кабинет от личния си офис и зае мястото си зад бюрото. Пред него седяха членовете на кабинета му.

— Добре, хора, да се захващаме. Ще започнем с темата за номинацията на нов кандидат за вицепрезидент. Кати?

Началникът на кабинета Катрин Глийсън започна да чете от лаптопа си:

— Това са резултатите от анкетата за общественото мнение, проведена миналия четвъртък. Когато са ги попитали кого предпочитат да видят да се кандидатира за вицепрезидент, регистрираните гласоподаватели са избрали сенатор Енис Чейни пред Пиер Борджия с 53% на 39%. Темата за доверието изглежда е ключовият им мотиватор. Когато са ги накарали обаче да определят кое смятат, че е централният проблем при ноемврийските избори, 89% от хората са посочили, че основата им грижа е трупането на стратегически оръжия в Русия и Китай, като само 34% от регистрираните гласоподаватели са заинтересовани от конструирането на радиотелескоп на Луната. Свободно преведено — Чейни получава кандидатурата, ние съсредоточаваме кампанията си върху стабилизирането на отношенията с Русия и Китай, а вие не вземате страна по въпроса с радиотелескопа, поне докато не ви преизберат.

— Съгласен съм. Някакво ново развитие в НАСА?

— Да, сър — Сам Блумнър беше главният икономически съветник на президента. — Получих предварителния бюджет на НАСА за построяването на тази измишльотина на Луната.

— Колко е зле?

— Нека да ви го кажа така, г-н Президент. Имате два шанса да прокарате това през Конгреса — малък и никакъв — и малкият току-що напусна града с бившия ви вицепрезидент.

— Мислех, че НАСА ще обвържат проекта с предложението за база на Луната, което вече мина през камарата.

— Опитаха. За нещастие, тази лунна база е проектирана да бъде построена на близката страна на Луната, близо до полярния район, където НАСА откри ледени образувания, а не на тъмната страна. Ще извините играта на думи, но с финансови термини — говорим за разлика, колкото между нощта и деня, тъй като слънчевите панели вече не са опция, когато Слънцето не свети.

Кати Глийсън поклати глава в знак на несъгласие.

— Сам, една от причините американското общество да е толкова против това начинание е, че хората го възприемат като интернационален проект. Радиосигналят не е бил излъчен към Съединените щати, бил е получен от цялата ни планета.

— И в края на краищата Америка пак е тази, която ще плати по-голямата част от сметката.

Кал Каликсти, пресекретарят на президента, вдигна ръка.

— Г-н Президент, по мое мнение, радиотелескопът ни осигурява средство да наливаме средства в икономиката на Русия, особено в светлината на скорошните намалявания на разходите от Международния валутен фонд. Може би дори ще успеете да го обвържете с новия договор „Старт — V“.

— Същото се каза и за Интернационалната космическа станция — прекъсна го Блумнър. — Тази гигантска тенекиена играчка струва на Америка 20 милиарда долара без преувеличение, плюс милиардите, които заехме на руснаците, за да могат да си позволят да участват. Междувременно, точно руснаците са тези, които продължават да отлагат завършването на проекта.

— Сам, спри да гледаш на всичко от финансова гледна точка — рече Кати. — Това е също толкова политически въпрос, колкото е космическа програма. Защищаването на руската демокрация си струва повече, отколкото самия телескоп.

— Демокрация? Каква демокрация? — Блумнър разхлаби вратовръзката си. — Ето ти бърз урок за гражданската ситуация, Кати. Онова, което създадохме, е икономика на изнудването, при която руските богаташи стават още по-богати, бедните умират от глад и изглежда, че на никого не му пука, стига да го наричаме демокрация. Съединените щати и Международният валутен фонд са дали на

руснаците милиарди долари. Къде са отишли всички пари? От финансова гледна точка моята 3-годишна дъщеря е по-отговорна, отколкото Елцин или Виктор Грозни някога са били.

Блумнър се обърна към президента, пълното му лице беше червено.

— Преди да започнем да одобряваме милиарди, нека да помним, че този радиосигнал от дълбокия космос може да е бил просто случайност. От онова, което разбрах, НАСА все още не са открили модел, който да докаже, че предаването е бил истински опит за общуване. И защо не сме уловили следи от втори сигнал?

Кал поклати глава.

— Изпускаш идеята. Хората на Грозни умират от глад. Гражданското недоволство започва да добива опасни размери. Не може просто да обърнем гръб на една отчаяна нация с ядрен арсенал, способен да унищожи света десет пъти поред.

— По моите представи, това пак си е изнудване — каза Блумнър. — Създаваме фалшив проект като средство да плащаме на пропадаща суперсила и корумпираните ѝ лидери милиарди долари, за да не започнат ядрена война с нас, която не могат и да се надяват да спечелят така или иначе.

Президентът вдигна ръка, за да се намеси.

— Мисля, че идеята на Кал все пак е основателна. От Валутния фонд вече дадох да се разбере, че няма да дадат нито цент повече на Русия, освен ако парите не се инвестират в технологии, които да дадат тласък на икономиката ѝ. Дори радиосигналът да се окаже фалшив, телескопът пак ще даде на учените истински прозорец, през който да изследват дълбокия космос.

— Бих помогнал на руския народ повече, ако отворим няколко хиляди McDonalds и им дадем да ядат безплатно.

Малер пренебрегна забележката на Блумнър.

— Срещата на Г-9 е след две седмици. Искam ти и Джойс да подготвите предварително предложение, което да използва радиотелескопа като средство за наливane на средства в Русия. В най-лошия случай може би ще потушим част от параноята около предстоящите съвместни тестове на ядрени оръжия в Азия.

Президентът се изправи.

— Кал, за кое време е насрочена пресконференцията довечера?

— Девет часа.

— Добре. Ще се срещна с нашия нов вицепрезидент след час. Тогава искам да го инструктираш за преизбирането. Кажи му и да си стегне един куфар. Искам Чейни да се включи в участията по кампанията още от тази вечер.

Щатски университет на Флорида

Доминик седеше в коридора пред кабинета на ръководителя на докторантурата ѝ, като се въртеше некомфортно на дървената пейка без възглавнички. Обмисляше дали да не отскочи още веднъж до тоалетната, когато вратата на кабинета се отвори.

Д-р Марджъри Оуен, която държеше безжичен телефон, притиснат до ухото си, я покани вътре с бърз жест. Доминик влезе в светилището на разхвърляния офис на декана и седна, като чакаше професорът ѝ да приключи разговора по телефона.

Марджъри Оуен преподаваше клинична психиатрия от двадесет и седем години. Тя беше неомъжена и необвързана. Слабото ѝ жилесто 57 годишно тяло бе запазило приличната си форма благодарение на планинското катерене. Жена, която не говореше много, тя беше много уважавана. Имаше репутация и че е строга със студентите, търсещи следдипломна квалификация.

Последното нещо, което Доминик искаше, беше да попадне в черния ѝ списък.

Д-р Оуен затвори телефона и отново прибра късо подстриганата си сива коса зад ухото.

— Добре, млада госпожице, изслушах касетата и прочетох доклада ви за Майкъл Гейбриъл.

— И?

— И какво? Той е точно това, което д-р Фолета казва, че е, параноиден шизофреник, който притежава необикновено високо IQ — усмихна се тя — което спомага за някои очарователни заблуждения, трябва да добавя.

— Но това дава ли основание да го държат затворен? Той вече е лежал единадесет години и не съм видяла доказателства за престъпно поведение.

— Според досието, което ми показахте, д-р Фолета току-що е направил годишната му оценка, оценка, на която сте се подписали. Ако сте имали някакви възражения, е трябвало да говорите тогава.

— Сега осъзнавам това. Можете ли да ми препоръчате нещо, каквото и да е, което мога да направя, за да оспоря препоръките на д-р Фолета?

— Искате да оспорите оценката на вашия ръководител? На какво основание?

„Ето, започва се...“

— На личното ми убеждение, че... ами че твърденията на този пациент може да заслужават разследване.

Д-р Оуен стрелна Доминик с известния си „изумен поглед“, поглед, който беше разбил надеждите на много студенти да завършат следдипломно.

— Млада госпожице, казвате ми, че г-н Гейбриъл наистина ви е убедил, че светът свършва?

„Исусе, изгорях...“

— Не, госпожо, но изглежда, че знае за радиосигнала от дълбокия космос и...

— Не, всъщност, според касетата, той нямаше идея какво ще се случи, само че нещо ще се случи по време на равноденствието.

Тихият поглед отново я стрелна и накара струйки пот да потекат под мишниците ѝ.

— Д-р Оуен, единствената ми задача е да се уверя, че пациентът ми получава възможно най-добрите грижи. В същото време се тревожа, че, ами че може да не е бил справедливо оценен на първо време.

— Разбирам. Значи, да видим дали съм разбрала — работите с първия си пациент почти от месец — Оуен погледна бележките си. — Не, чакайте, моя грешка, всъщност е минало повече от месец. Пет седмици, за да сме точни — Оуен отиде при вратата на кабинета си и я затвори властно. — Пет пълни седмици на работата и вече не само се съмнявате в последните единадесет години от лечението на пациента, но сте готова и да оспорите оценката на директора на заведението, надявайки се да върнете г-н Гейбриъл обратно в обществото.

— Осъзнавам, че съм просто стажантка, но ако виждам, че нещо не е правилно, нямам ли морално и професионално задължение да го

докладвам?

— Добре, значи въз основа на огромния ви опит в областта, вие мислите, че д-р Антъни Фолета, многоуважаван клиничен психиатър, не може да оцени правилно собствения си пациент? Така ли?

„Не отговаряй. Дръж си езика зад зъбите“.

— Не стойте просто така и не си дръжете езика зад зъбите. Отговорете ми.

— Да, госпожо.

Оуен седна на края на бюрото си, като нарочно се разположи така, че да се извисява над студентката си.

— Нека да ви кажа какво мисля, млада госпожице. Мисля, че сте изгубили обективността си. Мисля, че сте направили грешката да се обвържете емоционално с вашия пациент.

— Не, госпожо, аз...

— Той определено е умен мъж. Като е казал на своя млад нов психиатър жена, че е бил сексуално насилен в затвора, се е надявал да напипа слабо място и очевидно е успял. Събудете се, Доминик. Не виждате ли какво се случва? Подхождате емоционално към пациента заради вашата собствена травма от детството. Г-н Гейбриъл обаче не е бил насилван от братовчед си в продължение на три години, нали? Не е бил пребиван почти до смърт.

„Млъкни, просто млъкни, по дяволите...“

— Много жени, които са преживели подобни неща като вас, често се справят с посттравматичните симптоми като се присъединяват към женски движения или се записват на уроци по самозащита, точно както сте направили вие. Избирането на клиничната психиатрия като професия е било грешка, ако смятате да я използвате като алтернатива на терапията. Как се надявате, че ще помогнете на пациентите си, ако се въвлечете емоционално?

— Разбирам какво казвате, но...

— ... но нищо — Оуен поклати глава. — По мое мнение, вече сте изгубили обективността си. За Бога, Доминик, този лунатик всъщност ви е убедил, че всички хора на света ще умрат след десет седмици.

Доминик избърса сълзите от очите си и се засмя сподадено. Беше вярно. Мик толкова много я беше оплел емоционално, че вече не му угаждаше като част от неговата терапия, а бе позволила заблужденията му за гибелния ден да започнат да ѝ влияят.

— Чувствам се засрамена.

— Така и трябва. Като съжалявате г-н Гейбриъл, сте разрушили същината на отношенията доктор — пациент. Това ме принуждава да се свържа с д-р Фолета и да се намеся заради г-н Гейбриъл.

„О, мамка му!“

— Какво ще правите?

— Ще изискам Фолета да ви назначи към друг пациент. Незабавно.

Маями, Флорида

Мик Гейбриъл вървеше из двора от шест часа.

Крачеше на автопилот и обикаляше около умствено неадекватните и криминално невменяемите, докато умът му се бе съсредоточил върху преподаването на парчетата от пъзела за гибелния ден, които летяха из него.

Радиосигналът и спускането на пернатата змия. Тъмният процеп и Шибалба. Не прави грешката да смесваш всичко заедно. Отделяй причината от действието, смъртта от спасението, злото от доброто. Тук действат две сили, две отделни единици, замесени в пророчеството на маите. Добро и зло, зло и добро. Кое е добро? Предупрежденията са добро. Календарът на маите е предупреждение, както и рисунките от Наска и равноденствената сянка на змията върху пирамидата Кукулкан. Всяко предупреждение, оставено ни от брадатия бял мъдрец, всичко предвещава пристигането на злото. Злото обаче вече е тук, било е тук. Усещал съм го и преди, но никога по този начин. Как може предаването от дълбокия космос да го е задействало? Някак си го е засилило? Ако е така, къде е то?

Той спря, като остави слънцето на късния следобед да стопли лицето му.

Шибалба — подземният свят. Мога да усетя, че Черният път, водещ до подземния свят, става по-силен. В „Попол Вух“ се твърди, че владетелите на подземния свят влияят на злото на Земята. Как е възможно това... освен ако злото присъствие на Земята не е било тук винаги?

Мик отвори очи.

Ами ако не е било тук винаги? Ами ако е пристигнало отдавна, преди еволюцията на човека? Ами ако е лежало заспало, чакащо този радиосигнал да го събуди?

Бръмченето на говорителя в пет часа за известяване, че е настъпило време за вечеря, отключи далечен спомен. Мик си представи как стои в пустинята Наска и претърсва плоското плато с метален детектор. Електрическото бръмчене не детектора го кара да започне да рови в мекия жълт пясък, докато болният му баща стои отстрани.

Във въображението си той изкопа цилиндър от иридий и извади древна карта. Съсредоточи се върху червения кръг... отбелязващ мистериозно място в Мексиканския залив.

Мексиканският залив... цилиндърът — направен от иридий!

Очите му се разшириха от изумление.

— Дявол да го вземе, Гейбриъл, как си могъл да си толкова сляп!

Мик изтича по двете бетонни стълбища до мецанина на третия етаж и пристройката за терапия. Разбута няколко пациенти и влезе в компютърната зала.

Поздрави го жена на средна възраст.

— Хей, здравейте. Казвам се Дороти и съм...

— Трябва да използвам един от компютрите ви!

Тя отиде при лаптопа си.

— А вашето име е?

— Гейбриъл. Майкъл Гейбриъл. Търсете под Фолета.

Мик забеляза празен компютър. Без да чака, той седна и после забеляза, че гласовата система за активиране не работи. Той активира интернет връзката с помощта на мишката.

— Почакайте минутка, г-н Гейбриъл. Тук си имаме правила. Не може просто да скочите на някой компютър. Трябва да имате разрешение от...

Достъпът отказан. Моля въведете парола.

— Трябва ми парола, Дороти. Ще отнеме само минутка. Можете ли да ми дадете вашата, моля ви...

— Не, г-н Гейбриъл, без пароли. Има трима пациенти преди вас, а и ще трябва да говоря с терапевта ви. Тогава мога...

Мик се съсредоточи върху идентификационната ѝ карта: Дороти Хигинс, #Г45927. После започна да пише пароли.

— ... да ви насроча бъдеща среща. Слушате ли ме, г-н Гейбриъл? Какво правите? Хей, спрете...

Десетина пароли не станаха. Той отново се съсредоточи върху картата с името ѝ.

— Дороти, какво хубаво име. Родителите ви харесваха ли „Магьосникът от Оз“, Дороти?

Изуменото ѝ изражение я издаде. Мик въведе ОЗГ45927.

Невалидна парола

— Спрете с тези глупости веднага, г-н Гейбриъл, или ще извикам охраната.

— Злата вещица. Тенекиеният човек, Плашилото... ами ако попитаме магьосника.

Той написа МАГГ45927.

Свързване с Интернет...

— Край, викам охраната!

Мик я пренебрегна, докато търсеше в Мрежата, като написа „кратер Чиксулуб“, припомняйки си онова, което беше казал на Доминик. „най-голямото събитие в историята ще се случи на 21 декември, когато човечеството ще загине“. Това не беше изцяло вярно, осъзнаваше сега, най-голямото събитие в историята, поне досега, се беше случило преди шейсет и пет милиона години и се беше случило в Мексиканския залив.

На екрана се появи първият файл. Без да си прави труд да го чете, той натисна „Разпечатай всичко“.

Чу как охранителите приближават от близкия коридор.

„Хайде, хайде...“

Мик грабна трите разпечатани листа и ги напъха в джоба на панталоните си, когато няколко души от охраната влязоха в компютърната зала.

— Три пъти го помолих да си тръгне. Дори успя да ми открадне паролата.

— Ние ще се справим с това, госпожо — мускулестият червенокос охранител кимна към другите двама, които хванаха Мик за ръцете.

Мик не оказа съпротива, докато червенокосият пристъпи гордо напред, като застана пред лицето му.

— Пациент, помолили са ви да напуснете тази стая. Това проблем ли е?

С крайчеца на окото си Мик видя, че д-р Фолета влезе в залата. Той хвърли поглед към идентификационната карта на охранителя и дари червенокосия с усмивка.

— Знаеш ли, Реймънд, и всички мускули на света няма да ти помогнат да вкараш мацка в леглото, ако дъхът ти вони на чесън...

Фолета се приближи.

— Реймънд, недей да...

Ъперкътът удари Мик право в слънчевия сплит, като изкара въздуха от дробовете му. Той падна напред, като се преви от болка. Двамата охранители все още придържаха тялото му от двете страни.

— Дявол да го вземе, Реймънд, казах ти да почакаш...

— Съжалявам, сър, мислех, че вие...

Мик се изправи на крака и с едно движение изви гърба си и вдигна коленете си до гърдите, преди да изрита напред. Петите му, обути в спортни обувки, се забиха здраво в лицето на червенокосия, като разбиха носа му, а от горната му устна рукна кръв.

Реймънд рухна на купчина на пода.

Фолета се наведе над охранителя, който беше в полусъзнание, и се взря в лицето му.

— Това беше ненужно, Мик.

— Око за око, а, докторе.

Още двама санитаря влязоха, като размахваха електрошокови пистолети. Фолета поклати глава.

— Придружете г-н Гейбриъл до стаята, после доведете лекар тук, за да се погрижи за този идиот.

Беше станало късно, когато Доминик спря черния си Пронто Спайдер на паркинга на комплекса. Тя влезе в лобито, после плъзна магнитната си идентификационна карта, за да мине през първия контролно-пропускателен пункт на охраната.

— Няма да проработи, слънчице.

Гласът беше слаб и малко приглушен.

— Реймънд, ти ли си?

Доминик едвам можеше да види големия червенокос мъж през вратата на охраната.

— Използвай скенера за лице.

Тя въведе кода си, после притисна лицето си към гумената вдлъбнатина. Инфрачервеният лъч сканира чертите ѝ.

Вратата се отвори.

Реймънд се облегна назад на стола си. Около главата му беше увит дебел бинт, който покриваше носа му. И двете му очи бяха посинени.

— Господи, Рей, какво се е случило с теб?

— Твоят проклет пациент превъртя в компютърната зала и ме изрита в лицето. Кучият син ми счупи носа и ми разклати два зъба.

— Мик е направил това? Защо?

— Кой да знае, по дяволите? Човекът е шибана откачалка. Виж ме, Доминик. Как се очаква да се състезавам в конкурса Мистър Флорида, като изглеждам така? Кълна се в Бог, че ще пипна този кучи син, ако ще това да е последното нещо, което ще направя...

— Не, няма. Няма да му направиш нищо. Ако нещо се случи, няма да се колебая да повдигна обвинения срещу теб.

Реймънд се наведе заплашително напред.

— Такива ли ще бъдат нещата между нас? Първо ме отсвирваш, после ще караш да ме арестуват?

— Хей, не съм те отсвирила, задържаха ме на среща с Фолета. Ти си този, който мина нощна смяна. Колкото до Майкъл Гейбриъл, той е мой пациент и проклета да бъда, ако...

— Вече не. Този следобед Фолета получи обаждане от твоя ръководител. Изглежда, че пациентите ти тук ще се сменят.

„Проклетата да си, Оуен, трябва ли винаги да си толкова ефективна“.

— Фолета тук ли е още?

— В този час? Трябва да се шегуваш.

— Рей, слушай ме, знам, че си ядосан на Мик, но ще... ще ти предложа сделка. Стой далеч от него, а аз ще ти помогна да се подготвиш за състезанието по бодибилдинг. Дори ще гримирам тези очи като на енот, за да не уплашиш съдиите.

Реймънд скръсти ръце пред издутите си гърди.

— Не е достатъчно добре. Все още ми дължиш една среща — той показва жълтата си усмивка. — Не просто бърза италианска вечеря. Искам да се позабавляваме, нали знаеш, малко танцуване, малко романтика...

— Една среща, това е. И не съм заинтересована от никаква романтика.

— Дай ми шанс, слънчице. Имам способността с времето да се харесвам на хората.

— Една среща и ще стоиш далеч от Гейбриъл.

— Съгласен.

Тя мина покрай пропускателния пункт и влезе в асансьора.

Реймънд я гледаше как си тръгва. В очите му се четеше похот, докато съзерцаваше очертанията на бедрата ѝ.

На седмия етаж имаше само един пазач на смяна и вниманието му беше съсредоточено върху националното първенство по бейзбол.

— Здравсти, Марвис. Кой води?

Марвис Джоунс вдигна поглед от телевизора.

— Къбс водят с два ининга, като пропадат в осмия. Какво правиш тук толкова късно?

— Дойдох да видя пациента си.

Марвис изглеждаше разтревожен.

— Не знам, Дом. Малко късничко е — един рев от тълпата го накара да се обърне обратно към екрана. — Мамка му, Филис току-що изравни.

— Хайде, Марвис.

Пазачът погледна часовника.

— Ще ти кажа какво. Ще те заключа при него за петнадесет минути, стига да си тръгнеш, когато сестрата дойде да му даде лекарството.

— Дадено.

Марвис я придружи до стая 714, после ѝ подаде химикалката преподавател, свързана с пейджъра му.

— По-добре вземи това. По-рано прояви насилие.

— Не, ще бъде добре.

— Вземи химикалката, Доминик, или няма да влезеш.

Тя знаеше, че не бива да спори с Марвис, който беше толкова старателен, колкото и любезен. Прибра устройството в джоба си.

Пазачът включи интеркома.

— Пациент, имаш посетител. Ще ѝ позволя да влезе, когато видя, че си напълно облечен и седиш на края на леглото си — той надникна през шпионката. — Добре, готов е. Влизаш.

Той отвори вратата и после я заключи след нея. Светлините в стаята бяха приглушени. Тя видя тъмна фигура, която седеше на леглото.

— Мик, аз съм Дом. Добре ли си?

Мик се облегна на стената. Доминик видя лицето му, когато се приближи. Лявата му скула беше лошо насинена, а окото му — подуто и затворено.

Пулсът ѝ се ускори.

— О, Господи, какво са ти направили?

Тя хвана една кърпа за ръце, потопи я в студена вода и я притисна към лицето му.

— Ох!

— Извинявай. Ето, дръж това на окото си. Какво се случи?

— Според официалния доклад съм се подхлъзнал под душа — той я погледна, като половин усмивката му причиняваше болка. — Липсваше ми. Как мина в Щатския университет на Флорида?

— Не добре. Ръководителят ми не мисли, че подхождам професионално към задълженията си.

— Той мисли, че си емоционално разсеяна заради мен, това ли е?

— Тя, и да. От утре ще бъде назначена при друг пациент. Съжалявам, Мик.

Той стисна ръката ѝ, после я сложи върху сърцето си.

— Ако има значение — прошепна той, — ти си единствената, която някога е успявала да ме достигне.

Тя преглътна буцата в гърлото ѝ.

„Не се сричай отново“.

— Какво се е случило, докато ме нямаше? Видях какво си направил на Реймънд.

— Той нанесе първия удар.

— Чух, че не си искал да напуснеш компютърната зала.

— Трябваше ми достъп до Интернет.

Той пусна ръката ѝ и извади няколко намачкани распечатани страници от джоба си.

— Огромно парче от пъзела за гибелния ден ми хрумна внезапно днес. Беше толкова невероятно, че трябваше да потвърдя фактите, преди да мога да го приема.

Тя взе страниците от него и започна да чете.

КРАТЕРЪТ ЧИКСУЛУБ

През 1980 г. награденият с Нобелова награда физик Луис Алварес предположил, че извънземен сблъсък преди 65 милиона години е станал причина за масовото изстребване, което накрая е приключило господството на динозаврите, като завинаги е променило еволюционния модел на живота на Земята. Тази дръзка теория е в резултат от факта, че Алварес открива глинен седиментен слой с дебелина един сантиметър, натрупан по повърхността на планетата по време на катаклизма с астероида между геоложките времеви периоди креда (К) и терциер (Т). Открито е, че в тази глина от границата К/Т се съдържала висока концентрация на иридий, изключително рядък метал, за който се смятало, че съществува само дълбоко в земното ядро. Иридият е единственият метал, който може да издържа на температури над 2200 градуса по Целзий, и е практически неразтворим дори от най-силните киселини. Фактът, че високи концентрации на иридий са били откривани в метеорити, накарал Алварес да изгради

теорията, че седиментът от К/Т е бил останка от уталожен пращен облак, образуван от сблъсъка на огромен (широк повече от 11 километра) астероид, който ударил Земята преди 65 милиона години. Всичко, което трябвало на Алварес, за да докаже теорията си, било да намери мястото на сблъсъка.

През 1978 г. пилотът на хеликоптер и геофизик Глен Пенфийлд летял над Мексиканския залив, правейки въздушните проучвания, за да измери леките вариации в магнитното поле на Земята, знаци, разкриващи наличието на петрол. Като минавал над район с вода точно на северозапад от полуостров Юкатан, Пенфийлд засякъл симетричен пръстен от високо магнитен материал с диаметър 160 километра, заровен на хиляда и шестстотин метра под океанското дъно, по-късно анализът на това огромно образование с форма на поничка потвърдил, че районът, покрит и от суша и вода, бил кратер — място на сблъсък с гигантски метеорит.

Кръстен на града в Юкатан, намиращ се между Прогресо и Мерида, кратерът Чиксулуб е най-големият басейн, образуван на нашата планета вследствие на сблъсък през последния един милиард години. Приблизителният център на мястото е под вода, на 21.4 градуса северна ширина и 89.6 градуса западна дължина, заровен под 300 до 900 метра варовик.

Кратерът е широк от 177 до 290 километра в диаметър, простиращ се върху северозападния бряг на полуостров Юкатан и Мексиканския залив. Участъкът от кратера, който е на сушата, е заобиколен от кръгъл пръстен от дупки. Вярва се, че тези източници на прясна вода, наречени сеноти от местните жители на Мексико, са били формирани в релефа на Юкатан в резултат на силното начупване на варовиковия басейн по време на сблъсъка с астероида. Преди 65 милиона години сушата на Централна Америка все още е била под вода.

Доминик вдигна поглед, леко раздразнена.

— Не разбирам, какъв е големият знак?

— Картата на Пири Рейс, онази, която намерих на платото Наска. Намерих я запечатана в кутия от иридий. Картата отбелязваше мястото на кратера Чиксулуб. Чичен Ица е разположен точно покрай външния ръб на пръстена на сблъсъка. Ако прокараш линия от пирамидата Кукулкан до централната точка на кратера, ъгълът ще е равен на 23.5 градуса — точния ъгъл на оста на Земята при въртене — наклон, който е отговорен за смяната на сезоните през годината.

„Отново се започва“.

— Добре, какво означава всичко това?

— Какво означава ли? — Мик потръпна, когато скочи на крака.
— Означава, че пирамидата Кукулкан нарочно и точно е била разположена на полуостров Юкатан във връзка с кратера Чиксулуб. Това не може да се сбърка, Доминик. Няма друга древна структура близо до мястото на сблъсъка и ъгълът е прекалено точен, за да бъде случайност.

— Но как са моглите древните май да знаят за сблъсък с астероид отпреди 65 милиона години? Виж колко дълго трябваше на съвременните хора да установят това.

— Не знам. Може би са имали същата технология, която картографът на Пири Рейс е използвал, когато е рисувал топографията на Антарктика, въпреки че е била покрита със слоеве лед.

— Тогава каква е твоята теория — че човечеството ще бъде унищожено от астероид на 21 декември?

Мик коленичи на пода до краката ѝ. На подутото му лице личеше силно страдание.

— Заплахата за човечеството не е астероид. Вероятността друг астероид да удари на същото място е пренебрежимо малка, че дори да я вземаме под внимание. Освен това пророчеството на майите посочва към тъмния процеп, а не към падащо небесно тяло.

Той облегна болящата го глава на коляното ѝ. Доминик приглади назад дългата му кестенява коса, която беше покрита с пот и мазнина.

— Може би трябва да си починеш?

— Не мога, умът ми няма да ме остави да почивам — той се изправи и притисна компреса към подутото си лице. — Нещо винаги ме е притеснявало за местоположението на пирамидата Кукулкан. За

разлика от подобните ѝ в Египет, Камбоджа и Теотихуакан, структурата винаги е изглеждала някак си не на място — като изящен палец, географски разположен без синхрон или причина, докато останалите пръсти са пръснати на почти еднакви интервали по лицето на Земята. Сега мисля, че разбирам.

— Какво разбираш?

— Добро и зло, Доминик, добро и зло. Някъде в пирамидата Кукулкан се крие добро — ключът към нашето спасение. Някъде в кратера Чиксулуб се крие зла сила, която става все по-силна с приближаването на слънцестоеенето.

— Откъде знаеш... няма значение, забравих, можеш да го почувстваш. Извинявай.

— Дом, нуждая се от помощта ти. Трябва да ме измъкнеш оттук.

— Опитах...

— Забрави за молбите, няма време. Трябва да изляза сега!

„Той губи контрол“.

Мик хвана китката ѝ.

— Помогни ми да избягам. Трябва да стигна до Чичен Ица...

— Пусни ме! — тя се пресегна към химикалката със свободната си ръка.

— Не, почакай, не викай пазача...

— Тогава се дръпни, плашиш ме.

— Извинявай, извинявай — той отпусна захвата си. — Просто ме изслушай, става ли? Не знам как ще загине човечеството, но мисля, че знам целта на радиопредаването от дълбокия космос.

— Продължавай.

— Сигналът е бил като будилник, пътуващ по Черния път, звезден коридор, който се е изравнил с онова, което е заровено в Залива.

„Фолета беше прав. Заблужденията му става по-лоши“.

— Мик, успокой се. Там няма нищо...

— Грещиш! Мога да го усетя, точно както усещам, че Черният път към Шибалба се отваря по-широко. Пътят става по-изразен...

„Говори несвързано...“

— Усещам как се разширява. Не знам защо, но усещам, кълна се! Има и нещо друго...

Тя видя как сълзи от яд потекоха от очите му. Или бяха от искрен страх?

— Усещам присъствие, което се надига от другата страна на Черния път. И то може да ме усети!

Сестрата влезе, последвана от трима внушителни санитарни.

— Добър вечер, г-н Гейбриъл. Време е за лекарствата ви.

Мик забеляза спринцовката.

— Това не е зипрекса!

Двама от санитарите хванаха ръцете му, третият го хвана за краката.

Доминик гледаше безпомощно как той се бори.

— Сестра, какво става тук?

— Г-н Гейбриъл ще получава по три инжекции торазин на ден.

— Три?

— Фолета иска да ме превърне в мекотело! Дом, не му позволявай — Мик се мятеше диво на леглото, докато санитарите се бореха да го удържат. — Не му позволявай да го направи, Доминик, моля...

— Сестра, аз съм психиатърът на г-н Гейбриъл и...

— Вече не. Д-р Фолета поема случая. Може да говорите с него за това сутринта — сестрата разтри ръката на Мик със стерилизиращо памуче. — Дръжте го неподвижно...

— Опитваме се. Просто го бодни...

Мик вдигна глава. Вените по врата му бяха изпъкнали.

— Дом, трябва да направиш нещо! Кратерът Чиксулуб — часовникът тиктака — часовникът...

Доминик видя как тъмните очи се забелиха нагоре. Главата му се отметна назад към възглавницата.

— Ето, така е по-добре — изгука сестрата, като извади иглата. — Сега може да вървите, стажант Вазкез. Г-н Гейбриъл вече няма нужда от услугите ви.

21 октомври 2012 г.

Пентагона, Арлингтън, Вирджиния

Пиер Борджия влезе в заседателната зала и седна на овалната маса за заседания между секретаря по отбраната Дик Призтас и началник-щабът на американската армия генерал Джеймс Адамс. Точно срещу него седеше директорът на ЦРУ Патрик Хърли, началник-щабът на военновъздушните сили генерал Арни Кoen и началник военноморските операции Джефри Гордън. Високият 1.98 метра началник на военноморските операции поздрави Борджия с бързо кимване.

Генерал Костоло „Големия Майк“, комендант на военноморския корпус, последва Борджия, като седна отдясно на Гордън.

На главното място на масата седеше генерал Джоузеф Фекондо. Председателят на Съвета по отбраната и ветеран от войните във Виетнам и Персийския залив прокара дланта на ръката си с маникюр през светлокестенявата си, оттегляща се от челото му коса и се взря раздразнено в Борджия и Костоло.

— Е, сега, след като се събрахме най-накрая, предполагам, че може да започнем. Директор Хърли?

Патрик Хърли зае мястото си на подиума. Издокаран и стегнат, 52-годишният бивш стрелящ гард от американската лига по баскетбол за бели от Нотр Дам изглеждаше така, сякаш все още участваше в турнири.

Хърли включи един контролен ключ на подиума. Светлините намаляха и на големия екран отдясно на директора на ЦРУ се появи черно-бяла сателитна снимка.

Борджия разпозна качеството на образа. Цифровата снимка идваше от термална камера C-8236 с висока резолюция, монтирана на най-тайния самолет на военновъздушните сили — „Тъмна звезда“. Въздушното, автоматично управлявано средство представляваше плосък самолет с форма на мида с огромни крила. „Тъмна звезда“

работеше на височина 20000 метра и можеше да предава образи отблизо при всички атмосферни условия, ден и нощ.

Компютризираният квадрат се появи в червено. Хърли го нагласи, после увеличи образа вътре. Подробности от малко училище и детска площадка се уголемиха и дойдоха на фокус. Близко до училището имаше ограден бетонен паркинг.

Директорът на ЦРУ прочисти гърлото си.

— Серията снимки, които ще видите, са направени над район точно на североизток от Пхенян покрай западния бряг на Северна Корея. На пръв поглед мястото не изглежда нещо по-различно от начално училище. На 1.3 километра под този паркинг обаче се намираше ядреният комплекс на севернокорейците. Същият комплекс, който бяха използвали, когато през 1998 г. за пръв път бяха започнали да тестват двустепенни ракети със среден обхват. Подозираме, че в комплекса може да има и новите „Таеподонг-2“, междуконтинентални балистични ракети с обхват от 3500 километра, способни да носят множество ядрени бойни глави.

Хърли щракна и изкара следващата снимка.

— „Тъмна звезда“ наблюдава комплекса през последните две седмици. Снимките, които ще ви покажа, са били заснети вчера през нощта между 11 часа вечерта и 1 часа сутринта в Сеул.

Хърли увеличи образа, за да покаже двама мъже, които излизаха от черен Мерцедес-Бенц.

— Господинът вдясно е иранският президент Али Шамхани. Господинът вляво е новият лидер на комунистическата партия на Китай и бивш военен командир, генерал Ли Ксилян. Както Пиер ще ви каже, генералът е заклет комунист.

Хърли прехвърли още няколко снимки, като спря на мъж, облечен с дълго черно кожено палто, който изглеждаше така, сякаш се взираше към небето и знаеше, че го снимат.

— Исусе — прошепна Борджия, — това е Виктор Грозни.

— Почти все едно гледа нашата камера — добави генерал Коен.

— Проверката на присъстващите още не е свършила — директорът на ЦРУ смени образа. — Ето го нашият домакин на вечерта...

Пулсът на Борджия се ускори.

— Ким Чен Ир.

Хърли отново пусна лампите и зае мястото си на заседателната маса.

— Конференцията на Виктор Грозни за ядрените оръжия беше проведена преди седмици. Така че защо лидерите на четири страни, представляващи 38% от ядрените оръжия на тази планета, са решили да се срещнат тайно точно на това място?

Секретарят по отбраната Дик Призтас се облегна на стола си и приглади назад рошавата си бяла коса.

— Адмирал Гордън, желаете ли да спделите информацията, за която аз и вие говорихме по-рано?

Високият и слаб адмирал натисна един клавиш на лаптопа си.

— Последните ни сателитни наблюдения разкриват, че иранците са увеличили военното си присъствие покрай северните брегове на Персийския залив. Освен че е сменил позициите на своите гаубици и подвижни ракетни установки земя-въздух, Иран наскоро е закупил допълнителни четиридесет и шест патрулни кораба клас „Худонг“ от Китай. Всеки един от тези съдове е снабден с противокорабни насочващи се ракети С-802. Иранците са и в процес на удвояване на техните китайски ракетни установки „Силкуорм“ покрай брега и въпреки протестите на ООН, са продължили да укрепват техните ракетни батареи земя-въздух и земя-земя на островите Кешм, Абу Муса и Сири. Накратко, Иран се подготвя да заеме позиции в най-тесната част на пролива Ормуз, област, която е широка едва 80 км.

— Иранците твърдят, че военните струпвания са подготовка за тестовите на Грозни през декември — каза секретарят по отбраната Призтас. — Разбира се, ако в Средния изток избухнат враждебни действия, иранците от двете страни на пролива ще попречат на флота ни да влезе в Персийския залив.

— Не че искам да спомагам за параноята, но какво за ядрените оръжия? — генерал Костоло се отблъсна назад от масата. — Израелците твърдят, че Грозни е продал на иранците ракети „Сикъл“ с ядрени бойни глави, когато е помогнал за постигане на Споразумението за мир в Средния изток през 2007 г.

Адмирал Гордън се обърна към Костоло:

— Иран има силата и географското разположение, за да изгради ново владение за себе си в Средния изток. Ако избухне война, Русия ще е в позиция да укрепи властта си в Средния изток.

— Грозни определено изглежда така, сякаш се подготвя за ядрена война — отбеляза Борджия.

— Пиер, Русия се готви за ядрена война от шестдесет години насам — прекъсна го генерал Фекондо. — Да не забравяме, че нашето собствено натискане да изградим Отбранителен противоракетен щит допринесе за тяхната параноя.

— Може да има една скрита променлива, която трябва да се вземе под внимание, генерале — рече директорът на ЦРУ. — АНС прихвана съобщения между руския министър-председател Макашов и китайския министър по отбраната. Разговорът се е отнасял за някакво ново високотехнологично оръжие.

— Какво оръжие? — попита Призтас.

— Беше споменат водород, нищо повече.

Остров Санибел, западният бряг на Флорида

Доминик забави черния кабриолет Пронто Спайдер, като задържа скоростта точно под 80 км/ч, докато минаваше през будката за такси на моста към остров Санибел. Електронните сензори записаха табелката на автомобила и идентификационния му номер, като информацията беше незабавно изпратена в Министерството на транспорта и таксата се начисли към месечната ѝ такса за пътуване. Тя задържа скоростта под 80 през следващия километър и половина, като знаеше, че все още е в обхвата на радара на автоматичната система.

Доминик караше Спайдера по моста покрай кея към Санибел и остров Каптива. Район с вили и хотели, сгъсени на малък остров покрай Гълф Коуст във Флорида. Тя караше на север покрай много сенчестия еднолентов път. После зави на запад, като мина покрай няколко големи хотела, преди да влезе в зоната с вилите.

Едит и Исидор Екслер живееха в двуетажна квадратна плажна къща, разположена на половин акър ъглов парцел, гледащ към Мексиканския залив. На пръв поглед външните дъски от секвоя, които обграждаха дома, му придаваха вид на огромен фенер за парти, особено през нощта. Този предпазен слой защитаваще постройката от урагани, като по същността си образуваше къща в къщата.

Южното крило на дома на Екслер беше обновено така, че в него да се помещава сложна акустична лаборатория, една от само трите в

Гълф Коуст, снабдена със системата за подводно звуково наблюдение на военноморските сили на САЩ или СПЗН. Мрежата от микрофони под водата на стойност 16 милиарда долара, изградена от федералното правителство по време на Студената война за шпиониране на вражески подводници, представляваше глобална мрежа, обвързана с военноморските станции на брега с почти петдесет хиляди километра подводни кабели.

Когато нуждата на военните от СПЗН започна да намалява в началото на 90-те години на миналия век, учени, университети и частни лица успешно измолиха достъп до акустичната мрежа. За океанографите СПЗН се превърна в телескопа „Хъбъл“ на подводните изследвания. Сега учените можеха да чуват супер нискочестотните вибрации, издавани при напукването на плаващи ледени маси, при земетресенията на океанското дъно и изригването на подводни вулкани, звуци, които обикновено са далеч под обхвата на човешкото ухо.

За морските биолози, като Исидор Екслер, СПЗН осигури нов начин за изследване на най-интелигентните форми на живот, обитаващи океаните — китообразните. С помощта на Националната фондация за морските и дивите животни домът на Екслер се превърна в акустична станция на СПЗН, която се бе съсредоточила конкретно върху китовите обитатели на Мексиканския залив. Като използваха системата, семейство Екслер вече можеха да записват и анализират зова на китовете, да различават видовете, да броят популациите и дори да проследяват отделни субекти в северното полукълбо.

Доминик зави наляво по задънената уличка, после надясно към последната алея за коли, успокоявана от познатия звук на камъчета, които се трошат под тежестта на откритата кола.

Едит Екслер я поздрави, докато покривът се затваряше на мястото си. Еди беше проникателна жена със сива коса на седемдесет и малко години, с кафяви очи, които излъчваха учителска мъдрост, и топла усмивка, излъчваща майчина любов.

— Здравсти, кукло. Как беше пътуването?

— Добре.

Доминик прегърна майката, която я беше осиновила, като я стисна силно.

— Нещо не е наред? — Едит се дръпна назад, като забеляза сълзите. — Какво има?

— Нищо. Просто се радвам, че съм у дома.

— Не ме мисли за стара и слабоумна. Става въпрос за онзи твой пациент, нали? Как се казваше — Мик?

Доминик кимна.

— Моят бивш пациент.

— Хайде, ще говорим, преди Ис да излезе.

Едит я поведе за ръка към канала, който излизаше в залива, разположен в южната част на имота. Покрай бетонния бряг бяха вързани две лодки, по-малката, от които беше 10.5 метрова лодка за риболов, принадлежаща на семейство Екслер.

Те седнаха заедно, ръка за ръка, върху дървената паркова пейка, която гледаше към водата.

Доминик се загледа в един сиво-бял пеликан, който се грееше на слънце на един от дървените стълбове.

— Спомням си, че като бях малка, когато имах лош ден, ти винаги сядаше тук с мен.

Еди кимна.

— Това винаги е било любимото ми място.

— Преди казваше „Колко лоши може да са нещата, ако пак можеш да се наслаждаваш на толкова красива гледка“ — тя посочи към 15 метровия траулер, спрял зад риболовната лодка на Екслер. — Чия лодка е тази?

— Принадлежи на Клуба на търсачите на съкровища на Санибел. Помниш Рекс и Дори Симпсън. Ис им дава мястото под наем. Виждаш ли платното, под него има миниподводница за двама, вързана за палубата. Ис ще те изведе с нея утре, ако искаш.

— В миниподводница? Това ще е забавно.

Еди стисна ръката на дъщеря си.

— Разкажи ми за Мик. Защо си толкова разстроена?

Доминик избърса една сълза.

— Откакто този проклет Фолета смени назначението ми, държи Мик на големи дози торазин. Господи, Ийд, толкова е жестоко, че дори не мога... не мога да понеса да го гледам вече. Толкова е надрусан, че просто седи там, овързан в инвалидната количка като някакъв пускащ лиги вегетиращ човек. Фолета го избутва на двора всеки следобед и

просто го оставя да стои в зоната за изкуства, сякаш е някакъв безнадежден изкуфял пациент.

— Дом, знам, че много те е грижа за Мик, но не трябва да забравяш, че си само един човек. Не може да очакваш, че ще спасиш света.

— Какво? Какво каза?

— Просто имах предвид, че като психиатър не може да очакваш да помогнеш на всеки приет в болница пациент, на когото попаднеш. Работила си с Мик месец. Без значение дали ти харесва или не, нещата не зависят от теб. Трябва да знаеш кога да се оттеглиш.

— Познаваш ме по-добре от това. Не мога просто да се оттегля, когато злоупотребяват с някого.

Еди отново стисна ръката на дъщеря си. Те запазиха мълчание, докато наблюдаваха как пеликанът махаше с криле, крепейки крехкия си баланс на стълба.

„Не и когато злоупотребяват с някого“.

Като чу собствените си думи, Еди се сети за първия път, когато беше срещнала изплашеното малко момиче от Гватемала. Тогава работеше като училищна медицинска сестра и консултант на половин работен ден. Десетгодишното момиченце беше доведено при нея, защото се оплакваше от стомашни болки. Едит бе държала ръката му, докато болката не бе утихнала. Този малък акт на майчина любов завинаги щеше да свързва Доминик с жената, чието собствено сърце се бе разбило, когато беше научила за сексуалното насилие върху детето от страна на по-старите му братовчеди. Еди бе подала оплакване и беше уредила социалните да се грижат за малката. Двамата с Ис осиновиха Доминик шест месеца по-късно.

— Добре, кукло, кажи какво можем да направим, за да помогнем на Мик.

— Има само едно решение. Трябва да го измъкнем оттам.

— С това предполагам, че имаш предвид да го закараме в друг приют.

— Не, имам предвид да го измъкнем навън, като за постоянно.

— Бягство от затвора?

— Ами, да. Мик може и да е малко объркан, но не е луд. Мястото не му е в заведение за душевноболни.

— Сигурна ли си, защото не звучиш много уверена в себе си. Не ми ли каза, че Мик е убеден, че идва краят на света?

— Не на света, на човечеството и, да, вярва в това. Просто е малко параноичен, но кой не би бил, след като е прекарал единадесет години в изолация.

Еди гледаше как Доминик се върти нервно.

— Има нещо друго, което не ми казваш.

Доминик се обърна към нея.

— Това ще ти прозвучи налудничаво, но изглежда, че в много от заблужденията на Мик има истина. Цялата му теория за гибелния ден се основава на някакво пророчество на маите отпреди 3000 години. В момента чета дневника на баща му и някои от откритията му са смайващи. Мик практически предриче пристигането на онзи радиосигнал от дълбокия космос на есенното равноденствие. Ийд, когато живеех в Гватемала, баба ми разказваше истории за предшествениците ми по майчина линия. Нещата, които казваше, бяха доста плашещи.

Еди се усмихна.

— Започваш да ме плашиш.

— О, знам, че това са само суеверни глупости, но чувствам, че дължа на Мик поне това да проверя някои от тези неща. Може да намали част от страховете му.

— Какви неща?

— Мик е убеден, че каквото и да унищожи човечеството, сега е скрито в Мексиканския залив.

Доминик се пресегна към джоба на дънките си, извади няколко сгънати листа и ги подаде на Еди.

Майка ѝ погледна разпечатката.

— Кратерът, образуван при сблъсък, Чиксулуб? Как една вдлъбнатина, заровена на километър и половина под морското дъно, ще избие човечеството?

— Не знам. Нито пък Мик. Но се надявах...

— Надяваше се, че Ис ще провери това, като използва СПЗН.

Младата жена се усмихна.

— Ще ме накара да се чувствам много по-добре.

Еди прегърна дъщеря си.

— Хайде. Ис е в лабораторията.

Професор Исидор Екслер седеше на станцията за управление на СПЗН със слушалки на главата и затворени очи. Лицето му, осеяно със старчески пигментни петна, беше спокойно, докато слушаше тайнственото ехо на китовете.

Доминик го потупа по рамото.

Ис отвори очи. Изтънялата му сива козя брадичка се разтегна в стегната усмивка. Той махна слушалките от ушите си.

— Гърбати китове.

— Така ли казваш здрасти? Гърбати китове.

Ис се изправи и я прегърна.

— Изглеждаш изморена, хлапе.

— Добре съм.

Еди пристъпи напред.

— Ис, Доминик иска да те помоли за една услуга.

— Какво, още една ли?

— Кога те молих за последен път?

— Когато беше на шестнадесет. Поиска да вземеш колата. Най-травмиращата нощ в живота ми — мъжът я потупа по бузата. — Казвай.

Тя му подаде информацията за кратера Чиксулуб.

— Трябва да използваш СПЗН и да ми кажеш дали чуваш нещо там долу.

— И за какво се очаква, че трябва да се ослушвам?

— Не знам. Всичко необичайно, предполагам.

Ис я дари с известния си поглед „спри да ми губиш времето“. Рошавите му вежди се склупиха.

— Ис, спри да я зяпаш и просто го направи — нареди Еди.

Възрастният биолог се върна на стола си, като мърмореше:

— Всичко необичайно, а? Може би ще чуем как някой кит пърди.

Той въведе координатите в компютъра, като отново си сложи слушалките.

Доминик го прегърна отзад и го целуна по бузата.

— Добре, добре, достатъчно с подкупите. Слушай, хлапе, не знам какво целиш да постигнеш, но този кратер е разпрострян над голям район. Онова, което ще направя, е да изчисля централната точка,

която изглежда е някъде в залива Кампече, точно на югозапад от рифа Алакан. Ще задам на компютъра да започне нискочестотно търсене. Ще започнем с един до петдесет херца и постепенно ще увеличаваме циклите. Проблемът е, че си се съсредоточила върху район, който е богат на петролни находища и залежи на природен газ. Басейнът на Залива е изцяло от варовик и пясъчник и съдържа шуплести геоложки капани. Петролът и газът постоянно биват изпускани от пукнатини в океанското дъно и СПЗН ще регистрира всяко едно от тези изпускания.

— Тогава какво предлагаш?

— Предлагам да обядваме — Ис приключи с настройването на компютъра. — Системата автоматично ще се съсредоточи върху всяко акустично смущение в района.

— Колко време мислиш, че ще й отнеме, за да открие нещо?

Въпросът спечели на Доминик още един поглед.

— Кой съм аз, Господ? Часове, дни, седмици, може би никога. Какво значение има? В крайна сметка, всичко, което вероятно ще намерим, е много безполезен шумов фон.

Вашингтон

Оберкелнерът пусна усмивката си, когато четвъртият най-властен човек в Съединените щати влезе в изискания френски ресторант.

— Bonsoir, Monsieur Borgia.^[1]

— Bonsoir, Felipe.^[2] Мисля, че ме очакват.

— Oui, certainement.^[3] Последвайте ме, моля. Оберкелнерът го поведе покрай осветените със свещи маси към една частна зала до бара. Почука два пъти на външните двойни врати, после се обърна към Борджия.

— Компанията ви очаква вътре.

— Merci.^[4]

Борджия пхна двадесет долара в облечената в ръкавица ръка, когато вратата се отвори отвътре.

— Пиер, влезте — съпредседателят на републиканската партия Чарли Майърс стисна ръката на Борджия и го тупна приятелски по рамото. — Закъснял както обикновено. Вече сме по две питиета пред вас. Блъди Мери, нали?

— Да, добре.

Залата за частни срещи беше покрита с дълбока орехова ламперия като останалата част от ресторанта. Около шест маси с бели покривки изпълваха звукоизолираната стая. На централната маса седяха двама мъже. По-старият побелял господин беше Джоузеф Х. Рандълф старши, тексаски милиардер, който беше попечител и приятел на Борджия повече от двадесет години. Борджия не познаваше якия мъж, който седеше срещу него. Рандълф се изправи, за да го прегърне.

— Пиер, радвам се да те видя, синко. Дай да те видим. Качил си няколко кила?

Борджия се изчерви.

— Може би няколко.

— Присъедини се към клуба — якият мъж се изправи и протегна дебелата си ръка. — Пийт Мейбъс, „Мейбъс Тек Индъстрис“.

Борджия се сети за името на предприемача от отбраната.

— Радвам се да се запознаем.

— Удоволствието е изцяло мое. Седни и си почини.

Чарли Майърс донесе напитката на Борджия.

— Господа, ще ме извините, трябва да използвам тоалетната.

Рандълф изчака, докато Майърс не напусна стаята.

— Пиер, видях се с вашите миналата седмица в Рехобът. Всички сме много разстроени от това, че не получи номинацията за вицепрезидент. Малер ще нанесе истинска вреда на цялата партия.

Борджия кимна.

— Президентът е загрижен за това да го преизберат. Проучванията му сочат, че Чейни ще му даде подкрепата, от която се нуждае партията на юг.

— Малер не мисли напред — Мейбъс посочи с дебелия си пръст.

— Онова, от което страната се нуждае сега, е силно лидерство, не още един миролюбец като Чейни като втори в командването.

— Не можех да съм по-съгласен, но нямам думата по въпроса.

Рандълф се наведе по-напред.

— Може би не сега, синко, но след четири години ще имаш основната дума. Вече говорих с някои от властимащите в тази сфера и общото мнение е, че ти ще представляваш партията през 2016 г.

Борджия потисна една усмивка.

— Джо, страхотно е да чуя това, но четири години са много време.

Мейбъс поклати глава.

— Трябва да се подготвяш сега, синко. Нека да ти дам пример. Моето момче Лусиън е един шибан гений. Не се шегувам, хлапето е само на три и вече знае как да сърфира в Интернет. Възпитавам го така, че да поеме „Мейбъс Тек“, когато стане на шестнадесет. Ако изиграем политическите си карти правилно, той ще бъде проклет трилионер, докато стане на твоята възраст. Опитвам се да кажа, че всички трябва да сме готови много преди възможността да почука на вратата, а при теб тя вече чука. Да вземем за пример това предстоящо руско-китайско военно учение. Много от регистрираните гласоподаватели са бесни — и го превръщат точно в кавгата, която може да издигне или да разруши един кандидат-президент.

— Пийт е прав, Пиер. Начинът, по който публиката възприема присъствието ти в командването през следващите няколко месеца може да спомогне за определяне на резултата от следващите избори. Хората трябва да видят човек, който поема контрол, сокол, който няма да позволи на проклетите руснаци или пясъчните чернилки да диктуват как да управляваме страната си. По дяволите, не сме имали силно присъствие в Белия дом, откакто Буш напусна офиса.

Сега Мейбъс беше достатъчно близо, че да може Борджия да помирише какво беше обядвал.

— Пиер, този конфликт ни дава страхотна възможност да покажем на публиката твоя характер.

Борджия се облегна назад.

— Разбрано.

— Хубаво, хубаво. Сега, има една последна точка от плана ни, нещо, което мислим, че трябва да се почисти.

Мейбъс зачовърка една кожичка до нокътя си.

— Нещо като скелет в килера ти.

Рандълф кимна и запали цигара.

— Става въпрос за този образ Гейбриъл, Пиер, онзи, когото си накарал да затворят в лудница след инцидента ви. Щом обявиш номинацията си, пресата ще започне да копае. Няма да мине дълго, преди да открият какво си направил, за да изманипулираш нещата в Масачузетс. Може да стане голяма каша.

Лицето на Борджия почервения.

— Виждате ли това око, г-н Мейбъс. Този откачен кучи син ми го причини. Сега искате да го пусна?

— Внимавай, синко. Пийт не каза нищо за това да го пускаш. Просто завържи тази проклета разнищена нишка, преди да започне кампанията. Дявол да го вземе, всички, които представляваме нещо, имаме скелети в килера. Всичко, което искаме да направим, е да ги извадим и да ги заровим — г-н Президент.

Борджия си пое успокояващ дъх, после кимна.

— Разбирам какво искате да кажете, господа, и оценявам подкрепата ви. Мисля, че знам какво трябва да се направи.

Мейбъс му подаде ръката си.

— А ние оценяваме вас, г-н секретар. Знаем и че когато дойде моментът, няма да забравите кои са приятелите ви.

Борджия стисна потната му длан.

— Кажете ми честно, господа, политическото присъствие на семейството ми настрана — когато ме избраха, колко голямо значение имаше това, че сенатор Чейни е чернокож?

Рандълф пусна знаеща усмивка.

— Ами, синко, да речем, че не му викат Белия дом за нищо.

---

[1] Добър вечер г-н Борджия. — Бел.ред. ↑

[2] Добър вечер, Фелипе. — Бел.ред. ↑

[3] Да, разбира се. — Бел.ред. ↑

[4] Благодаря. — Бел.ред. ↑

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Платото в южно Перу представлява гола пустиня, дълга 64 километра и широка 10. Това е пуста сурова равна земя, мъртва зона, скрита сред Андите. То също така има и необикновено уникална геология, тъй като в почвата, лежащата под Наска, се съдържат високи нива гипс, естествено слепващо вещество. Овлажняван всеки ден от сутрешната роса, гипсът буквално държи местните желязни и силициеви камъни, които са осеяли пустинята, залепени към повърхността ѝ. Тези тъмни камъчета задържат топлината от слънцето, като издигат защитен щит от топъл въздух, който практически елиминира ефектите на вятъра. Те също така правят платото едно от най-сухите места на земята, място, което получава по-малко от 25.4 литра дъжд на квадратен метър за десетилетие.

За художника, който желае да изрази себе си чрез най-големите мащаби, платото Наска става идеалното платно, тъй като онова, което бива нарисувано върху него, остава там. Все пак, чак докато един пилот не прелита отгоре през 1947 г., съвременният човек не е бил открил мистериозните рисунки и геометрични линии, гравирани в перуанския пейзаж преди хиляди години.

Повече от 13000 линии пресичат пустинята Наска. Някои от тези знаци са по-дълги 8 километра, простирайки се по грубия терен, докато в същото време остават идеално прави. Въпреки че някои биха искали да вярват, че линиите представляват праисторически писти за древни астронавти, сега знаем, че те са астрономически изравнени, отговарящи на разположението на зимното слънцестоене, равноденствието, съзвездие Орион и може би други небесни тела, които все още са ни неизвестни.

По-странни са стотиците рисунки на животни. На нивото на Земята тези колосални животни изглеждат само като случайни назъбвания, получени от изронването на тонове черни вулканични камъчета, разкриващо жълтия гипс отдолу. Когато се гледат от

високо във въздуха обаче, рисунките от Наска оживяват. Те представляват единно художествено виждане и инженерно постижение, които е оцеляло невредимо хиляди години.

Изкуството на платото Наска е било завършено през два много ясно различни времеви интервала. Въпреки че изглежда противоречиво на нашето схващане за еволюцията, по-ранните рисунки са по-сложните. Те включват маймуна, паяк, пирамида и змия. Не само, че приликите са невероятно точни, но самите фигури, повечето от които са по-големи от футболно игрище, са нарисувани, като е използвана една дълга непрекъсната линия.

Кои са мистериозните художници, които са създали тези пустинни образи? Как са могли да постигнат такова великолепно майсторство в такъв огромен мащаб? Най-важното — каква е била тяхната мотивация да издълбаят фигурите на платото на първо време?

През лятото на 1972 г. Мария, Пиер и аз пристигнахме за пръв път в тази окаяна пустиня в Южна Америка. По онова време въобще не се интересувахме от рисунките. Намеренията ни бяха просто да установим връзката между издължените черепи от Мезоамерика и онези, открити в Наска. Все още мога да си спомня първата седмица работа на платото — ругаейки жестокото перуанско слънце, което ме измъчваше всеки ден и караше по лицето и ръцете ми да излизат мехури. Ако ми бяхте казали, че накрая ще се върна в това чистилище от пясък и скали, за да изживея остатъка от дните си, щях да си помисля, че сте луди.

Луди!

Трябва да правя усилия дори да напиша проклетата дума. Досега много от вас може да са започнали да се питат дали четат бележките на учен или на луд човек. Трябва да призная, че не минава и ден, без сам да обмислям този въпрос. Ако съм изгубил ума си, значи Наска е виновна, нейната непрестанна жега е накарала мозъка ми да се подуе, безмилостната ѝ повърхност е набивала артрит в костите ми с десетилетия. Всички шансове да постигна вътрешен мир се изпариха в деня, в който обрекох семейството си на тази пустиня. Моля се Майкъл да ми прости за това, че го отгледах в тази адска

дупка, както и за другите несправедливости в детството му, които стоварих върху измъчената му душа.

От лятото на 72-а до зимата на 74-а нашето малко трио се бяхтеше в Наска, изравяйки стотици деформирани черепи, открити в церемониалното гробище, разположено близо до Андите.

Подробно изследване на всеки череп разкри, че деформациите са били причинени от връзването на дървени дъски през главите на децата в ранна възраст.

През януари 74-а открихме царска гробница, разположена близо до Андите. Стените на тази невероятна гробница бяха направени от огромни каменни колони, като всяка тежеше между 10 и 20 тона. В подземната зала имаше 13 мумии на мъже, като всяка имаше издължен череп. Вълнението ни достигна нови висини, след като подробни рентгенови и други тестове разкриха, че починалите, подобно на черепа от Ла Вента, който бе открила Мария, са постигнали формата на главата си изцяло в резултат на гените си!

Откриването на нова раса хора се оказа толкова противоречиво, колкото и стряскащо. След като чу за нашето откритие, президентът на Перу нареди всичките ни артефакти да бъдат сложени в едно подземно хранилище в Археологическия музей в Ика, далеч от очите на хората. (И до днес черепите могат да бъдат видени само със специална покана.)

Коя е била тази мистериозна раса? Какво ги е накарало да се раждат с черепи с размери два пъти по-големи от нормалното?

Знаем, че първите хора, които са пристигнали в района на Андите, са били ловци и рибари, които са се установили покрай перуанската брегова линия някъде около 10000 г. пр.Хр. После, около 400 г. пр.Хр., друга група пристигнала на платото Наска. Знаем малко за тези мистериозни хора, освен това, че са наричали водачите си виракочи, полубогове, за които се е казвало, че са мигрирали до Южна Америка точно след Великия потоп. Виракочите са описани като мъдреци с бледа кожа, дълбоки морскосини очи и спускащи се бели бради и коси. Тези древни владетели очевидно са притежавали превъзходящ ум и по-големи от нормалното черепи. Техният странен външен вид без съмнение е повлиял на последователите им

така, че да упражняват изкуството за деформиране на главите си в опити да подражават на царските си лидери.

Физическите прилики между виракочите и великия учител на маите Кукулкан са прекалено големи, за да бъдат игнорирани. Фактът, че висок брадат бял мъж се е появил и в легендите на редица други древни култури от района на Андите, дава още доказателства за връзка между мезоамериканските индианци и тези от Южна Америка.

Най-доминиращата индианска цивилизация, която се надигнала в планинските джунгли на Южна Америка, били инките. Подобно на маите, те също боготворели велик учител, мъдрец, който помогнал на хората да отбележат напредък, като учел на науки, агрикултура и архитектура. Въпреки че сега знаем, че повечето постижения, приписвани на инките, всъщност произхождат от по-ранни етнически групи, записаните бележки ни разкриват, че този брадат бял мъж е вдъхновил създаването на великите пътища на инките, както и на известните им агрикултурни тераси, построени по стръмните планински склонове. Вярва се, че брадатият човек е бил и художникът, който е създал по-старите и по-сложни рисунки на Наска. Въпреки че е известен под много различни имена сред различните култури от района на Андите, инките са го боготворели просто като Виракоча, което означава „пяна от морето“.

Като Кукулкан при маите и Кветцалкоатъл при ацтеките, Виракоча е най-почитаният човек в историята на инките. Дали виракочите от 400 г. пр.Хр. са били неговите предци? Дали може да е далечен роднина на Кукулкан? Ако е така, неговото присъствие в древна Южна Америка има ли нещо общо с календара на маите и неговото предсказание за обреченост?

Като търсехме отговори, ние напуснахме пустинята Наска и тръгнахме към Андите. Възнамерявахме да изследваме два древни обекта, за които се вярваше, че са създадени от божеството на инките. Първият беше крепостта на Саксайуаман, гигантска структура, издигната точно на север от Куско. Като царската гробница, стените на тази смайващата цитадела бяха изградени от гигантски гранитни камъни с неправилни форми, които като по чудо бяха напаснати толкова добре един към друг, че човек не можеше да пъхне и джобното си ножче между тях.

Въображението се напруга, когато се опитва да си представи как индианците от Андите са могли да транспортират камъни, тежащи 100 тона или повече, през повече от 16 километра планински терен от далечната им каменоломна и после да ги нагласят перфектно на място покрай укреплението. (Едно 8.5 метрово чудовище тежи повече от 320000 килограма.) Археолозите, които все още се мъчат да обяснят това неизбледяващо изкуство, са се опитвали да пресъздадат малка част от наследството на Виракоча, като са транспортирали един камък със средни размери от далечна каменоломна, използвайки сложни инженерни принципи и малка армия от доброволци. До ден-днешен всеки опит е пропадал безнадеждно.

Знаем, че крепостта на Саксайуаман е била издигната, за да защитава обитателите ѝ от враждебни сили. Истинската цел зад дизайна на другата структура на Виракоча, древния град в Андите, Тиахуанако, все още остава мистерия.

Разположени на 3800 метра над нивото на Тихия океан в Андите на Боливия, руините на Тиахуанако почиват на древната брегова линия на езерото Титикака, най-високия годен за плаване воден басейн в света. След като изследвах невъзможното инженерство зад постиженията в Саксайуаман, можех да се закълна, че нищо оттук нататък не може да ме изненада. Въпреки това гледката на Тиахуанако беше просто завладяваща. Наземният план на този древен град се състои от три храма от варовик и четири други структури, като всички са разположени върху серия издигнати платформи и потънали правоъгълници. Като в Саксайуаман, основната част от конструкцията се състои от невъзможно големи камъни, напаснати перфектно.

В Тиахуанако обаче, определено има повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Тук има скрит план — план, който може да е свързан със спасението на вида ни.

В града доминират останките, от Акапана, стъпаловидна пирамида, чиито четири страни, ориентирани според посоките, са по 210 метра. Целта на Акапана, уви, трябва да остане мистерия, тъй като нахлуващите испанци са използвали структурата като каменоломна и са ограбили 90% от облицовката на храма.

Най-чудната структура в Тиахуанако е Портата на слънцето. Едно-единствено масивно парче камък, тежащо 100 тона. Това

колосално произведение на изкуството се намира в северозападния край на комплекса като една праисторическа Триумфална арка. Някак си създателят ѝ е успял да транспортира това огромно скално парче от каменоломна на километри разстояние, да издяла идеален портал, като е използвал бог знае какъв инструмент и после да го изправи вертикално на мястото му.

Градът е осеян с гигантски колони. В центъра на една правоъгълна яма без покрив се намира гравюра на самия Виракоча от червен камък, висока 2.1 метра. Издълженият череп е на лице с ясно изразено чело, тънък прав нос и долна челюст, покрита с брада. Ръцете и китките са сгънати. Една финална черта, която си струва да се спомене — надигащите се от двете страни на робата на мъдреца, има две змии, подобни на онези, изобразени из Мезоамерика.

Най-противоречивата структура в Тиахуанако е Каласасая, потънал храм, разположен в центъра на града, заобиколен от големи стени. 3.6 метрови каменни блокове са били издигнати в неговите очертания. Въпреки че Пиер заключи, че Каласасая трябва да е била крепост. Мария вярваше друго. Тя разпозна разположението на издигнатите монолитни блокове като подобно на това на намерените в Стоунхендж.

Както обикновено. Мария се оказа права. Каласасая не е крепост, а звездна обсерватория, може би най-старата в света.

И така, какво означава всичко това?

Пет години, след като бяхме напуснали Кеймбридж, аз и моите другари археолози бяхме открили поразяващи доказателства, сочещи, че висша раса бели хора е повлияла на развитието на индианците от Мезоамерика и на тези от Южна Америка. Тези брадати мъже, притежаващи генетично изменени черепи, някак си бяха проектирали и ръководили изграждането на величествени паметници, чиято цел все още ни озадачава.

Мария беше убедена, че дизайнът на обсерваторията Каласасая е твърде близък до този на Стоунхендж, за да бъде това просто съвпадение. Тя вярваше, че беше задължително да продължим да вървим по следите на тази бяла раса и тяхната древна мъдрост, за да видим къде ще ни заведат те.

Пиер Борджия не беше доволен от това. Два години в Наска бяха повече от достатъчно, за да утолят апетита му за археология.

Той беше и притискан от неговото богато семейство да се върне в Щатите и да започне политическа кариера. Проблемът беше, че той обичаше Мария. Всъщност, двамата бяха планирали да се оженят през пролетта.

Колкото и да обичаше Пиер, Мария не беше готова да се откаже от търсенето си, за да разкрие пророчеството на майките. Тя настояваше да продължим да следваме древната следа на братите към Стоунхендж.

Мисълта за връщане в Англия беше цялата примамка, от която се нуждаехме. Аз запазих транспорт и ние излетяхме към следващата част от нашето приключение. Онази, която знаех, че е писано да разбие нашия малък триумвират завинаги.

*Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл.
Каталог 1972–75 г., 6–412 стр.*

26 октомври 2012 г.
остров Санибел, Флорида
неделя, 05:20 часа

— Кукло, събуди се!

Доминик отвори очи, като се прозя.

— Какво има?

— Ис те иска долу в лабораторията. СПЗН е засякла нещо.

Със скочил адреналин тя изрита одеялото и последва Еди по задното стълбище към акустичната лаборатория.

Ис седеше при своя пулт за управление на СПЗН със сложени слушалки и с гръб към нея. Доминик забеляза, че звуковата система записваше данни.

Мъжът се завъртя на стола си и се обърна към нея. Тя видя, че е облечен само по халат и чехли. Кичури от неговата изтъняла въгленовосива коса стърчаха диво около слушалките. Сериозното изражение на лицето му уби смеха й.

— Проверих системата миналата вечер, преди да си легна. Единственото необичайно нещо, което СПЗН беше засякла, беше онова, което наричаме „мъртва зона“, зона, лишена от морски форми на живот. Това само по себе си не е толкова необикновено. Всяко лято в Залива се образуват мъртви зони, когато цъфналият планктон, получен заради наторяващите допълнителни потоци, лишава водата от кислород. Тези зони обаче обикновено се получават покрай брега на Тексас и Луизиана и никога в толкова дълбоки води. Както и да е, аз зададох на СПЗН да се съсредоточи върху този район и оставих системата на режим за търсене цяла нощ. Алармата се включи преди около петнадесет минути — Ис махна слушалките и ги подаде на Доминик. — Чуй това.

Тя чу статичен шум, приличащ на прашенето на флуоресцентна лампа, преди да изгасне.

— Прилича на бял шум.

— Това казах и аз. Продължавай да слушаш.

Ис промени настройките на по-голяма честота.

Белият шум изчезна. Сега Доминик чу постоянен металически звук като от удряне.

— Уау. Прилича на някаква хидравлика.

Ис кимна.

— Попитай майка си, и аз казах същото. Всъщност мислех, че СПЗН е уловила подводница, почиваща на дъното. После отново проверих местоположението — баща ѝ подаде компютърна разпечатка. — Звуците не идват от морското дъно. Идват изпод него. От 1427 метра под дъното, за да сме точни.

Сърцето на Доминик биеше като барабан.

— Но как е възможно...

— Ти ми кажи! Какво чувам, Доминик? Това някаква шега ли е, защото ако е...

— Ис, престани да дърдориш глупости — Еди уви успокояващо ръка около кръста на дъщеря си. — Дом няма представа какво си открил. Информацията ѝ е била дадена от, ами, от един приятел.

— Кой е този приятел? Искам да се срещна с него.

Доминик потри сънените си очи и се разбуди окончателно.

— Не можеш.

— Защо не? Ийд, какво става тук?

Доминик погледна към Еди, която ѝ кимна.

— Той е... той е мой бивш пациент.

Ис погледна към нея, после погледна жена си, после обратно към нея.

— Твоят приятел е душевноболен пациент?

— Ис, какво значение има? Там има нещо, нали? Трябва да разследваме...

— Забави темпото, хлапе. Не мога просто да се свържа с Националната океанска и атмосферна администрация и да им кажа, че съм засякъл хидравлични звуци, идващи от километър и половина под залива Кампече. Първото нещо, което ще искат да узнаят, е как съм ги открил на първо време. Какво се предполага, че трябва да им кажа — че някакъв откачалник е дал координатите на дъщеря ми от килията си в Маями.

— Щеше ли да има разлика, ако Стивън Хокинг ти ги беше дал?

— Да, всъщност щеше. Щеше да има огромна разлика — Ис разтри челото си. — Упражнението със слона в стъklarски магазин не работи вече, Доминик, поне не и когато става въпрос за СПЗН. Преди около три години използвах системата и засякох вибрации, които идваха изпод дъното на Залива и които звучаха точно като морско земетресение — Ис поклати глава при спомена. — Кажи й, Ийд.

Еди се усмихна.

— Бащата ти мислеше, че ни делят минути от това да ни удари огромно цунами. Паникьоса се и нареди на бреговата охрана да евакуират всички плажове.

— Оказа се, че системата е била настроена прекалено високо. Онова, което си мислех, че е земетресение, всъщност е било телефонна компания, която е копаела за кабели на 97 километра от брега. Почувствах се като проклет идиот. Поисках много услуги, за да уредя нашата станция да бъде вързана към СПЗН. Не мога да си позволя още една издънка като последната.

— Значи няма да разследваме?

— Хайде сега, не казах това. Онова, което ще направя, е да продължа да записвам и да наблюдавам района отблизо, но няма да се обаждам на никакви федерални агенции, докато не съм абсолютно сигурен, че това твое откритие не го изисква.

Маями, Флорида

22:17 часа

Мик Гейбриъл седеше на ръба на леглото си и се люлееше тихо. Черните му очи бяха празни, устните му — леко разтворени. Тънка струйка слюнка се стичаше по необръсната му брадичка.

Тони Барнис влезе в стаята му. Санитарят току-що се беше върнал от триседмично временно отстраняване от работа.

— Трик или бонбони, мекотело. Време е за нощната ти инжекция.

Той вдигна отпуснатата дясна ръка на Мик от скута му и огледа серията лилави сининки под свивката на лакътя.

— О, мамка му!

Санитарят заби иглата в ръката, като инжектира торазина във вече надупчената вена.

Очите на Мик се забелиха нагоре и тялото му падна напред, като рухна на купчина в краката на мъжа.

Санитарят побутна главата на Мик с края на маратонката си. Погледна през рамо, за да се увери, че са сами, и облиза ухото му.

Барнис чу, че Марвис прави обиколката си.

— Сладки сънища, гадже.

Той побърза да излезе.

Вратата щракна два пъти и се затвори. Светлините в отделението се приглушиха.

Очите на Мик се отвориха.

Той се препъна към мивката и изми лицето и ухото си със студена вода. Като ругаеше под носа си, той притисна палец към кървящата насинена вена. После, като усещаше как мъглата около него се сгъстява, той се тръсна болезнено на колене и зае поза за правене на лицеви опори.

През следващите два часа Мик насилваше тялото си да прави агонизираща ритмична гимнастика. Лицеви опори, коремни преси, подскоци с вдигане на ръцете, тичане на място — всичко, което да поддържа метаболизма му бърз, всичко, което да изгори упойващото вещество, преди то да превземе централната му нервна система.

От трите инжекции сутрешните винаги бяха най-лошите. Фолета сам преценяваше дозата и наблюдаваше пациента, докато гукеше нежно в ухото на Мик, подигравайки му се. Щом лекарството действаше, той слагаше Мик в една инвалидна количка и го разкарваше от отделение в отделение, докато правеше сутрешната си обиколката, като предупреждаваше останалите пациенти, че никакви разногласия няма да се толерират.

Нощните упражнения след третата инжекция за деня си струваха борбата. Мик откри, че като ускорява метаболизма си, може да изгори ефектите от лекарството по-бързо, което постепенно го приближаваше с малки крачки към разумността. На четвъртата сутрин той си беше възвърнал достатъчно от умствените способности, за да се съсредоточи върху план.

От този момент нататък Мик започна да играе ролята на безмозъчна торба с кокали. Санитарите от седмия етаж пристигаха всяка сутрин и го намираха да лежи на пода на стаята си в дълбоко вцепенение, тотално объркан. Това разгневи хората от обслужващия

персонал, които сега бяха принудени да хранят неспособния си пациент и за тяхно пълно отвращение, дори да сменят подгизналите му дрехи. След седмица на този режим Фолета беше принуден да намали дозата на Мик от три пъти на ден до само една инжекция следобед и една вечер.

През последните няколко седмици графикът на Фолета се беше препълнил с други задачи. Той спря да проверява Мик, като повери грижите за него на санитарите.

За първи път от единадесет години в изолация охраната около Майкъл Гейбриъл беше станала хлабава.

*Център за космически полети на НАСА „Годард“
Грийнбелт, Мериленд*

Директорът на НАСА Браян Додс се взираше невярващо в огромната компютърна разпечатка, която беше пръсната по бюрото му.

— Обясни ми го още веднъж, Суики.

Асистентът на Додс, Гари Суикъл, насочи дебел показалец към шахматния модел, който се състоеше от тринадесет разположени напречно квадратчета, които продължаваха върху хиляди листовے хартия.

— Радиосигналът е изграден от тринадесет различни хармоника, представени тук чрез тези тринадесет колони. Всеки хармоник може да бъде пуснат по всяка една от двадесет различни последователни честоти. Това означава възможна комбинация от 260 различни звукови команди.

— Но казваш, че не е повтарящ се модел?

— Само в самото началото — Суикъл намери първата страница от разпечатката. — Когато сигналът се е появил, хармониците са били много прости, няколко ноти, пуснати само по една честота, като са се повтаряли отново и отново. Сега виж тук. На седемнадесетата минута всичко се променя. Всичките тринадесет хармоника и двадесет честоти изведнъж тръгват едновременно. От този момент нататък сигналът така и не се е повторил. Оставащите 185 минути са използвали всичките 260 комбинации от звукови команди, което означава едно много добре структурирано съобщение.

— Абсолютно ли си сигурен, че в първите седемнадесет минути няма никакво въведение? Няма математически уравнения? Нищо, което да сочи, че има инструкции за превод, от какъвто и да е вид?

— Нищо.

— Мамка му!

Додс разтри кървясалите си очи.

— Какво мислите, шефе?

— Спомняш ли си лятото на 98-а, когато изгубихме контакт със „СОХО“? Преди от Аресибо да открият сателита, продължихме да излъчваме същия прост радиосигнал отново и отново, като опитвахме да възстановим връзката с главния му компютър. На това ми напомнят първите седемнадесет минути от сигнала. Няма въведение, няма инструкции, просто носещ сигнал от дълбокия космос, който се повтаря като звънящ телефон, чакащ от другата страна да го вдигнат, за да могат да получат информацията.

— Съгласен съм, но няма смисъл. Тези извънземни, които са излъчили сигнала, не са могли да очакват, че нашият вид ще може да преведе всичката информация без въведение.

Суикъл забеляза, че лицето на директора е бледо.

— Какво?

— Просто една налудничава мисъл. Не ми обръщай внимание, скапан съм.

— Хайде, шефе.

— Ами, мисля си за „СОХО“. Нашето излъчване очевидно не изискваше въведение, защото компютърът на „СОХО“ вече беше програмиран под нашето ръководство. Може би този сигнал не съдържа въведение, защото не е необходимо.

— Искате да кажете, че сигналът не е бил, с цел да бъде преведен?

— Не, Суики — Додс стрелна асистента си с тревожен поглед. — Искам да кажа, ами ако сигналът не е бил предвиден за нас?

5 ноември 2012 г.

остров Санибел, Флорида

Виковете „още четири години — още четири години“ събудиха Едит Екслер. Тя се изправи в седнало положение и погледна

часовника, после изключи телевизора и се отправи надолу към лабораторията.

Исадор все още стоеше прегърбен на пулта на СПЗН и слушаше.

— Ис, за бога, единадесет и половина е...

— Шшшт! — той махна слушалките и включи говорителя. — Слушай.

Тя чу дълбок бръмчащ звук.

— Прилича на генератор.

— Това е нищо. Почакай.

Секундите минаваха и после едно високо виене на нещо, звучащо като хидравличен свредел, се разнесе през говорителя, незабавно последвано от метално тракане, което продължи няколко минути.

Ис се усмихна на жена си.

— Не е ли невероятно?

— Звучи така, сякаш сглобяват нещо. Може би петролна сонда, която се подготвя за копаене.

— Или това, или друга от онези геоложки експедиции за изследване на кратера. Каквото и да е, интензивността на работата се е увеличила през последните тридесет часа. Изпратих имейл до НОАА, за да проверя и двете възможности, но още не съм чул и дума. Кой спечели изборите?

— Президентът Малер.

— Добре. Сега, когато това свърши, може би някой от Държавния департамент ще ми отговори.

— А ако не ти?

Ис погледна жена си и сви рамене.

— Не е голям проблем. Както ти каза, вероятно е просто петролна сонда. С Карл планираме да направим годишното ни излизане за риба през следващите две седмици. Може би ще направя бърза обиколка на района и ще погледна по-отблизо, просто за да съм сигурен.

Маями, Флорида

Доминик наблюдаваше с отвращение как големият червенокос мъж набута още една пълна вилица патладжан в устата си. „Може би

ще се задави“.

— И така, слънчице, горда ли си с мен или какво?

Една плюнка с доматиен сос уцели бузата ѝ.

— Господи, Рей, майка ти не те ли е учила да си гълташ храната, преди да говориш?

Той се усмихна, като разкри парче патладжан, заклещено между пожълтелите му зъби.

— Извинявай. Бях на диета шест месеца. Хубаво е да ям отново. И така, какво мислиш?

— Казах ти, мисля, че шесто място е страхотно, особено за първо състезание.

— Какво мога да кажа? Ти ме вдъхнови.

— Сега ми разкажи за Фолета. Когато се срещнахме за пръв път, ти каза нещо за това, че комисията и медицинския персонал са били недоволни, когато е пристигнал от Масачузетс. Какво искаше да кажеш с това?

— Това остава между нас, нали така?

— Точно така.

Реймънд прокара още една пълна уста с храна с голяма глътка бира.

— Имам един добър приятел, чийто баща в е щатската комисия. Всъщност той беше този, който ми помогна да получа работата в болничния център. Както и да е, говори се, че д-р Рейнике, предшественикът на Фолета, ще се върне по някое време следващия месец, за да започне отново да ръководи нещата.

— Наистина ли? Но аз мислех, че тя се е пенсионирала. Фолета каза, че съпругът ѝ има смъртоносна форма на рак.

Рей поклати глава, като погълна още една хапка.

— Всичко това са били глупости. Моят приятел ми каза, че Рейнике е била в платен отпуск от септември. Оказва се, че има чисто нов приют за душевноболни, които ще бъде отворен в Тампа след три седмици и са обещали директорския пост на Фолета.

— Чакай, ако Фолета си тръгва след три седмици, тогава трябва да е знаел, че ще получи работата в Тампа, преди да дойде в Маями. Защо да отстранява д-р Рейнике, за да поеме работата в Маями само за три месеца?

Рей я посочи с вилицата си.

— Заради бившия ти пациент. Приютът в Масачузетс е щял да бъде затворен, а в Тампа още не е бил готов. Рейнике е привърженик на подробностите. Очевидно някой с много връзки е искал Фолета да е начело, така че да няма опасност твоето момче Гейбриъл да бъде пуснато отново през системата.

„Или да получи правилно оценяване. Дявол да те вземе, Фолета!“

— Какъв е проблемът, слънчице?

— Направих сделка с Фолета. Той ми обеща, че Мик ще бъде поставен под грижите на един от нашите рехабилитационни екипи не по-късно от януари.

Пожълтелите зъби й се усмихнаха.

— Познай кого са излъгали, момиче. След три седмици Майкъл Гейбриъл ще бъде отдавна заминал.

Електрическият двигател на гладкия черешовочервен Додж Интрепид ESX2 зави, когато се включи, помагайки на 1.5 литровия трицилиндров дизелов двигател, който ускоряваше по стръмната рампа, отиваща на юг към I-95.

Доминик гледаше през прозореца на мястото до шофьора, докато Реймънд вкара и изкара колата от потока коли. Тя стискаше зъби, ядосана на Фолета за това, че я беше измамил.

„Трябваше да знам по-добре. Трябваше да се доверя на сърцето си“.

Тя затвори очи, като си припомни един от първите си разговори с Мик.

„Пиер Борджия манипулира системата, направи сделка с прокурора и със служебно назначения ми адвокат. Следващото нещо, което разбрах, беше, че съм обявен за откачалка и че съдията ме праща в някакъв прогнил приют в Масачузетс. Фолета стана моят служебно назначен пазител. Пиер Борджия възнаграждава лоялността, но Бог да ви е на помощ, ако се озовете в черния му списък“.

Тя беше манипулирана и още веднъж Майкъл Гейбриъл беше оставен да изстрада последствията.

— Рей, наистина не ми се танцува тази вечер. Имаш ли нещо против да ме закараш вкъщи?

— Вкъщи? Ние сме на половината път към Саут Бийч.

— Моля те.

Реймънд загледа загорелите изваяни крака, които се подаваха изпод черната пола, като си ги представяше увити около неговия тласкащ мускулест торс.

— Добре, слънчице, отиваш вкъщи.

Двадесет минути по-късно Интрепидът спря на паркинга пред нейната многоетажна сграда.

Доминик се усмихна.

— Благодаря ти за вечерята. Съжалявам, че прекъснах вечерта, но наистина не се чувствам добре. Следващия път аз черпя, става ли?

Той изключи двигателя.

— Ще те изпратя догоре.

— Няма проблем, ще бъда добре. Ще се видим на работа.

Тя отвори вратата и тръгна към асансьора.

Рей забърза след нея.

„Мамка му!“

— Рей, казах ти, наистина не е необходимо.

— Хей, няма проблем, освен това бих искал да видя дома ти.

Той зачака тя да отключи асансьора, за да може да го използва.

— Рей, не тази вечер.

— Сделката ни не беше такава.

Той уви дебела ръка око кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Недей...

Преди да успее да го спре, той я беше притиснал към бетонната стена, беше заровил езика си в устата ѝ, а дясната му лапа опипваше гърдите ѝ.

Обля я вълна на ужасна паника, когато дузина детски спомени запрелитаха в съзнанието ѝ наведнъж.

„Отбранявай се!“

От вкуса в устата ѝ се догади. Тя ухапа проникващия език, като пусна кръв.

— Оох! Дявол да го вземе!

Реймънд я зашлеви през лицето, после я притисна към стената с една ръка, като разкъса полата ѝ с другата.

— Пусни я!

Доминик вдигна очи и видя равин Щайнберг и жена му да се приближават.

Реймънд продължи да стиска ръката ѝ.

— Изчезвай, това не те касае.

— Пусни я или ще съобщим на полицията — Минди Щайнберг вдигна една преносима аларма.

Реймънд направи заплашителна крачка към двойката, като влачеше Доминик със себе си.

— Не ставай глупав — рече Щайнберг, като посочи към охранителните камери.

— Хей, Рей...

Реймънд се обърна.

Върхът на високия ток на Доминик се заби силно в големия палец на Реймънд. Той изскимтя от силната болка, като отпусна захвата си. С едно движение страничната част на китката ѝ се заби право в адамовата ябълка на културиста, като заглуши вика му.

Реймънд се хвана за гръкляна, като се мъчеше да си поеме въздух, хриптейки. Когато падна на колене, Доминик го заобиколи и се приготви да удари оголения му тил с токчето си.

— Доминик, не — Щайнберг я хвана за ръката, преди да успее да изпълни ритника. — Остави полицията да се оправя.

Минди отключи и отвори асансьора и тримата се набутаха вътре.

Реймънд се изправи с мъка на крака. Той се обърна към Доминик. Очите му бяха полудели, устата му мърдаше в опити да оформи звуци. Когато вратите на асансьора започнаха да се затварят, той прошепна една дума, „Гейбриъл“, и прокара пръст през основата на гърлото си.

18 ноември 2012 г.

Маями, Флорида

Стаите за групова терапия в центъра за оценяване и лечение на Южна Флорида бяха разположени на третия етаж, срещу гимнастическия салон между стаята за гледане на телевизия и компютърната зала.

Доминик седеше в задната част на стая 3-B, като слушаше разсеяно следобедната сесия по групова терапия на д-р Блекуел, когато забеляза, че един санитар добута Майкъл Гейбриъл в инвалидна количка в стаята за гледане на телевизия. Тя изчака той да си тръгне и се измъкна от учебната стая.

В стаята беше тъмно. Единствената светлина идваше от един телевизор с голям екран. Осем пациенти, пръснати по тридесетина сгъваеми стола, гледаха последния филм от поредицата „Стар Трек“.

Инвалидната количка беше на последния ред. Доминик седна, като плъзна стола си близо до Мик. Той се беше навел на една страна, прегърбен напред. Един колан, закопчан през гърдите му, беше всичко, което му пречеше да падне по лице. Тъмните очи, едно време силни фарове, сега представляваха безжизнени черни езера, отразяващи телевизионния екран. Дългата му кестенява коса беше хваната назад. Доминик долови мириса от мазния му скалп и после натрапчивата миризма, която идваше от гранясалите му дрехи. Тъмните сенки на 17:00 часа следобед минаваха по лицето му и прерастваха в дебела брада, която покриваше всичко, с изключение на назъбения белег покрай челюстта му.

„Дявол да те вземе, Фолета!“

Тя извади една мокра кърпичка от палтото си и попи слюнката, която се стичаше от долната му устна.

— Мик, не знам дали можеш да ме разбереш, но ми липсваш, наистина. Мразя това, което ти е причинил Фолета. Беше абсолютно

прав за него и се чувствам ужасно, че не ти повярвах — тя сложи ръката си върху неговата. — Искане ми се да можеше да ме разбере.

За нейна изненада лявата ръка на Мик се обърна и пръстите му се сплетоха с нейните.

— О, мили боже! — прошепна тя.

Той ѝ намигна.

Тя едва сдържа вълнението си.

— Мик, има толкова много неща, които трябва да ти кажа...

— Шшшт — очите му останаха празни.

Тя се наведе небрежно напред, като се преструваше, че се интересува от филма.

— Реймънд, пазачът, който те нападна, се опита да ме изнасили. Отстранили са го временно от работа, но чух, че може да се върне още следващата седмица. Внимавай. Той заплаши да те нарани, за да си го върне на мен — тя стисна ръката му в отговор. — Спомняш ли си, че ти казах за СПЗН? Убедих Ис да използва системата, за да провери координатите в Залива, които ми даде. Мик, беше прав. Оказва се, че там долу определено има нещо. Заровено е на малко повече от километър и половина под океанското дъно. Ис обеща, че ще разследва.

Мик стисна ръката ѝ по-силно. Без да мърда устните си, той прошепна:

— Прекалено е опасно.

— Прекалено опасно? Защо? Какво мислиш, че има там долу?

Тя пусна ръката му, тъй като терапевтичната сесия на д-р Блекуел свърши.

— Мик, Фолета излъга за всичко. Разбрах, че отива в Тампа, за да стане директор на нов комплекс с максимална сигурност. Ще те местят следващата седмица.

— Помогни ми да избягам.

— Не мога...

Тя се изправи, когато д-р Блекуел се приближи.

— Стажант, не знаех, че сте такава почитателка на „Стар Трек“. Да разбирам, че този филм е по-важен от моята терапевтична сесия?

— Не, сър. Аз просто... просто проверявах този пациент. Той почти падна от инвалидната си количка.

— Затова имаме санитари. Ето, вземете тези — той подаде дебел куп досиета на пациенти и после я отведе далеч от Мик. — Искam всяко досие да е обновено и да е изпратено за таксуване до час. Уверете се, че ще включите и днешната терапевтична сесия. Когато приключите, може да се присъедините към срещата на нашия екип в заседателната зала на втория етаж.

— Да, докторе.

— И, стажант, стойте далеч от пациента на д-р Фолета.

Мексиканският залив

14.6 метровата риболовна лодка „Морска крава“ пореше водата на югозапад през 60 до 90 сантиметрови вълни. Носът ѝ беше окъпан в златна светлина, докато залязващото слънце целуваше хоризонта.

Под палубата Ис Екслер си наля каничка кафе, докато неговият най-добър приятел, Карл Робен, готвеше вечеря в малкия камбуз.

Пенсионираният зъболекар потърка оплешивяващия си скалп с кърпа за ръце и после избърса парата от дебелиите си бифокални очила.

— Господи, тук долу е горещо. Колко близо сме до това твое мистериозно място?

— Още почти пет километра. Какво има за вечеря?

— Вече ти казах, махи махи на грил.

— Това обядвахме.

— Хвани омар и ще ядеш омар. Разкажи ми за това място. Казваш, че там няма риба?

— Точно така. Наричаме го мъртва зона.

— Защо е мъртва?

— Не знам. Затова искам да погледна.

— И колко време смяташ да ни държиш в тази мъртва зона?

— Колко време има до вечеря?

— Двадесет минути.

— Ами, ако в района има петролна платформа, както подозирам, ще влезем и ще излезем, докато стане време за десерта.

Ис излезе от камбуза и се запъти нагоре към палубата, като вдишваше аромата на морския въздух, подправен с мириса на печена на грил риба. За него, Карл и Рекс Симпсън ежегодното петдневно излизане за риба беше върхът на годината. След дълъг сезон на

урагани, водите на Залива се бяха успокоили, времето беше утихнало и предлагаше идеални условия за плаване. Двата дни бяха донесли дузина риби махи махи, осем жълти опашки и един групер. Обърнат към залязващото слънце, Ис затвори очи и вдиша, като позволи на топлия полъх на вятъра да успокои изгорялото му от слънцето лице.

Едно глухо тупване го накара да се обърне. Рекс местеше една кислородна бутилка и после приключи със завързването ѝ към гърба на една жилетка за контролиране на плаваемостта.

— Смяташ да се гмуркаш малко ли, Рекс?

Петдесет и две годишният собственик на Клуба на търсачите на съкровища от Санибел погледна назад през рамо.

— Защо не? Тъй като не можем да ловим никаква риба на това твое тайно място, помислих, че мога да отида на малко нощно гмуркане.

— Не съм сигурен, че ще има много за разглеждане.

Ис се върна на капитанския стол. Той хвана бинокъла и огледа празния хоризонт, после потвърди местоположението с глобалната система за позициониране.

— Това е странно.

— Кое е странно?

Ис изключи автопилота и двигателите на „Морска крава“.

— Пристигнахме. Това е мястото, за което ти разправях.

— Няма нищо друго, освен вода — Рекс зави дългата си сива коса на опашка. — Мислех, че каза, че ще има нефтена платформа.

— Предполагам, че съм сгрешил — Ис включи радиото вода — суша. — „Морска крава“ вика Алфа-Зулу-три-девет-шест. Алфа-Зулу, обадете се. Ийд, там ли си?

— Казвай, „Морска крава“. Как е риболовът?

— Не е зле. Предимно жълти опашки и махи махи. Рекс хвана групер тази сутрин. Ийд, току-що пристигнахме на мястото над кратера Чиксулуб. Тук няма нищо.

— Няма нефтена платформа?

— Нищо. Водата обаче е идеална и морето е спокойно. Мисля, че ще останем тук за през нощта, докато не направя някои тестове.

— Само внимавай.

— Ще внимавам. Ще ти се обадя по-късно.

Сега слънцето представляваше разтопена топка червенина, залязваща великолепно зад левия борд на носа. Ис пресуши каничката кафе, после включи сонара на лодката, за да провери дълбочината на водата.

Малко повече от 610 метра.

Рекс гледаше как Исадор тършуваше из отделението за съхраняване на сухи принадлежности.

— Хей, Ис, провери си компаса, откачил е.

— Знам. Под океанското дъно има заровен голям кратер, около сто километра в диаметър. Близко сме до централната точка, която има много силно магнитно поле.

— Какво правиш?

Ис приключи с прикачването на подводен микрофон към огромна макара фиброоптичен кабел.

— Искam да чувам какво се случва долу. Ето, вземи този микрофон и го пусни през десния борд на носа. Размотавай кабела бавно.

Ис взе свободния край на кабела и го свърза с един амплитуден модулатор. Той включи компютъра, включи чифт слушалки към акустичната система и се заслуша.

„Исусе Христе...“

Рекс се върна.

— Микрофонът е спуснат. Какво слушаш? Синатра?

Ис му подаде слушалките за глава.

Металически удрящи звуци, приличащи на пронизителни хидравлични бутала и машини, нахлуха в ушите на Рекс.

— Какво, по дяволите, е това?

— Не знам. СПЗН засече звуците преди няколко седмици. Идват от около километър и половина под морското дъно. Аз просто предполагах, че е нефтена платформа.

— Доста странно. Казал ли си на някого за това?

— Подадох доклад към военноморските сили и НОАА, но досега никой не ми е отговорил.

— Твърде жалко, че не взехме „Барникъл“.

— Не знаех, че подводницата ти може да слиза толкова надълбоко.

— Може, по дяволите. Спускал съм я на 1800 метра на Бахамите.

Карл се качи горе. Лицето му беше цялото почервенияло.
— Хей, хора, ще ядете ли или какво?

21:22 часа

Килим от звезди покриваше безоблачното нощно небе.

Карл се беше облегал на кърмовата греда и подреждаше кутията си с принадлежности за трети път през този ден. Рекс беше долу и чистеше след вечеря, докато Ис слушаше подводните звуци в лоцманската кабина.

— „Морска крава“, обади се.

— Казвай, Ийд.

— Слушам СПЗН. Шумовете става по-силни и по-бързи.

— Знам. Звучи почти като потеглящ локомотив. — Ис, мисля, че трябва да напуснете този район. Ис?

Звуковото скърцане изгори ушния му канал като нажежен до бяло шиш. Ис хвърли слушалките от главата си от силната болка и падна на едно коляното, като беше изгубил ориентация. Звъненето в ушите му беше непоносимо.

— Рекс! Карл!

Той чуваше само приглушено ехо.

Една неземна зелена светлина го накара да погледне нагоре. Вътрешността на лоцманската кабина светеше с преливащ смарагдов блясък, който се излъчваше от водата.

Рекс издърпа Ис на крака.

— Добре ли си?

Ис кимна. Ушите му още звъняха лекичко. Двамата мъже се препънаха върху екипировката за гмуркане и се присъединиха към Карл на кърмата, като бяха прекалено съсредоточени върху ярката светлина, за да забележат дима, който излизаше от пращящото електронно табло на амплитудния модулатор.

„Мили боже!“

Ис и двамата му приятели се взираха потресени в океана. Лицата им светеха в призрачно зелено заради неувимата светлина.

„Морска крава“ се люлееше по повърхността в кръгове над един участък от осветеното море, който бе поне километър и половина в диаметър. Ис се наведе през борда, изумен от сюр реалната видимост,

създадена от пламенния фар, намиращ се някъде на дъното, на около 610 метра под лодката.

— Ис, Рекс, косите ви!

Карл посочи към косите им, които се бяха изправили по краищата. Рекс опипа опашката си, която стърчеше като индианско перо. Ис прокара длан по косматата предна част на другата си ръка и усети искрите на статичното електричество.

— Какво, по дяволите, става? — прошепна Карл.

— Не знам, но се махаме оттук.

Ис забърза обратно към лоцманската кабина и натисна копчето за включване на двигателя.

Нищо.

Натисна го още три пъти. Провери радиото, после навигационната система с GPS.

— Какво има? — попита нервно Карл.

— Нищо не работи. Каквото и да свети там долу, то е накарало цялата ни електроника да даде накъсо — Ис се обърна и видя, че Рекс си слагаше костюма за гмуркане. — Какво правиш?

— Искам да видя какво е това.

— Прекалено опасно е. Може да е радиация.

— Тогава вероятно ще бъда в по-голяма безопасност в костюма си, отколкото ще сте вие на борда — той стегна ремъците на жилетката, която държеше кислородната му бутилка, провери регулатора, после си сложи плавниците. — Карл, подводната ми камера е до краката ти.

Карл му я метна.

— Рекс...

— Ис, търсенето на тръпка е моето хоби. Ще нащракам няколко бързи снимки и ще съм обратно на палубата след пет минути.

Ис и Карл гледаха безпомощно как Рекс се плъзна през борда.

— Карл, хвани едно гребло. Местим лодката.

Океанът беше толкова видим, че Рекс се почувства така, сякаш плува към подземните светлини на дълбок басейн. Той се задържа на 1.8 метра под корпуса, като се чувстваше напълно спокоен. Тялото му

и излизащите мехурчета въздуха се носеха в мекото смарагдовозелено сияние.

Движение над главата му го накара да погледне нагоре.

„Мили боже...“

Рекс премигна два пъти, като се взираше невярващо в гротескното създание, което се бе закачило по дължината на средата на кила на „Морска крава“. 11 метрови тънки пипала излизаха от желеподобно лигаво тяло като на гъсеница. Кремавото въжеподобно тяло беше разделено на не по-малко от сто коремни звена с форма на камбанка, като всеки храносмилателен участък имаше своя собствена ужасна уста и израстъци, напомнящи на пръсти.

„Невероятно!“

Рекс никога не беше виждал жив екземпляр, но знаеше, че съществото е аполемия, животно от подкласа на сифонофорите. Тези странни форми на живот, които можеха да пораснат до 4 или 30 метра на дължина, обитаваха само най-дълбоките води и в резултат бяха рядко виждани от човека.

„Светлината трябва да го е прогонила към повърхността“.

Той направи няколко снимки, като остана на безопасно, както се надяваше, разстояние от отровните жила на съществото. После изпусна въздух от жилетката си и слезе по-надълбоко.

Сюр реалната светлина му създаде странно усещане, сякаш потъваше на забавен каданс. Рекс размърда крака като ножици на 18 метра дълбочина, за да прекрати спускането си. Налягането около ушите му се увеличаваше. Той стисна носа си и го изравни, като с изненада откри, че болката става по-лоша. После, докато гледаше надолу, той забеляза, че нещо се надигаше към него от осветените дълбочини.

Рекс се усмихна и разпери ръце, докато хиляди мехури с размерите на Фолксваген се издигаха около него.

„Невероятно“.

Болката в синусите го накара да прехвърли вниманието си другаде. Тъп баритонов рев изпълни ушите му и накара маската на лицето му да завибрира и да започне да гъделичка носа му.

Рекс Симпсън спря да се усмихва, когато усети, че долната част на стомаха му се сви. Усещането беше като това, когато човек стига до

върха на влакчето на ужасите и точно започва спускането си надолу. Ревът се усили.

„Това е подводно земетресение!“

На 610 метра под него една огромна част от дъното от варовик се срина и разкри зеещ отвор, приличащ на тунел. Морето започна да се върти, тъй като водата биваше засмукана в уголемяващата се дупка. Течението завличаше всичко в потъващия водовъртеж.

Смарагдовозелената светлина се усили, като почти го заслепи.

Ис и Карл бяха успели да закарат „Морска крава“ в периферията на искрящото петно в морето с помощта на гребла, когато невидима сила изглежда подхвана кърмата и започна да влачи лодката назад. Двамата мъже се обърнаха ужасени. Сега морето се пенеше във водовъртеж, обратен на часовниковата стрелка.

— Това е водовъртеж! Гребни по-бързо!

За секунди „Морска крава“ беше уловена и задърпана назад по външния край на водния вихър.

Мощното засмукване беше стегнало тялото на Рекс с плашеща сила и го беше повлякло в по-дълбоки води. Той риташе по-силно. Налягането се трупаше около ушите му, докато се мъчеше да отвърже колана с тежестите с една ръка и да хване убягващия гумен маркуч зад главата му с другата.

Коланът се изплъзна от кръста му и изчезна в силната светлина. Рекс напипа устройството за контролиране на плаваемостта и стисна дръжката, като наду жилетката си.

Потъването му се забави, но не спря.

Едно ужасно силно течение изведнъж го удари отстрани и той беше засмукан като от самолет. Мъжът се наклони настрани, като течението заплашваше да откъсне регулатора и маската от лицето му. Той ухапа силно и сграбчи скъпоценната маска, като безуспешно опита да се завърти срещу безжалостната турбуленция.

Морето под него се отвори. Той се взря сто етажа по-надолу в искрящото зелено око на водовъртежа, дупка в морето, чиято

центробежната сила сега го прикова към вътрешната стена на разширяващия се бушуващ тунел.

Сърцето на Рекс биеше лудо от страх. Напрежението върху торса му се усили и разкъса залепващите се презрамки, които бяха всичко, което предпазваше кислородната бутилка да бъде откъсната от жилетката му. Той затвори очи и му се догади, когато водовъртежът го замята по стената със замайващата скорост. Всичко това, докато го засмукваше по-близо към устата си.

„Ще умра, о, Боже, моля те, помогни ми...“ Маската на лицето му се спуска. Натиск като от менгеме обхвана лицето му. От ноздрите му рухна кръв. Той се задави, после стисна очи толкова здраво, колкото можеше, като крещеше в регулатора си, когато очните му ябълки бяха издърпани от очните нерви и изскочиха от кухините си.

Един последен писък бе заглушен, когато мозъкът на Рекс Симпсън се пръсна.

Чудовищните сили на притегляне, създадени от водната фуния, бяха притиснали корпуса на „Морска крава“ към стръмните въртящи се стени, като късаха части от лодката с всяко обръщане. Центробежната сила бе приковала несъзнателното тяло на Карл Робен към задната част на краката на Ис, като натискаше смазващо ужасения биолог към напречната греда от фибростъкло.

Ис сграбчи предпазния параван пред него с две ръце. Ревът от водовъртежа изпълваше ушите му, а замайващата скорост го тласкаше към безсъзнанието.

Той се насили да отвори очи и фокусира поглед върху източника на зелената светлина. Смъртта беше само на минути, мисъл някак си и плашеща, и успокояваща.

Искрящият фар изведнъж потъмня. Ис протегна врата си напред, като се наведе предпазливо над гредата. Той видя вряща тиня, приличаща на катран, която бълваше от огромна дупка в морското дъно. Черното вещество избликваше — Ис можеше да усети вонята на сяр и гнило — после закриваше смарагдовото сияние, докато продължаваше да се издига във водната фуния, потъмнявайки все още кипящото море.

Ис затвори очи и се насили да мисли за Еди и Доминик, докато подлудяващият водовъртеж буташе „Морска крава“ надолу по спиралата.

„Господи, нека да е бързо“.

Карл се протегна. Той стисна ръката на Ис, когато черната тиня се надигна да ги посрещне.

Лодката се удари в гъстата катраноподобна течност и се обърна, нос през задна част, и запрати двамата мъже с главите напред към мастиления водовъртеж.

23 ноември 2012 г.

плажът на Прогресо, полуостров Юкатан

06:45 часа

Бил Годуин целуна спящата си жена по бузата, взе микродиск плейъра и се измъкна от хотелската стая на втория етаж на „Холидей Ин“.

Още едно перфектно утро.

Той слезе по стълбището от алуминий и бетон до басейна, после излезе от заградения участък и прекоси шосе 27, за да излезе на плажа. Сутрешната светлина го караше да присвива очи. Пред него се простираха километри чисти девствени бели пясъци с кристално ясна лазурна крайбрежна вода.

„Красота...“

Искрящи златни петънца едва започваха да се подават през линията от облаци на източния хоризонт, когато той стигна края на водата. Мексиканско момиче тийнейджърка караше лилаво-бял джет на зигзаг през спокойните води на Залива. Бил се порадва на фигурата ѝ, докато приключваше с разтягането, после нагласи слушалките си и установи спокойно темпо на тичане.

Четиридесет и шест годишният старши маркетингов анализатор в „Уотърфорд-Лийман“ тичаше три пъти в седмицата, откакто се беше възстановил от втория си сърдечен удар преди шест години. Той беше разбрал, че „сутрешният километър“, както го наричаше жена му, вероятно беше добавил десет години към живота му, като в същото време контролираше теглото му за първи път от дните му в колежа.

Бил подмина друг бегач и кимна, като за момент задържа неговото темпо. Едноседмичната почивка на Юкатан беше направила чудеса с кръвното му налягане, но богатата мексиканска кухня не беше помогнала за талията му. Той стигна до изоставената кабинка на спасителите, но реши да отиде малко по-далеч. Пет минути и осемстотин метра по-късно той спря напълно изтощен. Той се наведе,

свали маратонките си и напъха плейъра в едната, после се запъти към успокояващите вълни на Залива за сутрешното си къпане.

Той влезе навътре, докато идващите малки вълнички не започнаха да стигат до гърдите му. Затвори очи и се отпусна в топлото море, като организираше деня си наум.

— Мамка му... — Бил се извърна настрани, като стискаше ръка и оглеждаше водата за медузата, която го беше опарила. — Какво, по дяволите?

Черно вещество, подобно на катран, се беше залепило за долната част на ръката му и изгаряше плътта.

— Проклети петролни компании!

Той размърда ръка напред-назад във водата, като не успя да отмие гъстото вещество.

Изгарящата болка се засили.

Като ругаеше на глас. Бил се обърна и направи няколко крачки към брега. Докато стигна, препъвайки се на плажа и от двете му ноздри беше започнала да тече кръв. Лилавеещи петънца замъглиха зрението му. Като се чувстваше замаян и объркан, той падна на колене на пясъка.

— Нуждая се от помощ! Може ли някой да ми помогне?

Възрастна мексиканска двойка се приближи и спря.

— Qué pasó, señor?^[1]

— Съжалявам, не говоря испански — no hablo. Трябва ми лекар — el doctor.

Мъжът го погледна.

— El doctor?

Пронизваща болка пламна в очните ябълки на Бил. Той изплака в агония и удари очите си с юмруци.

— О, Боже, главата ми!

Мъжът погледна жена си.

— Por favor, llama a un medico.^[2]

Жената се отдалечи забързано.

Бил Годуин усещаше очите си така, сякаш ги избождаха. Той задърпа косата си, после се преви и започна да повръща кървава кисела черна жлъчна течност.

Старият мексиканец се наведе напред, като напразно се опитваше да помогне на болния американец, когато внезапно се

дръпна назад и се хвана за глезена.

— Hijo de la chingada!^[3]

Цвърчащото повърнато бе пръснало върху крака му — и бе започнало да гори плътта.

Белият дом, Вашингтон

Енис Чейни усещаше погледите на президента Малер и Пиер Борджия върху себе си, докато четеше доклада от две страници.

— Няма следи откъде е дошло това токсично лепкаво вещество?

— Дошло е от Залива, вероятно от кладенците на „Пемекс“ — обясни Борджия. — Онова, което е по-важното, е, че дузина американци и няколкостотин мексиканци са загинали. Теченията са приковали черната вълна към брега на Юкатан, но е важно да наблюдаваме ситуацията, за да сме сигурни, че веществото няма да стигне до американските брегове. Мислим, че е важно и да запазим дипломатическо присъствие в Мексико по време на тази криза на околната среда.

— Което означава?

Чейни забеляза дискомфорта на Малер.

— Пиер мисли, че ще е най-добре, ако ти оглавиш разследването. Проблемът с трафика на наркотици е обтегнал отношенията ни с Мексико. Мислим, че тази ситуация може да ни осигури възможност да възстановим взаимоотношенията. Пресата ще те придружава...

Чейни въздъхна. Въпреки че официалният му мандат като вицепрезидент нямаше да започне преди януари, Конгресът бе потвърдил назначението му на свободното място по-рано. Новият пост, съчетан с помагането на хората от сенаторския му кабинет да се приспособят към напускането му на сената, го изтощаваше.

— Да видим дали съм разбрал. Подготвяте се за потенциален конфликт в Персийския залив, но искате да оглавя дипломатична мисия в Мексико? — Чейни поклати глава. — Какво, по дяволите, се очаква, че трябва да направя, освен да предложа съболезнованията си? С цялото ми уважение, г-н Президент, но нашият посланик в Мексико може да се справи с това.

— Това е по-важно, отколкото мислиш, освен това — президентът се насили да пусне стегната усмивка — кой друг има

стомаха за това нещо. Твоята работа с Центъра по контрол на болестите по време на избухването на тропическата треска в Пуерто Рико преди три години беше страхотен ход за публичните взаимоотношения.

— Участието ми нямаше нищо общо с обществените взаимоотношения.

Борджия затвори рязко куфарчето си.

— Президентът на Съединените щати току-що ви даде заповед, г-н Вицепрезидент. Смятате ли да изпълните задълженията си или смятате да подадете оставка?

Очите като на енол се разтвориха широко и стрелнаха Борджия.

— Пиер, ще ни дадеш ли няколко минути.

Държавният секретар се опита да се взре застрашително в Чейни с единственото си здраво око, но беше надвит.

— Пиер, моля те.

Борджия излее.

— Енис...

— Г-н Президент, ако ми казвате да отида, тогава, разбира се, че ще го направя.

— Благодаря ти.

— Не е нужно да ми благодарите. Просто съобщете на циклопа, че Енис Чейни не напуска заради никого. Що се отнася до мен, това момче току-що се качи на челно място в черния ми списък.

Два часа по-късно вицепрезидентът се качи на хеликоптера Сикорски МН-60 „Пейв Лоу“. Наскоро повишеният му асистент, Дийн Дисангро, вече беше на борда заедно с двама агенти от Тайните служби и половин дузина представители на пресата.

Чейни беше ядосан. През цялата му политическа кариера никога не беше позволявал да го използват като лакей при обществените взаимоотношения. Принципите на политическите партии и политическата коректност не означаваха нищо за него. Бедността и насилието, образованието и равнопоставеността на расите, това бяха битките, за които си струваше да се бори. Чейни често си представяше себе си като един съвременен Дон Кихот — борещ се с мелници, казваше той.

„Онзи едноок приятел може да смята, че може да ми дърпа конците, но той току-що се забърка в уличен бой с краля на всички скандалджии“.

Дийн наля чаша безкофеиново кафе на вицепрезидента. Той знаеше, че Чейни мрази да лети, особено в хеликоптери.

— Изглеждате нервен.

— Млъквай. Защо чувам, че ще се отклоняваме?

— По график е предвидено да спрем във Форт Дерик, за да вземем служители от Американския военномедицинския институт по инфекциозни заболявания — USAMRIID — преди да тръгнем към Юкатан.

— Чудесно.

Чейни затвори очи, като се вкопчи в облегалката за ръце, докато Сикорски скочи към небето.

Тринадесет минути по-късно хеликоптерът кацна в института. От прозореца си Чейни видя как двама мъже надзираваха товаренето на няколко големи сандъка.

Двамата се качиха на борда. Един офицер с посребряла коса се представи:

— Г-н Вицепрезидент, полковник Джим Рютеник. Аз съм военният специалист по биологични опасности, назначен към вашия екип. Това е моят сътрудник, д-р Марвин Тепърман, екзобиолог, който ни е даден назаем от Торонто.

Чейни огледа ниския канадец с тънки като молив мустаци и дразнещо топла усмивка.

— Какво точно означава екзобиолог?

— Екзобиологията се касае до изучаване на живота извън нашата планета. Тази кал може да съдържа вид инфекциозен вирус, който не сме виждали никога преди. От AMRIID сметнаха, че аз може да съм от полза.

— Какво има в сандъците?

— Предпазни костюми — отвърна полковникът. — Преносими, регулиращи налягането космически костюми, които използваме при полеви мисии, когато имаме работа с потенциално заразни вещества.

— Запознат съм с предпазните костюми, полковник.

— Точно така, вие сте били в Пуерто Рико по време на избухването на тропическата треска през 2009 г.

— Това нещо ще е малко по-гадно, опасявам се — рече Марвин.
— От онова, което ми казаха, физическият контакт с веществото причинява незабавен срив и кръвоизливи — обилно кръвотечение от всички отвори на тялото.

— Мога да го понеса — Чейни се хвана за седалката, докато хеликоптерът излиташе. — Проклетият хеликоптер е този, който ме изнервя.

Полковникът се усмихна.

— Щом се приземи, първата ни грижа ще бъде да помогнем на мексиканците да установят сиви зони — средни зони между заразените райони и останалата част от населението.

Чейни слуша още малко, после пусна седалката си назад и затвори очи.

„Предпазни костюми. Срыв и кръвоизливи. Какво, по дяволите, правя тук?“

Четири часа по-късно хеликоптерът Сикорски забави ход, за да започне да кръжи над един бял плаж, по който имаше петна от черно, подобно на катран вещество. Части от инфектираната брегова линия бяха отделени с оранжеви дървени бариери.

Хеликоптерът тръгна по изоставения бряг на изток, като се приближи към редица военни палатки на Червения кръст, които бяха издигнати покрай подсигурената част от плажа. Един голям огън гореше на 45 метра от мястото. Тъмнокафявият дим оставяше дебела, дълга километри следа в безоблачното небе.

Сикорски забави ход, после кацна на един ограден паркинг в близост до зоната с палатките.

— Г-н Вицепрезидент, този костюм изглежда вашия размер.

Полковник Рютеник му подаде оранжев защитен костюм.

Чейни видя, че Дийн облича един.

— Грешка. Сядай, дядо, ти оставащ тук. Хората от пресата и охранителите също.

— Работата ми е да ви асистирам...

— Асистирай ми като стоиш тук.

Чейни се появи от хеликоптера двадесет минути по-късно, придружаван от Тепърман и полковника. И тримата носеха обемисти

оранжеви предпазни костюми и бутилки с кислород.

Един лекар ги поздрави пред главната палатка. Чейни забеляза гъстото зелено вещество, което капеше от белия предпазен костюм на човека.

— Аз съм д-р Хуарез. Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

Полковник Рютеник ги запозна.

— Това по костюма ви ли е токсичното вещество, докторе? — попита Чейни, като посочи към зелената течност.

— Не, сър. Това е доброто нещо. Използваме го като дезинфектант. Уверете се, че ще потопите костюма си в него, преди да се преоблечете. Ако ме последвате, ще ви покажа лошото нещо.

Чейни усети, че по страната на лицето му се стичаха струйки пот, докато следваше останалите към зоната, поставена под карантина.

Под палатката на Червения кръст имаше десетки хора, лежащи на пластмасови сгъваеми легла. Повечето бяха по бански костюми. Всички бяха покрити с черни петна от кръв и кисела течност. Онези, които бяха в съзнание, стенеха в агония. Работници, облечени в найлонови костюми и тежки гумени ботуши и ръкавици вадеха чували с трупове от палатката толкова бързо, колкото донасяха и новодошлите.

Д-р Хуарез поклати глава.

— Това място се е превърнало в истинска зона на заразата. Повечето от нараняванията са се случили през часовете на ранното утро, преди някой да е осъзнал колко заразна е калта. До обед поставихме плажовете под карантина, но хората от първата вълна лекари и доброволци просто продължиха да се заразяват, като влошиха нещата. Наложих се да започнем да идентифицираме жертвите и после да изгаряме телата само за да забавим разпространението.

Те влязоха в близката палатка. Една хубава мексиканска медицинска сестра в предпазен костюм седеше до сгъваемо легло и държеше ръката на американец на средна възраст в облечената си в ръкавица длан.

Д-р Хуарез потупа топло сестрата по рамото.

— Сестра, кого имаме тук?

— Това е г-н Елис, художник от Калифорния.

— Г-н Елис, можете ли да ме чуете?

Г-н Елис лежеше по гръб и се взираше в пространството с широко разтворени очи.

Енис Чейни потръпна. Очните ябълки на мъжа бяха абсолютно черни.

Полковникът дръпна доктора настрана.

— Как изглежда, че се разпространява инфекцията?

— Чрез физически контакт или с черното вещество, или със секретите на друг заразен субект. Няма доказателства, които да сочат, че е вирус, предаван по въздушен път.

— Марвин, подай ми онова записващо устройство за микрокасети, моля те.

Полковникът взе миниатюрното устройство от Тепърман и започна да говори на него, докато помагаше на д-р Хуарез с прегледа.

— Изглежда, че субектът е имал физически контакт с катраноподобното вещество при палеца и втория и третия пръст на дясната ръка. Плътта по всичките три участъка е била разядена чак до кокала. Очните ябълки са фиксирани, имат кръвоизлив и са станали абсолютно черни. Изглежда, че субектът е в ступор. Сестра, преди колко време г-н Елис е имал контакт с черното вещество?

— Не знам, сър. Може би два часа.

Марвин се наведе по-близо до Чейни.

— Това нещо действа много бързо.

Полковникът дочу и кимна.

— Кожата на субекта е лепкава, почти жълта и с черни петна по горните и по долните крайници — полковникът Рютеник внимателно побутна джобчетата с кръв под кожата на ръката на Елис. — По двата горни крайника се виждат кръвонасядания...

Д-р Хуарез седна до пациента, който изглежда излизаше от вцепенението.

— Опитайте да не мърдате, г-н Елис. Имали сте контакт с някакви...

— ... проклетата ми глава ме убива — Елис внезапно се изправи в седнало положение, черна кръв капеше от двете му ноздри. — Кои, по дяволите, сте вие, хора? О, божичко...

Без предупреждение едно голямо количество гъста черна кръв и тъкан беше насилствено изхвърлено от устата на Елис. Цвърчащата

кисела течност се изливаше по гърдите му, като опръска Тепърман и сестрата по главите на защитните им костюми.

Чейни се дръпна няколко крачки назад. Гледката на черната течност задейства рефлекс му за повръщане. Той преглътна обратно повърнатото, което се надигаше в гърлото му, и се извърна, като опита да си възвърне самообладанието.

Сестрата остана клекнала пред пациента си, като държеше и двете ръце на Елис в своята, като състраданието я караше да не отвръща поглед от ужасеното лице на умирация.

Г-н Елис се взираше в д-р Хуарез и в полковника през две тъмни дупки. Окървавеното му лице се бе сковало в изражение като на зомби. Жертвата седеше вдървено в изправено положение, сякаш се страхуваше да мръдне.

— Вътрешностите ми се топят — изпъшка той.

Чейни видя, че горната част на торса на мъжа започна да потреперва и да получава конвулсии. С отвратително гъргорене той отново повърна черна течност, която този път излезе и през ноздрите и очите му. Тя се стече по врата на Елис, последвана от струя ярка алена кръв.

Д-р Хуарез хвана мятаното се тяло за лактите, когато горната му част се изви яростно в ръцете му. Чейни затвори очи и започна да се моли.

Докторът и сестрата положиха безжизнената торба с инфектирани органи обратно на леглото.

Полковник Рютеник се надвеси над кървящия труп и студено продължи да го изследва.

— Изглежда, че субектът е претърпял масивен срыв и кръвоизливи. Марвин, донеси кутията тук. Искam няколко епруветки с този черен екскремент, както и проби от тъканта и органите.

На Енис Чейни му трябваше цялата воля, за да се възпре да не повърне в костюма си. Краката му трепереха видимо, докато гледаше как Марвин Тепърман коленичи до мъртвия и напълни няколко малки кутии със заразената кръв. Всяка проба беше внимателно поставена в цилиндричен контейнер за пренасяне на биологично рискови вещества, направен от картон, покрит с восък.

Чейни се потеше обилно. Чувстваше се така, сякаш се задушаваше в собствения си предпазен костюм.

Четиримата мъже оставиха сестрата да почисти.

Полковникът дръпна Чейни настрана.

— Сър, Марвин ще лети обратно до Вашингтон с вас, за да направи анализ на тези проби. Аз предпочитам да поостана тук още малко. Ако може да уредите...

— Диего! — сестрата излезе от изолираната палатка, като се препъваше и крещеше на испански.

Д-р Хуарез я хвана за китките.

— Carajo!^[4]

Хуарез се взря в малката цепнатина по левия лакът на защитния й костюм. Кожата покрай оголената ръка цвърчеше. Едно петно черно повърнато с размерите на четвърт долар вече изгаряше повечето от плътта до кокал.

Полковник Рютеник намаза ръката й със зеления дезинфектант.

— Запази спокойствие, Изабел, мисля, че го хванахме навреме.

Д-р Хуарез погледна назад към вицепрезидента. На лицето му беше изписано отчаяние, в очите му имаше сълзи.

— Съпругата ми...

Чейни усети как в гърлото му нараства една буза, докато гледаше ужасените очи на обречената жена.

— Диего, отрежи ми ръката!

— Иза...

— Диего, бебето ще се роди заразено!

Чейни остана достатъчно дълго, за да види как Хуарез и Рютеник занесоха пиццата жена за операция. После избяга надалеч от палатката, като махна частта от костюма, която покриваше главата му, когато се препъна в една пясъчна дюна. Падна на колене, като опипваше за ципа покрай врата на качулката, докато парещите течности се надигаха в гърлото му.

— НЕ!

Марвин сграбчи китката на Чейни точно когато той щеше да махне качулката. Екзобиологът намаза оранжевия костюм на вицепрезидента със зеления дезинфектант, докато Енис повръщаше от вътрешната страна на прозорчето за лицето му.

Марвин изчака, докато той свърши, после го хвана за ръката и го поведе към химическите души. Двамата мъже останаха в своите

предпазни костюми под струята дезинфектант, после минаха на втори душ с вода, където ги съблякоха.

Чейни хвърли подгизналата си тениска в един найлонов плик. Изми лицето и врата си. После седна на една пластмасова пейка, като се чувстваше слаб и уязвим.

— Добре ли сте?

— Мамка му, доста далеч съм от добре! — той поклати глава. — Там изгубих контрол.

— Справи се добре. Това е моят четвърти път в заразената зона. Полковникът е бил поне десетина.

— Как го правите, хора? — попита дрезгаво той, ръцете му още трепереха.

— Докато си там е по-добре да не мислиш за отделните хора, а после да влезеш под дезинфектиращия душ, да съблечеш костюма си и да повърнеш.

„Да не мисля за отделните хора. Проклети вятърни мелници! Започвам да ставам прекалено стар за тази битка“.

— Хайде, да вървим у дома, Марвин.

Чейни последва Тепърман обратно до хеликоптера. Докато се качваше, той се обърна и видя как двама мъже метнаха още едно тяло върху погребалната клада.

Беше сестрата.

---

[1] Какво става, господине? — Бел.ред. ↑

[2] Моля те, извикай някой лекар. — Бел.ред. ↑

[3] Ругатня, подобна на кучи син. — Бел.ред. ↑

[4] По дяволите. — Бел.ред. ↑

24 ноември 2012 г.

Холивуд Бийч, Калифорния

Сълзите течаха толкова силно от очите ѝ, че Доминик едва виждаше образа на Еди по видеовръзката. Равин Щайнберг стисна ръката ѝ по-силно, а жена му разтриваше гърба ѝ.

— Ийд, не разбирам. Какво се е случило? Какво е правел Ис там?

— Разследваше онези звуци в кратера.

Един вой се надигна в гърлото ѝ. Тя зарови лице в гърдите на равина, като ридаеше неудържимо.

— Доминик, погледни ме! — нареди Еди.

— ... аз съм виновна.

— Престани. Това няма нищо общо с теб. Ис беше там, вършейки работата си. Било е инцидент. Мексиканската брегова охрана разследва...

— Ами аутопсията?

Еди отвърна поглед, като се бореше да потисне собствената си мъка.

Равин Щайнберг се обърна към Доминик.

— И трите тела са били заразени от черното вещество. Трябвало е да бъдат изгорени.

Доминик затвори очи. Тялото ѝ трепереше.

Лицето на Еди се появи отново на екрана.

— Кукло, слушай ме. Ще направим възпоменателна служба след два дни. Искам да си дойдеш у дома.

— Ще бъда там. Ще си дойда у дома за известно време. Става ли?

— Ами стажът ти?

— Вече няма значение — тя избърса сълзите си. — Еди, наистина съжалявам...

— Просто си ела вкъщи.

Сивото следобедно небе се беше смрачило заплашително, когато Доминик излее от входа на първия етаж на високата сграда в Холивуд Бийч. Тя прекоси А-1-А и отключи вратата на шофьора на своя Пронто Спайдер, като метна куфарчето си на другата седалка. Вдиша дълбоко, като помириша морето и идващия дъжд и се качи.

Доминик даде на контакт и включи стартера, като облегна чело на волана, докато чакаше програмата за безопасност против кражби да приключи с анализа си.

„Ис е мъртъв. Мъртъв е и аз съм виновна“.

Тя стисна очи, като клатеше глава.

„Всичко е по моя вина!“

CD плейърът се включи.

Той беше предварително настроен на Digital DJ. Процесорът на вградения компютър на откритата кола отчете температурата на докосването ѝ до волана и определи настроението ѝ.

Дискът „Най-доброто от Дорс“ щракна на място.

„Помисли върху това. Времето беше спокойно, а Ис беше прекалено опитен моряк, за да може лодката просто да потъне. Нещо ужасно, нещо непредвидено трябва да се е случило там“.

Познатият звук от барабани, танцуващи с чинели, се вплете в мислите ѝ. Натрапчиви ноти от куха китара се разнесоха, подхранвайки скръбта ѝ, като в същото време някак си я успокояваха. Спомени за Ис проблясваха в съзнанието ѝ. Дълбока тъга подхрани изхабените ѝ вече емоции, докато текстът разкъсваше сърцето ѝ и отново я тласна в бездната. Горещи сълзи я заслепиха, докато мелодичните стихове на Джим Морисън отекваха в ушите ѝ.

Това е Краят... прекрасни приятелию.

Това е Краят... мой единствен приятелю. Краят.

Хипнотизирана от натрапчивата епитафия, тя вдигна глава от волана, когато първите капчици дъжд започнаха да капят по предното стъкло. Тя затвори очи пред пороя, докато спомени за Ис, Еди и Мик се въртяха неконтролируемо из съзнанието ѝ.

„Изглеждаш уморена, хлапе...“
„Просто си ела вкъщи...“

Изгубен в пустошта на болката в Рим,

„Ако не бях затворен... мислиш ли... мислиш ли, че можеше да ме обичаш?“

*И всички... деца... са луди.
Чакат летния дъжд, дааа...*

„Четири Ахау, три Канкин. Знаеш какъв ден е това, нали, Доминик?“

„Вярваш ли в Господ?“
„Изглеждаш изморена, хлапе...“
„Вярваш ли в злото?“

Има опасност в края на града...

„Трябва да направиш нещо! Кратерът Чиксулуб — часовникът тиктака...“

„Кукло, ти си само един човек. Не може да очакваш, че ще спасиш света...“

„Часовникът тиктака... и всички ще умрем!“
„Не можеш да очакваш, че ще спасиш света...“
„Часовникът тиктака...“

Татко, искам да те убия...

Доминик се тръшна напред към предното стъкло. Хлиповете ѝ се съревноваваха с излиянията на Джим Морисън за едиповата страст.

И после отново затихнаха, когато кухата китара отново си възвърна контрола.

Това е Краят... прекрасни приятелю.

Това е Краят... мой единствен приятелю. Краят.

„Никой от нас няма контрол върху тестето или картите, които са ни раздадени. Онова, което имаме, е пълна отговорност за това как ще изиграем ръката“.

Двигателят на Спайдера оживя и я стресна.

Това е Краят...

Тя изключи уредбата и избърса сълзите от очите си, докато дъждът продължаваше да чука по предното стъкло. Вдигна поглед и се огледа в огледалото за задно виждане.

„Изиграй ръката, която ти е раздадена“.

Тя продължи да се взира право напред няколко минути, като решимостта изместваше скръбта, а умът ѝ се съсредоточаваше върху план. После включи телефона в колата и набра номера на равин Щайнберг.

— Аз съм. Не, още съм долу. Има нещо важно, което трябва да свърша, преди да тръгна към Санибел, но ще се нуждая от помощта ти.

25 ноември 2012 г.

Маями, Флорида

21:54 часа

Черният Пинто Спайдер зави надясно по 23-а улица, направи U-образен завой и спря до един телефонен стълб до тротоара, съвсем близо до 6 метровата чисто бяла бетонна стена. Страничната уличка, която граничеше с приюта от север, продължаваше още две пресечки на запад, преди да образува задънен край в изоставена текстилна фабрика. Кварталът беше западнал, улиците — пусти, с изключение на един микробус Додж, паркиран в далечния край на пресечката.

Доминик излезе от колата. Адреналинът бушуваше във вените й. Тя отвори багажника, увери се, че наоколо няма никого и извади 15 метрово бяло найлоново въже, дебело сантиметър и половина. По него бяха вързани възли през интервали от шейсет сантиметра. Като се наведе така, сякаш оглеждаше дясната си задна гума, Доминик завърза единия край към основата на телефонния стълб и се върна при багажника.

Отвори голям кашон и извади един 80 сантиметров хеликоптер, управляван с дистанционно. Под малките колесници висеше механична щипка. Доминик сложи последния възел при свободния край на найлоновото въже в щипката и я затвори.

„Добре, не оплесквай нещата. Дръж въжето далеч от бодливата тел“.

Тя включи работещия с батерии двигател на миниатюрния хеликоптер и се сви при силния висок вой на перките. Играчката се издигна, като се люшкаше, докато се бореше да вдигне въжето със себе си. Доминик я нагласи за стръмно вертикално изкачване високо над бетонната стена, като издигна цялата свободна част на въжето.

„Добре, бавно и полека...“

Като използваше джойстика, тя насочи играчката зад стената и през двора. После задейства щипката, като пусна въжето.

Освободеният възел падна на двора и дължината на въжето се плъзна между намотките на бодливата тел, стигайки до бетонната бариера.

„Идеално. Давай!“

Доминик наклони джойстика надясно. Хеликоптерът се спусна към текстилната фабрика в края на улицата и изчезна над покрива на изоставената собственост. Тя изключи дистанционното управление и чу издайническия звук от пластмаса, разбиваща се в далечината.

Като затръшна багажника, тя се качи отново в откритата кола и я подкара към паркинга за служителите.

Погледна часовника си — 22:07 часа.

„Почти е време“.

Тя се пресегна към жабката, извади износената запалителна свещ и ключ за свещи, после изключи двигателя на колата и махна покрива.

Затвори го три минути по-късно, като използва мокър парцал, за да избърше маслото от ръцете си. След като оправя грима си, отдели момент, за да нагласи плътно прилепващия си топ без презрамки, преди да покрие наполовина откритото си деколте с розов кашмирен пуловер.

„Добре, Мик, сега нещата зависят от теб“.

Тя забърза към входа на заведението, като се молеше Мик да е с толкова ясен ум, с какъвто беше по време на разговора им по-рано този следобед.

22:14 часа

Майкъл Гейбриъл седеше на ръба на тънкия колкото вафла матрак. Празните му черни очи се взираха в пода. Устатата му беше отворена, а от долната му устна капеше слюнка. Насинената долна част на лявата му ръка беше обърната с дланта нагоре и почиваше на бедрото му — като удобство за касапина. Дясната му ръка беше прибрана отстрани, юмрукът ѝ леко свит.

Той чу, че санитарят се приближава.

— Хей, Марвис, вярно ли е? Това е последната нощ на това мекотело?

Мик си пое дъх, като опита да успокои ускорения си пулс.

Присъствието на охранителя на седмия етаж усложняваше нещата.

„Имаш само един шанс. Отстрани и двамата, ако се налага“.

Марвис изключи телевизора в отделението и избърса петната от гроздов сок по масичката за кафе.

— Да. Фолета ще го води в Тампа утре.

Вратата се отвори. С периферното си зрение Мик видя, че садистът се приближава, имаше сянка и на друг мъж, който чакаше до вратата.

„Още не. Марвис ще затвори вратата, ако скочиш. Изчакай, докато не е чисто. Остави животното да те бодне“.

Санитарят хвана лявата китка на Мик, после заби иглата в подутата вена, като почти счупи върха ѝ, докато инжектираше торазина в насинения кръвоносен съд.

Мик стегна коремните си мускули от силната болка и направи усилие горната му устна да не трепне.

— Хей, Барнис, леко с него или ще те докладвам отново.

— Майната ти, Марвис!

Марвис поклати глава, после си отиде.

Очите на Мик се забелиха нагоре. Тялото му се превърне в желе и той падна на лявата си страна, като се взираше право напред на леглото като зомби.

Барнис се увери, че Марвис си е тръгнал и разкопча ципа си.

— Хей, гадже, искаш ли да вкусиш нещо?

Той приклепна и се наведе по-близо до лицето на Мик.

— Какво ще кажеш да си отвориш красивата малка уста и...

Санитарят така и не видя юмрука, само експлозията лилава светлина, когато кокалчетата на показалеца и средния пръст на Мик се забиха в откритото му слепоочие.

Барнис рухна на пода, разтърсен, но все още в съзнание.

Мик го издърпа за косата и го погледна в очите.

— Трик или бонбони, кучи сине?

Той заби коляно в лицето на санитаря, като внимаваше никаква кръв да не попадне по униформата му.

22:18 часа

Доминик въведе числовата си парола, после изчака, докато инфрачервената камера сканираше лицето ѝ. Червената светлина мина в зелена, като ѝ позволи да влезе в централния пост на охраната.

Реймънд се обърна към нея.

— Брей, виж кой е това? Дойде да поднесеш последни почитания на твоето откачено гадже?

— Той не ми е гадже.

Реймънд заби юмрук в металното заграждение.

— И двамата знаем за кого говоря. Малко по-късно ще му направя едно хубаво посещение — той пусна жълтата си усмивка. — Да, слънчице, аз и твоето момче ще си прекараме наистина добре.

— Прави каквото искаш.

Тя тръгна към асансьора.

— Какво трябва да означава това?

— Аз приключих — Доминик извади един плик от дамската си чанта. — Виждаш ли това? Това е молба за оставка. Излизам от стажантската програма и напускам университета. Фолета в офиса ли си е?

— Знаеш, че не е.

— Хубаво, тогава ще оставя това на Марвис. Отключи ми седмия етаж, ако мислиш, че можеш да се справиш.

Реймънд я огледа подозрително. Той задейства асансьора, като натисна копчето за седмия етаж на неговия пулт за управление. После започна да гледа Доминик на монитора на охранителната камера.

Марвис щеше да стане от бюрото си, за да търси Барнис, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Доминик? Какво правиш тук?

Тя го поведе за ръката и го накара да заобиколи бюрото, като го обърна с гръб към асансьора и коридора, който водеше към отделението на Мик.

— Искях да поговоря с теб, но не искам онзи санитар Барнис да чуе.

— Какво да чуе?

Доминик му показва плика.

— Напускам.

— Защо? Семестърът ти почти свърши.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Баща... баща ми загина в инцидент с лодка.

— Дявол да го вземе! Хей, съжалявам.

Тя изхлипа, после позволи на Марвис да я утешава. Облегна глава на рамото му, като погледа ѝ бе фокусиран върху коридора, водещ към отделение 7-С.

Мик излезе, залитайки, от стаята си, облечен в униформата на Барнис и с бейзболна шапка. Затвори вратата и тръгна към асансьора.

Доминик сложи ръка на врата на Марвис, сякаш го прегръщаше, за да е сигурна, че няма да се обърне.

— Ще ми направиш ли услуга да се увериш, че д-р Фолета ще получи това писмо?

— Да, разбира се. Хей, искаш ли да поостанеш, нали знаеш, да поговорим или нещо?

Вратите на асансьора се отвориха. Мик влезе вътре с олюляване.

Тя се дръпна.

— Не, вече закъснявам. Трябва да потеглям. Погребението е утре сутрин. Барнис, задръж асансьора, моля те...

Един бял ръкав попречи на вратите да се затворят.

Доминик целуна Марвис по бузата.

— Пази се.

— Да, ти също.

Доминик забърза към асансьора, като влезе вътре точно когато вратите се събраха. Вместо да погледне Мик, тя се взря право към камерата, разположена в далечния ъгъл на тавана на асансьора.

Небрежно бръкна в дамската си чанта.

— На кой етаж, г-н Барнис?

— Трети.

Тя чуваше изтощението в гласа му. Вдигна три пръста към камерата, после само средния, като продължи да се взира в обектива, докато Мик взе тежки ножици за рязане на тел от другата ѝ ръка и ги прибра в джоба си.

Асансьорът спря на третия етаж. Вратите се отвориха.

Мик излезе с препъване навън, като почти падна по лице.

Вратите се затвориха.

Той се озова сам в коридора. Той се запрепъва напред. Застланият със зелени плочки коридор се въртеше пред очите му. Тежката доза торазин го смазваше и той не можеше да направи нищо, за да се бори срещу това. Падна два пъти, после се облегна на една стена без хоросан и се насили да отиде до двора.

Нощният въздух моментално го съживи. Успя да стигне до бетонното стълбище и прегърна металния парапет. Пред очите му се въртяха три етажа стълби. Той премигна силно, неспособен да изчисти мъглата пред него.

„Добре, можеш да направиш това. Вдигни крак... сега стъпи“.

Той се препъна по първите три стъпала, после се стегна.

„Съсредоточи се! Едно по едно. Не се навеждай...“

Той падна през последните десет стъпала, като се приземи болезнено по гръб.

За един опасен момент остави очите му да се затворят, като даде възможност на съня да спечели предимство.

„Не!“

Той се превъртя, надигна се на крака, после се запрепъва към бетонното чудовище, което се въртеше пред него.

Доминик разкопча кашмирения си пуловер, пое си дълбоко дъх и излезе от асансьора. Когато се приближи към поста на охраната, тя насочи поглед към дузината монитори при гърба на Реймънд, които постоянно осигуряваха движещи се образи от комплекса.

Тя забеляза изгледа към двора. Една фигура, облечена в униформа, се мъчеше да стигне до чисто бялата бетонна стена.

Реймънд вдигна очи и се взря в деколтето ѝ.

Ръцете на Мик бяха като гумени. Колкото и да се опитваше, изглежда не можеше да накара мускулите си да се подчиняват на командите му.

Усети как найлоновият възел се изплъзна между пръстите му и той падна от два метра и половина, като почти строши и двата си глезена в твърдата почва.

Доминик видя, че Мик падна и сподави един вик. Преди Реймънд да може да реагира, тя свали пуловера си и разкри деколтето си.

— Господи, защо държиш толкова топло тук?

Очите на охранителя се бяха ококорили. Той стана от стола си и застана до вратата.

— Обичаш да се бъзикаш с мен, нали?

С периферното си зрение тя видя, че Мик се изправи. Започна да се катери отново. Образът се смени.

— Рей, нека да си го признаем, с всички тези стероиди, с които е наблъскано тялото ти, не можеш да издържиш достатъчно, за да ме задоволиш.

Реймънд отвори вратата.

— Доста мръсни приказки за момиче, което почти ми счупи гръкляна преди три седмици.

— Не схващаш, нали? Никое момиче не може да се наслаждава, когато я насилват.

— Дразниш ме, опитваш се да ме накараш да си наруша изпитателния срок, нали?

— Може би просто се опитвам да се извиня.

„Хайде, Мик, размърдай си задника...“

Болката го държеше в съзнание.

Мик стисна зъби по-силно и изстена, когато се издърпа понагоре, ходейки по стената като алпинист.

„Още три стъпки, само още три, задник такъв, хайде! Сега са две, още две, работи с ръцете, стискай юмруци по-силно. Добре, добре. Спри, поemi си дъх. Добре, последна, хайде...“

Той стигна горната част на стената. Като се държеше с всички сили, бързо нави въжето шест пъти около лявата си ръка, за да не падне. Намотката бодлива тел беше на сантиметри от челото му. Мик извади ножиците за рязане на тел от задния джоб и ги насочи към една част от телта, която беше точно вдясно от въжето.

Стисна и ги затвори с всичка сила, докато металът не се пречупи на две. Премести остриетата и се помъчи да се съсредоточи върху следващия участък от телта през торазиновата мъгла, която сега се съгъстяваше бързо около периферното му зрение.

Реймънд се облегна на стената и се втренчи в двете перфектни издатини, които се надигаха изпод блузката на Доминик.

— И така, ето сделката, слънчице. С теб дивеем и обещавам да оставя момчето ти на мира.

Тя се престори, че изпитва желание, като метна бърз поглед към монитора през кабинката на охраната. Мик все още режеше бодливата тел. „Размотавай прасето“.

— Искаш да го направим тук?

Ръката му се протегна по-нависоко по нейната.

— Няма да си първата.

Заля я вълна на погнуса, когато той потри очертанията на зърното ѝ с върха на показалеца си.

Мик освободи един участък от бодливата тел, после се издърпа отгоре на стената, като едва-едва крепеше равновесие на гърди. Приблужи се малко до ръба и погледна надолу от другата страна към 6 метровото спускане.

Като охкаше, той издърпа свободния край на найлоновото въже към себе си и после го уви няколко пъти около останалите намотки бодлива тел, докато те раздираха плътта му. После завърза свободния край около китките си и се прехвърли от другата страна на стената — и падна.

Падна три метра и шейсет сантиметра, преди въжето да се опъне на телта и да го спре. Като висеше за китките си, той усети как тежестта му откъсва телта от горната част на циментовата стена и падна на тротоара долу.

Секунди по-късно той се беше изправил на ръце и колене и се взираше в идващите светлини като дезориентиран елен.

— Чакай, Рей, казах спри!

Доминик отблъсна ръката му от гърдите ѝ и извади малък лютив спрей от дамската си чанта.

— Шибана курво — ебаваш ли се с мен?

Тя отстъпи назад.

— Не, просто реших, че животът на Мик не струва цената, която искаш.

— Ти, малка кучко...

Тя се обърна и притисна лице към термалния скенер.

„Хайде!“ — тя зачака бръмченето, после натисна силно дръжката на вратата и се измъкна навън.

— Добре, слънчице, направи избора си. Сега твоето момче ще трябва да живее с него.

Реймънд отвори чекмеджето на бюрото си. Извади едно парче гумен маркуч, дебел сантиметър и половина и се запъти към асансьора.

Доминик стигна до паркинга и облекчена видя, че микробусът Додж отби на шосе 441. Тя отвори капака на своята кола, после набра предварително зададения телефонен номер на спешна пътна помощ.

Асансьорът спря на седмия етаж. Реймънд изключи захранването и пристъпи навън. Марвис вдигна очи.

— Нещо не е наред ли?

— Просто си гледай телевизора, Марвис.

Реймънд мина през отделение 7-С и спря при стая 714. Отключи и влезе.

Стаята беше слабо осветена. Миризма на гранясало от дезинфектант и подгизнали дрехи изпълваше въздуха.

Пациентът лежеше на матрака с гръб към охранителя. Чаршафът беше дръпнат до ухото му.

— Добър вечер, задник. Ето ти един малък подарък от твоята приятелка.

Реймънд замахна силно с гумения маркуч през лицето на спящия мъж. Вик на агония. Мъжът опита да се изправи. Мускулестият червенокос мъж го ритна обратно долу и започна да го удря отново и отново по гърба и раменете, докато тестостеронният гняв не се изпари.

Охранителят се надвеси над тялото, задъхан от усилията.

— Хубаво ли ти беше, копеле такова? Надявам се, защото на мен определено ми беше хубаво. Дръпна чаршафа надолу.

— О, мамка му...

Равин Щайнберг спря микробуса Додж отстрани на пътя, като паркира до кофата за боклук зад магазина за хранителни стоки. Той плъзна страничната врата, извади найлоновото въже и бързо го метна в боклука. После се качи обратно и помогна на Мик да се надигне от пода и да седне на седалката.

— Добре ли си?

Мик вдигна празните си очи.

— Торазин.

— Знам.

Равинът вдигна главата му и му даде глътка бутилирана вода, като потръпваше при вида на синините по ръцете му.

— Ще се оправиш. Само почивай, предстои ни дълго возене.

Мик изпадна в безсъзнание, преди главата му да се допре до седалката.

Паякът вече вдигаше Пронто Спайдера на рампата си, когато първите полицейски коли от Дейд Каунти пристигнаха. Реймънд изтича от входа, за да ги посрещне, после забеляза Доминик.

— Това е тя! Арестувайте я!

Тя симулира изненада.

— За какво говориш?

— Майната ти! Знаеш за какво говоря. Гейбриъл е избягал.

— Мик е избягал! О, боже мой, как? — тя погледна към полицаите. — Не мислете, че съм имала нещо общо с това. Бях заклещена тук двацет минути.

Шофьорът на паяка кимна.

— Вярно е, г-н полицай, гарантирам за това. И не видяхме абсолютно нищо.

Гумите на един кафяв Линкълн Континентал изсвириха, когато той спря пред главния вход. Антъни Фолета излезе от него, облечен в бледожълт костюм за бягане.

— Реймънд, какво... Доминик, какво, по дяволите, правиш тук?

— Спрях да си оставя молбата за напускане. Баща ми беше убит в инцидент с лодка. Напускам програмата — тя хвърли поглед към Реймънд. — Изглежда, че твоят тъпак тук доста е оплескал нещата.

Фолета я погледна, после дръпна един от полицаите настрана.

— Г-н полицай, аз съм д-р Фолета. Аз съм директорът на това заведение. Тази жена работеше с пациента, който е избягал. Ако са планирали това заедно и тя е трябвало да го откара надалеч от тук, има голям шанс той все още да е вътре.

Полицаят нареди на хората си да влязат в комплекса с куче. После насочи вниманието си към Доминик.

— Млада госпожице, вземете нещата си, идвате с мен.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

През онази късна есен на 1974 г. аз и двамата ми колеги пристигнахме обратно в Англия. Всички бяхме доста щастливи да се завърнем в „цивилизацията“. Знаех, че Пиер беше изгубил желанието си за работа и искаше да се върне в Щатите. Натискът от страна на политически ориентираното му семейство най-накрая го беше убедил да влезе в света на политиката. Онова, от което се страхувах най-много, беше, че той ще настоява Мария да се присъедини към него.

Да, страхувах се. Да призная истината, бях се влюбил в годеницата на най-добрия ми приятел.

Как човек позволява нещо такова да се случи? Задавах си този въпрос хиляди пъти. Копнежите на сърцето са трудни за оправдаване, макар че първоначално аз определено се опитах. Беше похот, убеждавах се, предизвикана от самото съществуване на работата ни. Археологията е професия на изолация. Екипите често са принудени да живеят и да се трудят в примитивни условия, забравяйки и най-простите удоволствия на личното пространство и хигиената, за да могат да свършат дадената задача. Скъмността отстъпва пред практичността. Вечерно къпане в сладководен поток, дневните ритуали на обличането и събличането — самото съжителство може да се превърне в пир за сетивата. Един привидно невинен акт може да накара слабите да пламнат и сърцето да се разтупти, като лесно да заблуди отслабения ум.

В сърцето си знаех, че всичко това са извинения, тъй като тъмната красота на Мария ме беше упоила от момента, в който Пиер ни бе запознал през първата ни година заедно в „Кеймбридж“. Тези високи скули, дълга черна коса, тези абаносови очи, излъчващи почти животинска интелигентност — Мария беше видение, което плени душата ми, мълния, която ме порази и все пак ми забрани да действам, за да не разруша приятелството си с Борджия.

Аз обаче не се предадох. Убедих се, че Мария трябва да остане изисканата бутилка вино, за която да копнея, но никога да не отворя. Заключение емоциите си и изхвърлих дяволския ключ — или поне така си мислех.

Докато пътувахме от Лондон до Салисбъри през онзи есенен ден, усещах, че напред по пътя на нашето трио започва да се мерзелее разклонение и че един от нас, най-вероятно аз, ще поеме по самотен път.

Стоунхендж без съмнение е едно от най-мистериозните места на земята. Странен храм от изправени мегалитни камъни, подредени в идеален кръг, сякаш от великани. Тъй като бяхме прекарвали време на древното място като част от изискванията ни за дипломиране, никой от нас не очакваше да попадне на някакви нови разкрития, които да ни чакат в онези ширещи се зелени равнини на южна Англия.

Грешахме. Там беше друго парче от пъзела и ни гледаше право в лицето.

Въпреки че изобщо не е толкова стар, колкото Тиахуанако, Стоунхендж има същите привидно невъзможни творения на инженерството и астрономията, каквито бяхме видели по-рано. Вярва се, че самото място е било духовен магнит за фермерите, които са се появили първи по равнините след края на последната ледена епоха. Хълмът определено е бил считан за свещен, тъй като в неговата малко над 3 километрова обиколка има не по-малко от 300 гробници, някои от които ни осигуряват жизненоважни улики, свързващи района с артефактите, които бяхме открили преди това в Централна и Южна Америка.

Датирането с въглерод ни разкри, че Стоунхендж е бил построен преди около 5000 години. Първият етап от строежа започнал с прецизното разполагане в кръг на 56 дървени стълба, приличащи на тотеми, заобиколени от ров и диги. По-късно те били заменени с малки сини камъни, транспортирани от планинска верига почти на 160 км.

Те на свой ред били заменени от мегалитните камъни, останките, от които са там и до днес.

Гигантските вертикално изправени камъни се наричат сарсенови камъни. Те са най-твърдите парчета скала в района и са открити в град Ейвъри, на около 32 километра на север.

Оригиналният дизайн на Стоунхендж се е състоял от около 30 такива камъка, като всеки е тежал невероятните 25 до 40 тона. Всяка от великите колони трябва да е била транспортирана през километри хълмист терен, после изправена в идеален кръг с диаметър 30 метра. Върху тези сарсени е имало 9 тонни напречни камъни, всичко 30 на брой. Всеки напречен камък е трябвало да бъде вдигнат на 6 метра от Земята и после поставен на място върху сарсените. За да се уверят, че пасването ще е добро, древните инженери издяляли заоблени изпъкналости върху всяка колона. Те пасвали в заоблени вдлъбнатини, направени по долната страна на напречен камък и позволяващи на парчетата да се сглобят като гигантски кубчета за лего.

Щом огромният каменен кръг бил завършен, строителите издигнали пет трилитона, два изправени сарсена, свързани с един напречен камък. Тези трилитони, изградени от най-големите камъни на мястото, се извисявали на 7.5 метра от земята, като една трета от масата им била заровена под нея. Пет трилитона били поставени в кръга, за да оформят конска подкова, чийто отворен край бил обърнат към олтарния камък, изравнен спрямо лятното слънцестоене. Централният и най-голям от тях бил разположен спрямо зимното слънцестоене, 21 декември, денят на пророчеството на маите, дата, която повечето древни култури асоциирали със смъртта.

Как селяните от каменната епоха в Англия успели да превозят сарсени, тежащи 36000 килограма, през 32 километра груб хълмист терен? Как са успели да повдигнат 8000 килограмовите напречни камъни на 6 метра във въздуха и да ги поставят идеално на място? Още повече, каква мисия е могла да е толкова важна, че да мотивира тези праисторически хора да приключат толкова невероятно начинание?

Няма оставени писмени записи, които да идентифицират строителите на Стоунхендж, но една популярна (макар и абсурдна) легенда сочи, че Мерилин, магьосникът от двора на Крал Артур, е бил мозъкът зад мускулната сила. Казано е, че брадат мъдрец направил дизайна на храма така, че той да действа като космическа обсерватория и звезден календар, както и да бъде място за религиозни

дейности и боготворене, докато не е бил мистериозно изоставен през 1500 г. пр.Хр.

Когато Пиер се върна в Лондон, Мария и аз напуснахме Стоунхендж, за да изследваме големите гробници, прилични на могили, които ограждаха паметника, като се надявахме да открием останки от издължени черепи, които да свържат местата в Централна и Южна Америка с това древно място за погребения. Най-голямата гробница в района представляваше 104 метрова подземна погребална могила, също изградена от сарсени. С нея лежаха скелетните останки на 47 души. По някаква причина костите бяха анатомично разделени в различни зали.

Онова, което открихме, не беше толкова поразително, колкото онова, което не открихме — поне дузина черепи, принадлежащи на най-големите по размер хора, липсваха!

Прекарахме следващите четири месеца в местене от гробница на гробница, като винаги попадахме на същите резултати. Най-накрая пристигнахме при онова, за което много археолози смятат, че е най-свещеното място — крепост от камък, разположена под погребална могила в Лохкрю, далечна област в централна Ирландия.

В стените от сарсени имаше гравирани великолепно йероглифи, като главният дизайн беше поредица от спираловидни концентрични кръгове. Спомням си, че гледах лицето на Мария на светлината от фенера, когато тъмните ѝ очи се съсредоточиха върху странните гравюри. Сърцето ми подскочи, когато лицето ѝ се озари от разпознаване. Тя ме издърпа извън гробницата на дневна светлина, изтича при автомобила ни и започна да отваря кутиите, съдържащи стотиците снимки, които бяхме направили заедно от един летящ балон над пустинята Наска.

— Джулиъс, виж, тук е! — обяви тя, като натика една черно-бяла снимка в лицето ми.

Снимката беше на пирамидата в Наска, една от най-древните рисунки, за която вярвахме, че е от изключителна важност. В триъгълните ѝ очертания имаше две фигури — едно обърнато четирикракo животно и серия концентрични кръгове.

Кръговете бяха същите като гравюрите, които бяхме открили в гробницата.

С Мария бяхме развълнувани от откритието. От известно време и двамата споделяхме убеждението, че рисунките в Наска представляват древно послание за спасение, свързано с пророчеството за гибелния ден, като са били предназначени единствено за съвременния човек. (Защо иначе мистериозните художници са нарисували фигурите толкова големи, че да могат да бъдат видени единствено от самолет?)

Ентусиазмът ни беше охладен от следващия логичен въпрос: Коя пирамида представлява рисунката в Наска?

Мария настояваше, че структурата трябва да е Великата пирамида в Гиза, най-големият храм от камък в света. По нейната логика Гиза, Тиахуанако, Саксайуаман и Стоунхендж, всички се състояха от мегалитни камъни, като датите на построяването им бяха близки (или поне така смятахме), а ъгълът на пирамидата от Наска много приличаше на стръмните стени на египетската пирамида.

Аз не можех да бъда убеден толкова лесно. Моята теория беше, че много от по-старите рисунки в Наска са били направени като навигационни означения, с цел да ни насочат в правилната посока. Пирамидата в Наска беше заобиколена от няколко знака, които вярвах, че са били оставени за нас, за да разпознаем мистериозната триъгълна фигура.

Най-важното от тези изображения се намираше в очертанията на пирамидата. То беше нарисувано под концентричните кръгове. Представляваше образ на четирикрако животно, за което мислех, че е ягуар, вероятно най-почитания звяр в цялата Мезоамерика.

Вторият знак беше маймуна. Това огромно изображение, нарисувано с една непрекъсната линия, се състоеше от опашка, завършваща с концентричен спираловиден кръг, приличащ на формите в очертанията на пирамидата.

Маите са възхвалявали маймуните и са се отнасяли с тях като с друг вид хора. В мита за създанието в „Попол Вух“ се казва, че четвъртият цикъл на света е бил унищожен от велик потоп. Вярва се, че малкото хора, които оцелели, са се превърнали в маймуни. Фактът, че маймуните не съществуват в Гиза или в южния район на

Перу, ми показваше, че пирамидата от равнината на Наска трябва да е в Мезоамерика.

Китовете също не принадлежат в пустинята и все пак на платото имаше три от тези величествени зверове. Като смятах, че мистериозният художник е използвал китовете, за да представи оградена от три страни с вода равнина, аз опитах да убедя Мария, че въпросната пирамида трябва да представлява един от храмовете на майте, разположени на полуостров Юкатан.

Колкото до Борджия, той не беше заинтересован от нито една от нашите теории. Преследването на духовете на майте вече нямаше значение за годеника на Мария. Както споменах по-рано, от известно време виждах, че нещата ще се развият по този начин. Докато Мария и аз бяхме заети с изследване на гробници, Пиер беше направил плановете си да се кандидатира за член на Конгреса в Щатите. Два дни, след като бяхме направили откритието си, той с голяма гордост и церемониалност обяви, че е време той и бъдещата г-жа Борджия да преминат към по-важни неща.

Моего сърце беше разбито.

Плановете за сватбата бяха направени бързо. Пиер и Мария щяха да се оженят в катедралата „Сейнт Джон“, а аз щях да съм кум.

Какво можех да сторя? Бях отчаян, тъй като с цялото си сърце вярвах, че е писано Мария да бъде моята сродна душа. Пиер се отнасяше с нея като с притежавана вещ, не като с равен. Тя беше неговият трофей, неговата Джаски Онасис — красива придружителка, която той смяташе, че ще му служи добре като първа дама в политическите му амбиции. Обичаше ли я? Може би, кой мъж можеше да не я обича? Но дали тя го обичаше наистина?

Това трябваше да узная.

Чак на вечерта преди сватбата им успях да събера кураж да призна на глас любовта си към нея. Докато гледах тези красиви очи, плувайки в черните езера от кадифе, можех само да си представя, че боговете се усмихваха над измъчената ми душа, когато Мария придърпа главата ми към гърдите си и зарада.

И тя бе таила същите чувства към мен! Призна, че се е молила да изляза напред и да я спася от живота ѝ с Пиер, за когото я беше грижа, но когото не обичаше.

В този благословен момент аз станах нейното спасение и тя моето. Като отчаяни любовници ние си откраднахме нощта, като всеки от нас остави бележка на Пиер, в която се извинявахме за непростимото ни действие и намерения. Никой от нас не беше достатъчно силен, че да се изправи лице в лице с него.

Двайсет часа по-късно пристигнахме в Египет — г-н и г-жа Джулиъс Гейбриъл.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1974–75 г., 45–62 стр.

27 ноември 2012 г.

остров Санибел, Флорида

Пронизителният писък на една чайка накара Мик да отвори очи.

Той лежеше на двойно легло. Китките му бяха вързани от двете страни на рамката. Долната част на лявата му ръка беше дебело превързана. Банка с интравенозна тръбичка капеше в дясната му.

Намираше се в спалня. Ивици златиста слънчева светлина се отразяваха по далечната стена, промъквайки се през венецианските щори, които шумяха над главата му. Можеше да подуши соления въздух. Чувахе океанските вълни през отворения прозорец над него.

В стаята влезе жена със сива коса на седемдесет и няколко години.

— Значи си буден.

Тя махна залепващата се превръзка от дясната му китка, после провери банката.

— Ти ли си Еди?

— Не, аз съм Сю, съпругата на Карл.

— Кой е Карл? Какво правя тук?

— Решихме, че е прекалено опасно да те закараме при Еди. Доминик е там и...

— Доминик?

Мик се помъчи да се изправи. Замаяността го натискаше надолу като тежка невидима ръка.

— Само полека, приятел. Скоро ще се видиш с Доминик. Точно сега я следи полицията и чака ти да се покажеш.

Тя извади тръбичката и сложи лепенка на ръката му.

— Ти лекар ли си?

— Бях сестра на моя съпруг зъболекар тридесет и осем години.

Тя методично нави банката и тръбичката.

Мик забеляза зачервените ѝ очи.

— Какво имаше в банката?

— Предимно витамини. Беше в доста лоша форма, когато пристигна преди две вечери. Беше най-вече недохранен, въпреки че лявата ти ръка беше надупчена доста добре. Спа почти два дни. Миналата вечер имаше доста гаден кошмар и пищеше насън. Трябваше да ти вържа китките, за да не извадиш банката.

— Благодаря ти. Благодаря и за това, че ме измъкнахте от онзи приют.

— Благодарни на Доминик.

Тя се пресегна към джоба на пенъора си.

Мик поразен видя, че жената извади Магнум 44 калибър. После насочи пистолета към слабините му.

— О, хей, почакай секунда...

— Съпругът ми се удави преди няколко дни на борда на лодката на Исадор. Трима мъже умряха, докато разследвах онова място в Залива, за което си разказал на Доминик. Какво има там?

— Не знам — той се втренчи в оръжието, което трепереше в ръцете на старата жена. — Мислиш ли, че може да насочиш този пистолет към някой по-малко важен орган?

— Доминик ни разказа всичко за теб, защо са те затворили и за откачения ти баща и неговите истории за деня на гибелта. Мен лично не ме е грижа в какви налудничави апокалиптични глупости вярваш. Единственото, което ме интересува, е да разбере какво се случи с моя Карл. По мое мнение ти си опасен избягал разбойник. Само ме погледни накриво и ще ти пусна един куршум.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Доминик пое голям риск, като те освободи. Дотук всичко, което има общо с бягството ти, сочи към санитаря, който е оплескал нещата, а не към нея, но от полицията още са подозрителни. Следят я отблизо, което означава, че всички сме изложени на риск. По-късно тази вечер ще се промъкнем на борда на лодката на Рекс. Там има мини подводница...

— Мини подводница?

— Точно така. Рекс я използваше, за да търси потънали кораби. Ти ще я използваш, за да разбереш какво е заровено под морското дъно. Дотогава ще стоиш в тази спалня и ще почиваш. Ако опиташ да избягаш, ще те застрелям и ще предам тялото ти на ченгетата, за да взема парите от наградата.

Тя вдигна чаршафа при краката му. Левият му глезен беше закопчан с белезници за рамката на леглото.

— Сега разбираш.

НАСА: Център за космически полети „Годард“

Грийнбелт, Мериленд

Енис Чейни неохотно следваше техника от НАСА по антисептичния коридор с бели плочки.

Вицепрезидентът не беше в добро настроение. Съедините Щати бяха на прага на война и мястото му беше при президента и неговия Съвет по отбраната, а не тук да тича да изпълнява заповедите на директора на НАСА.

„Проклетият едноок, без съмнение пак ме е изпратил да гоня вятъра...“

Той с изненада видя, че до вратата на заседателната зала беше поставен охранител.

Като забеляза Чейни, охранителят въведе кода за достъп и отвори вратата.

— Влизайте, сър, те чакат.

Директорът на НАСА Браян Додс седеше начело на масата за заседания, а до него бяха Марвин Тепърман и една жена, приближаваща четиридесет, която носеше бяла лабораторна престилка.

Чейни забеляза тъмните кръгове под очите на Додс.

— Г-н Вицепрезидент, влезте. Благодаря ви, че дойдохте при такова кратко известие. Това е д-р Дебра Олдрич, един от най-добрите геофизици на НАСА. Мисля, че вече познавате д-р Тепърман.

— Здравей, Марвин. Додс, дано това е важно...

— Важно е. Седнете, сър, моля ви.

Додс натисна едно копче на клавиатурата пред него. Светлините в стаята угаснаха и едно холографско изображение на Мексиканския залив се появи над масата.

— Този образ идва от сателита на НАСА за океанографско наблюдение „SEASAT“. По ваша молба започнахме да сканираме Залива в опит да открием произхода на черния прилив.

Чейни гледаше как образът подскачаше, променяйки фокуса върху част от морето, оградена от насложения отгоре пунктиран бял

кръг.

— Като използвахме Х-лентов радар със синтетична апертура, успяхме да проследим черния поток до тези координати, област, разположена на около 56 километра на северозапад от полуостров Юкатан. Сега гледайте.

Додс натисна друго копче. Холографското море се разтвори в блестящи зелени и сини петна, в центъра, на които имаше искрящ бял кръг светлина. Външните му граници избледняваха до студени нюанси на жълто и после на червено.

— Гледаме термално изображение на целевата зона. Както може да видите, там долу има нещо доста голямо и то излъчва огромни количества топлина.

— Първоначално мислехме, че сме открили подводен вулкан — добави д-р Олдрич, — но геоложките проучвания, извършени от Националната петролна компания на Мексико, потвърдиха, че в района няма вулкани. Ние направихме още някои тестове и видяхме, че от мястото се излъчват големи количества електромагнитна енергия. Това само по себе си не е особено изненадващо. Мястото се намира почти в точния център на кратера, получен от сблъсък, Чиксулуб, зона със силно магнитно и гравитационно поле...

Чейни вдигна ръка.

— Извинете, че ви прекъсвам, докторе. Сигурен съм, че тази тема е очарователна за вас, хора, но...

Марвин хвана важния гост за китката.

— Те се опитват да ви кажат, че там долу има нещо, Енис. Нещо много по-важно от вашата война. Браян, вицепрезидентът е зает човек. Защо не пропуснете гравитационните градиометрични данни и не извадите образите от акустичната томография?

Додс смени холограмата. Цветните петна се превърнаха в черно-бяло изображение на морското дъно. Дълбок, добре очертан отвор, приличащ на тунел, се чернееше на напуканото дъно.

— Сър, акустичната томография е техника за проучване от разстояние, при която се излъчва акустично лъчение, в този случай ултразвукови пулсиращи звуци, през морското дъно, които ни позволяват да видим обектите, заровени отдолу.

Чейни с удивление гледаше как един масивен триизмерен овоиден обект започна да се очертава под дупката, която беше по-

голяма от него. Додс нагласи образа, като извади формата над морското дъно, така че да започне да се носи свободно над главите им.

— Какво, по дяволите, е това? — попита грубо Чейни.

Марвин се ухили.

— Само най-великото откритие в историята на човечеството.

Овоидната маса се носеше точно над главата на Чейни.

— За какво говориш, Марвин? Какво, по дяволите, е това нещо?

— Енис, преди 65 милиона години един обект с диаметър между 11 и 13 километра, тежащ около трилион тона и пътуващ със скорост 56 километра в секунда, се е забил в плиткото тропическо море на онова, което сега е Мексиканският залив. Онова, което гледаме, са останките от самия този обект, който е ударил планетата ни и е затрил динозаврите.

— Хайде, Марвин, това нещо е огромно. Как може нещо толкова голямо да оцелее при такъв сблъсък?

— По-голямата част от него не е оцеляла. Масата, която гледате сега, е само около 1600 метра в диаметър, около една осма от първоначалния размер. Учените от години спорят дали обектът, който е ударил Земята, е бил комета или астероид. Но какво, ако не е бил нито едното, нито другото?

— Престани да говориш с гатанки.

Марвин се втренчи във въртящото се холографско изображение така, сякаш беше хипнотизиран.

— Онова, което гледаме, е единна структура, изградена от иридий и бог знае какви други материали, почиваща на 1600 метра под морското дъно. Външната обвивка е прекалено дебела, за да могат сензорите на сателита ни да проникнат...

— Външната обвивка? — очите като на енот се ококориха. — Да не казвате, че заровената маса е космически кораб?

— Останките от космически кораб, може би дори отделна вътрешна капсула, разположена в кораба като ядрото на топка за голф. Каквото и да е или да е било, то е успяло да оцелее, докато останалата част от кораба се е разглобила при сблъсъка.

Додс вдигна ръка.

— Изчакайте момент, д-р Тепърман, г-н Вицепрезидент, всичко това са само предположения.

Чейни се втренчи в него.

— Да или не, директор Додс — това нещо космически кораб ли е?

Додс избърса потта от веждата си.

— На този етап просто не знаем...

— Тази дупка в морското дъно — води ли в кораба?

— Не знаем.

— Мамка му, Додс, какво знаете, по дяволите?

Директорът си пое дъх.

— Ами, знаем, че е задължително да закараме корабите си в района, преди друга страна да се натъкне на заровената маса.

— Танцувате около фактите като политик, директор Додс, и знаете ли, това ме вбесява! Има нещо, което не ми казвате. Какво е то?

— Съжалявам, прав сте, има още, много още. Предполагам, че самият аз съм малко поразен. Някои от нас, включително аз, сега смятаме, че радиосигналът от дълбокия космос, който получихме, въобще не е бил предназначен за нас. Той... той може да е бил предназначен да задейства нещо в тази извънземна структура.

Чейни се взря невярващо в него.

— Под задейства имате предвид събуди?

— Не, сър. По-скоро активира.

— Активира? Обяснете.

Дебра Олдрич извади един доклад от шест страници от своята папка.

— Сър, това е копие от доклад на СПЗН, изпратен до НОАА миналия месец от един биолог от Флорида. В доклада е описано подробно за неопределими звуци, идващи изпод морското дъно в кратера Чиксулуб. За нещастие, действащият директор на НОАА е бил малко бавен в потвърждаването на информацията, но сега ние потвърдихме, че високочестотните звуци са идвали право от тази заровена овоидна структура. Изглежда, че сложна дейност кипи в тази маса, най-вероятно механична по същност.

Директорът на НАСА кимна.

— После накарахме централната приемна станция на военноморските сили в „Дам Нек“ да направи пълен анализ на всички звуци с високи децибели, които са били записани в района на Залива през последните шест месеца. Въпреки че те изглеждат само като фонов статичен шум, данните потвърдиха, че подземните звуци са се

появили за пръв път на 23 септември — точно по същото време, когато радиосигналът от космоса стигна до Земята.

Чейни затвори очи и започна да разтрива слепоочията си, като се чувстваше смазан.

— Има и нещо друго, Енис.

— О, мили боже, Марвин! Мислиш ли, че можеш да ми дадеш минутка да преглътна, преди да... няма значение, просто давай.

— Съжалявам, знам, че всичко това е малко потресаващо, а?

— Довърши...

— Приключихме с анализа на черния поток. Щом токсинът осъществи контакт с органична тъкан, той не просто кара клетъчните стени да се разложат, ами изменя основния химичен състав на молекулярно ниво, водейки до пълна загуба на целостта на клетъчната стена. Това нещо действа като киселина и резултатът, както видяхме, е пълен кръвоизлив. Ето обаче кое е интересното — веществото не е вирус или дори жив организъм, но съдържа големи следи силиций и странно ДНК.

— ДНК? Исусе, Марвин, какво говориш?

— Това е само теория...

— Без повече игри. Какво е това?

— Зоологичен екскремент. Фекалии.

— Фекалии? Искаш да кажеш, че е лайно?

— А, да, но по-точно, извънземно лайно — много старо извънземно лайно. Лепкавото вещество съдържа химични следи от елементи, за които вярваме, че са дошли от жив организъм, форма на живот на силициева основа.

Чейни се облегна назад на стола си, поразен.

— Додс, изключете тази проклета холограма, ако обичате, получавам главоболие. Марвин, да не казваш, че нещо може все още да е живо там долу?

— Не, абсолютно не, сър — прекъсна ги Додс.

— Питам д-р Тепърман.

Марвин се усмихна.

— Не, г-н Вицепрезидент, не намеквам нищо подобно. Както казах, фекалиите, ако са фекалии, са много стари. Дори и някоя извънземна форма на живот да е успяла да оцелее в катастрофата, определено е умряла дълго преди нашият вид да насели Земята. А и

форма на живот на силициева основа като тази вероятно не би могла да съществува в кислородна среда.

— Тогава ми обяснете какво, по дяволите, се случва?

— Добре, колкото и невероятно да звучи, един извънземен кораб, очевидно на светлинни години пред нашата собствена технология, се е разбил на Земята преди 65 милиона години. Този сблъсък е бил огромно събитие в човешката история, тъй като този катаклизъм е затрил динозаврите и е довел до еволюцията на собствения ни вид. Каквато и форма на живот да има в него, вероятно е била изпратила сигнал за бедствие до родния си свят, който вярваме, че е разположен някъде в съзвездието Орион. Това може да е стандартна процедура на действие — нашите астронавти биха сторили същото, ако се озоват откъснати на Алфа Кентавър или някакъв друг далечен свят, който е на светлинни години от нас. Разбира се, разстоянията са изключили възможността за спасителна мисия. Щом извънземната НАСА от Орион е получила бедствения сигнал от космоса, единствената им възможна линия на действие би била да опитат да активират наново извънземните компютри на борда на кораба и да съберат всички данни, които могат.

Д-р Олдрич кимна в знак на съгласие.

— Черната кал вероятно е била изпусната автоматично, когато сигналят е активирал някаква система за поддържане на живот.

Директорът на НАСА едва удържаше вълнението си.

— Забравете за това да строим предавател на Луната. Ако Марвин е прав, можем да влезем в този кораб и евентуално да контактуваме директно с извънземното разузнаване, като използваме собственото им оборудване.

— Приемаме, че този извънземен роден свят все още съществува — рече Марвин. — Сигналят от космоса трябва да е бил изпратен преди милиони години. Доколкото знаем, слънцето на планетата може да се е превърнало в супернова...

— Да, да, разбира се, че си прав за това. Искам да кажа, че имаме невероятния достъп до напредналите технологии, които може да са оцелели в този кораб. Потенциалното богатство от знанието там може да изстреля цивилизацията ни в следващото хилядолетие.

Вицепрезидентът усещаше, че ръцете му треперят.

— Кой още знае за това?

— Само хората в тази зала и само няколко членове на НАСА.

— Ами биологът със СПЗН, онзи от Флорида?

— Биологът е мъртъв — обясни Олдрич. — Мексиканската брегова охрана е извадила тялото му от Залива по-рано тази седмица, покрито с калта.

Чейни изруга под носа си.

— Добре, очевидно трябва да уведомя президента за това веднага. Междувременно, искам целия публичен достъп до СПЗН спрял незабавно. Информацията трябва да достига само до онези, които се налага да я знаят. Отсега нататък тази операция ще бъде тайна, разбрано?

— Ами сателитните снимки? — попита Олдрич. — Масата може да представлява само една точица в Залива, но все пак е ярка точица. Накрая някои от геостационарните сателити GOES или сателитите за наблюдение на Земята SPOT ще попаднат на обекта. Щом изпратим военен кораб или дори научен в района, ще подскажем на света за това.

Директорът на НАСА кимна в знак на съгласие.

— Сър, Дебра е права. Аз обаче мисля, че знам начин как да запазим тази операция в тайна, докато в същото време нашите учени имат неограничен достъп до онова, което е там долу.

Вашингтон/Маями, Флорида

Антъни Фолета заключи вратата на офиса си, преди да седне на бюрото и да получи съобщението, което идваше отдалеч. Образът на Пиер Борджия се появи на монитора.

— Имате ли новини, директоре?

Фолета държеше гласа си нисък.

— Не, сър, но полицията наблюдава момичето отблизо. Сигурен съм, че накрая ще се свърже с нея...

— Накрая? Слушай, Фолета, дай ясно да се разбере, че Гейбриъл е опасен, разбираш ли? Инструктирай полицията да стрелят, за да го убият на място. Искam го мъртъв или можеш да целунеш директорския пост в Тампа за сбогом.

— Гейбриъл не е убил никого. И двамата знаем, че полицаите няма да го убият...

— Тогава наеми някого, който ще го направи.

Фолета погледна надолу към скута си, сякаш попиваше думите на държавния секретар. В действителност, той очакваше това нареждане, откакто пациентът избяга.

— Мога и да познавам някого, който може да се справи, но за да се свърши работата както трябва, ще бъде скъпо.

— Колко?

— Тридесет. Плюс разходи.

Борджия изсумтя.

— Ти си скапан играч на покер, Фолета. Ще ти изпратя двадесет, нито цент повече. Ще ги имаш до час.

Мониторът проблесна, готов за набиране.

Фолета изключи системата, после се увери, че разговорът е бил записан. Дълго обмисля следващия си ход. После извади мобилния си телефон от чекмеджето на бюрото и набра Реймънд.

Остров Санибел, Флорида

Белият Линкълн спря на чакълестата алея за коли. Тридесет и една годишната Карън Симпсън, перхидролена блондинка със силен тен, носеща ярка морскосиня рокля, излезе от шофьорското място и церемониално отиде до вратата до шофьора, за да помогне на майка си, Дори, да слезе от колата.

Половин пресечка надолу по пътя един полицаи в цивилни дрехи гледаше от микробуса за наблюдение как двете скърбящи жени, хванати под ръка, бавно стигнаха до задната част на къщата на Екслер, където се състоеше шива, еврейското събиране на опечалените.

Маси с храна бяха подредени за роднините и приятелите на починалия. Близо четиридесет гости обикаляха наоколо, говореха, ядяха и разказваха истории — като правеха всичко, което можеха, за да се успокоят един друг.

Доминик и Еди седяха сами заедно на една пейка с възглавнички, която гледаше към Залива, и гледаха как слънцето започваше да залязва на хоризонта.

Осемстотин метра навътре един рибар на борда на една 16 метрова лодка „Хатерас“ се бореше да хване в мрежите своя улов.

Еди кимна.

— Изглежда, че най-накрая хванаха нещо.

— Това е всичко, което ще хванат.
— Кукло, обещавай ми, че ще внимаваш.
— Обещавам.
— И че ще се увериш, че знаеш как да управляваш мини подводницата?
— Да, Ис ми показва — очите ѝ се насълзиха при спомена. — Сигурна съм.
— Сю мисли, че трябва да вземеш пистолета ѝ.
— Не минах през всички тези трудности да помогна на Мик да избяга само за да го застрелям.
— Тя не смята, че трябва да си толкова доверчива.
— Сю винаги е била параноична.
— Ами ако е права? Ами ако Мик наистина е откачен? Може да започне да буйства и да те изнасили. В крайна сметка, той е бил заключен единадесет години и...
— Няма да го направи.
— Поне вземи зашеметяващия ми пистолет. Малък е, но всъщност изглежда точно като запалка за цигари. Ще се побере точно в дланта ти.
— Добре, ще го взема, но няма да ми трябва.
Еди се обърна и видя, че Дори Симпсън се приближава. Дъщеря ѝ Карън се беше отправила към къщата.
Доминик се изправи и прегърна жената.
— Искате ли нещо за пиене?
Дори седна до Еди.
— Да, една диетична сода ще бъде добре. За съжаление, не можем да останем дълго.

На борда на „Хатерас“, през мощния бинокъл, разположен на един трикрак статив в главната кабина на лодката, детектив Шелдън Сейнтс наблюдаваше как Доминик напредваше към къщата.

Друг детектив, облечен в дънкови къси панталонки и тениска на „Крайбрежните пирати от Тампа“ и бейзболна шапка влезе в кабината и се присъедини към него.

— Хей, Тед току-що хвана една риба.

— Беше крайно време. Тук сме само от осем проклети часа. Подай ми очилата за нощно виждане, става прекалено тъмно, за да виждам.

Сейнтс закрепил бинокъла ГТТ „Найт маринър — 260“ на статива и се взрял през него, като нагласяше оптиката, която превръщала избледняващата светлина в нюанси на зеленото и му позволявала да вижда. Пет минути по-късно той наблюдавал как красивото момиче с дълга черна коса се появи от къщата, носейки по една сода във всяка ръка. То се приближило към пейката, като подаде содите на жените и после седнал между тях.

Изминала още двадесет минути. Сега детективът видя загорялата блондинка със синята рокля да се появява от къщата, за да се присъедини към трите жени. Тя прегърнала Екслер, после помогнала на майка си да се изправи от пейката и я поведе към предната част на къщата.

Сейнтс ги наблюдавал за момент, после върнал вниманието си върху пейката, където възрастната жена и тъмнокосата красавица останали, хванати ръка за ръка.

Дори Симпсън се качил на предната седалка на Линкълна, докато момичето палеше колата. Блондинката дала заден по чакълестата алея, после тръгнала на югозапад към главния път на острова.

Доминик се пресегнал, за да бръкне под перуката и да почеше сърбящия я скалп.

— Винаги съм искала да съм блондинка.

— Не я сваляй, докато не напуснем кея — Дори ѝ подаде малък зашеметяващ пистолет, който беше с размерите на бутанова запалка. — Еди каза да носиш това със себе си винаги. Обещах ѝ, че ще те накарам. Сега, сигурна ли си, че можеш да управляваш мини подводница?

— Ще се справя.

— Защото мога да дойда с момчетата.

— Не, ще се чувствам по-добре, ако знам, че ти и Карън сте тук, за да се грижите за Еди вместо мен.

Когато стигнали до частното пристанище в Каптива беше станало късно. Доминик прегърнал старата жена за довиждане, после мина по

дървения кей до чакащата 7.2 метрова моторна лодка Грейди-Уайт.

Сю Рюбен ѝ каза да отвърже въжето в задната част. Секунди покъсно те се носеха през Залива.

Доминик махна перуката, преди вятърът да я издуха, и дръпна сивото покривало.

Мик лежеше по гръб. Дясната му китка беше закопчана с белезници за долната част на мястото до капитанското. Той ѝ се усмихна, после се сви, когато носът заподскача по 60–90 сантиметрови вълни, удряйки болезнено тила му в палубата от фибростъкло.

— Сю, къде е ключът?

— Мисля, че трябва да го оставиш там, докато не стигнем до лодката. Няма смисъл да поемаме никакви рискове...

— При това положение той ще е развил морска болест, докато стигнем там. Дай ми ключа — Доминик отключи белезниците, после му помогна да се изправи на седалката. — Как се чувстваш?

— По-добре. Сестра Рачет тук свърши хубава работа.

Те пристигнаха при 15-метровия траулер. Сю изключи двигателите и остави инерцията да ги приближи.

Мик се покатери на борда.

Сю прегърна Доминик.

— Сега внимавай.

Тя пхна магнума в ръката ѝ.

— Сю...

— Тихо! Не вдигай шум. Пръсни му главата, ако опита нещо.

Доминик пхна пистолета в джоба на шушляковото си яке, после се качи на борда, като махаше, докато моторната лодка се отдалечаваше бързо.

Сега всичко беше тихо. Траулерът се полюшваше в черното море под осветено от звезди небе.

Доминик погледна Мик, без да може да види очите му в мрака.

— Предполагам, че трябва да тръгваме, а?

„Успокой се, звучиш адски нервна!“

— Дом, има нещо, което трябва да кажа първо.

— Забрави. Можеш да ми благодариш, като ми помогнеш да разбера какво се е случило с Ис.

— Ще го направя, но не това исках да ти кажа. Знам, че все още имаш съмнения към мен. Трябва да знаеш, че можеш да ми имаш

доверие. Знам, че искам много, но се кълна в душата на майка си, че по-скоро бих наранил себе си, отколкото да позволя да ти се случи нещо.

— Вярвам ти.

— И не съм луд. Знам, че звуча така на моменти, но не съм.

Младата жена извърна поглед.

— Знам. Мик, наистина мисля, че трябва да тръгваме. Полицията наблюдаваше къщата цял ден. Ключът трябва да е под възглавничката на мястото до капитана в лоцманската кабина. Ако обичаш?

Мик тръгна към кабината. Тя изчака, докато той не се махна от полезрението ѝ и извади пистолета от джоба на якето си. Взря се в оръжието си, като си припомни предупредителните думи на Фолета.

„Сигурен съм, че пациентът ще е доста чаровен, ще иска да ви впечатли“.

Двигателите оживяха.

Тя погледна оръжието, поколеба се и го метна през борда.

„Господи, помогни ми...“

9 ноември 2012 г.

Мексиканският залив

05:14 часа

15 метровият траулер „Веселият Роджър“ продължаваше пътуването си на запад под звездното сутрешно небе. Доминик седеше на капитанския стол и се мъчеше да остане будна. Клепачите ѝ натежаваха. Тя изтощено облегна глава на виниловия стол и още веднъж се насили да насочи вниманието си върху листата. След като прочете същия абзац за четвърти път, тя реши да даде на кървясалите си очи момент да си починат.

„Само няколко секунди. Не заспивай“.

Книгата падна от ръката ѝ и звукът я стресна и я събуди. Тя си пое дъх хладен въздух и погледна към тъмния коридор, който водеше към каютите под палубата. Мик беше някъде вътре, спящ в сенките. Мисълта хем я успокои, хем я уплаши. Въпреки факта, че лодката беше на автопилот, тя не искаше да заспива. Сама в лоцманската кабина, въображението беше позволило вътрешните ѝ страхове да вземат най-доброто от нея.

„Това е смешно. Той не е Тед Бънди. Никога не би те наранил...“

Тя забеляза, че хоризонтът зад гърба ѝ започна да става сив. Страхът я беше убедил, че спането през деня е най-добрата ѝ опция. Реши да събуди Мик на зазоряване.

— „Веселият Роджър“, обадете се. Алфа-Зулу-три-девет-шест вика „Веселият Роджър“, обадете се, моля...

Доминик грабна радиопредавателя.

— „Веселият Роджър“, казвай Алфа-Зулу.

— Как се справяш, кукло?

— Бавно и стабилно. Какво има? Звучиш разстроена.

— Федералните изключиха СПЗН. Твърдят, че е просто технически проблем, но аз не вярвам и на дума от това.

— По дяволите! Защо мислиш...

— Аааааааааааааааааааа! — Письците на Мик накараха сърцето на Доминик да изскочи от гърдите ѝ.

— О, Иисусе, Ийд, ще ти се обадя пак...

— Това пищене ли беше?

— Няма нищо, след малко ще ти се обадя.

Тя изключи радиото и затича по тясното стълбище, като щракаше ключовете на лампите по пътя.

Мик седеше на леглото в ъгъла като изплашено объркано животно. Черните му очи се бяха разширили и искряха на голата крушка, люлееща се над главата му.

— Мамо? — гласът му беше хриплив. Ужасен.

— Мик, няма нищо...

— Мамо? Кой е това? Не мога да те видя.

— Мик, аз съм, Доминик.

Тя включи още две лампи и седна на края на леглото. Мик беше по голи гърди. Стегнатите му мускули бяха окъпани в студена пот. Тя видя, че ръцете му трепереха.

Мъжът погледна в очите ѝ все още объркан.

— Доминик?

— Да. Добре ли си?

Той се втренчи в лицето ѝ и после се огледа из каютата.

— Трябва да изляза оттук...

Мина покрай нея и се запрепъва по дървените стълби, водещи към палубата.

Доминик го последва бързо, като се страхуваше, че може да скочи.

Намери го да стои на носа. Студеният вятър духаше в лицето му. Тя взе едно вълнено одеяло и го наметна около голите му рамене. Видя сълзи в очите му.

— Добре ли си?

За един дълъг момент той просто се взираше в тъмния хоризонт.

— Не. Не, не мисля. Мислех, че съм добре, сега мисля, че съм напълно сбъркан.

— Можеш ли да ми разкажеш за съня си?

— Не. Не сега — той погледна надолу към нея. — Обзалагам се, че те изплаших до смърт.

— Няма нищо.

— Най-лошото нещо от изолацията... най-страшната част... беше да се събудя, пицейки, само за да видя, че съм съвсем сам. Не можеш да си представиш празнотата.

Тя го поведе надолу по палубата от фибростъкло. Той се облегна на предното стъкло на лоцманската кабина и повдигна одеялото от лявото си рамо, като я подкани да се присъедини към него.

Доминик легна до него, като положи глава на студените му гърди. Мик дръпна завивката над раменете ѝ.

След минути и двамата бяха дълбоко заспали.

16:50 часа

Доминик извади две кутии студен чай от праскова от хладилника на лодката, провери отново местоположението им на GPS-а и се върна на носа. Слънцето на късния следобед все още беше силно. Отражението му в палубата от фибростъкло я караше да присвива очи. Тя си сложи слънчевите очила и седна до Мик.

— Виждаш ли нещо?

Мик свали бинокъла си.

— Още нищо. Колко далеч сме?

— На около осем километра — тя му подаде кутията със студения чай. — Мик, исках да те питам нещо. Спомняш ли си как в приюта ме попита дали вярвам в злото? Какво имаше предвид с това?

— Попитах те и дали вярваш в Бог.

— От религиозна гледна точка ли ме питаш?

Той се усмихна.

— Защо психиатрите никога не могат да отговорят на въпрос, без да зададат такъв?

— Предполагам, че обичаме нещата да са ясни.

— Просто исках да знам дали вярваш в по-висша сила.

— Вярвам, че някой бди над нас, че докосва душите ни на някакво по-висше ниво на съществуването. Сигурна съм, че част от мен вярва, защото имам нужда да вярвам в това, тъй като е успокояващо. Ти какво мислиш?

Мик се обърна, докато гледаше хоризонта.

— Вярвам, че притежаваме духовна енергия, която съществува в различно измерение. Вярвам, че на това ниво съществува по-висша

сила, която можем да достигнем само когато умрем.

— Не мисля, че някога съм чувала да описват рая така. Ами злото?

— Всеки Ин има своя Ян.

— Да не казваш, че вярваш в дявола?

— Дявол, Сатана, Велзевул, Луцифер, какво е едно име? Ти каза, че вярваш в Бог. Би ли казала, че присъствието на Бог в живота ти ти е повлияло да бъдеш добър човек?

— Ако съм добър човек, това е защото съм избрала да бъда добър човек. Вярвам, че на хората им е дадена свободата да избират.

— А кое влияе на този избор?

— Обичайните заподозрени — семейна среда, натискът от страна на другарите, среда, преживявания. Всички имаме своите предразположения, но в крайна сметка нашата способност да разбираме какво ни се случва е това, което позволява на нашето вътрешно аз ежедневно да взема решения. Ако искаш да разделиш тези решения на добри и зли — добре, но те пак са свободен избор.

— Казано като от истински психиатър. Но нека те попитам нещо, г-н Фройд. Ами ако тази свобода да избираме не е чак такава свобода, колкото си мислим? Ами ако светът около нас оказва влияние върху поведението ни като вид, което не можем да видим или да разберем?

— Какво искаш да кажеш?

— Да вземем, например, Луната. Като психиатър, съм сигурен, че си запозната с ефектите ѝ върху психозата.

— Ефектите на Луната са спорни. Можем да я видим, следователно ефектът ѝ върху психиката може да е самопричинен.

— Можеш ли да усетиш как Земята се движи?

— Какво?

— Земята. Докато говорим, тя не само се върти, тя се носи през пространството със 77 километра в секунда. Можеш ли да го усетиш?

— Каква ти е идеята?

— Има неща, които се случват около нас, които сетивата ни не могат да доловят, и все пак те съществуват. Ами ако тези неща оказват влияние върху способността ни да разсъждаваме, способността ни да избираме между правилно и грешно? Мислиш си, че имаш свободна воля, но кое наистина те кара да решиш да направиш нещо? Когато те

попитах дали вярваш в злото, говорех за злото като за невидима единица, чието присъствие може да замъгли преценката ни.

— Не съм сигурна, че ти следя мисълта.

— Кое кара един тийнейджър да стреля с автомат по претъпкана детска площадка? Какво кара отчаяната майка да заключи малките си деца в колата и да я бутне в някое езеро? Какво кара мъжа да изнасили доведеното си дете или... или да удуши любим човек?

Тя видя, че крайчецът на окото му започва да се насълзява.

— Мислиш, че има зла сила, която влияе на поведението ни? Мик?

— Понякога... понякога мисля, че наистина усещам нещо.

— Какво усещаш?

— Присъствие. Чувствам как ледените му пръсти се протягат от по-висше измерение. Винаги, когато получа тези усещания, изглежда се случват ужасни неща.

— Мик, бил си затворен в изолация единадесет години. Щеше да е необичайно, ако не чуваше гласове...

— Не гласове, по-скоро е като шесто чувство — той потърка очи.

„Това пътуване може да беше голяма грешка. Той се нуждае от помощ. Може да е близо до нервен срив“.

Доминик изведнъж се почувства ужасно сама.

— Мислиш, че съм луд...

— Не казах това.

— Не, но си го мислиш — той се обърна и я погледна. — Древните май са вярвали в доброто и злото като физическо присъствие. Вярвали са, че великият учител Кукулкан е бил прогонен от зла сила, зъл бог, който ацтеките наричали Тецкатлипока, димящото огледало. Казва се, че Тецкатлипока можел да достигне душата на човек и да го заблуди, като го накара да извърши големи зверства.

— Мик, всичко това е фолклор на майте. Баба ми разказваше същите истории.

— Те не са просто истории. Когато Кукулкан умрял, майте започнали да посичат десетки хиляди от собствените си хора. Мъже, жени и деца са били жертвани в кървави ритуали. Много са били закарвани на върха на пирамидата Кукулкан, където сърцата им били изрязвани от гърдите. Девственици били водени по древния павиран път до свещения сенот, където им прерязвали гърлата и ги бутали в

дупката, за да умрат. Храмовете в Чичен Ица са украсени с черепите на мъртвите. Маите са живели в мир хиляда години. Нещо трябва да им е повлияло изведнъж, за да започнат да се избиват един друг.

— Според дневника на бащата ти, маите са били суеверни, вярвали са, че жертвоприношенията ще попречат да дойде краят на света.

— Да, но е имало и друго влияние, култът към Тецкатлипока, за който също се казва, че е повлиял на зверствата.

— Нищо, което ми каза дотук, не доказва съществуването на злото. Хората избиват собствения си род още откакто предците ни са слезли от дърветата. Испанската инквизиция е посякла хиляди, Хитлер и нацистите са обгазили и изгорили шест милиона евреи. В Африка през цялото време избухва насилие. Сърбите избиха хиляди в Косово...

— Точно това искам да кажа. Човекът е слаб. Той позволява свободната му воля да бъде заражена от външни влияния. Доказателствата са навсякъде.

— Какви доказателства?

— Заразата стига до най-невинните членове на обществото ни. Децата използват свободния си избор, за да вършат злодеяния. Тяхното съзнание е неспособно да разбере разликата между правилно и грешно, реалност и фантазия. Гледах предаване по CNN преди няколко вечери, където едно десетгодишно дете взело автоматичното оръжие на баща си в клас и убило две деца, които го дразнели и училище — Мик се втрени към морето, очите му отново блестяха. — Десетгодишно дете, Доминик.

— Това е болен свят...

— Точно така. Нашият свят е болен. Обществото е разкъсвано от зло влияние, някакъв рак, а ние винаги го търсим на грешното място. Шарл Бодлер веднъж беше казал, че най-голямата хитрина на дявола е да ни убеди, че не съществува. Доминик, мога да усетя как влиянието събира сили. Мога да го усетя как се приближава, докато галактическият портал се отваря и наближаваме зимното слънцестоене.

— Ами ако това твое зло присъствие не се появи след три седмици? Какво ще правим тогава?

Мик изглеждаше объркан.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ти никога не вземаш предвид възможността, че може да грешиш. Мик, целият ти живот е бил посветен на отгатването на пророчеството на майките и спасяването на човечеството. Твоето съзнание, самата ти идентичност, са били повлияни от убежденията, вкоренени в твоите родители, и са били засилени, предполагам, от травмата, която си изпитал и която продължава да те преследва в сънищата ти. Не е нужно да съм Зигмунд Фройд, за да ти кажа, че присъствието, което усещаш, е вътре в теб.

Очите на Мик се разшириха, когато осмисли думите ѝ.

— Какво ще стане, ако зимното слънцестоене настъпи и отmine и всички сме все още тук? Какво ще правиш с живота си тогава?

— Аз... не знам. Мислил съм за това, просто никога не си позволявах да се спирам на него. Страхувах се, че ако го направя, ако помислех за това да живея нормален живот, накрая щях да изгубя от поглед онова, което наистина е важно.

— Онова, което наистина е важно, е да живееш живота си максимално пълноценно — тя взе ръката му в своята. — Мик, използвай този твой гениален ум, за да видиш вътре в себе си. Мозъкът ти е бил промиван още от раждането. Твоите родители са те обрекли да спасиш света, но човекът, който наистина се нуждае от спасение, е Майкъл Гейбриъл. Прекарал си цялото си съществуване в преследване на бели зайци, Алиса. Сега трябва да те убедим, че светът на чудесата не съществува.

Мик легна назад, като се втрени в небето на късния следобед. Думите на Доминик отекваха в ушите му.

— Мик, разкажи ми за майка ти.

Той преглътна и прочисти гърлото си.

— Тя беше най-добрият ми приятел. Беше мой учител и другар, цялото ми детство. Докато Джулиъс прекарваше седмица след седмица в анализиране на пустинята Наска, майка ми ми даваше нейната топлина и любов. Когато умря...

— Как почина?

— Рак на панкреаса. Сложиха ѝ диагнозата, когато бях на единадесет. Към края се превърнах в нейна медицинска сестра. Тя стана толкова слаба... ракът просто я изяде жива. Четях ѝ, за да разсейвам ума ѝ от болката.

— Шекспир?

— Да — той се изправи и седна. — Любимата ѝ беше „Ромео и Жулиета“. „Смъртта, която е изсмукала меда от твоя дъх, няма власт над твоята красота“.

— Къде е бил баща ти по време на всичко това?

— Къде другаде? Навън в пустинята Наска.

— Родителите ти близки ли бях?

— Много близки. Винаги казваха, че са сродни души. Когато тя почина, отнесе сърцето му със себе си в гроба. Част от моето също.

— Ако я е обичал толкова много, как е могъл да я остави, когато е умирала?

— Майка ми и Джулиъс ми казваха, че тяхната мисия е по-важна, по-благородна от това просто да седят и да гледат как смъртта превзема тялото ѝ. От ранна възраст ме научиха за съдбата.

— Какво за нея?

— Майка ми вярваше, че определени хора са били благословени със специални дарове, които определят пътя им в живота. Тези дарове идвали с огромни отговорности, а оставането на пътя изисквало огромни жертви.

— И е вярвала, че ти си благословен?

— Да. Каза, че съм наследил уникална проникателност и интелигентност, която са били предадени от прадедите ми по нейна линия. Тя ми обясни, че онези, които нямат дара, никога няма да разберат.

„Исусе, родителите на Мик наистина са го повредили хубаво. Ще трябва десетилетия терапия, за да му се оправи компасът“.

Доминик тъжно поклати глава.

— Какво?

— Нищо. Точно си мислех за Джулиъс, как е оставял на единадесет годишното си момче товара да се грижи за умиращата си майка.

— Това не беше товар, беше моят начин да ѝ благодаря за всичко, което ми беше дала. В ретроспекция, не съм сигурен, че бих искал нещата да бъдат различни.

— Той беше ли там, когато тя е починала?

Думите ѝ накараха Мик да потръпне.

— Да, беше там.

Той погледна към хоризонта. Погледът му стана суров при спомена, а после изведнъж съсредоточен като на сокол. Той грабна бинокъла.

Един обект се появи, извисяващ се над западния хоризонт.

Мик посочи.

— Там има нефтена платформа, голяма. Мислех, че каза, че Ис е докладвал, че не е видял нищо в околността?

— Така е.

Мик промени фокуса на бинокъла.

— Това не е платформа „Пемекс“, носи американския флаг. Нещо не е както трябва...

— Мик — Доминик посочи.

Той видя една идваща лодка, като я фокусира през бинокъла.

— По дяволите, това е бреговата охрана. Изключи двигателите. Колко бързо можем да спуснем тази твоя подводница под вода?

Доминик забърза към лоцманската кабина.

— Пет минути. Искаш да се гмурнем сега?

— Сега или никога.

Мик затича към кърмата, като дръпна сивия брезент от подводницата, която имаше форма на капсула. Включи лебедката.

— От бреговата охрана ще ни разпознаят. Ще ни арестуват на място! Хей, вземи малко провизии.

Доминик нахвърля консерви храна и бутилирана вода в една раница, после се покачи в мини подводницата, докато катерът се приближи на 90 метра. Командирът извика предупреждение по говорителя през водата.

— Мик, хайде!

— Запали двигателите, идвам веднага!

Мик се пхна в кабината и се разтърси за дневника на баща си.

— Тук е бреговата охрана на Съединените щати. Навлезли сте в забранени води. Прекратете всички дейности и се пригответе за абордаж!

Мик грабна дневника, когато катера на бреговата охрана стигна носа на „Веселият Роджър“. Той забърза назад към кърмата и откачи кабела на лебедката...

— Стой на място!

Като пренебрегна командата, той скочи в защитната вътрешна сфера на 5.4 метровата миниподводница, като внимателно крепеше равновесие на желязната стълба, докато се протегне и затвори люка.

— Потапай ни, бързо!

Доминик си беше сложила колана на капитанското място, опитвайки се да си спомни всичко, което ѝ беше показал Ис. Тя натисна кормилото надолу и мини подводницата започна да се потапя — докато килът на катера на бреговата охрана се сблъска с горната част на подводницата.

— Дръж се...

Подводницата се спускаше под стръмен ъгъл от 45 градуса. Листовите от титаниева сплав скърцаха в ухото на Мик. Той се наведе надолу и хвана въздушната бутилка на капитана, която се търколи лекичко към носа.

— Хей, капитане, сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Не ми давай напътствия от задната седалка — тя намали спускането. — Добре, сега какво се очаква, че трябва да правим?

Мик се промуши покрай стълбата, за да се присъедини към нея отпред.

— Ще открием какво има там долу, после ще тръгнем към бреговата линия на Юкатан.

Той се наведе, за да надникне през един от люковете за наблюдение, които бяха с диаметър 20 сантиметра и дебелина 10 сантиметра.

Синята среда беше закрыта от безброй малки мехурчета, които се издигаха покрай външния корпус.

— Нищо не виждам. Надявам се, че тази вана има сонар.

— Точно пред мен.

Мик се наведе над рамото ѝ, за да погледне осветената оранжева конзола. Забеляза дълбокомера — 105 метра.

— Колко дълбоко може да слезе това нещо?

— Това нещо се нарича „Барникъл“. Казаха ми, че е много скъпа френска подводница, по-малка версия на „Наутил“. Може да достига дълбочина от 3350 метра.

— Сигурна ли си, че знаеш как да я управляваш?

— Ис и собственикът ме взеха през един уикенд и ми направиха бърз курс.

— Бърз, точно от това се страхувам — Мик се огледа. Вътрешността на „Барникъл“ представляваше подсилена сфера с диаметър 3 метра, разположена в правоъгълния корпус на съда. Оборудването за обработка на данни бе подредено из тясното отделение като триизмерен вестник. Пултът за управление на механичната ръка и прибиращият се изометричен кош за вземане на проби се подаваха от едната стена, високотехнологичните подводни монитори и акустични транспондери — от другата.

— Мик, бъди полезен и включи термалното изображение. Това е мониторът над главата ти.

Той се протегна нагоре и включи устройството. Мониторът оживя и разкри гоблен от зелени и сини цветове. Мъжът дръпна късия джойстик назад и насочи външния сензор към дъното.

— Хей, какво имаме тук?

Мониторът разкри искрящо бяла светлина в горната му част.

— Какво е това?

— Не знам. На каква дълбочина сме?

— На 335 метра. Какво да правя?

— Продължавай да ни караш на запад. Отпред има нещо голямо.

Мексиканският залив, 1770 метра западно от „Барникъл“

Петролната сонда на „Ексон“ „Сцила“ представляваше свободно плаващо полупотопяемо съоръжение за вадене на петрол пето поколение от серията Бинго-8000. За разлика от сондите платформи, тази суперструктура плаваше, като се извисяваше четири етажа над повърхността (и три етажа под нея) на 25-метрови колони, закачени към два огромни понтона с дължина 120 метра. Дванадесет въжета за акостиране държаха структурата към морското дъно.

Над основата на „Сцила“ имаше три дълги палуби. Отворената горна палуба, дълга и широка колкото футболно игрище, държеше една 22 метрова сондажна кула, която съдържаше сондажната тръба, изградена от 11 метрови парчета стоманена тръба. Два огромни крана бяха разположени по северната и южната страна, като западната палуба беше покрита от една издигната осмоъгълна площадка за хеликоптери. Контролната и инженерната зала бяха разположени в средата на главната палуба. Долната, или машинната, палуба

помещаваше трите двигателя на платформата с 3080 конски сили, както и оборудването, необходимо за справяне със 100000 барела суров петрол на ден.

Въпреки че структурата беше изпълнила капацитета си за 110 души, нито капка петрол не минаваше през сондажната тръба. Долната палуба на „Сцила“ беше набързо опразнена, за да приеме безбройните високотехнологични многоспектрални сензори на НАСА, компютрите и системите за добиване на изображения. Поддържащото оборудване, кабелите и контролните табла за трите ДИС (дистанционно управлявани съдове) седяха до купчини стоманени тръби, натрупани покрай полуоградената долна палуба.

Разположена в самия център на палубата от бетон и стомана, имаше 3.6 метрова кръгла дупка, създадена да помещава сондажната тръба. Меко смарагдово сияние се издигаше от морето, минаваше през дупката и окъпваше тавана и работната зона наоколо с неземна зелена светлина. Техниците, завладени от любопитство, спираха често, за да хвърлят поглед към изкуствено осветеното морско дъно, намиращо се на 657 метра под плаващата структура. „Сцила“ беше разположена точно над един голям, приличащ на тунел отвор на дъното. Някъде в тази 1500 метрова яма се криеше източникът на искрящата пламенна зелена светлина.

Военноморски командир Чък Маккена и директорът на НАСА Браян Додс се бяха надвесили над двама техници, които управляваха системата „Морска сова“, 2 метров ДИС, прикрепен към лебедката на „Сцила“ с 2130 метров кабел, служещ като пъпна връв. Те се взираха в монитора на ДИС-а, когато малката подводница стигна до напуканото дъно и започна спускането си в светещия водовъртеж.

— Електромагнитната енергия се увеличава — докладва виртуалният пилот на съда. — Губя маневреност...

— Сензорите започват да отказват...

Додс присви очи пред бялата светлина, която грееше от монитора на миникамерата на подводницата.

— На каква дълбочина е ДИС-ът?

— На по-малко от 30 метра в дупката. Мамка му, ето че и електрическата система на „Морска сова“ изключи!

Мониторът стана черен.

Командир Маккена прокара късите си пръсти през посивяващата си коса с военна подстрижка.

— Това е третият ДИС, който изгубихме през последните 24 часа, директор Додс.

— Мога да броя, командире.

— Бих казал, че трябва да се съсредоточите върху намирането на алтернативен път към вътрешността.

— Вече работим върху това — Додс махна към десетината работници, които бяха заети да прикрепят парчета стоманени тръби към сондажната кула отгоре. — Ще спуснем сондажната тръба право в дупката. Сензорите ще бъдат закрепени в първата ѝ част.

Капитанът на платформата Анди Фърман се присъедини към тях.

— Имаме проблем, господа. От бреговата охрана докладваха, че двама души на борда на един траулер току-що са пуснали мини подводница на малко повече от три километра на изток от „Сцила“. Сонарът показва, че са се отправили към обекта.

Додс изглеждаше разтревожен.

— Шпиони?

— По-скоро цивилни. Траулерът е регистриран на името на американска компания, занимаваща се с вадене на потънали предмети в морето, чието разрешително е извадено на остров Санибел.

Маккена изглежда не се тревожеше.

— Нека да гледат. Когато излязат на повърхността, нека бреговата охрана ги арестува.

На борда на „Барникъл“

Мик и Доминик притиснаха лица към люковете за наблюдаване, подсилени с лексан, когато мини подводницата се приближи към искрящия източник на светлина. Лъчът се издигаше нагоре от морското дъно като прожектор, широк 51 метра.

— Какво, по дяволите, може да има там долу? — попита Доминик. — Мик, добре ли си?

Очите на мъжа бяха затворени, а дишането му — неравномерно.

— Мик?

— Усещам присъствието. Дом, не трябва да сме тук.

— Не изминах целия този път само за да се върна обратно.

Над главата ѝ премигна червена светлинка.

— Сензорите на подводницата полудяват. Има огромни количества електромагнитна енергия, която излиза от дупката. Може би усещаш това?

— Не минавай през фара или ще има късо съединение при всяка система на борда.

— Добре, може би има друг път навътре. Ще обиколя района, докато ти провериш радиуса със сензорите.

Мик отвори очи и започна да оглежда многото компютърни пултове за управление, подредени из кабината.

— Какво искаш да направя?

Тя посочи.

— Включи градиометъра. Той е електромеханичен гравитационен сензор, прикрепен под „Барникъл“. Рекс го използваше, за да отчита разликите в гравитацията под морското дъно.

Мик включи монитора на системата, на който се показва смесица от оранжеви и червени цветове. По-ярките цветове означаваха високи нива на електромагнитна енергия. Самата дупка блестеше в искрящо, почти ослепително бяло. Мик дръпна джойстика за управление на градиометъра, като разшири полето, за да изследва останалата част от топографията на дъното.

Интензивното сияние се сви до бяла точка. Нюанси на зелено и синьо образуваха кръгла граница около червените и оранжевите цветове.

— Почакай малко, мисля, че открих нещо.

Обкръжаващи зоната, оформена като кратер, имаше серия черни петна, разположени прецизно, на равни разстояния едно от друго в кръг около периметъра, широк около километър и половина.

Мик преброи дупките. Усещаше, че коремът му се свива. Студена пот изби по тялото му. Той взе дневника на баща си и запрелиства из изсъхналите страници, докато не намери записките от 14 юни 1997 г.

Погледна снимката на 2.7 метровото кръгло изображение, разположено в центъра на платото Наска. В очертанията на кръглите граници Мик беше открил оригиналната карта на Пири Рейс, запечатана в цилиндър от иридий. Той изброи двадесет и три линии,

които се простираха навън от фигурата на Наска като слънчеви лъчи. Последната изглеждаше така, сякаш е безкрайна.

Двадесет и три тъмни петна ограждаха чудовищно голямата дупка на дъното.

— Мик, какво има? Добре ли си? — Доминик пусна мини подводницата на автопилот, за да хвърли поглед на монитора. — Какви са тези?

— Не знам, но подобен модел е бил нарисуван на платото Наска преди хиляди години.

Доминик погледна записките.

— Не е точно същият. Сравняваш линии, издълбани в пустинята с група тъмни дупки на морското дъно...

— Двадесет и три дупки. Двадесет и три линии. Мислиш, че е просто съвпадение?

Тя се потърка по бузата.

— Полека, умнико. Ще ни насоча към най-близката дупка и ще огледаме по-отблизо.

„Барникъл“ забави ход и започна да обикаля над тъмната яма, широка 6 метра, като от отвора постоянно излизаха множество балончета. Доминик насочи една от външните лампи на подводницата надолу към дупката. Лъчът разкри голям тунел, спускащ се в дъното под ъгъл от 45 градуса.

— Какво мислиш?

Мик се взря в ямата. Познатото чувство на страх нарастваше в корема му.

— Не знам.

— Аз казвам да разследваме.

— Искаш да влезем в тази адска дупка?

— Затова сме тук, нали? Мислех, че искаш да разрешиш пророчеството на маите за гибелния ден?

— Не и така. По-важно е да стигнем до Чичен Ица.

— Защо?

„Той е уплашен“.

— Спасението се крие в пирамидата Кукулкан. Единственото нещо, което ни чака в тази дупка, е смърт.

— Да, ами аз не изхвърлих седем години в колеж в тоалетната и не рискувах да ме тикнат в затвора само за да можеш ти да преследваш

някакво глупаво пророчество на майте. Тук сме, защото семейството ми и аз имаме нужда от завършек. Имаме нужда да разберем какво наистина се случи с Ис и приятелите му. Не те обвинявам за смъртта на баща ми, но тъй като ти си този, който ни тласна към това малко приключение, ти си този, който ще открие истината.

Доминик натисна кормилото надолу, като подкара подводницата с форма на капсула право към сърцето на тунела.

Мик се хвана за едно стъпало от стълбата, като се държеше, докато „Барникъл“ ускоряваше към тъмния отвор.

В подводницата отекваха жвакащи звуци.

Доминик погледна през своя люк.

— Звукът идва от стените на този вход. Вътрешната облицовка изглежда действа като някаква гигантска гъба. Мик, отляво на теб има сензор, означен „спектрофотометър“...

— Виждам го — той включи системата. — Ако правилно разчитам това нещо, газът, изпускан от дупката, е чист кислород.

Едно баритоново удряне закънтя в кабината, като ставаше все по-силно, докато се спускаха по-надълбоко. Мик понечи да каже нещо, когато „Барникъл“ изведнъж се засили напред, ускорявайки към отвора.

— Хей, забави...

— Не съм аз. Хванати сме в някакво течение — той усети паниката в гласа й. — Външната температура се покачва. Мик, мисля, че сме засмукани в отвор с лава!

Той се хвана по-здравно за стълбата. Дълбоките пулсиращи звуци караха стъклата на уредите пред него да резонират.

Мини подводницата се понесе, като се завъртя сякаш надолу в дупката, като бръмбар пуснат в мивка.

— Мик! — изпищя Доминик, когато изгуби контрол над „Барникъл“.

Тя стисна очи и се хвана за колана на седалката си, когато захранването отказа и те бяха потопени в мрак.

Усети, че диша учестено, чакайки друсването, което щеше да накара подводницата да се разпадне в задушавашщото море.

„О, Исусе, Господи, ще умра, помогни ми, моля те...“

Мик беше увил ръце и крака около стълбата. Дланите му стискаха металните пръчки като менгеме.

„Не се бори, остави го да дойде. Остави лудостта да приключи...”

Подводницата се въртеше наоколо в интензивен водовъртеж, сякаш беше пусната в гигантска пералня.

Един звуков бумтеж — пронизващ костите трус. Мик беше изпратен, летейки, през помещението, а „Барникъл“ беше захвърлен с носа напред към непоклата невидима сила. Въздухът изскочи от дробовете му, когато лицето и гърдите му се размазаха на сляпо в струпаните компютърни пултове за управление.

Мексиканският залив: 2185 метра под повърхността

Непрестанното туптене в главата принуди Мик да отвори очи.

Тишина.

Той лежеше по гръб, краката му бяха вирнати във въздуха, а горната част на тялото му беше оплетена в една прасяща купчина изпотрошено оборудване. В кабината беше влажно и цареше пълен мрак, с изключение на слабото сияние от един оранжев пулт за управление, който премигваше някъде в далечината. Горе беше долу, ляво беше дясно, а топлата течност, която капеше надолу в гърлото му го даваше.

Той се претърколи болезнено, като плюеше кръв. Главата му още се въртеше. Проследи кръвта до течащите си ноздри и запуши потока с пръсти.

Един дълъг момент той просто седеше там, като едва крепеше равновесие върху остриите парчета от разбитите компютърни монитори и навигационно оборудване. Опитваше да си спомни как се казва и къде се намира.

„Мини подводницата. Ямата... Доминик!“

— Дом?

Той изплю още кръв и се покатери върху една купчина техника, която блокираше пътя му към капитанския стол.

— Дом, чуваш ли ме?

Той я намери в безсъзнание, все още закопчана към капитанския стол. Брадичката ѝ беше на гърдите. Сърцето му се разтуптя от страх, когато внимателно наклони стола докрай назад, като придържаше кървищата ѝ глава с ръка, преди да ѝ позволи да се отпусне отново на седалката. Провери дишането ѝ и усети повърхностен дъх. Отпусна колана, после се наведе към дълбоката кървяща цепнатина на челото ѝ.

Мик свали тениската си и накъса потния плат на дълги ленти. Върза импровизирана превръзка през раната, после започна да търси комплект за оказване на първа помощ из опустошената кабина.

Доминик изстена. Тя се изправи болезнено, завърти глава и ѝ се догади.

Мик намери комплекта и едно шише с вода. Върна се при нея, превърза раната и извади студен компрес.

— Мик?

— Тук съм.

Той стисна компреса, проби веществата, които се съдържаха в него, и го притисна към челото ѝ, като го закрепил с останките от тениската си.

— Имаш лоша рана на главата. Повечето от кръвотечението спря, но вероятно имаш сътресение.

— Мисля, че пукнах ребро. Трудно ми е да дишам.

Тя отвори очи и погледна към Мик с болка.

— Ти кървиш.

— Разбих си носа.

Той ѝ подаде бутилираната вода.

Жената затвори очи и отпи.

— Къде сме? Какво се случи?

— Спускахме се през дупката и ударихме нещо. Мини подводницата не работи. Системите за поддържане на годна за живеене среда едва функционират.

— Все още ли сме в дупката?

— Не знам.

Мик отиде при предния люк и надникна навън.

Аварийните външни светлини на „Барникъл“ разкриха тъмна тясна зала, в която нямаше морска вода. Носът на подводницата изглежда беше заклещен между две тъмни вертикални бариери. Разстоянието между двете стени се стесняваше рязко, преди те да образуват задънен край, приличащ на извита метална ножница.

— Исусе, къде, по дяволите, се намираме?

— Какво е това?

— Не знам — някаква подземна зала. Подводницата се е заклещила между две стени, но отвън няма вода.

— Можем ли да излезем оттук?

— Не знам. Дори не съм сигурен какво е тук. Забеляза ли, че онези дълбоки вибрации са спрели?

— Прав си — тя го чу как тършува из останките. — Какво правиш?

— Търся принадлежностите за гмуркане.

Той намери костюма за гмуркане, маска и една бутилка кислород.

Доминик изстена, докато се изправяше в седнало положение. После отново отпусна глава назад. Болката и световъртежът бяха съкрушителни.

— Какво ще правиш?

— Където и да сме, сме заклещени. Отивам да видя дали мога да намеря път да се измъкнем.

— Мик, почакай. Трябва да сме на повече от километър и половина дълбочина. Налягането ще ни смаже в момента, в който отвориш люка.

— В залата няма вода, което означава, че в нея не трябва да има налягане. Мисля, че просто трябва да поемем риска. Ако просто седим тук, така или иначе ще умрем.

Той си събу маратонките и се напъха в тесния неопренов костюм.

— Прав си. Така и не трябваше да влизаме в ямата. Беше глупаво. Трябваше да те послушам.

Той спря да се облича и се наведе над нея.

— Ако не беше ти, още щях да съм мекотелото на Фолета. Просто стой тук и опитай да не се движиш, докато ни измъкна оттук.

Тя премигна, за да попречи на сълзите си.

— Мик, не ме оставяй. Моля те, не искам да умра сама...

— Няма да умреш...

— Въздухът... колко въздух е останал?

Той намери контролния пулт и провери измервателния уред.

— Почти три часа. Опитай да стоиш спокойно...

— Чакай, не тръгвай още — тя го хвана за ръката. — Просто ме прегърни за минута. Моля те.

Мик коленичи и нежно допря дясната си буза до нейната. Усети как мускулите ѝ потръпнаха, когато я прегърна и вдиша аромата ѝ. Прошепна в ухото ѝ:

— Ще ни измъкна оттук, обещавам.

Тя го стисна по-силно.

— Ако не можеш, ако няма изход, обещай ми, че ще се върнеш.

Той преглътна буцата в гърлото си.

— Обещавам.

Те се държаха в обятията си още няколко минути, докато стягането от водолазния костюм на Мик не стана непоносимо.

— Мик, почакай. Бръкни под седалката ми. Трябва да има малък комплект за спешни случаи.

Той извади едно метално куфарче и го отвори. Извади нож, няколко ракети и бутанова запалка.

— Под седалката има и малка бутилка кислород. Чист кислород. Вземи я.

Той извади бутилката, към която беше закачена пластмасова маска.

— Това са доста неща за носене. Би трябвало да ти я оставя на теб.

— Не, вземи я. Ако ти свърши въздухът, и двамата сме мъртви.

Той отново си обу маратонките, закрепил ножа при глезена си със залепваща лента, после отвори клапата на по-голямата бутилка, за да се увери, че регулаторът работи. Той вдигна жилетката за регулиране на плаваемостта и бутилката на гърба си, после закрепил по-малката бутилка с кислород на кръста си със залепваща се лента. Напъха ракетите и запалката в жилетката и после, като се чувстваше като натоварено муле, се изкачи по стълбата на мини подводницата, която сега беше наклонена под ъгъл от 30 градуса.

Мик отключи люка, пое си дълбоко дъх и се надигна, за да го отвори.

Нищо.

„Ако бъркам за налягането, и двамата ще умрем още тук“.

Той спря за малко, като преценяваше възможностите пред него, после опита отново, като този път подпря титановия капак с рамо. Люкът се повдигна със съскане от гуменото уплътнение.

Мик излезе от подводницата, като се изкачи на корпуса и остави люка да се затвори, когато се изправи...

Тряс!

Зъбите му се забиха в регулатора, когато главата му се удари болезнено в таван, твърд като скала.

Прегърбен и крепящ равновесие върху подводницата, той потри удареното място и се огледа. От позицията му върху „Барникъл“ той видя, че са в гигантски тор, зала с форма на поничка, осветена от

аварийните светлини на подводницата. Носът на съда беше заклещен здраво между две извити плоскости, приличащи на перки и високи 2.1 метра. Лъчът от фенерчето му разкри горната част поне на още дузина обекти, приличащи на разделителите, като всички се подаваха от една обла средна част като множество перки върху хоризонтална мелница.

Мик се взря в структурата, като изследваше заобикалящото го. Регулаторът хъхреше в ушите му, докато дишаше.

„Знам какво е това — това е турбина, гигантска турбина. Трябва да сме били засмукани във входно отворстие. Удрящият звук изчезна. Мини подводницата е блокирала въртенето на перките, заклещила се е в турбината и е задръстила входния отвор“.

Мик слезе от „Барникъл“ и стъпи на гладка стара метална повърхност.

„Какво се е случило с морската вода?“

И после той започна да пада назад. Босите му крака се подхлъзнаха изпод него, десния му лакът и тазът му се удариха в твърдата лигава повърхност с глухо тупване. Мик изстена от болка и погледна нагоре.

Лъчът от фенерчето разкри поресто черно вещество, приличащо на гъба, което покриваше цялата средна част на тавана. Капки солена вода капеха по главата му.

Мъжът се надигна на крака и се протегна нагоре, като се изненада откри, че порестият материал е изключително трошлив, като стиропор, само че по-твърд. Той извади ножа си и го заби във веществото, като изрязва няколко парчета от ронещия се тебеширен камък, напоен с морска вода.

Спря. Звук от въздух, преминаващ по шахта, се разнасяше някъде вдясно от него. Той се протегна и се хвана за горната част на металния разделител отдясно, като освети металния таван с фенера си.

Звукът идваше от куха шахта, широка 1.2 метра, разположена в тавана над следващата перка. Като се издигаше под почти вертикален ъгъл, тъмният отвор изглежда водеше през тавана като някаква странна пързалка за пране.

Мик се изкачи над металната стена, после застана под отвора, като усещаше как горещият полъх обгръщаше лицето му.

„Шахта, водеща навън?“

Като се премести към следващата перка на турбината, той се издърпа по бариерата и възседна 5 сантиметровия ѝ ръб, като опипваше за шахтата. Ръцете му попаднаха на стръмен, но възможен за преодоляване наклон.

Мик внимателно проучи тавана и се изправи, като внимателно крепеше равновесие върху перката. Издърпа се нагоре в тъмната дупка, като пропълзя в шахтата по корем. Превъртя се настрана и протегна крака към отсрещната страна на 1.2 метровия цилиндър. Бутилката му с кислород и лактите бяха облепени на стената зад гърба му. Той погледна нагоре. Горещият вятър духаше в лицето му. Светлината му разкри широк проход, който се издигаше в мрака под стръмен ъгъл от 75 градуса.

„Това ще бъде трудно...“

Като държеше гърба и краката си здраво притиснати към вътрешността, той започна да пълзи нагоре по стената на шахтата, сантиметър по сантиметър, като алпинист, който се изкачва по отвесен тесен проход. При всеки 1.5 метра, които изкачваше, той се плъзгаше надолу с 30 сантиметра. Падаше и пшкаше, докато потта не се избършеше от дланите и ожулената му плът и той не си възвърнеше захвата върху хлъзгавата метална повърхност.

Трябваше му двадесет минути, за да изкачи 26-те метра до върха. Там го чакаше потънала в непроницаем мрак горна част — задънен край.

Мик удари глава назад в стената и изстена в регулатора си от отчаяние. Мускулите на краката му, изморени от изкачването, започнаха да треперят, като заплашиха да го изпуснат и той да се плъзне надолу от мястото, където беше застанал. Усети, че започва да се хлъзга и разпери и двете си ръце, като изпусна фенерчето.

„Мамка му...“

Заобиколен от мрак, той чу как то изтрака по шахтата и се пръсна, когато се удари в повърхността отдолу.

„Ти си следващият, ако не внимаваш“.

С болезнено бавни движения той извади бутановата запалка и една от ракетите, затъкнати във водолазния му костюм. Докато от него капеше пот, той изгуби следващите пет минути в безплодни опити да запали ракетата.

Мик се втренчи в запалката, която беше пълна с гориво, но отказваше да се запали.

„Глупако, не можеш да запалиш огън без кислород“.

Като си пое дълбок дъх, той махна регулатора от устата си и натисна копчето за изпускане, като насочи струя въздух към запалката. Появи се оранжев пламък, който му позволи да запали ракетата.

Пращящата розова светлина разкри нещо, което приличаше на два малки маркуча, свързани към хидравлична панта. Той срязва и двата маркуча, като използва ножа си. От тях по костюма му потече гореща тъмносиня течност. Върна регулатора в устата си и опря глава в капака.

Люкът помръдна със сантиметър.

Като се премести възможно най-близо до капака, доколкото се осмеляваше, Мик отвори извънземния люк малко и пхна пръсти в процепа. С едно движение той се превъртя, като увисна в мрака, преди да успее да се набере нагоре към онова, което приличаше на метална мрежа. Рухна на колене и ръце. Тялото му трепереше от изтощението. Изпепеляващата горещина от новата обстановка накара маската на лицето му да се замъгли и да го ослепи.

Мик свали маската, но видя, че устата му е прекалена суха, за да плюе^[1]. Той избърса сълзите от почервенялото си от жегата лице и погледна нагоре.

„О, Исусе...“

Изправи се в седнало положение, замаян. Треперещите му крайници вече не бяха под негов контрол. Очите му се разшириха, умът му препускаше толкова бързо, че не можеше да образува нито една свързана мисъл. От лицето и тялото му се лееше пот заради жегата, напомняща на пещ, и караше в костюма му да се образуват локви. Сърцето му биеше толкова силно, че го усещаше така, сякаш го натискаше надолу, натискаше го към изгарящия метал, който стържеше под водолазния костюм.

„Аз съм в ада...“

Беше влязъл в огромна тъмна яйцевидна зала. Размерите ѝ можеха да се мерят със Суперкупола в Ню Орлиънс, ако арената беше празна отвътре. Слои изгарящи яркочервени пламъци облизваха повърхността на заобикалящите стени, като се издигаха на вълнички като обърнат водопад покрай съскащия периметър и изчезваха в мрака отгоре.

Но не мрак! Въртящ се на стотици метри над главата му и осветяващ самия център на гигантската бездна, имаше един искрящ смарагдовозелен водовъртеж от кръжаща енергия. Миниатюрна спираловидна галактика, въртяща се бавно и всемогъщо обратно на часовниковата стрелка като космически вентилатор на тавана, пулсиращ от енергия.

Мик се взря в неземното сияние на галактиката, хипнотизиран от красотата ѝ, смирен от величествеността ѝ и абсолютно ужасен от значението, стоящо зад нея. Той насили клепачите си да се затворят над горящите му зеници, като отчаяно се опитваше да проясни главата си.

„Доминик...“

Той се помъчи да се изправи на крака, отново отвори очи и огледа останалата част от нереалната обстановка.

Стоеше на една издатина, метална решетка, на която се държеше люкът, който беше запечатил цилиндричната шахта. На 1.2 метра под него се издигаше на вълни сребриста течност, приличаща на живак, която изпълваше цялата зала като езеро в чудовищно голям кратер. Искрящата ѝ огледална повърхност отразяваше танцуващите алени пламъци. Абаносови талази дим се издигаха над развълнуваното море от разтопен метал, като пара, излизаща от кипящ котел.

Мик се обърна и погледна светещата стена с нажежената до червено жарава. Точно под пламъците имаше фасада, наподобяваща скара, която ограждаше цялата вътрешност на помещението. Изкривяването на въздуха разкри невидими газове, изпускани от малки пори във фасадата, точно както разкриваше как жегата се издига над пустинен път, покрит със смес от чакъл и катран.

„Входът... вентилационна шахта?“

Мик се взря в сюр реалната стена от пламъци, която нито гореше, нито поглъщаше, а се издигаше право нагоре във вертикалното заграждение като бушуващата река от кръв. Трескави мисли се завъртяха в ума му.

„Мъртъв ли съм? Може би умрях в мини подводницата? Може би съм в ада?“

Той рухна на задните си части, като полуседеше, полулежеше покрай ръба на платформата, прекалено слаб и замаян, за да помръдне. Успя да се изплюе в маската на лицето си и я върна на мястото ѝ.

После си спомни за по-малката бутилка. Отвърза я и вдиша няколко пъти чист кислород, като успя да проясни главата си.

Тогава забеляза разкъсването във водолазния костюм. Кожата на дясното му коляно беше оголена и раната кървеше силно. Той объркано докосна горещата кръв, като я изследваше така внимателно, сякаш беше някакъв извънземен бульон.

Кръвта му беше синя.

„Къде съм? Какво се случва с мен?“

Сякаш в отговор, един лилав изблик на енергия присветна като светкавица някъде през морето. Той се наведе напред, като се мъчеше да вижда през маската си, която отново се беше замъглила въпреки пресния слой слюнка.

И тогава се случи друго странно нещо. Когато махна маската, мощна вълна от невидима енергия се издигна като порив от повърхността на езерото и остана да кръжи на 90 сантиметра над главата му.

Мик се изправи. Когато се протегна, за да го стигне, усети интензивно поле от електромагнитна енергия, която резонираше с мозъка му като камертон.

Дезориентиран, той се пресегна сляпо към кислородната маска, докато яркочервените пламъци танцуваха пред замъгленото му зрение. Предаде се и падна назад към метала. Вдиша още кислород и затвори очи заради световъртежа.

— Майкъл...

Мик отвори очи и затаи дъх.

— Майкъл...

Той се взря в езерото.

„Халюцинирам ли?“

— Ела при мен, синко мой.

Кислородната маска падна от устата му.

— Кой е там?

— Липсваше ми.

— Кой си ти? Къде съм? Какво е това място?

— Наричахме Наска нашето лично чистилище, спомняш ли си, Майкъл? Или този твой гениален ум най-накрая е отказал да работи след толкова много самотни години в приюта?

Мик усети как сърцето му потрепва. Изгарящи сълзи потекоха по червените му като цвекло бузи.

— Татко? Татко, наистина ли си ти? Мъртъв ли съм? Татко, къде си? Не те виждам. Как може да си тук? Къде е тук?

— Ела при мен, Майкъл и ще ти покажа.

Сякаш насън, той стъпи извън решетката и падна в езерото.

— О, мамка му, о, Господи!

Мик погледна надолу. Умът му беше претоварен от онова, което долавяха сетивата му. Той беше в безтегловност, побеждаваше гравитацията, носейки се над сребристата повърхност върху смарагдовозелена възглавничка от енергия, която течеше през всяка фибра на тялото му и го упойваше. Възбуждащи усещания се надигаха в костите му и излизаха през скалпа, карайки всеки косъм на главата му да щръкне. Адреналинът и страхът се бореха за контрола над пикочния му мехур. Като усещаше как кислородната бутилка левитираше и тръгна да се отдалечава от гърба му, той забързано затегна залепващата се лента около кръста си, после върна регулатора в устата си.

— Ела при мен, Майкъл.

Една-единствена крачка го тласна напред покрай енергийното поле като отвързан балетист. Окуражен, той направи още шест крачки и се озова носещ се през просторното езеро, приличащо на огледало, ангел без крила, насочван от невидима сила.

— Татко?

— Още малко по-далеч...

— Татко, къде си?

Когато се приближи до далечната страна на залата, видя огромна катраненочерна платформа, която се извисяваше на 9 метра над блестящата повърхност като шлеп от ада. Вълна от ужас обхвана душата му, когато осъзна, че не може да спре, че инерцията му в този безтегловен свят го караше към обекта пряко волята му.

— Хванах те.

Мик се паникьоса и се обърна, за да бяга, само за да установи, че краката му ритяха на едно място, докато биваше придърпван нагоре и надалеч от повърхността на езерото. Той се гмурна по корем във въздуха, като безпомощно се опитваше да се захване за енергийното

поле, докато тялото му се изви назад и беше закарано на платформата от мощно, леденостудено зло присъствие.

Мик се приземи твърдо на колене. Падна напред така, сякаш щеше да се моли. Дишаше учестено и умът му беше обхванат от страх. Той погледна нагоре към онова, което го държеше.

Беше капсула, висока и широка колкото локомотив и дълга колкото футболно игрище. Многобройни опърлени изводи, приличащи на пипала и идващи изпод платформата, влизаха в този затворен обект с опушени стъкла като хиляди извънземни интравенозни тръби.

— Защо се страхуваш от мен, Майкъл?

Една вълна от енергия се запали във вътрешността на цилиндъра. Блясъкът за момент разкри сенчестото присъствие на едно огромно създание.

Мик беше парализиран. Лицето му представляваше замръзнала маска на ужас, крайниците вече не можеха да поддържат тежестта му.

— Погледни ме, Майкъл. Погледни лицето, което има твоята плът и кръв!

Мислите на Майкъл се разхвърчаха, когато той беше натиснат с главата напред към стъклоподобната повърхност от невидима сила. Можеше да усети присъствието в изпълнената с дим зала — присъствие на чистото зло, която караше сярна жлъчка да се надига в гърлото му и да го дави. Той стисна очи. Умът му не беше в състояние да осмисли ужаса, който може да стоеше пред него.

Вълна от енергия насили клепачите му и ги отвори, като ги затисна назад.

Той видя как едно лице се появи през жълтата мъгла в капсулата. Сърцето му биеше в гърдите.

— Не...

Беше Джулиъс. Снежнбялата коса на баща му, разчорлена като на Айнщайн, тенът, набръчканото лице, изглеждащо като стара кожена дреха. Меките познати кафяви очи го погледнаха.

— Майкъл, как може да се страхуваш от собствения си баща?

— Ти не си баща ми...

— Разбира се, че съм. Сети се за миналото, Майкъл. Не си ли спомняш как майка ти умря? Беше ми толкова ядосан. Мразеше ме за онова, което бях сторил. Погледна ме в очите точно както ме гледаш сега — И МЕ ОБРЕЧЕ ДА ОТИДА В АДА!

Чудовищният глас стана по-дълбок и отекна в ушите му. Мик изпищя в регулатора, като усети как умът му се прекърши, когато лицето на Джулиъс се превърна в чифт кървавочервени демонични очи като на влечуго, приличащи на фарове на кола. Зениците — златни, диаболични процепи, които прогаряха душата му и изпепеляваха самата му разумност.

Мик нададе смразяващ кръвта вик, докато ледените пръсти на смъртта галеха изтерзания му ум. С едно диктувано от адреналина движение той скочи от платформата само за да бъде сграбчен във въздуха и задържан там.

— Ти си моята плът, ти си моята кръв. Чаках те, чаках да дойде този ден. Знам, че си усещал присъствието ми. Скоро ще бъдем заедно. Обединени... баща и син.

През замаяността си той погледна нагоре и видя, че спираловидната галактика над главата му се въртеше по-бързо. Докато скоростта ѝ се увеличаваше, един огромен кух цилиндър от смарагдова енергия се оформи в средата на разтопеното езеро и се заиздига към тавана като искрящо зелено торнадо. Фунията от енергия се сля с вихрушката. Двете се завихриха в унисон, все по-бързо и по-бързо.

Умът на Мик пищеше. Очите му бяха изпъкнали от главата. През лудостта той видя как една самотна вълничка се оформи в средата на езерото, причинена от нещо, което се издигаше изпод разтопената повърхност.

Сега можеше да го види — надигащо се през смарагдовата фуния от енергия — същество, черно като нощта, хищна форма на живот с размах на крилете, приличащи на криле на влечуго, 9 метра. Три назъбени нокътя висяха под тялото му. Един череп без лице с форма на наковалня преминаваше в извит израстък, напомнящ на рог. Опашката, оформена като клюн, беше с размери наполовина колкото крилете. Нажежено кълбо с цвят на кехлибар светеше ярко до врата като око без зеница.

Мик гледаше, останал без думи. Таванът на въртящата се галактика от енергия започна да изчезва, разкривайки вертикална шахта от скала, издялана в морското дъно. Водата в шахтата също се въртеше и образуваше основата на чудовищен водовъртеж.

Мик здраво притисна малката кислородна бутилка към гърдите си. Махна маската, като насочи запечатаната клапа надалеч от тялото

си.

Със звучно свистене средата на тавана се дръпна, като изпълни цялата зала с ужасен рев. Мъжът усети, че ушите му изпукаха, когато морето нахлу вътре. Течението беше насочено покрай страните на полето на цилиндричната вертикална сила като водопада Ниагара.

Мик отчаяно огледа залата. Погледът му се фокусира върху двадесет и трите еднакви шахти, от които всички, освен една, се отвориха, за да поемат надигащото се течение.

Бумтежът се засили, когато гигантските турбини на извънземния съд започнаха да въртят назад, за да източат морската вода.

Мик взе бутановата запалка, после отвори клапата на по-малката кислородна бутилка и допря пламъка до невидимата възпалима струя от чист кислород. Компресираният газ пламна като ракета и заби основата на бутилката в корема му, като го закара назад към въздуха и далеч от капсулата.

Мик се понесе над разтопеното езеро от метал, после се гмурна в бушуващата река солена вода, която се отцеждаше над повърхността на езерото.

Той пусна изпразнената бутилка, когато течението го погълна. Страхът и адреналинът направляваха ръцете и краката му, докато той си проправяше път към неработещата шахта, през която беше дошъл. Хвана се за решетката и се набра, докато надигащото се течение бушуваше отзад.

Той отвори люка и погледна в тъмната дупка.

„Не спирай, не мисли, просто скачай!“

Той скочи с краката напред в тунела, наклонен под ъгъл от 75 градуса, в пълен мрак. Бутилката стържеше зад гърба му. Ревът над главата му моментално намаля. Той притисна долните части на ръцете си към гладката метална повърхност, като отчаяно опита да забави спускането си, използвайки неопреновия водолазен костюм като спирачка.

Мик се изстреля от отвора на шахтата и се строполи с главата напред във вертикалната перка на ротора. Замаян, той се изправи на крака и усети мощни вибрации, сякаш гигантската турбина оживяваше под краката му.

„Изкачи се от другата страна — връщай се в подводницата!“

Мик се набра и се прехвърли през двуметровата перка, когато една река от морска вода нахлу от тавана. Приземи се на крака, паникьосан, заради перките на турбината, които започваха да се въртят на обратно, опитвайки се да избутат „Барникъл“.

„Не оставяй мини подводницата да тръгне без теб!“

Мик се препъна през водата, която му стигаше до коляно, и си пое дълбоко дъх, преди да махне тежката бутилка от гърба си. Свободен от тежестта, той скочи върху титановия корпус, когато бушуващата стена от морска вода го плесна отзад, като почти го събори от подводницата.

Залата с форма на поничка се пълнеше бързо с вода. Налягането се трупаше и заплашваше да изстреля „Барникъл“ всеки момент. Мик се покачи върху съда. Усещаше как напрежението в главата му се усилва, докато отваряше люка и влизаше с мъка в отвора. Затвори го след себе си, като го запечата със завъртане.

Мощен прилив на вода обърна подводницата настрани.

Мик се стовари надолу по стълбата, като се приземи тежко върху парчетата изпотрошено оборудване, когато „Барникъл“ беше освободена.

Разнесе се стържещ оглушителен вой, когато турбината набра скорост до сто завъртания за секунда, изстрелвайки мини съда обратно назад през входната шахта като куршум.

На борда на „Сцила“

20:40 часа

Това е водовъртеж!

Капитан Фърман беше хвърлен върху контролния пулт. Подът се огъна под него, когато 12 тона метални сондажни тръби се разпиляха по долната палуба.

Звуци от стържещ метал изпълниха въздуха. С агонизиращо скърцане горната палуба на 7 етажната платформа се люшна срещу чудовищното течение и „Сцила“ се наклони под ъгъл от 60 градуса, когато шест подводни захващащи въжета, закачени към един понтон, отказаха да поддадат пред нарастващия водовъртеж.

Техници и оборудване се плъзгаха по отворената палуба и падаха безпомощно в бушуващото смарагдово море.

Останалите захващащи въжета се скъсаха и откачиха платформата от морското дъно. Плаващата структура се изправи, после се завъртя, люлеейки се във вихрещата се уста на светещия водовъртеж.

В нощта зави аларма. Объркани членове на екипажа заизлизаха от каютите си само за да бъдат отнесени от летящи останки. Докато светът им се въртеше замайващо около тях, те се препъваха по алуминиевите стълбища, отивайки към долната палуба, където дузина спасителни лодки висяха на лебедките си.

Браян Додс сграбчи въжетата на една от лодките. Ушите му бяха изпълнени с виещия рев от водовъртежа. Сега лодката беше пусната на 2 метра отдолу, но „Сцила“ се мятеше толкова жестоко, че стигането до нея вече не беше вариант.

Нефтодобивната платформа се наклони настрани, уловена в центробежната сила на водовъртежа, която я закова към стената на фунията. Директорът на НАСА отвори очи, като се насили да погледне към замайващия източник на енергия, която струеше нагоре от центъра на турбулентната зона. Додс се хвана, като отчаяно си поемаше дъх, когато една 12-метрова вълна го обля и удари долната палуба, като помете последната спасителна лодка в яростта си.

Стомахът на Додс се обърна, очите му се разшириха от неверие, когато центърът на водовъртежа изведнъж падна до морското дъно. Платформата се въртеше несигурно на върха на една 600 метрова водна яма. Той видя нещо в ослепителната смарагдова лудост — черно крилато създание, което се издигаше стабилно през водовъртежа като демон от ада.

Крилатият звяр мина покрай него и изчезна в нощта. „Сцила“ се обърна настрана, като падна свободно към забвение.

Неживото създание се стрелна над повърхността на Залива със свръхзвукова скорост, като се плъзгаше с лекота върху плътна възглавница от антигравитация. Като се движеше на югозапад, то се изкачи на по-голяма височина. Енергията му разтресе планинските върхове над Мексико, докато то бързаше към Тихия океан.

Когато стигна океана, предварително програмираните му сензори измениха курса към по-точен западен маршрут. Съществува

забави ход, така че да остане на тъмната страна на планетата по време на цялото си предопределено пътуване.

[\[1\]](#) Когато маската се замъгли, се намазва със слюнка и се оправя.
— Бел.прев. [↑](#)

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Меденият ни месец в Кайро беше блаженство.

Мария беше всичко за мен — моята сродна душа, моя любовница, мой другар, моят най-добър приятел. Да кажем, че присъствието ѝ ме поглъщаше, няма да е преувеличение. Красотата ѝ, ароматът ѝ, сексуалността ѝ — всичко в нея беше толкова упойващо, че често се усещах като пиян от любов, готов, ако не и нетърпелив, да изоставя собствената си клетва да разнища гатанката около календара на маите само за да се върна в Щатите с моята млада булка.

Да направя семейство. Да живея нормален живот.

Мария имаше други планове. След едноседмичен меден месец тя настоя да продължим пътешествието си из миналото на човечеството, като претърсим Великата пирамида за улики, които да свързват тази величествена египетска структура с образа, нарисован на платото Наска.

Кой може да спори с ангел?

Когато стана въпрос за Гиза, темата за това кой беше построил пирамидите беше също толкова важна, колкото и кога, как и защо. Разбирате ли, структурите в Гиза са парадокс на себе си. Издигнати са с необяснима точност с цел, която все още остава мистерия хиляди години след завършването им. За разлика от другите древни паметници в Египет, пирамидите в Гиза не са били построени като гробници. Всъщност при тях липсват всякакви идентифициращи йероглифи, вътрешни надписи, саркофази и съкровища.

Както споменах по-рано, ерозията в основата на Сфинкса по-късно доказва, че структурите в Гиза са били издигнати през 10450 г. пр.Хр. и се отличават като най-старите в целия Египет.

Ще забележите, че не говоря за тези чудеса като за пирамидите на Хеопс, Хефрен и Менкаур. Египтолозите ни бяха накарали да вярваме, че тези трима фараони са наредили да бъдат построени монолитите. Пълни глупости! Хеопс е имал толкова общо

с дизайна и строежа на Великата пирамида, колкото и Артур, християнски крал, със Стоунхендж, който е бил изоставен 1500 години преди Христа.

Заблудата тръгва от 1837 г., когато полковник Хауърд Вайс е бил упълномощен да ръководи разкопките в Гиза. Археолог, който не е бил направил никакви значителни открития, за които да говорим (и доста отчаян за финансиране), удобно успял да намери каменни маски, носещи името на Хеопс, в един доста тъмен тунел, който той по случайност бил изкопал в пирамидата. По някаква причина никой не се усъмнил във факта, че идентифициращите означения са били нарисувани на обратно (а някои дори са били написани грешно) и че е нямало никакви други надписи намерени, където и да било във Великата пирамида.

Египтолозите, разбира се, повтарят откритието на Вайс като химн.

Много години по-късно една вътрешна стела е била изкопана от френския археолог Огюст Мариет. Текстът на този камък, древният еквивалент на исторически плакат за туристи, ясно гласи, че пирамидите са били построени много преди управлението на Хеопс, говорейки за структурите в Гиза като за Къщата на Озирис, владетелят на Ростоу.

Озирис — може би най-споменаваната фигура в цялата египетска история — велик учител и мъдрец, който забранил канибализма и оставил траен завет на народа си.

Озирис... брадатият бог — крал.

Мария и аз прекарвахме повечето от времето си в изследване на Великата пирамида, въпреки че целият план на Гиза се подчиняваше на една мистериозна и все пак много ясна цел.

Външността на Великата пирамида беше толкова объркваща, колкото и вътрешността. След като преди обясних размерите на храма спрямо стойността Π , прецесията и размерите на Земята, ще продължа със структурата на четирите страни от блокове варовик. Колкото и невероятно да изглежда, всяка страна се простира на 230 метра, като пирамидата се разминава само с 20 сантиметра от това да бъде идеален квадрат. Всяка страна е обърната и към истинския север, изток, юг и запад, факти, които правят още по-голямо впечатление, щом човек осъзнае, че Великата

пирамида е изградена от 2300000 каменни блока, всеки от които тежи между 2.5 и 15 тона. (В най-малката от трите пирамиди в Гиза има камък, тежащ 320 тона. Докато пиша тези думи в 2000-та година, в целия свят има само три крана, които могат да повдигнат тази огромна тежест от земята.) И все пак, какъвто е бил случаят в Тиахуанако и Стоунхендж, не са били използвани никакви машини за придвижване на тези невероятни тежести, които е трябвало да бъдат транспортирани от далечна каменоломна и след това сложени на място, често пъти на повече от сто метра над земята.

Повечето хора, гледащи Великата пирамида, не осъзнават, че страните ѝ са били довършени с много добре полирани облицовъчни камъни, като всеки от тези 144000 блока е тежал по повече от 9000 килограма. От тези облицовъчни камъни днес са останали само останки, тъй като повечето от тях са били унищожени от голямо земетресение през 1301 г. сл.Хр. Все пак знаем, че са били изрязани с такава точност и умение, че и острие, на нож не е могло да бъде пъхнато между тях. Човек може само да си представя как е изглеждала Великата пирамида преди хиляди години — структура, тежаща 6 милиона тона, покриваща 13 акра земя и блестяща под египетското слънце като стъкло.

Докато външността на пирамидата е била чудна гледка, вътрешността ѝ е тази, която може да крие истинската ѝ цел.

Великата пирамида има няколко коридора, които водят до две голи стаи, наречени безобидно Залата на краля и Залата на кралицата. Истинското предназначение на тези стаи все още е неизвестно. Скрита врата в северната фасада води до тесен коридор, който се свързва с коридор, издигащ се право нагоре към сърцето на пирамидата. След кратко изкачване човек може да влезе или в предизвикващ клаустрофобия тунел с дължина 40 метра, водещ до Залата на кралицата, или да продължи да се изкачва още по-високо по Главната галерия, впечатляващ коридор, приличащ на гробница, който води до Залата на краля.

Залата на кралицата представлява гола стая с размери 5.2 на 5.5 метра с 6 метров триъгълен таван. Единственият видим елемент там е тясна вентилационна шахта, правоъгълен отвор с размери едва 20x22.5 сантиметра. Тази шахта, както и двете открити в Залата на краля, са останали запечатани до 1993 г., когато

египтяните, които търсели начин да подобрят вентилацията на пирамидата, наели германския инженер Рудолф Гантенбринк да използва своя миниатюрен робот, за да прокопае запушените шахти. Снимките, направени от малката камера на робота, разкрили, че шахтите не са били запушени, а запечатани отвътре с плъзгащи се механизми. Малка врата, закрепена на място от метални съединителни части. Когато била отворена, шахтата гледала право към небето.

Със сложен клинометър Гантенбринк успял да изчисли точния ъгъл на проекцията върху нощното небе. На 39 градуса, южната шахта на кралицата е била насочена право към звездата Сириус. Шахтата на краля, на 45 градуса, към Алнитак, най-ниската звезда от трите, разположени в колана на Орион.

Скоро след това астрономите открили, че трите пирамиди в Гиза били точно подредени така, че да отразяват трите звезди от колана на съзвездие Орион, както са изглеждали през 10450 г. пр.Хр. (Легендата за Озирис също е свързана с Орион, а жена му Изида — със звездата Сириус.)

Дали космическото изравняване е било истинската цел зад изкопаването на шахтите, или те са били създадени, за да изпълнят друга функция?

Голямата галерия е невероятно инженерно постижение сама по себе си. По-малко от 2.1 метра широчина при пода, стените на тази подпряна шахта постепенно се стесняват от всички страни, докато се издигат, за да се срещнат с високия 8.5 метра таван. Изкачващ се под ъгъл от 26 градуса, този тесен проход върви нагоре повече от 46 метра. Удивително архитектурно постижение, като се има предвид, че издълбаните камъни на Галерията поддържат цялата тежест на горните три четвърти от пирамидата.

На върха на Голямата галерия има мистериозен антишамбър, чиито страни са направени от червен гранит. Странни чифтове успоредни вдлъбнатини, приличащи на следи от древни разделения, са издълбани в стената. Оттук един малък тунел води до Залата на краля, най-впечатляващата зала в пирамидата. Тя представлява идеален правоъгълник с ширина 5.23 метра и дължина 10.47 метра, като таванът се издига на 5.82 метра от пода. Цялата зала е

направена от 100 блока червен гранит, всеки от които тежи повече от 70 тона!

Как древните строители са успели да повдигнат тези гранитни блокове, за да ги поставят на място, особено в такива тесни пространства?

В Залата на краля има само един обект — самотен блок от гранит с цвят на кал, чиято вътрешност е оформена като гигантска вана. Разположен покрай западната стена, обектът е дълъг 2.29 метра, а ширината и дълбочината му са по 1.07 метра. Солидният блок е бил изрязан с необяснима точност, приличаща на постигната с машини. Каквато и технология да е била използвана за рязането на гранита, тя е превъзхождала всеки инструмент, притежаван от съвременния човек.

Въпреки че така и не е била открита мумия, египтолозите продължават да смятат, че този издълбан обект е бил саркофаг без капак.

Аз имам друга теория.

Залата на краля изглежда е функционирала като акустичен инструмент, събирайки и усилвайки звуци. На няколко пъти се озовавах сам в тази стая и използвах възможността, за да се покатеря в обекта, оформен като вана. Когато лягах долу, бивах заливан от нещо, което приличаше на дълбоки вибрации, сякаш се бях покатерил в ушния канал на великан. Не преувеличавам, когато казвам, че костите ми тракаха от завладяващите вибрации от звук и енергия. По-нататъшни обсъждания с електронни инженери разкриха, че геометрията на върха на Великата пирамида (при 377 ома) я прави идеален резонатор, имитиращ импеданса на открития космос.

Колкото и странно да звучи, според моята теория Великата пирамида е била създадена, за да действа като някакъв невероятен монолитен, провеждащ енергия камертон, способен да резонира с излъчвания, приличащи на радиочестоти или може би някакви други, все още неизвестни енергийни полета.

Още непреувеличени факти — освен собственото ни изследване на Великата пирамида, с Мария прекарахме безброй часове, за да

интервюираме най-добрите архитекти и инженери в света. След като изчисляваше тонажа, труда и изискванията на пространството, свързани с изграждането на структурата, всеки от тези специалисти стигаше до едно и също изумително заключение — Великата пирамида не може да бъде построена по същия начин — дори в днешно време.

Нека да повторя — дори с използването на най-сложните кранове хората от нашата ера никога не биха могли да издигнат Великата пирамида.

И все пак ето че тя е била построена преди около 13000 години!

Така. Кой е построил Великата пирамида?

Как човек да търси отговори, за да определи невъзможното? Кое е невъзможно? Мария го описва като „погрешно заключение, направено от неинформиран наблюдател, в чийто собствен ограничен опит липсва информационната основа, за да разбере правилно нещо, което просто не е в неговите приемливи измерения на реалността“.

Онова, което моята любима се опитваше да каже, беше това — мистериите остават мистерии, докато наблюдателят не отвори ума си за нови възможности. Или да го изкажем по-сбито — за да намери решение на онова, което е възприемал като невъзможно, човек трябва да търси невъзможни решения.

И ние го направихме.

Логиката диктува, че ако хората не са могли да построят пирамидите в Гиза сами, значи някой друг им е помогнал, в този случай — друг вид — такъв, който очевидно превъзхожда нашия по интелигентност.

Този прост и все пак притеснителен извод не беше направен от нищото, а след твърди емпирични доказателства.

Издължените черепи, открити в Централна и Южна Америка, ни показват, че членовете на този мистериозен вид са били хуманоиди на външен вид. Различни легенди ги описват като високи бели мъже с морскосини очи и спускащи се бели бради и коси. Някои от най-успешните древни култури в историята, включително египтяните, инките, маите и ацтеките са почитали тези същества като хора, носещи голяма мъдрост и мир, които са дошли, за да въдворят ред в хаоса. Всички са били велики учители, притежаващи напредничави познания по астрономия, математика, агрикултура,

медицина и архитектура, които са помогнали на дивашката ни раса да се издигне до нации от подредени общества.

Останалите физически доказателства, потвърждаващи съществуването им, са неоспорими.

Този хуманоиден вид е имал и ясен план — да запази бъдещето на човечеството, техните осиновени деца.

До какво странно и плашещо заключение бяхме стигнали с Мария! Ето ни, двама мислители от съвременето, доктори от Кеймбридж, представящи един на друг теории, които биха направили и Ерих фон Деникен^[1] горд. И все пак ние не бяхме горди. Всъщност първоначалната ни реакция беше срам. Ние не бяхме никакви швейцарски хотелиери, които са станали писатели. Бяхме учени, уважавани археолози. Как беше възможно да отидем при колегите си с такива нелепи теории за извънземна намеса? И все пак, за първи път, аз и младата ми булка почувствахме, че очите ни най-накрая се бяха отворили истински. Можехме да усетим един главен план в работата, но пак бяхме ядосани, защото не можехме да разгадаем значението, което нашите хуманоидни предшественици ни бяха оставили като инструкции в ръкописите на маите, усърдно повтарящи съобщението и на платото Наска. Ръкописите обаче бяха изгорени от испанските свещеници, а посланието от Наска все още ни убягваше.

Аз и Мария се чувствахме уплашени и сами. Пророчеството за гибелния ден от календара на маите висеше над главите ни като дамоклев меч.

Спомням си как прегръщах жена си и се чувствах като изгубено дете, което, след като е научило за смъртта, се бори да разбере представата на родителите си за рая. Мисълта ме накара да осъзная, че въпреки всички наши подвизи и постижения, от еволюционна гледна точка видът ни всъщност все още е в ранните си детски години. Може би затова сме толкова склонни към насилие или затова оставаме такива грижовни емоционални същества, винаги жадуващи любов, винаги чувстващи се самотни. Подобно на 30000 годишни малки деца, ние просто не познаваме нищо по-добро. Ние сме планета от деца. Земята — огромно сиропиталище без зрели умове, които да ни насочват по вселенските пътища. Били сме принудени да се учим сами, да се учим по трудния начин в движение, да живеем и

да умираме като червени кръвни клетки, циркулиращи с безразсъдна страст из тялото на човечеството — толкова млади, толкова неопитни и толкова наивни. Динозаврите са владели Земята в продължение на 200 милиона години и все пак нашите първи предшественици са слезли от дърветата преди по-малко от 2 милиона години. В нашето невероятно невежество, ние се наричаме превъзхождащ вид.

Истината е, че не сме нищо повече от вид от деца — любопитни, арогантни деца.

Исполините, „падналите“, са били нашите предшественици. Те са били тук много отдавна, взели са жени от *Homo sapiens* за съпруги, като са снабдили вида ни с тяхното ДНК. Научили са ни на онова, което са решили, че можем да разберем, и са ни оставили ясни следи за присъствието си. Опитали са се и да ни предупредят и за идването на бедствие, но като повечето деца, ние не сме слушали и сме отказали да вземем под внимание предупреждението на родителите ни.

— Още сме малки деца — спомням си как казах на Мария. — Ние сме крехки, наивни малки деца, които си мислят, че знаят всичко, очевидно люлеещи се в нашата люлка, докато змията пропълзва през отворения прозорец на детската стая, за да ни избие.

Мария се съгласи.

— Съзнаваш, разбира се, че научната общественост ще ни отхвърли.

— Тогава не трябва да ѝ казваме, поне не още — рекох. — Пророчеството за човечеството може и да е написано на камък, но бъдещето все още е наше за определяне. Исполините не биха си направили целия този труд да ни предупредят за 4 Ахау, 3 Канкин, без да оставят и някакво оръжие, някакво средство, с което да се спасим от затриване. Трябва да намерим средствата за нашето спасение — тогава и само тогава останалата част от света ще слуша с отворен ум.

Мария ме прегърна, като се съгласяваше с логиката ми.

— Няма да намерим отговорите тук, Джулиъс. Беше прав през цялото време. Докато Великата пирамида е част от пъзела на пророчеството, храмът, нарисуван на платото Наска, се намира в Мезоамерика.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1975–77 г., 12–72 стр.

---

[1] Известен писател уфолог. — Бел.ред. ↑

1 декември 2012 г.

равнината Нуларбор, Австралия

Равнината Нуларбор, най-голямата равнина земя на планетата, е пуст район от варовик, който се простира на 246049 квадратни километра покрай пущинаците на Австралия южно от бреговата линия при Тихия океан. Това е необитаема зона, лишена от растителност и диви животни.

За естествоизпитателя на непълен работен ден Саксън Ленън и приятелката му Рене равнината Нуларбор винаги бе осигурявала идеално бягство. Без хора, без шум, без крещящи мениджъри на проекти — само успокояващите звуци на вълните, които се разбиваха в острият варовикови скали на 30 метра под мястото им за лагеруване.

Звуковите вибрации накараха Саксън да се измъкне от спалния си чувал. Той отвори очи и отвори капациите на палатката и се взря в звездното небе.

Рене обви кръста му с ръка, като се заигра с гениталиите му.

— Станал си рано, любов.

— Спри за секунда, чу ли нещо да прелита със свистене покрай нас?

— Като какво?

— Не знам...

Оглушителният тътен накара земята под палатката им да се разтрепери, а Саксън да излети от обятията на приятелката си.

— Хайде!

Двамата изскочиха отвътре полуголи, като навлякоха походните си ботуши, без да си правят труд да им завързват връзките. Скорчиха в джипа си и се отправиха на изток, като Саксън се уверяваше, че държи возилото на безопасно разстояние от ръба на крайбрежните скали, които вървяха успоредно с тях отдясно.

Тъмният хоризонт беше станал сив, когато пристигнаха.

— Дявол да го вземе, Сакс, какво, по дяволите, има?

— Не... не знам.

Обектът беше огромен, висок колкото двуетажна къща с крила като на влечуго, които имаха 18 метра от край до край. Съществото беше черно като нощта, стоеше на три назъбени нокътя, които изглежда захващаха пустата варовикова повърхност. Огромна отразяваща опашка с форма на ветрило стоеше неподвижна на стъпки над земята, а от корема му се подаваха редица пипала. Главата без лице с форма на рог изглежда беше обърната към небето.

Неподвижното животно изглеждаше безжизнено, с изключение на искрящото кехлибаренозлатисто сияние, което идваше от орган с форма на диск, разположен от едната страна на торса му.

— Може да е един от дистанционно управляваните апарати, които военновъздушните сили постоянно пускат наоколо.

— Може би трябва да се обадим на някого?

— Давай. Аз ще направя няколко снимки.

Саксън насочи фотоапарата си и нащрака няколко кадъра, докато приятелката му се опитваше да се обади по телефона в колата.

— Телефонът не работи, няма нищо друго, освен статичен шум. Сигурен ли си, че си платил сметката?

— Абсолютно. Ето, снимай ме с него, нали знаеш, така че да мога да покажа колко е голямо това нещо.

— Не се приближавай прекалено, става ли, любов?

Саксън подаде фотоапарата на Рене, после се приближи на 5 метра до създаването.

— Не знам дори дали нещото е живо. Просто си е кацнало тук като препечен до черно кондор.

На хоризонта се появи златист оттенък.

— В идеалния момент. Изчакай слънцето да се покаже. Ще стане по-добра снимка.

Първите лъчи на зората се подадоха над Тихия океан. Слънчевата светлина целуна повърхността на отразяващата опашка на създаването.

Саксън отскочи назад, когато опашката се вдигна с хидравлично съскане.

— Кучи син, нещото се активира.

— Сакс, гледай, окото му започна да мига!

Саксън се втренчи в кехлибарения диск, който проблясваше все по-бързо и по-бързо, докато цветът му потъмня до пурпурно.

— Хайде!

Той сграбчи китката на Рене и затича обратно към джипа. Даде на скорост и ускори на север през откритата равнина.

Кълбото потъмня до кървавочервено, после спря да мига. Покрай разперените криле се запали една искра и избухна в искрящ, нажежен до бяло сребрист пламък.

С ослепителен блясък създанието избухна, като излъчи неизмеримо количество възпламенима енергия, която се разпростря из цялото плато Нуларбор със скоростта на звука. Шоковите вълни от ядрената експлозия проникнаха в порестия варовик, изпарявайки всичко по пътя си.

Саксън усети изгарящата нажежена до 8900 градуса по Целзий взривна вълна наносекунда преди тялото му, приятелката му, джипът и теренът да се изпарят и да се превърнат в съскащ токсичен газ, който беше засмукан нагоре в атмосферата от адски вакуум от микрокосмическия прах и пламък.

Мексиканският залив

Американската фрегата „Буун“ (FFG-28) клас „Оливър Хазард Пери“ с насочващи се ракети плаваше тихо по зловещо, оловносиво море под заплашителното следобедно небе. Заобикалящо бойния кораб, пръснато по повърхността в радиус от над 3 километра, беше всичко онова, останало от полупотопяемата нефтодобивна платформа „Сцила“.

Дузина моторизирани гумени салове обикаляха внимателно през полето с останки, докато емоционално пресушени моряци издърпваха подутите трупове на умрелите от водата.

Мичман втори ранг Зак Уишнов запечати още един чувал за трупове, докато младши лейтенант Бил Блекман насочваше бавно моторната лодка през плаващите парчета.

— Зак, има още един, при десния борд на носа.

— Господи, мразя това — Уишнов се наведе през носа и закачи трупа с пръта си. — О, Исусе, на този му липсва едната ръка.

— Акула?

— Не, била е отрязана ясно. Знаеш ли, сега като го спомена, не съм виждал и една акула, откакто сме тук.

— Нито пък аз.

— Няма смисъл. Навсякъде има кръв, а тези води гъмжат от акули — Зак претърколи обезобразеното тяло в лодката, като бързо го набути в един чувал за трупове. — Това е нещото долу, нали, лейтенант? Източникът на зеленото сияние. Ето защо акулите стоят настрана.

Лейтенантът кимна.

— Акулите знаят нещо, което ние не знаем. Колкото по-скоро капитанът ни измъкне оттук, толкова по-добре.

Капитан Едмънд О. Луус III стоеше неподвижно на своя мостик. Лешниковите му очи се визираха във вещаещия лошо хоризонт. Долната му челюст беше стисната от гняв. Тринадесетият офицер, който командваше „Буун“ и нейния екипаж от 42 офицери и 550 матроси, кипеше отвътре. Кипеше, откакто получи заповеди от своето командване да отклони бойния кораб от бойната група за Персийския залив и да отиде в Мексиканския залив.

„Проклетата спасителна операция по средата на онова, което може да се окаже най-големият конфликт, който сме имали от двадесет години. Ще станем за смях пред целите проклети военноморски сили“.

Командир Къртис Брод, изпълнителният офицер на кораба и втори в командването, се приближи.

— Извинете ме, капитане. Една от ЛВМС е засякла подводницата, носеща се на 1.7 километра на запад. Двама оцелели на борда. Единият твърди, че знае какво е унищожило „Сцила“.

— Докарайте го в заседателната зала. Какво е изчисленото време на пристигане на въздушния патрул?

— Тридесет и пет минути.

Една светкавица проблесна тихо в далечината, последвана след секунди от рева на гръмотевицата.

— Извикай обратно всички лодки, командире. Ще бъда в заседателната зала. Съобщи ми, когато пристигне вицепрезидентът.

— Да, сър.

Противоподводният хеликоптер Каман SH-2G „Сийспрайт“, известен и като лека въздушна мултифункционална система или ЛВМС, подскочи два пъти, преди да застане неподвижно на площадката за хеликоптери на снабдения с ракети кръстосвач.

Мик Гейбриъл хвана единия край на носилката на Доминик, а член на екипажа — другия. Когато товарната врата на хеликоптера се отвори, към тях се присъединиха лекарят на кораба и медицинският му екип.

Офицерът лекар се наведе над безсъзнателното тяло на латино красавицата. Увери се, че диша, провери пулса ѝ, после светна с фенерче в очите ѝ.

— Тази има лошо сътресение, може би вътрешни увреждания. Трябва да я закараме в лазарета.

Един санитар избута Мик настрани и му взе носилката. Той беше прекалено слаб, за да протестира.

Лекарят го огледа.

— Синко, изглеждаш така, сякаш си минал през ада. Някакви наранявания, освен драскотини и синини?

— Не мисля.

— Кога си спал за последно?

— Не знам. Два дни? Моята приятелка, тя ще се оправи ли?

— Би трябвало. Как се казваш?

— Мик.

— Ела с мен, Мик. Ще превържем тези рани, ще вкараме малко храна в теб и после ще те поизчистим. Трябва ти малко почивка...

— Не — прекъсна го лейтенантът. — Капитанът го иска в заседателната зала след петнадесет минути.

Валеше, когато хеликоптерът на Енис Чейни докосна площадката на „Буун“. Вицепрезидентът се наведе и смушка спящия човек вдясно от него.

— Събуди се, Марвин, пристигнахме. Направо не проумявам как можеш да спиш при цялата тази шумотевица.

Марвин Тепърман пусна стегната усмивка, докато разтриваше очи, за да се разсъни.

— Пътуването ме изморява.

Един мичман втори ранг отвори товарната врата, козирува, после поведе двамата мъже в суперструктурата.

— Сър, капитан Луус ви чака в заседателната зала...

— Още не. Първо искам да видя телата.

— Веднага ли, сър?

— Веднага.

Мичманът го въведе в голям хангар. Наредени в редици на бетонния под лежаха чували с трупове.

Чейни се движеше бавно от чувал до чувал и спираше, за да прочете табелката с името.

— О, Боже...

Вицепрезидентът коленичи до един чувал и дръпна ципа. Ръцете му трепереха. Взря се в бледото безжизнено лице на Браян Додс. С бащински жест той се протегна и приглади назад кестенявата коса от челото му. Емоциите караха очите му да се насълзяват.

— Как се случи това? — гласът му беше дрезгав шепот.

— Не е сигурно, сър. Единственият човек, който може да знае, е в заседателната зала на капитана и чака да говори с вас.

Чейни закопча чувала и се изправи с мъка на крака.

— Заведи ни.

Мик натъпка последната хапка от сандвича с пуешко и кашкавал в устата си и я прокара с голяма глътка газирана напитка с джинджифил.

— По-добре ли се чувстваш?

Той кимна на капитана. Въпреки че беше изтощен, водата, горещият душ и новите дрехи бяха повдигнали духа му.

— Така, казваш, че името ти е Майкъл Розен и че си морски биолог, който работи в комплекс в Тампа, правилно?

— Да, сър. Може да ми викате Мик.

— И си открил обекта под нас — как?

— СПЗН. Това е система за подводно звуково наблюдение...

— Запознат съм със СПЗН, благодаря. Сега, твоята придружителка...

Потропване прекъсна въпроса. Мик вдигна поглед и видя вицепрезидентът Енис Чейни да влиза, следван от по-нисък по-възрастен господин с тънки като молив мустаци и топла усмивка.

— Добре дошли на борда, сър. Съжалявам, че не можахте да ни посетите при по-приятни обстоятелства.

— Капитане, това е д-р Марвин Тепърман, екзобиолог назаем от Канада. А кой е този господин?

Мик протегна ръка.

— Д-р Майкъл Розен.

— Д-р Розен твърди, че е влязъл в обекта под нас със своята мини подводница.

Чейни седна на масата за заседания.

— Разкажи ни.

Капитан Луус погледна бележките си.

— Д-р Розен описва разположение, което прилича на нещо като извадено от ада на Данте. Казва, че смарагдовото сияние се излъчва от мощно енергийно поле, което тръгва от тази подземна зала.

Чейни се взря в Мик със своите настоятелни очи като на енот.

— Какво се случи със „Сцила“?

— Нефтодобивната платформа — поясни Луус. — Тя беше пост за сензорни наблюдения, разположен над дупката.

— Енергийното поле създаде мощен водовъртеж. Той трябва да я е унищожил.

Очите на Луус се разшириха. Той натисна копчето на интеркома.

— Мостик.

— Да, сър, тук е командир Ричардс...

— Командире, пуснете сензорните шамандури, после преместете кораба на един километър на изток от сегашното ни местоположение.

— Един километър на изток, йес, сър.

— Изпълнете тази заповед бързо, командире.

— Разбрано, сър.

Мик премести поглед от капитан Луус към вицепрезидента.

— Няма да е достатъчно да преместите кораба си, капитане. Ние сме в ужасна опасност. Там долу има форма на живот...

— Форма на живот! — Марвин практически скочи през масата. — Нещо там долу все още е живо? Как е възможно? Как изглеждаше?

— Не знам.

— Не го ли видяхте?

— Остана скрито в една огромна капсула.

— Тогава откъде знаете, че е било живо? Мърдаше ли?

— Комуникираше с мен — телепатично. Притежава способността да влиза в нашите мисли, дори в най-подсъзнателните ни спомени.

Тепърман се беше изправил на крака, неспособен да сдържа вълнението си.

— Това е невероятно. Какви мисли ви предаде?

Мик се поколеба.

— Влезе в спомен за починалия ми баща. Това... това не беше много добър спомен.

Чейни се наведе напред.

— Казахте, че сме в ужасна опасност. Защо? Тази форма на живот е заплаха за нас?

— Повече от заплаха. Освен ако не унищожим това същество и съда му, всеки мъж, жена и дете на планетата ще бъдат мъртви до 4 Ахау... а, до 21 декември.

Марвин спря да се усмихва. Чейни и капитанът се спогледаха, после отново погледнаха Мик, който почти можеше да усети напрежението зад очите на вицепрезидента, когато те се сведоха към него.

— Откъде знаете това? Съществото съобщи ли за заплахата?

— Видяхте ли някакво оръжие? — попита капитанът.

— Не съм сигурен. Нещо беше пуснато. Не знам какво беше. Приличаше на огромен деформиран прилеп, само че не махаше с криле, а просто някак си се издигна от онзи басейн с течната сребриста енергия...

— Беше ли живо? — попита Марвин.

— Не знам. Приличаше повече на нещо механично, отколкото на органично... нещо като телеуправляван самолет. Енергийното поле се разбушува, заформи се водовъртеж, после таванът на залата се отвори отчасти към морето и нещото просто се издигна право нагоре и излезе от фунията.

— Право нагоре през фуния? — Чейни поклати глава с неверие.
— Това са доста странни неща, д-р Розен.

— Осъзнавам това, но ви уверявам, че всичко е истина.

— Капитане, изследвахте ли подводницата на този човек.

— Да, сър. Електрониката е напълно съсипана, а корпусът е зле повреден.

— Как влязохте в извънземния кораб? — попита Марвин.

Мик погледна екзобиолога.

— За първи път го наричате извънземен кораб. Това са останките от обект, който е ударил Земята преди 65 милиона години, нали, докторе?

Веждите на Марвин се повдигнаха от изненада.

— И радиосигналът от дълбокия космос — трябва да е активирал системата за поддържане на условия за живот на кораба.

Тепърман изглеждаше впечатлен.

— Откъде знаете всичко това?

— Вярно ли е? — попита капитан Луус невярващо.

— Много е възможно, капитане, въпреки че въз основа на това, което ни каза току-що д-р Розен, изглежда, че е по-вероятно тази система никога да не е била изключвана напълно. Капсулата, която спомена д-р Розен, трябва да е продължила да функционира, поддържайки съществото живо в някаква защитна стаза.

— Докато сигналът от космоса не го е активирал — довърши Мик.

Чейни го погледна подозрително.

— Откъде знаете толкова много за това извънземно същество?

Чу се силно почукване и командир Броуд влезе.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, капитане, но трябва да ви видя насаме.

Капитан Луус го последва навън.

— Д-р Розен, казвате, че това същество ще унищожи човечеството на 21 декември? Откъде знаете това?

— Както казах, д-р Тепърман, то общуваше с мен. Намеренията му може и да не бяха изречени гласно, но бяха доста ясни.

— Разкрило ви е датата 21-и?

— Не.

Мик се протегна към бележките на капитана. Хвърли поглед, като небрежно извади кламера от купчината.

— Прекарах целия си живот в изучаване на предсказанията на майте, както и на половин дузина древни обекти, разположени по света, които свързват това зло присъствие с края на света. 21-и е датата, за която се говори в календара на майте, датата, на която човечеството ще изчезне от лицето на Земята. Преди да започнете да

се подигравате, трябва да знаете, че календарът представлява прецизен астрономически инструмент...

Чейни потри очи. Губеше търпение.

— Не ми звучите като биолог, докторе, а това ваше пророчество на маите не ме впечатлява ни най-малко. Много хора са загинали на борда на тази платформа и искам да знам какво ги е убило.

— Казах ви — Мик пхна кламерчето в панталона на кръста си.

— И как сте успели да влезете в извънземния съд?

— На морското дъно има 23 дупки, разположени в идеален кръг на малко повече от километър и половина от централната дупка. С приятелката ми насочихме мини подводницата ни към една от тях. Бяхме захванати от огромна турбина, която засмука подводницата в...

— Турбина! — веждите на Тепърман се вдигнаха отново. — Невероятно. Каква е функцията на турбината?

— Предполагам, че е за вентилация. Мини подводницата се заклеши във въртящите се перки по време на всмукателната фаза. Когато роторите се завъртяха на обратно, за да изпразнят залата, бяхме изхвърлени обратно в морето.

Капитан Луус се върна в заседателната зала. На лицето му имаше самодоволно изражение.

— Имаме проблем, вицепрезидент Чейни, такъв, който може да обясни много. Изглежда, че д-р Розен не е съвсем този, за който се представя. Истинското му име е Майкъл Гейбриъл и миналата седмица е избягал от заведение за душевноболни в Маями.

Чейни и Марвин погледнаха цинично Мик.

Мик погледна вицепрезидента открито в очите.

— Не съм умствено болен. Излъгах за самоличността си, защото полицията ме гони, но не съм луд.

Капитан Луус прочете един факт.

— Тук се казва, че сте били затворен през последните единадесет години, след като сте имали инцидент с Пиер Борджия.

Очите на Чейни се разшириха.

— Държавният секретар Борджия?

— Борджия обиди баща ми, унижи го пред пълна зала с негови колеги. Изгубих контрол. Борджия изманипулира правосъдната система. Вместо да лежа за просто нападение, той накара да ме затворят в лудница.

Капитан Луус подаде факса на Чейни.

— Бащата на Мик е бил Джулиъс Гейбриъл.

Марвин изглеждаше изненадан.

— Джулиъс Гейбриъл, археологът?

Капитанът изсумтя.

— По-скоро откачалката, която опита да убеди научната общественост, че сме на ръба на унищожение. Спомням си, че четох за това. Смъртта му беше на корицата на „Таймс“.

Чейни вдигна поглед от хартията.

— Какъвто бащата, такъв и синът.

— Може би е бил прав — измърмори Марвин.

Лицето на капитана почервения.

— Джулиъс Гейбриъл беше лунатик, д-р Тепърман, и по мое мнение, крушата не е паднала далече от дървото. Този човек изгуби достатъчно от времето ни.

Мик се изправи разгневен.

— Всичко, което ви казах току-що, е истина...

— Защо не престанеш да се преструваш, Гейбриъл. Намерихме дневника на бащата ти в мини подводницата. Цялата цел на историята ти е била да ни убедиш — и останалата част от света — че смехотворните теории на баща ти са верни.

Капитанът отвори вратата.

Влязоха двама въоръжени охранители.

— Г-н Вицепрезидент, освен ако няма да имате още нужда от този човек, ми е наредено да го хвърля в ареста на кораба.

— Наредено от кого?

— Секретарят Борджия, сър. Той е на път, докато говорим.

Сидни, Австралия

Свръхзвуковият реактивен самолет „Дасолт“ летеше над южния Пасифик с 1930 километра в час. Гладкият му дизайн едва усещаше тръскания от турбуленция. Въпреки че в 32 метровата машина с крила тип „дабъл делта“, с три двигателя, имаше осем места за пътници, само три бяха заети.

Посланикът на САЩ за Австралия Барбара Бекър се протегна, когато се събуди. Погледна часовника си, когато самолетът започна

спускането си над Австралия.

„От Лос Анджелис до Сидни за по-малко от седем часа и половина, не е зле“.

Тя се изправи, после мина по пътеката отдясно, за да се присъедини към двамата учени от Института за енергийни изследвания и проучвания на околната среда.

Стивън Тейбър, голям мъж, който напомняше на Барбара за сенатор Джеси Вентура, се наведе към прозореца, хъркайки, докато колегата му д-р Марти Мартинез пишеше ожесточено на един лаптоп.

— Извинете ме, докторе, но скоро ще кацаме, а аз все още имам няколко въпроса, които искам да ви попитам.

— Един момент, моля — Мартинез продължи да пише.

Бекър седна до него.

— Може би трябва да събудим вашия приятел...

— Буден съм — Тейбър пусна една мечешка прозявка.

Мартинез изключи компютъра.

— Задайте въпросите си, госпожо посланик.

— Както знаете, в австралийското правителство цари пълен безпорядък. Те твърдят, че повече от 173530 квадратни километра земя са били изпарени при експлозията. Това е безбожно много терен, който просто да изчезне във въздуха. Въз основа на предварителната оценка по сателитните снимки, бихте ли казали, че този инцидент е бил причинен от естествен феномен, като планината Сейнт Хелънс, или сме свидетели на експлозия, причинена от човека?

Мартинез сви рамене.

— По-скоро не бих давал мнение, поне докато не завършим тестовите си.

— Разбирам, но...

— Посланик, г-н Тейбър и аз сме тук от името на Съвета за сигурност на ООН, не от името на Съединените щати. Разбирам, че сте по средата на политическа буря, но не бих искал да спекулирам...

— Разведри се малко, Марти — Тейбър се наведе напред. — Аз ще отговоря на въпроса ви, госпожо посланик. Първо, може да забравите всичко подобно на природно бедствие. Това не е било земетресение или вулкан. По мое мнение сме свидетели на тестова експлозия на нов вид термоядрено оръжие, вероятността, за което ме плаши до смърт.

Мартинез поклати глава.

— Стивън, не може да твърдиш това със сигурност...

— Хайде, Марти, да престанем с глупостите. И двамата подозираме едно и също. И без това всичко ще излезе наяве.

— Какво ще излезе наяве? Говорете ми, господа. Какво подозирате?

Мартинез затвори рязко лаптопа си.

— Нищо, срещу което учените от проекти на ИЕИПОС не са протестирали през последното десетилетие, посланик. Термоядрени оръжия, оръжия с чисто сливане.

— Съжалявам, не съм учен. Какво искате да кажете с „чисто сливане“?

— Не съм изненадан, че не сте чували термина — рече Тейбър. — По някаква причина, тази конкретна тема винаги е успявала да избегне публичност. Има три вида ядрени оръжия — атомни бомби, водородни или Н-бомби и чисти термоядрени бомби. Атомните бомби използват делене, което е процес на разцепване на тежки атомни ядра на две или повече части. По същността си А-бомбите представляват сфера, пълна с експлозивни с електронен закъснител. В сферата има топка плутоний с размерите на грейпфрут, в чийто център има устройство, което пуска лъч от неутрони. Когато експлозивът се детонира, плутоният бива смачкан до разтопена маса. Атомите се делят на части, започвайки верижна реакция, която на свой ред освобождава огромни количества енергия. Ако говоря прекалено бързо, просто ме спрете.

— Продължавайте.

— При водородната бомба уран-235 абсорбира един неутрон. Деленето се случва, когато неутронът се отцепи, за да образува две по-малки ядра, няколко неутрона и много енергия. Това на свой ред произвежда температурата и плътността, необходими за сливането на деутерий и тритий, които са два изотопа на водорода...

— Хей, забавете, изгубихте ме.

Мартинез се обърна към посланика.

— Подробеностите не са важни. Онова, което трябва да знаете, е, че сливането е различно от деленето. Сливането е реакция, която се случва, когато два водородни атома се съберат или слейт, за да образуват атом хелий. Този процес, същият процес, който дава

мощност на Слънцето, освобождава много по-големи количества енергия от деленето, причинявайки още по-големи експлозии.

Тейбър кимна.

— Ключовият фактор, който в крайна сметка определя силата на едно термоядрено оръжие, е как се задейства експлозията. Бомбата с чисто сливане би била много по-различна от атомната бомба или водородната бомба, тъй като тя няма да изисква делене, за да се задейства сливането. Това означава, че при направата ѝ няма да са необходими плутоний или обогатен уран. Добрата новина е, че липсата на плутоний означава малка или никаква радиация. Лошата е, че експлозивната мощ на относително малко устройство с чисто сливане ще бъде много по-голяма от тази дори на най-модерните водородни бомби.

— Колко по-голяма?

— Ще ви дам пример — каза Мартинез. — Атомната бомба, която пуснахме над Хирошима, освободи енергия, равна на 15 килотона, или 15000 тона динамит. Температурите в центъра на експлозията са достигнали 3870 градуса, а скоростта на вятъра е била 1580 километра в час. Повечето от хората в радиус от 800 метра са загинали.

— Това е била експлозия 15 килотона. Нашата модерна версия на Н-бомбата се равнява на двадесет до петдесет мегатона, или петдесет милиона тона динамит, еквивалент на две до три хиляди бомби със силата на тази в Хирошима. Бомба с чисто сливане би носила още по-голяма разрушителна мощност. Ще трябва само две малки 2 килотонни бомби с чисто сливане, за да имат същия ефект, създаден от 30 мегатонна водородна бомба. Това означава, че ефектът на бомба с чисто сливане, равняваща се на един тон динамит, е същата като експлозивността на водородна бомба с ефект на 15 милиона тона динамит. Ако искате да затриете 173530 квадратни километра от географията, бомбата с чисто сливане е начинът.

„Мили боже...“

Въпреки силния климатик, Барбара усети, че се поти.

— И вие смятате, че чужда сила е успяла да изобрети подобно устройство?

Мартинез и Тейбър се спогледаха.

— Какво? Говорете!

Тейбър стисна моста на носа си.

— Осъществимостта на създаването на устройство с чисто сливане не е била официално доказана, госпожо посланик, но Съединените щати и Франция се занимават с това вече повече от десетилетие.

Д-р Мартинез я погледна право в очите.

— Както казах, нищо от това не трябва да е толкова шокиращо. Учените от ИЕИПОС протестират срещу моралността и законността на тези разработки от години. Всичко това е директно нарушение на Договора за всеобща забрана на ядрените изпитания.

— Почакай за секунда, Марти — каза Тейбър. — И двамата знаем, че в Договора не се споменава чистото сливане.

— Защо не, по дяволите? — попита посланикът.

— Това е законна вратичка, която не е била спомената най-вече защото никоя страна не е обявявала официално намеренията си да построи оръжие с чисто сливане.

— Мислите ли, че французите може да са продали тази технология на австралийците?

— Ние не сме политици, посланик Бекър — заяви Тейбър. — И освен това, кой казва, че са били французите? Доколкото знаем, може да са били руснаците или дори добрите стари Съединени американски щати.

Мартинез кимна.

— САЩ има предимство в тази ситуация. Полевите изпитания на това оръжие в Австралия карат всички да гадаят.

Барбара поклати глава.

— Исусе, натъкнах се на гнездо стършели. И петимата постоянни членове на Съвета за сигурност изпращат делегати. Всички ще започнат да се сочат с пръст.

Мартинез облегна глава назад и затвори очи.

— Вие не сте осъзнали важността на всичко това, нали, госпожо посланик? Чистото сливане е бомбата на деня на гибелта. Няма страна, включително САЩ, на която трябва да е било разрешено да провежда експерименти с чисто сливане на първо време. Няма значение коя страна го е развила първа, това оръжие може да ни унищожи всички.

Барбара усети как коремът ѝ се обърна, когато „Дасолт“ докосна земята. Реактивният самолет вървя по пистата, докато не стигна до

един Сикорски S-70B-2 „Сийхок“.

Висок господин в черен неопренов костюм ги поздрави на бетонираната площадка. Той се приближи към Барбара и протегна ръка.

— Госпожо посланик, Карл Бранд, Австралийската организация за геоложки проучвания, как сте? Извинете ме за облеклото, но оловните костюми, които ще носим, могат да са доста ограничаващи. Предполагам, че тези господа са от ИЕИПОС?

Тейбър и Мартинез се представиха.

— Много добре. Вижте, не искам да ви пришпорвам, но Нуларбор все още е на два часа път, поне каквото е останало от нея, а не искам да изгубя светлината.

— Къде са останалите членове от делегацията на Съвета за сигурност?

— Вече чакат в хеликоптера.

Мексиканският залив

Мик коленичи до стоманената врата на килията с размери 2.5х3 метра, като се мъчеше да остане буден, докато изпробваше ключалката с металната тел.

— Дявол да го вземе!

Той се свлече назад по стената, като се взираше в края на счупения кламер, който сега беше заседнал в ключалката.

„Това не е хубаво — не мога да остана съсредоточен. Трябва да спя, трябва да си почина малко.“

Той затвори очи и после ги отвори пак.

— Не! Остани буден — работи върху ключалката. Борджия скоро ще бъде тук и...

— Мик?

Гласът го стресна.

— Мик Гейбриъл, там ли сте?

— Тепърман?

Един ключ влезе в бравата и вратата се отвори.

Марвин влезе, като остави вратата да зее.

— Ето ви. Беше ми доста трудно да ви открия, този кораб е огромен.

Той подаде на Мик подвързания с кожена подвързия дневник.

— Интересно четиво. И все пак, баща ви винаги е обичал да си представя разни неща.

Мик погледна към вратата.

— Знаехте ли, че съм се срещал с баща ви? Беше в „Кеймбридж“, в края на 60-те. Бях студент трети курс. Джулиъс беше гостуващ лектор на една серия лекции, озаглавени „Мистериите на древния човек“. Помислих си, че беше гениален, всъщност неговата реч ме тласна към кариера като екзобиолог.

Марвин забеляза, че Мик оглежда вратата. Обърна се и видя кламера, който стърчеше от ключалката.

— Няма да стигнете много далеч по този начин.

— Д-р Тепърман, трябва да се измъкна оттук.

— Знам. Ето, вземете това — Марвин се протегна към джоба на якето си и извади пачка банкноти. — Тук са малко повече от шестстотин долара, някои са канадски. Не е много, но би трябвало да ви заведе там, където трябва да отидете.

— Освобождавате ме?

— Не аз, аз съм само посланик. Баща ви имаше голямо влияние, но аз не бях чак толкова запленил от него.

— Не разбирам?

— Вашето бягство беше уредено от някого, който презира секретаря Борджия почти колкото вас.

„Чейни?“

— Значи не ме пускате, защото вярвате на моята история?

Марвин се усмихна и го потупа добродушно по бузата.

— Ти си добро хлапе, Мик, но подобно на твоя старец, просто си малко луд. Сега слушай внимателно. Обърни се наляво и следвай този коридор, докдето можеш. Ще стигнеш до стълбище, което ще те изведе три етажа нагоре до главната палуба. Там има хангар, разположен на кърмата. Вътре на пода са телата на жертвите, които са загинали на борда на нефтодобивната платформа. Вземи празен чувал за трупове, напъхай се вътре и чакай. До тридесет минути един евакуационен хеликоптер ще пристигне, за да транспортира мъртвите до летище в Мерида. След това ще се оправяш сам.

— Благодаря — почакайте, ами Доминик?

— Приятелката ти е по-добре, но не е в състояние да пътува. Искаш ли да ѝ предам съобщение?

— Моля ви. Кажете ѝ, че ще стигна до дъното на това.

— Къде ще отидеш?

— Наистина ли искате да знаете?

— Вероятно не. По-добре тръгвай, преди да са ни заключили и двамата.

Южна Австралия

Посланик Бекър гледаше през прозореца си и напрегнато слушаше разговора, който се водеше между делегатите от Руската федерация, Китай и Франция. Спенсър Бочин, представителят на Великобритания, се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да са били французите. Само се моля да не са достатъчно глупави да го продадат на иранците.

Тя кимна в знак на съгласие и прошепна:

— Не биха тествали оръжието без подкрепа от Русия и Китай.

Когато хеликоптерът пристигна в южна Австралия, беше станало късно следобед. Барбара Бекър погледна през прозореца си. Гледката отдолу буквално предизвика тръпки по кожата ѝ.

Пейзажът представляваше огромна овъглена яма, цвърчаща вдлъбнатина, която се простираше толкова надалеч и настрани, докъдето стигаше погледът.

Карл Бранд се пхна до нея.

— Преди три дни надморското равнище на района, който гледате, е било 41 метра. Сега на повечето места едва достига повече от метър и половина.

— Как, по дяволите, може нещо да изпари толкова много скала?

Стийв Тейбър спря да помага на д-р Мартинез да се напъха в оловния костюм:

— Съдейки по кратера, който гледаме, бих казал, че устройството трябва да е причинило подземна експлозия от невероятна величина.

Бранд се пхна в своя антирадиационен костюм и закопча качулката.

— Бутилките на тези костюми ще ни дадат тридесет минути въздух.

Д-р Мартинез се помъчи и им вдигна палец през тежките ръкавици. Тейбър подаде на партньора си гайгеров брояч.

— Марти, сигурен ли, че не искаш да дойда с теб там долу?

— Мога да се справя.

Помощник-пилотът се присъедини към тях, като помогна на Бранд и Мартинез да се закопчат с колани, свързани с кабел с една двойна хидравлична лебедка.

— Господа, в слушалките ви има двупосочен предавател. Ще може да комуникирате с нас и един с друг. Ще трябва да се освободите от коланите си, щом стигнете до земята.

Той отвори товарната врата, като крещеше през оглушителния рев на роторите.

— Добре, приятели, излизате.

Всичките петима посланици се събраха да гледат. Мартинез усети как сърцето му се качи в гърлото, когато се препъна пред вратата и увисна на 47 метра над земята. Затвори очи и усети как се върти, докато се спускаше.

— Добре ли сте, докторе?

— Да, г-н Бранд — той отвори очи и погледна гайгеровия брояч.
— Засега няма радиация. Голяма топлина.

— Не се притеснявайте, костюмите би трябвало да ни защитят.

— Би трябвало? — Мартинез полегна надолу.

Бели облаци пара се издигаха изпод него и замъгляваха маската на лицето му. Още три метра...

— Почакайте! Спрете, спрете! — Мартинез прибра колене към гърдите си, като се бореше да стои настрана от разтопената повърхност под него. — Вдигнете ни по-високо... по-високо!

Те спряха да се спускат. Двамата мъже увиснаха само на сантиметри над кипящия, нажежен до млечнобяло и 343 градуса терен.

— Вдигнете ни с 6 метра! — извика Бранд.

Лебедката ги повдигна по-високо.

— Какъв е проблемът? — гласът на Барбара изтрещя в тъпанчетата им.

— Повърхността кипи. Прилича на казан от разтопени скали и морска вода — рече нервно Мартинез с писклив глас. — Ще направим

тестовете си тук. Ще отнеме само минута.

Гласът на Тейбър го накара да подскочи.

— Някаква радиация?

Мартинез провери сензорите си.

— Не. Почакай секунда, засичам аргон 41.

Бранд погледна отстрани.

— Това не е страничен продукт от плутоний.

— Не, това е кратко живущ активиращ продукт за чисто сливане.

Каквото и да е изпарило терена, трябва да е използвало някакъв вид хибридно оръжие с чисто сливане — Мартинез закачи брояча на колана си, после анализира газовете, които се издигаха отдолу. — Леле. Нивата на въглеродния диоксид са извън скалата.

— Това е разбираемо — каза Бранд. — Цялата равнина е била изградена от варовик, който, сигурен съм, че знаеш, е природният склад за въглероден диоксид. Когато теренът се е изпарил, той е изпуснал отровен облак CO_2 . Ние всъщност имаме доста голям късмет, че южните ветрове са го издухали надалеч от градовете ни и към морето.

— Засичам и високи нива на солна киселина.

— Наистина ли? Странно.

— Да, г-н Бранд, цялото нещо е странно и доста плашещо. Вдигнете ни, видях всичко, което трябваше да видя.

Летище „Мерида“, Мексико

Превозният хеликоптер се приземи с разтърсващо костите друсане. Мик отвори очи и си пое дълбоко дъх, за да отърси тялото си от съня. Повдигна глава от незакопчания чувал за трупове и се огледа наоколо.

Шестдесет и четири чували за трупове във войнишко зелено съдържаха останките на екипа на „Сцила“. Мик чу как товарните врати задрънчаха. Легна назад и закопча чувала си.

Вратата се отвори. Мик разпозна гласа на пилота.

— Ще бъда в хангара. Кажи на хората си да внимават, *comprende, amigo?*

Порой от испански. Мъже започнаха да местят чувалите. Мик остана напълно неподвижен.

Изминаха няколко минути. Той чу как двигателят на един камион запали и после изчезна в далечината.

Разкопча чувала си и погледна през отворената товарна врата, като забеляза как едно превозно влакче се беше запътило към хангара.

Той се измъкна от чувала, изскочи от евакуационния хеликоптер и затича към главния терминал.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Беше есента на 1977 г., когато аз и Мария се върнахме в Мезоамерика. Съпругата ми беше бременна в шестия месец. Отчаяни за финансови средства, ние решихме да предадем работата си на „Кеймбридж“ и „Харвард“, като внимавахме да пропуснем всякаква информация, която се касаеше до присъствието на извънземна раса сред хората. Впечатлени от изследванията ни, ръководствата наградиха всеки от нас със субсидии да продължим работата си.

След като си купихме каравана на старо, ние тръгнахме да изследваме руините на маите, като се надявахме да идентифицираме мезоамериканската пирамида, която художникът от Наска беше нарисувал върху пустинната пампа, както и да намерим начин да спасим човечеството от предсказаното унищожение.

Въпреки мъчителността на мисията ни, годините, прекарани в Мексико, бяха щастливи. Любимият ни момент — раждането на сина ни Майкъл, роден при изгрев-слънце на Коледа в чакалнята на малка клиника в Мерида.

Трябва да призная, че бях разтревожен за отглеждането на дете при такива тежки условия, разтревожен, че изолираността на Майкъл от други деца на неговата възраст може да затрудни социалното му развитие. На един етап дори предложих на жена ми да го изпратим в частно училище, когато навърши пет. Мария не искаше да чуе нищо за това. Накрая се поддадох на нейното желание, като осъзнавах, че тя се нуждаеше от компанията на детето толкова, колкото то се нуждаеше от нейната.

Мария беше повече от майка на Майкъл, тя беше негов учител, наставник и най-добър приятел, а той — нейният ученик първенец. Дори в ранна възраст беше лесно забележимо, че момчето притежаваше нейния остър ум, който се съчетаваше с онези тъмни абаносови очи и обезоръжаващата им съсредоточеност.

Седем години нашето семейство претърсваше гъстите джунгли на днешно Мексико, Белиз, Гватемала. Хондурас и Ел

Салвадор. Докато другите бащи учеха синовете си как да играят бейзбол, аз учех моя как да изкопава артефакти. Докато другите студенти учеха чужди езици, Майкъл се учеше как да превежда йероглифи на майте. Заедно тримата се изкачвахме по храмовете на Уксмал, Паленке и Тикал, изследваме укрепленията на Лабна, Чурихуху и Кеуик и се дивяхме на замъка в Тулум. Изследваме столицата на запотените Монте Албан и религиозните центрове в Каминалджую и Копан. Пълзяхме в гробници и се гмуркахме в подземни пещери. Разкопавахме древни платформи и интервюирахме възрастни май. Накрая стеснихме възможностите за пирамидата от рисунката на Наска до две древни места, и двете, от които вярвахме, че са части от пъзела за гибелния ден от календара на майте.

Първото място беше Теотихуакан, величествен град на толтеките, разположен на плато в Мексиканските планини, издигнато на 2012 метра, и намиращ се на 48 километра северно от днешно Мексико Сити. Като се вярва, че е бил основан по времето на Исус, Теотихуакан е бил първият голям метрополис в Западното полукълбо и, предполага се, един от най-големите.

Подобно на структурите в Гиза, произходът му остава мистерия. Нямам идея коя култура е създала града, как е било постигнато това изкуство или дори какъв език са говорили първоначалните му обитатели. Както със Сфинкса и пирамидите в Гиза, датата на създаването му все още е много спорна. Дори името на комплекса и пирамидите в него стигат до нас от цивилизацията на толтеките, които са се нанесли там векове, след като градът е бил изоставен.

Изчислено е, че трудът, нужен за построяването на структурите в Теотихуакан, е изисквал армия от 20000 мъже и повече от 40 години, за да бъдат завършени. И все пак не мистерията около това как е бил издигнат той беше нещото, което привлече първо вниманието, а дизайнът и очевидните прилики с плана на града в Гиза.

Както споменах по-рано, в Гиза има три главни пирамиди, разположени спрямо звездите от колана на Орион, като Нил е била замислена да бъде отражение на тъмния процеп на Млечния път. В Теотихуакан също има три пирамиди, разположени по изненадващо сходен начин в гъста формация, въпреки че посоката им се разминава

с почти 180 градуса. Свързващ единия край на града с другия е Пътят на мъртвите, главен път, минаващ през комплекса. Той, подобно на река Нил в Гиза, е бил замислен така, че да представлява тъмния процеп в Млечния път.

За древните индианци в Мезоамерика тъмният процеп е бил известен като Шибалба Би, Черният път, водещ към Шибалба, подземния свят. Нови разкопки в Теотихуакан разкриха големи канали, разположени под пътя, за които сега знаем, че са били направени за събиране на дъждовна вода. Това означава, че Пътят на мъртвите може изобщо да не е бил път, а величествен басейн, отразяващ космоса.

Приликите между Гиза и Теотихуакан не спират дотук. Най-големият от трите храма в мезоамериканския град се нарича Пирамидата на слънцето, прецизна структура с четири стени, чиято основа със своите 226.3 метра е само 3.81 метра по-къса от египетския си двойник. Великата пирамида в Гиза. Това прави Пирамидата на слънцето най-голямата структура, създадена от човек в Западното полукълбо, докато Великата пирамида е най-голямата в Източното. Интересно е, че Пирамидата на слънцето е обърната на запад, Великата пирамида на изток, факт, който накара Мария да мисли за тези две огромни структури като за гигантски планетарни подпори за книги.

Точните размери на двете пирамиди ясно сочат, че древните архитекти и на двете места са притежавали ясни и сложни познания по математика, геометрия и числото Π . Обиколката на Пирамидата на слънцето се равнява на височината ѝ, умножена по 4 Π , а на Великата пирамида — височината ѝ по 2 Π .

Една следа към това кой е проектирал Теотихуакан може да бъде открита в най-малката от трите структури, пирамидата на Кветцалкоатъл. Храмът е разположен в едно огромно квадратно заграждение, наречено Читаделата (Цитаделата), площад, достатъчно голям да побере 100000 души. Най-сложно изработената структура в целия Теотихуакан, Пирамидата на Кветцалкоатъл, съдържа многобройни скулптори и триизмерни фасади, включващи един ясен образ — зла перната змия.

За толтеките и ацтеките пернатата змия символизираща белия мъдрец, Кветцалкоатъл.

Още веднъж присъствието на мистериозен брадат учител изглежда насочваше пътешествието ни из миналото.

След като изоставили Теотихуакан, толтеките и техният водач мигрирали на изток, като се установили в града на майте Чичен Ица. Там двете култури отново се слели в една, като създали най-велико лепната и сложна структура в целия древен свят — пирамидата Кукулкан.

По онова време не знаех това, но в Чичен Ица ние щяхме да се натъкнем на откритие, което щеше да промени не само съдбата на семейството му, но и да ни обрече да продължим пътешествието си завинаги.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1977–81 г., стр. 12–349

4 декември 2012 г.

На борда на американския кораб „Буун“, Мексиканският залив
Държавният секретар Пиер Борджия излезе от хеликоптера, за да
бъде поздравен от капитан Едмънд Луус.

— Добро утро, г-н секретар. Как беше полетът ви?

— Скапан. Директорът от психиатрията в Маями пристигна ли
вече?

— Преди около двадесет минути. Чака ви в заседателната зала.

— Какви са последните новини за Гейбриъл?

— Все още не сме сигурни как е успял да избяга от ареста. По
ключалката има следи, че е била насилвана, но нищо съществено.
Предполагаме, че някой го е пуснал.

— Момичето ли е било?

— Не, сър. Тя беше получила сътресение и беше в лазарета в
безсъзнание. Все още провеждаме пълно разследване.

— И как е успял да слезе от кораба?

— Вероятно се е качил на някой евакуационен хеликоптер. Те
идваха и излитаха цял ден. Борджия стрелна капитана със студен
поглед.

— Надявам се, че не управлявате кораба така, както пазите
затворниците си, капитане.

Луус отвърна на погледа.

— Аз не съм шеф на агенция за бавачки, г-н секретар. Сериозно
се съмнявам, че някой от хората ми би рискувал бъдеще в затвора, за
да освободи вашата откачалка.

— Кой друг може да го е пуснал?

— Не знам. На борда имаме екипи учени, нови пристигат всеки
ден. Може да е бил някой от тях или дори някой от придружителите на
вицепрезидента.

Веждите на Борджия се повдигнаха.

— Както казах, все още провеждаме пълно разследване. Уведомихме и мексиканската полиция за бягството на Гейбриъл.

— Никога няма да го намерят. Гейбриъл има прекалено много приятели в Юкатан. Ами момичето? Какво знае тя за извънземния обект?

— Твърди, че единственото нещо, което си спомня, е как мини подводницата ѝ е била засмукана в някакъв тунел. Един от нашите геолози я убеди, че съдът е бил уловен в теченията около тунел с лава, образувана от спящ подземен вулкан, който отново се е активирал — Луус се усмихна. — Той обясни, че сиянието е било предизвикано от подземно поле с лава, която е могла да се види, докато е текла покрай ямата на дъното. Дори ѝ показва няколко подправени инфрачервени сателитни снимки на водовъртежа, като твърдеше, че той е бил причинен от сриване на подземни джобове под морското дъно. Тя вярва, че това е потопило лодката на баща ѝ и е убило него и двамата му приятели.

— Къде е тя сега?

— В лазарета.

— Дайте ми няколко минути да говоря с директора на психиатрията насаме и после доведете момичето. Докато разговарям с нея, накарайте да зашият това в подплатата на дрехите ѝ.

Той подаде на Луус малко устройство с размерите на батерия за часовник.

— Проследяващо устройство?

— Подарък от АНС. А, и, капитане, когато водите момичето при мен, сложете ѝ белезници.

Двама въоръжени моряци поведоха окованата и изплашена Доминик Вазкез през няколко тесни коридора, после по три стълбища до каютата, означена като „капитанска заседателна зала“. Един от пазачите почука. Вратата се отвори и те я въведоха вътре.

Доминик влезе в малката зала.

— О, Боже...

Антъни Фолета вдигна поглед от масата за заседания и се усмихна.

— Стажант Вазкез, влезте — дрезгавият глас имаше бащински тон. — Г-н секретар, белезниците наистина ли са необходими?

Едноокият мъж затвори вратата зад нея, после зае мястото си на масата срещу Фолета.

— Страхувам се, че да, д-р Фолета. Г-ца Вазкез е подпомагала и подстрекавала опасен престъпник — той й направи знак да седне. — Знаете ли кой съм аз?

— Пиер Борджия. Казаха... казаха ми, че ще дойдете преди три дни.

— Да, ами, имахме малък проблем в Австралия, който беше с предимство.

— Тук сте, за да ме арестувате?

— Това зависи изцяло от вас.

— Не искаме вас, Доминик — рече Фолета. — Искаме Мик. Знаете къде е той, нали?

— Как мога да знам? Той е избягал, докато още съм била в безсъзнание.

— Красавица е, нали, докторе? — погледът на Борджия накара струйка пот да текне над горната й устна. — Не е чудно, че Мик е бил привлечен от вас. Кажете ми, г-це Вазкез, какво ви накара да му помогнете да избяга от приюта?

Фолета се намеси, преди тя да успее да отговори.

— Била е объркана, г-н секретар. Знаете колко умен може да е Гейбриъл. Използвал е травмата от детството на Доминик, за да я принуди да му помогне да избяга.

— Това не е изцяло вярно — каза тя, като й беше трудно да не съсредоточи поглед върху превръзката над липсващото око на Борджия. — Мик знаеше, че в Залива има нещо. Знаеше и за радиопредаването от дълбокия космос...

Фолета сложи потната си длан върху челото й.

— Стажант, трябва да погледнете реалността. Мик Гейбриъл ви използва. Планирал е бягството си от момента, в който ви е срещнал.

— Не, не вярвам в това...

— Може би просто не искате да повярвате — каза Борджия. — Факт е, че баща ви все още щеше да е жив, ако Мик не ви беше заставил да му помагате.

Очите на Доминик се напълниха със сълзи.

Борджия извади едно досие от куфарчето си, като го прегледа за момент.

— Исадор Екслер, биолог, живеещ на остров Санибел. Определено е имал дълъг списък с препоръки. Не е бил истинският ви баща, нали?

— Беше единственият баща, когото съм познавала някога.

Борджия продължи да преглежда досието.

— А, ето — Едит Екслер. Знаехте ли, че двамата се срещнахме? Хубава жена.

Доминик усети как кожата ѝ потръпна под военноморските ѝ дрехи.

— Срещали сте се с Еди?

— Точно достатъчно дълго, че да накарам да я арестуват.

Думите я накараха да скочи на крака.

— Еди не участваше в бягството на Мик! Бях само аз. Аз уредих всичко...

— Не ме интересуват признания, г-це Вазкез. Онова, което искам, е Майкъл Гейбриъл. Ако не мога да го получа, просто ще заключа вас и майка ви за много дълго време. Разбира се, в случая на Едит, присъдата може да не се окаже толкова дълга. Тя ще влезе там на възраст, а и смъртта на съпруга ѝ очевидно си е взела своето.

Пулсът на Доминик се ускори.

— Казах ви, не знам къде е той.

— Щом така казвате — Борджия се изправи и се запъти към вратата.

— Почакайте, нека да поговоря с нея — каза Фолета. — Дайте ни пет минути.

Секретарят погледна часовника си.

— Пет минути.

Той излезе от каютата.

Доминик облегна глава на масата. Трепереше отвътре, а сълзите ѝ се събираха на металната повърхност.

— Защо се случва всичко това?

— Шшт — Фолета я погали по косата, гласът му беше успокояващ шепот. — Доминик, Борджия не иска да заключа вас и майка ви. Просто е уплашен.

Тя вдигна глава.

— От какво е уплашен?

— От Мик. Знае, че Мик иска да си отмъсти, че няма да се спре пред нищо, за да го убие.

— Мик не е такъв...

— Грешите. Борджия го познава много по-добре от вас и мен. Тяхната история тръгва отдавна. Знаехте ли, че Борджия е бил сгоден за майка му? Джулиъс Гейбриъл е откраднал бъдещата булка в навечерието на сватбената церемония. Между семействата има много вражда.

— Мик не се интересува от отмъщения. Той е по-загрижен за гибелния ден на майките.

— Мик е умен. Той не би казал на вас или на някой друг истинския си мотив. Предполагам, че се крие на Юкатан. Семейството му има много приятели там, които могат да му помогнат. Ще се покрива известно време, после ще тръгне след Борджия, вероятно по време на публична изява. Помислете, Доминик — наистина ли вярвате, че държавният секретар на Съединените щати би изминал целия този път дотук, ако не беше уплашен? След няколко години ще се кандидатира за президент. Последното нещо, което му трябва, е да се тревожи дали някакъв параноиден шизофреник с IQ 160 не планира убийството му.

Доминик избърса очи.

„Истина ли е? Мик наистина ли използва апокалиптичните изследвания на семейството си, за да ме измами?“

— Да речем, че ви вярвам. Какво мислите, че трябва да направя? Очите на Фолета проблеснаха към нея.

— Нека ви помогна да сключите сделка с Борджия. Пълен имунитет за вас и майка ви, ако заведете властите при Мик.

— Последния път, когато сключих сделка с вас, ме излъгахте. Никога не сте имали намерението да правите нова оценка на Мик или да му осигурите лечението, от което се нуждае. Защо да ви вярвам сега?

— Не съм излъгал! — той се изправи и излая думите. — Работата в Тампа не ми беше дадена официално и всеки, който твърди обратното, е проклет лъжец!

Той избърса потта от челото си, после прокара ръка през гривата си от сива коса. Пълното му лице беше станало яркочервено.

— Доминик, тук съм, за да ви помогна. Ако не искате помощта ми, предлагам да си намерите добър адвокат.

— Искам да ви помогна, докторе, просто не знам дали мога да ви имам доверие.

— Имунитетът ще бъде уреден от Борджия, не от мен. Онова, което ви предлагам, е старият ви живот обратно.

— Какво говорите?

— Вече говорих с ръководителя ви в Щатския университет на Флорида. Предлагам ви стаж в новия комплекс в Тампа, близо до дома на майка ви. Работата ви ще бъде да оглавите екипа за лечение на Мик, с постоянно място и всички ползи, които ви чакат, след като завършите.

Предложението предизвика у нея сълзи на облекчение.

— Защо правите това?

— Защото се чувствам зле. Не трябваше да ви назначавам към Мик на първо време. Един ден от вас ще стане добър психиатър, но не бяхте готова за пациент, толкова манипулативен, колкото е той. Смъртта на баща ви, вълненията, през които мина семейството ви — всичко това е по моя вина. Знаех, че не бива, но рискувах. Видях във вас силна жена, която беше идеално попълнение към моя екип, но прибързах с развитието ви. Съжалявам, Доминик. Дайте ми шанс да ви се реванширам.

Той предложи дебелия си длан.

Доминик се взира в нея един дълъг момент, после я стисна.

6 декември 2012 г.

Вашингтон

Вицепрезидентът Енис Чейни вдигна поглед от доклада, като поздрави президентския екип от Национална сигурност, докато хората влизаха в залата за обсъждане на военни действия в Белия дом и заемаха местата си около овалната заседателна маса. Половин дузина военни съветници и учени ги последваха, като запълниха допълнителните сгъваеми столове, поставени по периметъра на стаята.

Енис затвори документа, когато влезе президентът. Държавният секретар вървеше по петите му. Борджия подмина собствения си стол, за да се обърне към Чейни:

— С вас трябва да говорим.

— Г-н секретар, може ли да започнем?

— Да, г-н Президент.

Борджия намери мястото си, като отправи смутен поглед към Чейни.

Президентът Малер разтри кървясалите си очи, после започна да чете от един факс.

— Този следобед Съветът за сигурност на ООН ще пусне изявление, осъждайки тестването на оръжия с чисто сливане като противоречащи на „de facto“ мораториума върху тестването на ядрени оръжия и на глобалната програма за неразпространение на такива оръжия и на усилията за разоръжаване от ядрени оръжия. Освен това, Съветът иска незабавно потвърждение на нова резолюция, създадена, за да затвори вратичката, свързана с технологията с чисто сливане.

Малер вдигна доклад, означен с UMBRA, кодова дума, използвана за класифициране на документи, които са повече от строго секретни.

— Ще приема, че всички са прегледали този документ. Помолих автора му, д-р Брей Рудхоф, директор на Националния комплекс за лазерни термоядрени реакции в Ливърмор, Калифорния, да се присъедини към тази сутрин, тъй като съм сигурен, че всички имате въпроси, които бихте искали да зададете. Докторе?

Д-р Рудхоф беше на петдесет и няколко години, висок мъж със сива коса и загоряло сбръчкано лице и спокойно държание.

— Г-н Президент, дами и господа, искам да започна, като заявя съчувствено, че не Съединените щати са тези, които са детонирали оръжието с чисто сливане.

Енис Чейни изгаряше отвътре, откакто беше приключил с четенето на досието UMBRA. Очите му блестяха, когато погледна ядрения физик.

— Докторе, ще ви попитам нещо, но трябва да знаете, че отправям въпроса си към всеки човек в тази стая — тонът на гласа на вицепрезидента секна всяко периферно движение. — Онова, което искам да знам, е защо, докторе. Защо Съединените щати въобще участват в такъв вид проклетни самоубийствени изследвания?

Погледът на д-р Рудхоф се стрелна около масата.

— Сър, аз... аз съм само директор на проекта. Не ми е работа да определям политиката на САЩ. Федералното правителство спонсорира лабораториите за ядрени оръжия, за да изследват чистото сливане през 90-те години на миналия век, а военните са тези, които оказаха натиск бомбите да бъдат създадени и построени...

— Нека да не свеждаме въпроса само до сочене с пръст, г-н Вицепрезидент — прекъсна ги генерал Фекондо. — Реалността на ситуацията е, че други чужди сили преследваха тази технология, което ни задължи да последваме примера. LMJ, или комплексът „Лазерен мегаджаул“, в Бордо, Франция, е провеждал експерименти с чисто сливане от началото на 1998 г. Англичаните и японците работят върху изследвания за неексплозивно магнитно сливане от години. Всяка или всички от тези страни са могли да се възползват от пролуката в закона, за да създадат термоядрени реакции без делене.

Чейни се обърна към генерала.

— Тогава защо останалата част от света, включително учени от собствената ни страна, изглежда смята, че ние сме отговорни за детонацията в Австралия?

— Защото всички от научната общност вярват, че ние сме стигнали най-далеч в изследванията си — отвърна д-р Рудхоф. — ИЕИПОС наскоро публикува доклад, в който се казва, че САЩ са на две години от полево тестване на устройство с чисто сливане.

— Прави ли са били?

— Енис...

— Не, съжалявам, г-н Президент, но искам да знам.

— Г-н Вицепрезидент, това не е времето...

Чейни пренебрегна Малер. Погледът му беше забит в очите на Рудхоф.

— Колко близо сме, докторе?

Рудхоф отвърна поглед.

— На четиринадесет месеца.

В залата избухнаха дузина странични разговори. Борджия се усмихна сам на себе си, а изражението на президента стана гневно.

„Точно така, Чейни, продължавай да клатиш лодката“.

Енис Чейни се облегна изморено на стола си. Вече не се бореше срещу вятърни мелници, бореше се срещу глобална лудост.

Президентът Малер удари с длан по масата, като възстанови реда.

— Достатъчно! Г-н Чейни, това не е нито времето, нито мястото да се включвате в отворен за всички дебат за политиката на това президентство или за тази на моите предшественици. Реалността е, че друго правителство е детонирало едно такова оръжие. Искам да знаем кое е било и дали времето на експлозията има нещо общо с иранското струпване на войски покрай протока Ормуз.

Директорът на ЦРУ Патрик Хърли отговори пръв.

— Сър, може да са били руснаците. Изследванията за магнитно насочено сливане, проведени в Лос Аламос бяха съвместни американско-руски проекти.

Д-р Рудхоф поклати глава.

— Не, не съм съгласен. Руснаците се отдръпнаха, когато икономиката им се срина. Трябва да са били французите.

Генерал Майк Костоло, комендант на военноморския корпус, вдигна дебелия си ръка.

— Д-р Рудхоф, от онова, което чух, тези оръжия с чисто сливане съдържат много малко радиация, така ли е?

— Да, сър.

— Какво искате да кажете, генерале? — попита Дик Призтас.

Костоло се обърна към секретаря по отбраната.

— Една от причините, поради които Министерството на отбраната искаше развитието на тези оръжия на първо време, беше това, че знаехме, че руснаците и китайците снабдяват Иран с ядрени оръжия. Ако в Персийския залив избухнеше ядрена война, чистото сливане не само щеше да даде тактическо предимство на притежателя си, но и липсата на радиацията щеше да позволи на петролния поток да тече незасегнат. По мое мнение, няма значение дали французите или руснаците са били тези, които първи са постигнали технологията. Единственото нещо от значение е това дали иранците притежават оръжието. Ако е така, тогава самата заплаха променя баланса на силите в Средния изток. Ако Иран детонира някое от тези оръжия в Персийския залив, тогава Саудитска Арабия, Кувейт, Бахрейн, Египет и други умерени арабски режими ще бъдат принудени да се откажат от западната подкрепа.

Борджия кимна в знак на съгласие.

— Саудитците все още дърпат да ни осигурят достъп до нашите предварително уговорени ресурси. Те изгубиха увереност в нашата способност да държим протока Ормуз отворен.

— Къде са самолетоносачите? — президентът попита Джефри Гордън.

— Подготвят се за предстоящото ядрено учение в Азия. Наредихме „Хари С. Труман“ и флотата му да отидат в Червено море. Бойната група на „Роналд Рейгън“ трябва да пристигне в Оманския залив след три дни. „Уилям Дж. Клинтън“ ще остане да патрулира в Индийския океан. Изпращаме послание на Иран, просто и ясно, че нямаме намерение да позволим протока Ормуз да бъде затворен.

— Трябва да се отбележи, г-н Президент — каза Чейни, — че френският посланик яростно отрича всякаква отговорност за тази експлозия.

— Какво очаквахте? — отвърна Борджия. — Гледай отвъд отричанията. Иран все още дължи на Франция милиарди долари, но французите все пак продължават да го подкрепят, както и Русия и Китай. Нека да изтъкна и че Австралия е една от страните, които продължиха да дават на Иран субсидирани заеми, които те използваша, за да изградят ядрения, химичния и биологичния си арсенал. Наистина ли смятате, че е просто съвпадение, че оръжието е било тествано в региона на Нуларбор.

— Не бързайте да сочите към австралийците — прекъсна го Сам Блумнър. — Ако си спомняте, огромните кредити на САЩ към Ирак от края на 80-те бяха тези, които доведоха до нападението на Саддам Хюсеин над Кувейт.

— Съгласен съм със Сам — каза президентът. — Говорих надълго и нашироко с министър-председателя на Австралия. Лейбъристката и работническата партии са направили обединен фронт, като заявяват, че инцидентът е военно действие. Много се съмнявам, че биха одобрили такова изпитване.

Генерал Фекондо прокара и двете си ръце през тънката си оттегляща се от челото му коса.

— Г-н Президент, фактът, че тези оръжия с чисто сливане съществуват, не променя нищо. Тестването на оръжие и използването му в битка са две различни неща. Никоя страна няма да предизвика Съединените щати на ядрено състезание.

Костоло погледна председателя на Съвета по отбраната.

— Кажете ми, генерале, ами ако ние имаме насочващата се ракета, която може да затрие всяка ракетна установка земя-въздух по иранските брегове, щяхме ли да я използваме?

Дик Призтас повдигна вежди.

— Изкушаваща мисъл, нали? Чудя се дали иранците ще бъдат по-малко изкушени да затрият „Роналд Рейгън“ и флота му?

— Ще ви кажа какво мисля — рече дългнестият началник военноморските операции. — Тълкувам това действие като един вид предупредителен изстрел към нас. Руснаците ни дават да разберем, че притежават оръжия с чисто сливане, като се надяват малката им демонстрация да ни убеди да отменим изграждането на противоракетния щит.

— Което е нещо, което не можем да направим — заяви Призтас. — Броят на чуждите държави, имащи достъп до ядрени и биологични оръжия, се е удвоил през последните пет години...

— Докато ние продължаваме да харчим още пари по технологията с ядрените оръжия — прекъсна го Чейни, като изпращае ясно послание към останалата част от света, че Съединените щати са по-заинтересовани от това да са първенци в ядрената надпревара, вместо от продължаването на разоръжаването. Светът е тръгнал право по пътя към ядрен сблъсък. Те го знаят, ние го знаем, но всички сме прекалено заети да се сочим с пръст един друг, за да сменим курса. Всички се държим като банда идиоти и преди да се усетим какво е станало, ще попаднем право в конфликта.

Борджия чакаше Енис Чейни в коридора, когато срещата свърши.

— Трябва ми минута.

— Говори.

— Разговарях с капитана на „Буун“.

— И?

— Кажете ми, Чейни, защо вицепрезидентът на Съединените щати ще помага и ще насърчава избягал престъпник?

— Не знам за какво говорите...

— Такова нещо може да разруши една политическа кариера.

Очите на енот пронизаха Борджия.

— Ако искате да ме обвините в нещо — направете го. Всъщност, какво ще кажете вие и аз да сложим всичко в пералнята и да видим кой ще излезе чист?

Борджия пусна нервна усмивка.

— Спокойно, Енис. Никой не иска голямо жури. Всичко, което искам, е Гейбриъл обратно там, където му е мястото, под грижите на персонала в психиатрия.

Чейни избута държавния секретар и мина покрай него, като потисна смеха си.

— Ето какво ще ви кажа, Пиер, аз бих си държал окото отворено за него.

7 декември 2012 г.

Мексиканският залив

04:27 часа

Непрестанното звънене вдигна Едмънд Луус от съня му. Той се препъна към телефона и прочисти гърлото си.

— Тук е капитанът. Говорете.

— Съжалявам, че ви будя, сър. Засякохме активност на дъното.

— Идвам.

Когато капитанът влезе в бойния информационен център, морето беше започнало да се бунтува.

— Докладвайте, командир — дежурният офицер посочи към една осветена маса, където във въздуха в реално време се проектираше триизмерно холографско изображение на морето и дъното с форма на куб. На дъното на призрачния образ, заровен в покрития със синьо-зелени сенки варовик, се намираше овоидният извънземен обект, оцветен в искрящо оранжево. Смарагдовозелен кръг от енергия блестеше по повърхността на гърба му и образуваше стълб светлина, издигащ се през вертикална дупка и отиващ към дъното. Виждаше се как образът на „Буун“ плава на повърхността.

Докато капитанът и неговият дежурен офицер наблюдаваха удивени, зеленият лъч изглежда се разшири, когато се образува един въртоп. След секунди вихрушката от вода се стесни до мощна

подводна фуния, простираща се от дупката на дъното чак до повърхността.

— Исусе, сякаш гледаме как се образува торнадо — прошепна Луус. — Точно както каза Гейбриъл.

— Моля, сър?

— Нищо. Командире, дръжте ни настрана от водовъртежа. Нека от комуникации ме свържат със Северноамериканското военновъздушно — космическо командване, после пуснете ЛВМС. Ако нещо се появи от водовъртежа, искам да разбера.

— Да, сър.

Лейтенант първи клас Джонатан Еванс тичаше по задната палуба с каска в ръка. Неговият помощник-пилот и екип вече бяха на борда на противоподводния хеликоптер ЛВМС. Сумтейки и пуфтейки, той се покачи в кабината на „Сийспрайт“-а и закопча колана си.

Погледна към помощника си, който сви рамене, за да си поеме дъх.

— Проклетите цигари ме убиват.

— Искаш ли малко кафе.

— Бог да те благослови, синко — Еванс взе стиропоровата чашка. Преди три минути лежах на леглото си и мечтаех за Мишел, следващото нещо, което знам, е, че дежурният офицер ми крещи и ме пита защо още не съм във въздуха.

— Добре дошъл във военноморското приключение.

Еванс дръпна лоста за управление назад. Хеликоптерът се повдигна от площадката и се обърна на юг, като се изкачи на 90 метра. Пилотът задържа ЛВМС точно над въртящото се смарагдово море.

— Дявол да го вземе!

Еванс и екипът му се взираха в искрящата вихрушка, хипнотизирани от красотата ѝ, изплашени от силата ѝ. Водовъртежът беше чудовище, въртящата се спирала, която изглеждаше като извадена от Омировата „Одисея“. Стените му се люлееха със силата на Ниагарския водопад. Гледано от горе наред иначе тъмните води, светещото смарагдово око приличаше на искряща зелена галактика, като купищата ѝ звезди сияеха, докато отворът на фунията се разширяваше.

— Мили боже. Иска ми се да ви бях взел фотоапарата.

— Не се тревожи, лейтенант, там отзад правим много снимки.

— Кой го е грижа за инфрачервените. Искam истинска снимка, нещо, което мога да пратя по имейла вкъщи.

Докато Еванс гледаше, центърът на водовъртежа изведнъж изпъкна и разкри ослепителна сфера светлина, която блестеше нагоре като смарагдово слънце наред напуканото дъно.

— Пазете очите си...

— Лейтенант, два обекта се надигат от фунията!

— Какво? — Еванс се обърна към своя радарен оператор. — Колко са големи?

Големи. Два пъти по-големи от ЛВМС.

Пилотът дръпна лоста обратно, докато два тъмни крилати обекта излетяха от фунията. Механизмите без лице се издигнаха от двете страни на „Сийспрайт“-а. Лейтенантът мерна светещ кехлибарен диск, когато лостът започна да се движи с мъка в ръката му.

— О, мамка му, губим мощност...

— Двигателите изключиха, лейтенант. Нищо не работи!

Еванс усети отвратителното чувство, докато хеликоптерът падаше от небето. После имаше разтърсващ костите удар — когато машината се заби в стената на водовъртежа. Перките се откъснаха, предното стъкло на кабината се разби, докато хеликоптерът се мятеше по вертикалната колона от вода, сякаш беше пуснат в блендер. Центробежната сила прикова Еванс настрани на седалката му. Писъците му бяха удавени сред тътнещия рев, изпълващ ушите му.

Светът се завъртя неконтролируемо, докато фунията поглъщаше ЛВМС.

Последното нещо, което лейтенант Джонатан Еванс усети, беше странно усещане как гръбначният му стълб пукаше под задушавашата прегръдка, докато тялото му биваше смачквано в гигантска преса за боклук.

8 декември 2012 г.

Национален парк „Гунунг Мулу“, Саравак, Федерация Малайзия

05:32 часа (малайзийско време) — 13 часа по-късно

Саравак, разположен на северозападния бряг на Борнео, е най-големият щат във Федерация Малайзия. „Гунунг Мулу“, най-големият национален парк в щата, покрива 880 кв.км., като пейзажа му е доминиран от три планини — Гунунг Мулу, Гунунг Бенарат и Гунунг Апи.

Гунунг Апи е планина, образувана от варовик, геология, която не само доминира из целия щат Саравак, но и из съседния остров на Ириан Джая/Папуа Нова Гвинея и почти из цяла южна Малайзия. Рушенето на варовика от леко киселинната дъждовна вода е довело до появата на забележителни скулптури на повърхността, както и на подземни образувания.

На половината път нагоре по склона на планината Апи, сочеща нагоре като поле от назъбени сталагмити, има вкаменена гора от остри като бръснач сребристосиви варовикови върхове, някои от които се издигат на повече от 45 метра над екваториалните гори. Под земята, издълбан във варовика от подземни реки, се крие лабиринт, състоящ се от повече от 645 километра пещери, които представляват най-голямата пещерна система от варовик в света.

Възпитаникът на Университета в Хонолулу Уейд Токъмайн учеше за пещерите в Саравак от три месеца, като събираше информация за дипломната си работа за магистърска степен, която се отнасяше за стабилността на подземните карстови кухни по света. Карстът се образува заради разрушаване на варовик от химични вещества, който съдържа поне 80% калциев карбонат. Мрежата на Саравак от подземни проходи се състои изцяло от тази просторна плетеница от карст.

Днешното пътешествие отбеляза деветото посещение на Уейд в пещерата Клиъруотър, най-дългият подземен проход в цялата Югоизточна Азия и една от само четирите пещери в Мулу, отворени за посетители. Геологът се наведе назад на седалката си в кануто, като освети белия таван на пещерата с карбидната си лампа. Лъчът прорязва мрака, за да разкрие безброй сталактити, от които капеше влага. Уейд се вгледа в древните скални образувания, като се дивеше на природните форми.

Преди четири милиарда години Земята е представлявала много млад, враждебен и безжизнен свят. Докато планетата се е охлаждавала, водни пари и други газове са се издигали към небето чрез яростни вулканични изригвания, образувайки атмосфера, наситена на въглероден диоксид, азот и водородни съединения. Условията са били подобни на тези, открити на Венера.

Животът на нашата планета е започнал в океана, като бульон от химични съединения, подредени в сложни структури — четири основни верижни молекули аминокиселини — оживени от външен катализатор, може би мълния. Двойните спирали на оживените аминокиселини са започнали да се делят и са довели до създаването на едноклетъчни форми на живот. Тези организми бързо са станали изобилни и са започнали да изчерпват океаните от тяхната бърза храна, състояща се от въглеродни съединения. После е еволюирало едно уникално семейство бактерии, за да създаде нова органична молекула, наречен хлорофил. Това зеленикаво вещество е могло да трупа енергия от слънчевата светлина, позволявайки на едноклетъчните организми да образуват въглехидрати с високо качество от въглероден диоксид и водород и да отделят кислород като остатъчен продукт.

Възникнала фотосинтезата.

Когато нивата на кислород на планетата се повишили, калциевият карбонат бил изтеглен от морето и заключен в скални образувания, като драстично са намалили нивата на въглероден диоксид в атмосферата на планетата. Този скално варовиков камък се е превърнал в запасите на Земята от въглероден диоксид. В резултат, нивото на въглероден диоксид, струпано в седиментните скали, сега е шестстотин пъти повече от общото въглеродно съдържание във въздуха на планетата, водата и живите организми, взети заедно.

Уейд Токъмайн насочи лъча светлина по тъмната повърхност на водите на пещерата. Подземният поток беше наситен с десет пъти повече от нормалната концентрация на въглероден диоксид. Тази част от въглеродния цикъл се случва, когато разтвореният CO_2 достига точката си на наситеност във варовика. Когато това се случи, въглеродният диоксид се утаява като чист калциев карбонат,

създавайки сталактитите и сталагмитите, които сега изпълват пещерите в Саравак.

Уейд се обърна в кануто, за да погледне водача си Андрю Чан. Малайзиец и професионален изследовател на пещери, той водеше обиколки из пещерите на Саравак от седемнадесет години.

— Андрю, още колко има до този твой девствен проход?

Светлината от карбидната лампа улови усмивката на Андрю, на която липсваха два предни зъба.

— Не е далеч. Този участък от пещерата става проблемен напред и ще продължим пеш.

Уейд кимна, после изплю зловонни карбидни пари. Само 30% от пещерите на Саравак са проучени. Повечето от тях остават недостъпни за всички, освен за няколко от най-опитните водачи. Когато стане дума за обикаляне на неизследвани проходи, Уейд знаеше, че няма по-добър от Андрю.

Андрю насочи кануто към издатината, като го задържа стабилно, за да може Уейд да се изкатери навън.

— По-добре си сложи кофата за предпазване на мозъка, напред има много разклатени камъни.

Уейд затегна каската на главата си, докато водачът връзваше края на една много дълга намотка въже, известно като прасе към лодката, като праметна останалата част през рамо.

— Стой наблизко. Ще стане малко тесничко. Има много остри издатини, които стърчат от стените, затова внимавай за дрехите си.

Андрю тръгна напред, като го насочваше през катраненочерната пещера. Избра тесен наклонен проход и влезе, като остави въжето да се размотава, за да означава маршрута им. След няколко минути постоянно изкачване проходът се стесни до предизвикващ клаустрофобия тунел, като ги принуди да пълзят по колене.

Уейд се подхлъзна на мокрия варовик и раздра кожата си при кокалчетата.

— Още колко?

— Защо? Да не получаващ треска от влизането?

— Малко.

— Това е защото си клавиатурен пещерен изследовател.

— Какво е това?

— Клавиатурният изследовател е някой, който прекарва повече време в четене на имейлите на изследователите, вместо наистина да отиде... почакай. Хей, какво е това?

Уейд пропълзя напред по корем, като се промуши до Андрю, за да погледне.

Тунелът се отваряше към масивна яма. Като погледнаха нагоре, те видяха звезди, които блещукаха на ранното утрешно небе. Повърхността беше на 23 метра над главите им. Андрю светна с лампата надолу и разкри дъното на голяма дупка, която стигаше на още 9 метра надолу.

Искрящо кехлибарено сияние хвърляше странни сенки от вътрешността на ямата.

— Виждаш ли това?

Уейд се наведе напред, за да погледне по-отблизо.

— Изглежда, че нещо свети там долу.

— Тази яма не беше тук по-рано тази сутрин. Таванът на пещерата трябва да се е срутил току-що. Каквото и да има там долу, вероятно е пропаднало право надолу и се е приземило в дупката.

— Може би е кола? Някой може да е заклещен там.

Уейд наблюдаваше как малайзийският водач се пресегна към раницата си и извади телена стълба, направена от едно-единствено парче тел, като стъпалата бяха нанизани през средата му.

— Какво правиш?

— Стой тук, ще слеза долу да погледна.

Андрю закрепил единия край на стълбата към ръба, после я оставил да се развие в тъмната дупка.

Небето отгоре беше станало сиво, когато водачът стъпи в ямата. Ранната сутрешна светлина едва пробиваше мрака и въртящите се облаци варовиков прах.

Андрю се взря в неживото създание, в сравнение, с което изглеждаше нищожен в подземната яма.

— Хей, Уейд, не знам какво е това нещо, но не е кола.

— Как изглежда?

— Като нищо, което съм виждал някога. Огромно е, като гигантска хлебарка, само че има големи криле и опашка и куп странни пипала, които стърчат из целия му корем. Изправено е на чифт крака. Трябва да са доста горещи, защото варовикът цвърчи под тях.

— Може би трябва да се махаш оттам. Хайде, ще се обадим на рейнджърите в парка...

— Няма проблем, нещото не е живо — Андрю се пресегна да пипне едно от пипалата.

Неоновосиня електромагнитна шокова вълна го запрати назад към далечната стена.

— Андрю, добре ли си? Андрю?

— Да, човече, този кучи син има дяволски сериозен заряд. О, мамка му...

Водачът отскочи назад, когато хидравличната метална опашка на съществото се вдигна и се изправи към небето.

— Андрю?

— Тръгвам, човече, не е нужно да ми повтаряш два пъти.

Водачът започна да се изкачва по стълбата.

Кехлибареното око отстрани на горната част на тялото на създанието започна да премигва и да потъмнява до алено.

— Хайде, катери се по-бързо!

Бял дим започна да излиза изпод ноктите му и да изпълва вертикалния тунел.

Уейд усети, че започва да му става замаяно. Обърна се и се плъзна с главата напред надолу по хлъзгавия тунел, докато Андрю се измъкна над ръба.

— Андрю? Андрю, зад мен ли си?

Уейд спря инерцията си и насочи светлината си обратно към тунела. Видя как водачът лежи с лицето надолу в тясното пространство, в което можеше само да се пълзи.

„Въглероден диоксид!“

Уейд се протегна и сграбчи китката на Андрю. Повлече го надолу по тунела, докато скалите под тях започнаха да стават горещи и да парят кожата му.

„Какво, по дяволите, се случва?“

Уейд се изправи с мъка на крака, когато тунелът се разшири. Метна изпадналия в безсъзнание водач на рамо и се запрепъва към кануто. Всичко изглеждаше, сякаш се върти, ставаше по-горещо. Той затвори очи и използва лактите си, за да напипва пътя покрай цвърчащите варовикови стени.

Уейд чу странен бълбукащ звук, когато стигна подземния поток. Падна на коляно и претърколи тялото на Андрю в кануто. После се качи тромаво, като почти го преобърна. Стените на пещерата пушеха. Силната жега караше подземната река да ври.

Очите на Уейд горяха. Ноздрите му не бяха в състояние да вдишват парещата атмосфера. Той нададе задушаващ писък и се замята диво, докато плътта му ставаше на мехури и се отделяше изгоряла от кокала, а очните му ябълки избухнаха в пламъци.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Чичен Ица — най-великолепният град на маите в цяла Мезоамерика. Преведено, името означава — на ръба на кладенеца, където живее Мъдрецът на водата.

Мъдрецът на водата.

Самият град е разделен на стара и нова част. Първо маите са се установили в Стария Чичен през 435 г. сл.Хр. По-късно към цивилизацията им се присъединило племето Итца, около 900 г. сл.Хр. Малко е известно за дневните ритуали и начина на живот на тези хора, въпреки че знаем, че са били управлявани от техния бог — крал Кукулкан, чийто завет като великия учител на маите доминирал в древния град.

Мария, Майкъл и аз прекарахме много години в изследване на древните руини и джунглите, заобикалящи Чичен Ица. Накрая бяхме убедени в безспорната важност на три конкретни структури — свещения сенот. Великото игрище на маите и пирамидата Кукулкан.

Просто казано, в света няма друга постройка като тази пирамида, издигаща се над Великата еспланада на Чичен Ица. Прецизността и астрономическото разположение на тази структура на хиляда години все още озадачава архитектите и инженерите по целия свят.

С Мария най-накрая стигнахме до съгласие, че на рисунката от Наска е била изобразена пирамидата Кукулкан. Обърнатият ягуар в изображението на пустинята, колоните със змии при входа на северния коридор на храма, изображенията на маймуната и китове — изглежда всичко пасваше. Някъде скрит в града трябваше да има таен проход към вътрешната структура на Кукулкан. Въпросът беше къде.

Първото и най-очевидно решение, което виждахме, беше, че входът е скрит в свещения сенот — естествено образувана яма, разположена точно на север от пирамидата. Сенотът беше още един символ на портала към подземния свят на маите и нито един сенот

на целия Юкатан не беше по-важен от свещения кладенец в Чичен Ица, тъй като това беше мястото, на което бяха жертвани толкова много девици след внезапното заминаване на Кукулкан.

От още по-голяма важност беше евентуалната връзка между сенота и рисунката на пирамида в Наско. Гледани отгоре (точно както в Наска) кръглите варовикови стени на свещения кладенец, които са на редове, лесно могат да бъдат видени като серия от концентрични кръгове. Освен това издяланите змийски глави на маите, разположени по северната основа на пирамидата Кукулкан, сочат право към кладенеца.

Заинтригувани и развълнувани, с Мария заедно организирахме експедиция с гмуркане, за да изследваме сенота на маите. Накрая единственото нещо, което открихме, бяха скелетните останки на мъртвите — нищо повече.

Уви, друга структура в Чичен Ица щеше да е тази, която да промени живота ни завинаги.

В Мезоамерика има десетки древни игрища, но никое не може да се мери с Великото игрище на Чичен Ица. Освен че е най-голямото на Юкатан, то, подобно на пирамидата Кукулкан, е структура, която е била точно изравнена с небесата, в този случай с галактиката Млечния път. В полунощ на всяко юнско слънцестоене дългата ос на I оформеното поле сочи натам, където Млечният път докосва хоризонта, като тъмният процеп на галактиката отгоре всъщност отразява игрището като огледало.

Астрономическото значение зад този невероятен дизайн не може да бъде преувеличено, тъй като, както казах по-рано, тъмният процеп на Млечния път е един от най-важните символи в културата на маите. Според „Попол Вух“, книгата за създанието на това племе, тъмният процеп е пътят, който води към подземния свят, или Шибалба. Там героят на маите Първият Хунапу е пътешествал до подземния свят, за да предизвика злите богове, героично, макар и фатално предизвикателство, претворено в ритуал от маите в древната игра с топка. (Всички членове на губещия отбор били убивани.)

Според календара на маите, името Първият Хунапу отговаря на 1 Ахау, първия ден от петия цикъл, като последния му е предреченият ден на гибелта. Като използвах сложна

астрономическа програма, аз начертах небето както ще изглежда през 2012 г. Великото игрище отново щеше да се изравни с тъмния процеп, само че този път в деня на зимното слънцестоене — 4 Ахау, 3 Канкин — деня на гибелта на човечеството.

Беше един хладен есенен ден през 1983 г., когато един екип мексикански археолози пристигна в Чичен Ица. Въоръжени с кирки и лопати, мъжете продължиха към Великото игрище, за да търсят артефакт, известен като централния маркер — орнаментен камък, намерен заровен в центъра на много други игрища в Мезоамерика.

С Мария стояхме отстрани и гледахме как археолозите изкопаха древния артефакт. Съдът не приличаше на никой, който бяхме виждали — нефрит вместо камък, кух, с размерите на каничка за кафе, с дръжка от обсидианово острие, която стърчеше от единия край сякаш беше някакъв „меч, забит в камък“. Въпреки многобройните опити да го мръднат, оръжието остана здраво заклещено.

Украсяващи страните на нефритения обект, имаше символични образи на еклиптиката и тъмния процеп. На дъното беше детайлно нарисувано лицето на велик майски войн.

С Мария гледахме този последен образ в абсолютен шок, тъй като нямаше грешка какви бяха чертите на лицето на мъжа. Неохотно подадохме централния маркер обратно на водача на експедицията и се върнахме в караваната ни, втрещени от потенциалното значение на обекта, който току-що бяхме държали в ръце.

Мария беше тази, която най-накрая наруши тишината между нас.

— Джулиъс, някак си... някак си нашата съдба се преплете със спасяването на вида ни. Образът на маркера — това е знак, че трябва да продължим пътешествието си, че трябва да открием път към вътрешността на пирамидата Кукулкан.

Знаех, че съпругата ми е права. С обновена жар, родена от тревога, ние продължихме търсенето си, като прекарахме следващите три години в преобръщане на всеки камък, изследване на всяка руина, повдигане на всеки лист в джунглата, изследване на всяка пещера в района.

И все пак не открихме нищо.

До лятото на 85-а отчаянието ни беше нараснало дотолкова, че знаехме, че трябва да сменим мястото просто за да запазим малкото здрав разум, който ни беше останал. Първоначалният ни план беше да пътуваме до Камбоджа, за да изследваме величествените руини на Ангкор, място, свързано с гибелния ден, за което вярвахме, че е свързано и с Гиза, и с Теотихуакан. За нещастие. Кхмер Руж все още беше забранил достъп до този район за всякакви външни хора.

Мария имаше други идеи. Като предполагаше, че извънземните ни предци никога не биха направили вход към Кукулкан, на който да могат да се натъкнат грабители, тя вярваше, че е в наш най-добър интерес да се върнем на Наска и да опитахме да дешифрираме останалата част от древното послание.

Колкото и да презирах мисълта да се върна на онзи перуански терен, не можех да споря с логиката на съпругата си. Очевидно не напредвахме в Чичен Ица, въпреки факта, че бяхме убедени, че е писано градът да бъде мястото на последната битка.

Имаше едно последно начинание, което трябваше да завърши, преди да заминем и да се впуснем в онова, което се оказана последното ни фатално пътешествие заедно.

Въоръжен с лост и маска, късно една вечер влязох с взлом в караваната на археолозите — и спасих централния маркер на игрището на Кукулкан от неговите похитители.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1981 — 84 г., стр. 8–154

9 декември 2012 г.

Чичен Ица, Мексико

13:40 часа

Самолетът за кратки полети подскочи два пъти по разбитата бетонна площадка, рулира за кратко, после спря точно преди пистата да свърши в едно обрасло поле.

Вълна от жегата блъсна Доминик право в лицето, когато тя излезе от Чесната и залепи вече подгизналата си от пот тениска към гърдите. Момичето метна раницата си през едното рамо и последва останалите седем пътници през малкия терминал и после до главния път. На един знак, сочещ наляво, пишеше „Хотел Земята на майките“, а на този надясно — „Чичен Ица“.

— Такси, сеньорита?

Шофьорът, слабичък мъж на петдесет и малко години, се наведе към един очукан бял фолксваген Бийтъл. Доминик можеше да види майския му произход в тъмните му черти.

— Колко е пътят до Чичен Ица?

— Десет минути.

Той отвори вратата на мястото до шофьора. Доминик се качи. Оголената дунапренена възглавница на протритата винилова седалка поддаде под тежестта ѝ.

— Били ли сте в Чичен Ица и преди, сеньорита?

— Не и откакто бях дете.

— Не се тревожете. През последните хиляда години не са се променили много неща.

Те пътуваха през бедно село, после по наскоро асфалтиран двулентов платен път. Минути по-късно таксито спря пред един модерен вход за посетители. Паркингът гъмжеше от коли под наем и туристически автобуси. Доминик плати на шофьора, купи си билет и влезе в парка.

Мина покрай редица магазини за подаръци, после последва няколко туристи по широк черен път, който минаваше през мексиканската джунгла. След петминутно ходене пътят се отвори в невероятно огромна зелена равнина, заобиколена от гъста растителност.

Очите на Доминик се разшириха, докато оглеждаше заобикалящото я. Беше се върнала във времето.

Пейзажът беше осеян с масивни сиво-бели варовикови руини. Отляво се намираше Великото игрище, най-голямото в цяла Мезоамерика. Построена под формата на гигантска буква „I“, арената беше дълга повече от 168 метра и широка 70, заградена от всички страни, като имаше включително две централни гранични стени, които се издигаха на височината на триетажна сграда. Право на север от структурата се намираше Цомпантли, голяма платформа, в която бяха врязани редици огромни черепи, а тела на змии завършваха структурата. В далечината вдясно от нея се намираше широк четириъгълник — Двореца на война — останките от онова, което е било дворец и пазар, като границите му бяха отчасти оградени от стотици свободно стоящи колони.

Спрямо основната атракция, обаче всичко изглеждаше нищожно. Тя улови вниманието на Доминик — невероятно прецизен, извисяващ се зикурат от варовик, разположен в центъра на древния град.

— Великолепно е, нали, сеньорита?

Доминик се обърна към дребния мъж, който носеше оранжева тениска с логото на парка, оцапана с петна от пот, и бейзболна шапка. Забеляза високото наклонено чело на водача и силно изразените му черти на член на племето на маите.

— Пирамидата Кукулкан е най-великолепната структура в цяла Централна Америка. Може би ще искате частна обиколка? Само тридесет и пет песо.

— Всъщност търся някого. Той е американец, висок, добре сложен, с кафява коса и много тъмни очи. Казва се Майкъл Гейбриъл.

Усмивката на водача изчезна.

— Познавате ли Мик?

— Съжалявам, не мога да ви помогна. Приятна обиколка.

Дребният мъж се обърна и се отдалечи.

— Почакайте — Доминик го настигна. — Знаете къде е той, нали? Заведете ме при него и ще ви се отплатя.

Тя набута една топка банкноти в ръката му.

— Съжалявам, сеньорита, не знам къде е този човек, когото търсите.

Той набута парите обратно в нейната длан.

Тя отдели няколко банкноти.

— Ето, вземете...

— Не, сеньорита...

— Моля ви. Ако случайно попаднете на него или ако познавате някого, който може да му предаде съобщение, кажете му, че Доминик трябва да го види. Кажете му, че е въпрос на живот и смърт.

Водачът от племето на маите видя отчаянието в очите ѝ.

— Човекът, когото търсите... той вашето гадже ли?

— Близък приятел.

Пазачът се взира в далечината няколко секунди, като размишляваше.

— Отделете един ден и се наслаждавайте на Чичен Ица. Подарете си горещо ястие, после чакайте да се стъмни. Паркът затваря в десет. Скрийте се в джунглата точно преди охраната да направи последната си обиколка. Когато последният човек си тръгне и вратите се затворят, качете се на пирамидата Кукулкан и чакайте.

— Мик ще бъде там?

— Възможно е.

Той ѝ върна парите.

— На главния ход има туристически магазини. Купете си вълнено пончо, ще ви трябва за довечера.

— Искам да задържите парите.

— Не. Семейство Гейбриъл са били приятели на моето семейство от много дълго време — той се усмихна. — Когато Мик ви намери, кажете му, че Елиъс Форма казва, че сте прекалено красива, за да бъдете оставена сама в страната на зелените светкавици.

Непрестанното бръмчене на хиляди комари изпълваше ушите на Доминик. Тя дръпна качулката на пончото над главата си и се сгуши в покривалото от мрак, докато джунглата около нея се разбуждаше.

„Какво, по дяволите, правя тук?“

Доминик бръсна въображаемите насекоми, които пълзяха по ръцете ѝ.

„Трябва да завършвам стажа си. Трябва да се подготвям за дипломиране“.

Гората около нея шумолеше. Пърхане на крила размърда навеса от листа над главата ѝ. Някъде в далечината маймуна ревач изпищя в нощта. Тя погледна часовника си — 22:23 — после отново дръпна пончото над главата си и се размърда върху камъка.

„Дай му още десет минути“.

Тя затвори очи и остави джунглата да обвие ръцете си около нея, сякаш беше дете. Тежкият аромат на мъх, звукът от палмови листа, танцуващи на вятъра — и тя беше обратно в Гватемала, само на четири, стояща до гипсовата стена пред спалнята на майка си, слушайки как баба ѝ плаче вътре. Чакаше, докато леля ѝ не изведе старата жена, преди да влезе през прозореца.

Доминик погледна безжизнената фигура, която беше простряна на леглото. Пръстите, които бяха галили дългите ѝ коси преди часове, бяха посинели при върховете. Устата беше отворена, кафявите очи — полузатворени, фиксирани в тавана. Тя докосна високите скули и усети студената влажна кожа.

Това не беше нейната мадре. Беше нещо друго, обвивка от нежива плът, която майка ѝ беше носила, докато беше част от нейния свят.

Баба ѝ влезе.

„Сега тя е с ангелите, Доминик...“

Нощното небе над главата ѝ избухна в хаотични звуци от хиляди прилепи кръвопийци, които махаха с криле. Доминик скочи на крака. Сърцето ѝ биеше, докато се опитваше да изчисти погледа си от комарите и спомените.

— Не! Това не е моят дом. Това не е моят живот!

Тя набута детството си обратно на тавана и затръшна вратата, после слезе от камъка и се промуши през гъсталака, докато не излезе при отвора на свещения сенот.

Взря се в отвесните стени на ямата, които се спускаха право надолу към повърхността на мастилени тинести води. Светлината от Луната в три четвърти осветяваше редовете вдлъбнатини, издълбани

по вътрешността на тебеширенобялата варовикова яма. Доминик погледна нагоре, като се съсредоточи върху една оградена каменна структура, надвесена над южния край на сенота. Преди хиляда години майте, отчаяни след внезапното заминаване на техния бог — крал Кукулкан, се бяха обърнали към човешките жертвоприношения в опити да предотвратят края на човечеството. Девствени жени били затваряни в тази първа парна баня за пречистване, после били повеждани по платформата на покрива ѝ от церемониални жреци. Те събличали младите девизи голи, разпъвали ги на каменната структура и използвали обсидиановите си остриета, за да извадят сърцата им или да прережат гърлата им. След това телата на девиците, обкичени с бижута, били церемониално хвърляни в свещения кладенец.

Мисълта накара Доминик да потръпне. Тя заобиколи ямата и забърза по саче, широк издигнат път от пръст и камъни, който минаваше през гъстата джунгла, стигайки до северната граница на древния град.

Петнадесет минути и пет-шест спъвания по-късно Доминик излезе в края на пътеката. Пред нея стоеше северната фасада на пирамидата Кукулкан. Назъбените и тъмни контури се издигаха на височина колкото девететажна сграда на фона на обсипаното със звезди небе. Тя се приближи към основата, която беше пазена от две страни от изваяните глави на две огромни змии.

Жената се огледа. Древният град беше тъмен и пуст. Студена тръпка премина по гръбнака ѝ. Тя започна да се катери.

По средата на пътя нагоре започна да си поема дъх с усилия. Стъпалата на Кукулкан са доста тесни, изкачването — стръмно, и няма нищо, за което да се хване човек. Доминик се обърна и погледна надолу. Едно падане от тази височина щеше да ѝ е последно.

— Мик?

Гласът ѝ сякаш отекна през долината. Тя зачака отговор, после, като не чу нищо, продължи да се катери.

Трябваша ѝ още пет минути да стигне до върха, плоска платформа, поддържаща квадратен двуетажен каменен храм. Чувстваше се замаяна. Облегна се на северната стена на структурата, за да си поеме дъх. Четириглавите ѝ мускули още горяха от изкачването.

Гледката беше разкошна, без предпазни перила. Лунната светлина разкриваше сенчестите детайли на всяка структура в северната част на града. Покрай покрайнините покривалото на джунглата се простираше по хоризонта като тъмни очертания на платно.

Пътеката около структурата беше широка едва метър и половина. Като стоеше далеч от опасния ръб, Доминик избърса потта от лицето си и се изправи пред зеещия отвор на северния коридор на храма. Масивен портал, изграден от напречни камъни, оградени от две колони змии, извисяващи се над главата ѝ.

Тя пристъпи вътре. Вътрешността беше катраненочерна.

— Мик, там ли си?

Гласът ѝ звучеше глухо. Тя се пресегна към раницата си, намери фенерчето, което беше купила по-рано, и влезе във влажната варовикова зала.

Северният коридор представляваше оградена двойна стая, главно светилище, предшествано от преддверие. Вътрешността свършваше с голяма централна стена. Лъчът на фенерчето разкри сводест таван, после каменен под, чиято повърхност беше опърлена до черно от церемониални огънове. Тя напусна празната зала и последва платформата наляво, за да влезе в западния коридор, пуст проход, който вървеше на зигзаг, за да се свърже с южния и източния.

Храмът беше празен.

Доминик погледна часа — 23:20.

„Може би няма да дойде“.

Хладният нощен въздух я накара да потрепери. Като търсеше топлина, тя се сви обратно в северната зала и се облегна на централната стена. Тежките камъни я заобикаляха и я изолираха от вятъра, заглушавайки всякакви шумове.

Атмосферата вътре изглеждаше тежка, сякаш някой чакаше в сенките, за да се метне върху нея. Доминик огледа коридора с фенерчето, като успокояваше психиката си.

Изтощението взе превес. Тя легна на каменния под и се сви на кълбо. Затвори очи. Мислите ѝ натрапваха в съня ѝ картини на кръв и смърт.

Широтата, заобикаляща пирамидата, беше море от полюшващи се кафяви тела и изрисувани лица, осветени от

оранжевото сияние на десет хиляди факли. От своето издигнато място в северния коридор тя можеше да види как кръвта се стичаше по стълбището като ален водопад, събирайки се около купчина смачкана плът, намираща се между двете змийски глави в основата на пирамидата.

В храма с нея има още дузина жени. Всички облечени в бяло. Те се държат една за друга като уплашени агнета и се взират в нея с празни очи.

Влизат двама жреци. Всеки носи церемониално украшение за глава от зелени пера и препаска на кръста от кожа на ягуар. Свещениците се приближават. Тъмните им очи се фокусират върху Доминик. Тя се дърпа назад, сърцето ѝ бие лудо. Всеки от мъжете я хваща за една китка. Двамата я извличат насила навън до платформата на храма.

Нощният въздух е натезжал от вонята на кръв, пот и пушек.

Обърнат към заглъхващата тълпа, стои огромен чакмул, каменна статуя на наведен полубог на маите. В скута на чакмула има церемониален поднос, от който преливат обезобразените останки на дузина посечени човешки сърца.

Доминик изпищява. Опитва да избяга, но още двама жреци се протягат и я сграбчват за глезените, като я повдигат от земята. Тълпата започва да реве, когато се появява главният жрец. Мускулест червенокос мъж, чието лице е скрито под маска на главата на перната змия. Дяволита жълта усмивка се появява в отворената уста с дълги зъби на змията от маската.

— Здравсти, слънчице.

Доминик изпищява, когато Реймънд разкъсва бялата дреха от голото ѝ тяло. После вдига черно обсидианово острие над тълпата. Изпълнени с похот викове се надигат от жадната за кръв група хора.

— Кукулкан! Кукулкан!

Когато Реймънд кимва, четиримата жреци я спускат на земята и я приковават на каменната платформа.

— Кукулкан! Кукулкан!

Доминик изпищява отново, когато Реймънд замахва с обсидиановото си острие. Тя се мъчи да си поеме дъх, като не може да повярва, когато той го вдига над главата си и после го забива мощно в лявата ѝ гърда.

— Кукулкан! Кукулкан!

Тя пищи в агония, мята и извива разпънатото си тяло...

— Дом, събуди се...

... а Реймънд пъха ръка в раната, изтръгва все още биещото ѝ сърце и го вдига така, че да го видят целите небеса.

— Доминик!

Доминик нададе смразяващ кръвта писък. Риташе и удряше в ужасяващия мрак, като уцели една сянка право в лицето. Дезориентирана, все още във власт на кошмара, тя се претърколи настрани и скочи на крака. После изскочи сляпо от залата и затича към 30 метровата бездна.

Една ръка се протегна и я хвана за глезена. Тя се тръшна на платформата по гърди. Болката я разбуди отведнъж.

— Господи, Доминик, предполага се, че аз съм лудият!

— Мик?

Тя се изправи и седна, като разтриваше насинените си ребра и си поемаше дъх.

Мик се настани до нея.

— Добре ли си?

— Адски ме изплаши!

— И ти мен също. Трябва да е бил страшен кошмар. Почти се метна от пирамидата.

Тя погледна към пропастта. После се обърна и го прегърна. Крайниците ѝ още трепереха.

— Господи, мразя това място. Тези стени са претъпкани с призраци от времето на майте — тя се дръпна и го погледна в лицето.

— Тече ти кръв от носа. Аз ли го направих?

— Уцели ме с десен прав.

Той извади една цветна носна кърпа от задния си джоб и затисна течението.

— Това нещо никога няма да зарасне.

— Заслужи си го. Защо, по дяволите, трябва да се срещнем тук от всички места на света и то посред нощ?

— Аз съм беглец, помниш ли? Като говорим за това, как успя да се измъкнеш от военноморските?

Доминик се извърна.

— Ти си беглецът, не аз. Казах на капитана, че съм ти помогнала, защото съм била объркана за смъртта на Ис. Предполагам, че ме съжали, защо то ме пусна да си вървя. Хайде, може да говорим за това по-късно. Точно сега искам да слеза от тази пирамида.

— Още не мога да си тръгна. Имам работа за вършене.

— Работа? Каква работа? Посред нощ...

— Търся проход към вътрешността на пирамидата. Жизненоважно е да го открием...

— Мик...

— Баща ми беше прав за Кукулкан. Аз открих нещо, нещо наистина невероятно. Нека ти покажа.

Той се пресегна към чантата си и извади малко електронно устройство.

— Този инструмент се нарича ултразвуков инспектроскоп. Той излъчва звукови вълни с ниска амплитуда, за да определи неравномерните части у твърди обекти.

Мик включи фенерчето си. После я хвана за китката и я поведе обратно навътре към храма до централната стена. Пусна инспектроскопа и насочи звуковите вълни към едно място, където се съединяваха камъни.

— Погледни. Виждаш ли тези дължини на вълните? Зад тази централна стена определено има скрита друга структура. Каквото и да е, то е метално и се издига право нагоре като пирамида, чак до тавана на храма.

— Добре, вярвам ти. Сега може ли да си тръгваме?

Мик я погледна невярващо.

— Да тръгваме? Не разбираш ли? То е тук — в тези стени. Всичко, което трябва да направим, е да намерим начин да стигнем до него.

— Кое е тук? Парче метал?

— Парче метал, което може да се окаже инструментът за спасение на човечеството. Онзи, който ни е оставен от Кукулкан. Трябва да... хей, почакай, къде отиваш?

Тя продължи да върви към платформата.

— Все още не ми вярваш, нали?

— Да вярвам на какво? Че всеки мъж, жена и дете на тази планета ще умре през следващите две седмици? Не... съжалявам Мик,

все още се мъча с това.

Мик я хвана за ръката.

— Как може все още да се съмняваш в мен? Видя какво е заровено в Залива. Двамата бяхме там долу заедно. Сама го видя.

— Какво видях? Вътрешността на един тунел, пълен с лава?

— Тунел с лава?

— Точно така. Геолозите на борда на „Буун“ ми обясниха всичко. Дори ми показаха инфрачервени снимки на целия кратер Чиксулуб. Онова, което ни е изглеждало като зелено сияние, е било просто подземен поток лава, минаващ под тази дупка в дъното. Дупката се е отворила, когато през септември се е активирал подземен вулкан.

— Вулкан? Доминик, за какво, по дяволите, говориш?

— Мик, нашата мини подводница е била засмукана в един от тунелите с лава, когато част от подземната инфраструктура се е срутила. Трябва да сме се носили, когато налягането е намаляло — тя поклати глава. — Наистина ме изигра, нали? Предполагам, че си чул за вулкана от репортаж на CNN или нещо такова. Това е звукът, който Ис е чул по СПЗН.

Тя го удари в гърдите.

— Баща ми е умрял, докато е изследвал проклет подземен вулкан...

— Не...

— Изигра ме, нали? Всичко, което си искал, е било да избягаш...

— Доминик, чуй ме...

— Не! Слушах те и това уби баща ми. Сега ти ще ме чуеш. Помогнах ти, защото знаех, че си бил насилван и защото се нуждаех от помощ да разбера какво се е случило с Ис. Сега знам истината. Ти си ми устроил капан!

— Глупости! Всичко, с което са те захранили военноморските, е проклета лъжа. Този тунел не беше с лава, беше изкуствено създадена входна шахта. Онова, което баща ти е чул, са били звуци, идващи от серия гигантски турбини. Нашата мини подводница беше засмукана във входната шахта. Тя се заклеци в роторите на турбината. Не си ли спомняш нищо от това? Знам, че беше ранена, но все още беше в съзнание, когато излязох от подводницата.

— Какво говориш? — тя го погледна, внезапно объркана, притеснена от далечен спомен. — Почакай... аз дадох ли ти бутилка

кислород?

— Да! Тя ми спаси живота.

— Наистина си излязъл навън?

Тя седна накрая на върха.

„От военноморските сили лъжеха ли?“

— Мик, не може да си излизал от подводницата. Бяхме под водата...

— Залата беше херметизирана. Мини подводницата запуши входа.

Тя поклати глава.

„Спри. Той лъже. Това са глупости!“

— Аз ти превързах главата. Беше уплашена. Помоли ме да те гушна, преди да излезе. Накара ме да обеща, че ще се върна.

Смътен спомен се завъртя из ума ѝ.

Мик седна в основата на върха.

— Все още не вярваш и на дума от онова, което казвам, нали?

— Опитвам се да си спомня — тя седна до него. — Мик... съжалявам, че те ударих.

— Предупредих те да не оставяш Ис да проучва Залива.

— Знам.

— Никога не бих те предал. Никога.

— Мик, да речем, че ти вярвам. Какво видя, когато излезе от подводницата? Докъде водеше тази твоя турбина?

— Намерих някаква дренажна тръба и успях да се покатеря нагоре по нея. Проходът водеше до огромна зала. Атмосферата вътре беше изгаряща. Червени пламъци облизваха стените.

Мик погледна към звездите.

— Високо над главата ми се въртеше този... този великолепен смарагдов водовъртеж от енергия. Движеше се като миниатюрна спираловидна галактика. Беше толкова красиво.

— Мик...

— Почакай, има още. Простряно пред мен имаше езеро от разтопена енергия, вълнуващо се като море от живак, само че повърхността му беше отразяваща като огледало. И тогава чух гласа на баща ми, който ми говореше от далечината.

— Баща ти?

— Да, само че не беше баща ми, беше някаква извънземна форма на живот. Не можех да я видя, намираше се в някаква високотехнологична зала, която се носеше над разтопеното езеро като огромна капсула. Гледаше ме през онези искрящи червени демонични очи. Бях уплашен до смърт...

Доминик въздъхна.

„Ето я. Класическа деменция. Исусе, Фолета беше прав. Била е там през цялото време и аз просто отказвах да я видя“.

Тя гледаше как той се втренчи в някаква далечна точка.

— Мик, хайде да поговорим за това. Тези образи, които си видял, те са доста символични, нали знаеш. Да започнем с гласа на баща ти...

— Почакай! — той се обърна към нея, очите му се бяха разширили като черни тигани. — Току-що осъзнах нещо. Знам коя беше формата на живот.

— Продължавай — тя чу умората в собствения си глас. — Какво мислиш, че си видял?

— Беше Тецкатлипока.

— Кой?

— Тецкатлипока. Злото божество, за което ти разказвах на лодката. Това е име на ацтеките, което се превежда като „Димящото огледало“, описание на оръжието на божеството. Според мезоамериканската легенда, Димящото огледало давало на Тецкатлипока способност да вижда в душите на хората.

— Да, помня.

— Съществото погледна в моята душа. Говори ми от името на баща ми, познаваше ме. Опитваше се да ме измами.

Тя постави ръка на рамото му, като завъртя около пръстите си дългите кичури коса по врата му.

— Мик, знаеш ли какво мисля? Мисля, че катастрофата с подводницата ни е замаяла и двама ни и...

Той отблъсна ръката ѝ.

— Не прави това! Не се отнасяй снизходително с мен! Не сънувах. Не страдам и от шизофренични заблуждения. Всяка легенда притежава своя реалност. Не си ли запозната с легендите на собствените ти предци?

— Те не са мои предци.

— Глупости — Мик я сграбчи за китката. — Без значение дали ти харесва или не, в тези вени тече кръв на член на маите киче.

Тя дръпна ръката си.

— Отгледана съм в Щатите. Не вярвам на нищо от тези глупости в „Попол Бух“.

— Просто ме изслушай...

— Не! — тя го хвана за раменете. — Мик, спри за секунда и ме слушай — моля те! Грижа ме е за теб, знаеш това, нали? Мисля, че си интелигентен, чувствителен и изключително надарен човек. Ако ми позволиш, ако ми се довериш, мога да ти помогна да преодолееш това.

Лицето му светна.

— Наистина ли? Това е страхотно, защото наистина имам нужда от помощта ти. Нали знаеш, имаме само единадесет дни до...

— Не, не ме разбра.

„Дръж се майчински“.

— Мик, ще ти е много трудно да чуеш това, но трябва да го кажа. Проявяваш всички признаци, че страдаш от тежка форма на параноидна шизофрения. Заради нея си толкова объркан, че не можеш да видиш гората от дърветата. Може да е вродена или може просто да е резултат от единадесет години изолация. Какъвто и да е случаят, ти се нуждаеш от помощ.

— Дом, онова, което видях, не е въображаемо. Онова, което видях, беше вътрешността на високотехнологичен чисто извънземен космически кораб.

— Космически кораб?

„О, Боже, това е извън моите възможности“.

— Събуди се, Доминик. Правителството също знае, че той е там долу...

„Класически параноидни делюзии“.

— Тези глупости, с които са те захранили на борда на „Буун“, са били просто история прикритие.

Горещи сълзи от отчаяние започнаха да се стичат по бузите ѝ, когато тя осъзна опустошителна грешка на нейния начин на действие. Д-р Оуен беше права през цялото време. Като беше отворила сърцето си за пациента, тя беше унищожила обективността си. Всичко, което се беше случило, беше по нейна вина. Ис беше мъртъв, Еди беше арестувана, а мъжът, когото беше достигнала, мъжът, за когото беше

жертвала всичко, не беше нищо друго, освен параноиден шизофреник, чийто ум най-накрая беше отказал напълно.

Внезапна мисъл прекоси ума ѝ.

„Колкото повече приближава зимното слънцестоене, толкова по-опасен ще става той“.

— Мик, нуждаеш се от помощ. Изгубил си връзка с реалността.

Мик се взря в перфектно изрязания блок варовик под краката му.

— Защо си тук, Доминик?

Тя взе ръката му.

— Тук съм, защото ме е грижа. Тук съм, защото мога да ти помогна.

— Още една лъжа — той я погледна, тъмните му очи блещукаха на лунната светлина. — Борджия е стигнал до теб, нали? Той е обзет от омраза към семейството ми. Този човек ще каже и ще направи всичко, за да ме върне обратно. Как те заплаши?

Тя отвърна поглед.

— Какво ти обеща? Кажи ми какво каза.

— Искаш да знаеш какво е казал? — тя се обърна и го погледна, гневът се надигаше в гласа ѝ. — Арестува Еди. Каза, че двете ще изкараме дълго време в затвора за това, че ти помогнахме да избягаш.

— Мамка му! Съжалявам...

— Борджия обеща, че ще оттегли обвинения и срещу двете ни, ако те открия. Даде ми една седмица. Ако се проваля, с Еди отиваме в затвора.

— Копеле!

— Мик, нещата не са толкова лоши. Д-р Фолета се съгласи да ме сложи начело на екипа, който ще се грижи за теб.

— И Фолета ли? О, Исусе...

— Ще бъдеш закаран в новия комплекс в Тампа. Без повече изолация. Отсега нататък за теб ще работи екип от психиатри и санитарни, одобрени от комисия. Те ще ти осигурят грижите, от които имаш нужда. Преди да се усетиш, ще си в програма за терапия с лекарства, която ще ти върне контрола върху собствените ти мисли. Без повече приюти и без повече живеене в мексиканските джунгли като беглец. Най-накрая ще можеш да водиш нормален продуктивен живот.

— Господи, правиш го да звучи толкова чудесно — каза той саркастично. — А и Тампа е близо до остров Санибел. Фолета направи ли ти и пълен преглед? А даде ли ти собствено място за паркиране?

— Не правя това за себе си, Мик, правя го за теб. Това може да се окаже най-хубавото нещо, което можеше да се случи.

Той тъжно поклати глава.

— Дом, ти си тази, която не може да види гората от дърветата — пресегна се и я изправи на крака, като посочи към небето. — Виждаш ли онази тъмна линия, успоредна с Великото игрище? Това е тъмният процеп на Млечния път, еквивалент на нашия галактически екватор. Веднъж на всеки 25800 години Слънцето се изравнява с централната му точка. Точната дата на това прецизно изравняване ще настъпи след единадесет дни. Единадесет дни, Доминик. На този ден, деня на зимното слънцестоене, ще се отвори космически портал и ще позволи на зла сила да навлезе в нашия свят. До края на деня ти, аз, Еди, Борджия и всяка жива душа на планетата ще бъдем мъртви — освен ако не успея да намеря скрития вход към тази пирамида.

Мик я погледна в очите. Сърцето го болеше.

— Аз... аз те обичам, Доминик. Обичам те от деня, в който се срещнахме, от деня, в който ми демонстрира прост жест на любезност. Освен това съм задължен на теб и Еди. Точно сега обаче трябва да довърша нещата, дори това да означава да те изгубя. Може би ти си права. Може би всичко това е някаква грандиозна шизофренична делюзия, предадена ми от двама луди родители. Може би съм потънал толкова надълбоко, че дори не мога да видя земята. Но не виждаш ли — без значение дали е реално или е просто плод на въображението ми, не мога да спра сега, трябва да доведа нещата до край.

Той взе ултразвуковия инспектроскоп. Очите му блестяха от сълзи.

— Кълна ти се, в душата на майка ми, че ако греша, ще се върна в Маями на 22 декември и ще се предам на властите. Дотогава, ако искаш ми да ми помогнеш, ако наистина те е грижа, ще спреш да бъдеш мой психиатър. Бъди мой приятел.

10 декември 2012 г.

Сградата на ООН, Ню Йорк

Препълнената зала утихна. Телевизионните камери снимаха, докато Виктор Илич Грозни вървеше към подиума, за да се обърне към Съвета за сигурност на ООН и останалата част от света.

— Госпожо Президент, г-н генерален секретар, членове на Съвета за сигурност, почетни гости — това е тъжен ден. Въпреки заповеди и предупреждения от Генералната асамблея и Съвета за сигурност, въпреки изтощителните усилия на превантивната дипломация и търсене на път за постигане на мир от страна на генералния секретар и неговите специални пратеници — една чужда и много мощна страна продължава да заплашва останалата част от света с най-опасното оръжие в историята на човечеството. Студената война свърши отдавна или поне така ни казаха, добродетелите на капитализма триумфираха над злините на комунизма. Докато икономиките на Запада продължиха да растат, Руската федерация се бори да бъде построена наново. Нашият народ мизерства, хората измират от глад с хиляди. Виним ли Запада? Не. Проблемите на Русия бяха създадени от руснаци и е нашата отговорност да се спасим.

Ангелско сините очи излъчваха детска невинност пред камерата.

— Аз съм човек на мира. Чрез дипломацията на думите убедих нашите братя араби, сърби и корейци да оставят оръжията, които са вдигнали срещу заклетите си врагове, защото знам и вярвам в сърцето си, че насилието не решава нищо и че грешките от миналото не могат да бъдат заличени. Моралът е личен избор. Всеки от нас ще бъде съден от Създателя, когато дойде времето, и все пак никой човек няма дадено му от Господ право да причинява болка и страдание на друг в името на морала.

Очите на Грозни станаха сурови.

— Нека онзи, който няма нито един грях, да хвърли първия камък. Студената война приключи и все пак Съединените щати с

помощта на силната си икономика и военна мощ продължават да надзирават света, да решават дали политиката на другите страни е морално издържана. Като един училищен хулиган, Америка свива юмруци, заплашва с насилие, всичко това в името на мира. Като най-могъщия лицемер в света, ръцете на Съединените щати са вързани, докато те не станат тези, които връзват. Израел, Южна Корея, Виетнам, Ирак, Босна, Косово, Тайван — още колко трябва да загинат, преди Съединените щати да осъзнаят, че заплахата от насилие само води до още насилие, че тиранията, маскирана като най-добри намерения, все пак е тирания?

Очите омекнаха.

— А сега светът става свидетел на нов вид заплаха. Притежаването на най-напредналата бойна техника в историята не е достатъчно. Доминирането на космоса не е достатъчно. Изграждането на противоракетния им щит не е достатъчно. Сега капиталистите имат ново оръжие, такова, което променя правилата на ядрената игра. Защо Съединените щати продължават да тестват тези оръжия и да отричат отговорността си? Защо американският президент взема всички ни за глупаци? Защо неговите извинения успокояват крехките нерви на народите на Австралия и Малайзия? Къде ще се състои следващата детонация? Китай? Руската федерация? Или може Средния изток, където три американски самолетоносача и флотите им са разположени в бойна готовност, всичко това в името на справедливостта. Руската федерация ще се присъедини към Китай и останалата част от света при заклеимяването на тези нови заплахи от насилие. Днес отправяме това предупреждение и нека да съм напълно ясен, за да не може да бъде съден собственият ни морал. Ние няма да живеем в страх. Вече няма да се подвиваме под тормоза на Запада. Следващата детонация с чисто сливане ще бъде последна, тъй като ние ще тълкуваме това като обявяване на ядрена война!

Залата избухна в хаос. Протестите на американските пратеници останаха нечути, тъй като охраната на Виктор Грозни ги избута от сградата.

Град Пиете (3200 метра западно от Чинен Ица), полуостров Юкатан

Доминик Вазкез отвори очи при звука от къткането на кокошки. Сутрешната светлина се провираше между изгнилите дървени щори над главата ѝ и разкриваше балет от летящи пращинки, танцуващи във въздуха. Тя се изтегна в спалния си чувал, после се претърколи.

Мик вече беше станал и се беше облегнал на една купчина сено, за да чете дневника на баща си. Слънчевите лъчи осветяваха изсечените черти на лицето му. Той вдигна поглед. Черните му очи проблеснаха към нея.

— Добро утро.

Тя се измъкна от спалния чувал.

— Колко е часът?

— Около единадесет. Гладна ли си? Семейство Форма оставиха закуска за теб в кухнята — той посочи навън през отворената врата на хамбара към една розова измазана къща. — Хайде, взимай си. Аз хапнах по-рано.

Боса, тя мина през сламата и наръсения с пръст под и седна до него.

— Върху какво работиш?

Той посочи към рисунката на пирамидата от Наска.

— Този символ е ключът към намиране на скрития вход към пирамидата Кукулкан. Животното е ягуар, символът е обърнат, за да покаже спускане. Древните май са считали, че отворената уста на ягуара е свързана със земните пещери и с подземния свят. Най-близките пещери са Баланканча. С родителите ми ги претърсвахме с години, но не открихме нищо.

— Ами този модел с концентричните кръгове?

— Това е част от уравнението, с която все още се мъча. Първоначално мислех, че моделът може да символизира подземна зала. Идентични кръгове могат да бъдат намерени, издълбани по всички древни места, които родителите ми са изследвали. Дори се върнах в пещерите Баланканча, когато пристигнах, но не открих нищо.

Доминик извади картата на Чичен Ица от задния си джоб. Погледна разположението на руините, снимките бяха направени от високо над древния град.

— Разкажи ми повече за подземния свят на майте. Как го нарече?

— Шибалба. Според мита за създанието на майте, тъмният процеп в Млечния път е Шибалба Би, Черният път към подземния

свят. В „Попол Вух“ пише, че Шибалба е мястото, на което стават раждането, смъртта и възкресението. За нещастие, текстът на „Попол Вух“ изисква малко тълкуване. Сигурен съм, че повечето от оригиналния смисъл е бил изгубен през вековете.

— Защо казваш това?

— „Попол Вух“ е написана около шестнадесети век, дълго след издигането и падането на цивилизацията на маите и изчезването на Кукулкан. В резултат историите клонят повече към митологията, отколкото към фактите. И все пак, след онова, което видях в Залива, вече не съм сигурен.

Той я погледна, несигурен дали трябва да продължи.

— Продължавай, слушам те.

— С отворен ум или това е просто част от терапията ми?

— Каза, че се нуждаеш от приятел, ето ме — тя стисна ръката му.

— Мик, това извънземно, за което твърдиш, че е комуникирало с теб — каза, че ти е говорило с гласа на баща ти?

— Да. Излъга ме, подмами ме да отида по-близо.

— Сега, не се разстройвай, но не ми ли каза, че в мита на създанието в „Попол Вух“ същото се е случило с... а, как му беше името?

— Първият Хунапу.

Очите му се разшириха.

„Отлично, разпознава произхода на собствената си деменция“.

— Все още смяташ, че съм си въобразил цялото нещо, нали?

— Не казах това, но трябва да признаеш, че сходствата определено са странни. Какво се случва с Първия Хунапу, след като боговете от подземния свят го измамват?

— Той и брат му били изтезавани и убити. Неговото поражение обаче е било част от по-велик план. След като подземните владетели го обезглавили, те оставили главата му в разклона на едно тропическо дърво, за да държи нарушителите надалеч от Шибалба. Един ден обаче красива жена, Кървавата Луна, решила да победи боговете и отишла при дървото. Протегнала се към черепа, който магически се изплюл в ръката ѝ и я забременил. Кървавата Луна избягала и се върнала в средния свят, на Земята, за да роди героите близнаци — Хунапу и Иксбаланк.

— Хунапу и Иксбаланк?

— Синове близнаци — героите близнаци. Момчетата израсли и станали велики войни. Когато достигнали зряла възраст, те се върнали в Шибалба, за да предизвикат владетелите на подземния свят. Още веднъж злите богове опитали да спечелят с измама, но този път героите близнаци надвили, победили врага, надделели над злото и възкресили баща си. Възкресението на Първия Хунапу довело до звездното зачеване и повторното раждане на народа на маите.

— Разкажи ми пак за този Черен път и как говорил на Първия Хунапу. Как може един път да говори?

— Не знам. Според „Попол Вух“, входът на Черния път бил представен като устата на огромна змия. Тъмният процеп също бил считан за звездна змия.

„Давай. Натисни го“.

— Мик, просто ме изслушай за секунда. Прекарал си целия си живот в преследване на призраци от маите, потопил си се в легендите от „Попол Вух“. Не е ли поне слабо възможно, да си...

— Да съм какво? Да съм си въобразил гласа на баща ми?

— Не се ядосвай. Питам само защото историята за пътешествието на Първия Хунапу изглежда толкова сходна с всичко, което ми разказа за подземната зала. Мисля си, че имаш и някои неразрешени въпроси с баща си.

— Може би имам, но не си въобразих онова извънземно същество. Не си въобразих гласа на баща си. Той беше истински.

— Или може би само е изглеждал истински.

— Отново си играеш на психиатър.

— Само се опитвам да бъда приятел. Параноидните делюзии са много силно нещо. Първата стъпка към това да си помогнеш, е да приемеш факта, че се нуждаеш от помощ.

— Доминик, спри...

— Ако ме оставиш, мога да ти помогна...

— Не!

Мик мина покрай нея и излезе през вратата на хамбара. Затвори очи, като си поемаше дълбоко въздух. Грееше лицето си на обедното слънце, докато се мъчеше да си възвърне самообладанието.

„Това е достатъчно. Посях семето, сега трябва да си върна доверието му“.

Доминик прехвърли вниманието си върху картата на Чичен Ица. По някаква причина въздушната снимка на сенота привлече погледа ѝ. Тя се сети за предишната нощ, за разходката ѝ през джунглата.

„Стените на сенота... искрящи на лунната светлина. Вдлъбнатините във варовика...”

— Какво има?

Стресната, тя погледна нагоре, изненадана да го види надвесен над нея.

— А, нищо, вероятно нищо.

— Кажи ми.

Абаносовите очи бяха прекалено интензивни, за да бъдат излъгани.

— Ето, виж тази карта. Въздушната снимка на сенота прилича на модела с концентричните кръгове, открит в рисунката на пирамидата в Наска.

— Родителите ми стигнаха до същия извод. Те прекараха месеци в гмуркане във всеки сенот, изследвайки всяка яма и подемна пещера в района. Единственото нещо, което откриха, бяха няколко скелета, жертвените останки на мъртвите, но нищо, което дори да напомня на вход.

— Проверихте ли сенота след земетресението?

Тя се сви, когато думите се изплъзнаха от устата ѝ.

— Земетресение? — лицето на Мик се озари. — Земетресението на есенното равноденствие е ударило Чичен Ица? Исусе, Доминик, защо не ми каза това по-рано?

— Не знам — предполагам, че не мислех, че е толкова важно. По времето, когато разбрах, Фолета те беше упоил и те беше превърнал в мекотело.

— Разкажи ми за земетресението. Как се е отразило на сенота?

— Само беше споменато по новините. Група туристи твърдяха, че са видели как водите на кладенеца са се разбушували по време на сеизмичната дейност.

Мик затича нанякъде.

— Почакай, къде отиваш?

— Ще ни трябва кола. Вероятно ще трябва да прекараме ден или два в Мерида, за да съберем някои материали. Хапни нещо. Ще се срещнем пак тук след час.

— Мик, почакай — какви материали? За какво говориш?

— Принадлежности за гмуркане. Трябва да проверим сенота.

Тя го гледаше как тича надолу по пътя, отивайки към града.

„Браво, Зигмунд. Не се предполагаше, че трябва да го насърчаваш“.

Раздразнена на себе си, тя излезе от хамбара и влезе в дома на семейство Форма, измазана къща с пет стаи, ярко украсена с мексикански мотиви. Намери поднос с пържени банани и царевичен хляб на кухненската маса и седна да яде.

После забеляза телефона.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Беше лятото на 1985 г. и ние бяхме обратно в Наска.

Всеки ден в продължение на шест месеца тримата пътувахме от малък апартамент в Ика, малко оживено градче, разположено на 145 километра от Наска. Намаленият ни бюджет обаче скоро ни принуди да намерим ново място и аз преместих семейството в двустайно жилище във фермерското селище Инхенио.

Бях продал караваната ни и успях да купя малък балон за летене. Всеки понеделник сутрин при изгрев-слънце Мария, Майкъл и аз се носехме на 300 метра над пустинната пампа и снимахме безбройните линии и величествени животни, издълбани на платото. Останалата част от седмицата беше посветена на подробен анализ на снимките, които се надявахме, че ще разкрият посланието, което да ни заведе при входа към вътрешността на пирамидата Кукулкан.

Изтощаващото предизвикателство около превеждането на рисунките на Наска беше това, че имаше далеч повече фалшиви улики, отколкото истински. Стотици фигури на животни и хиляди форми бяха осеяли пустинното платно като праисторически графити, повечето от които не бяха правени от първоначалния художник от Наска. Правоъгълници, триъгълници, трапеци, групи фигури и невъзможно прави линии, някои дълги повече от 40 километра и се простираха по 520 кв.км. сиво-кафяви равнини. Към това добавете и човекоподобни фигури, издълбани в околните хълмове и ще видите колко обезсърчаваща беше нашата задача. Въпреки това усилията ни най-накрая ни помогнаха да отделим по-важните рисунки от останалите перуански пиктограми.

По-старите, по-сложни рисунки съдържаха истинското послание на Наска. Можем само да гадаем за датата на произхода им, но знаем, че са поне на 1500 години.

Йероглифите на Наска изпълняват две ясни функции. Изображенията, които определихме като „първични“ рисунки, се били използвани за разказване на историята зад пророчеството за

гибелния ден, докато „вторичните“ фигури, издълбани в близост до първите, ни дават важни улики, които да ни помогнат да разгадаем значението им.

Историята на художника започва в средата на пустинното платно с една фигура, която Мария кръсти „сияещото слънце на Наска“, идеален кръг, състоящ се от 23 линии, простиращи се извън обиколката му. Една от линиите беше по-дълга от останалите и се простираше на 32 километра през пустинята. Дванадесет години по-късно разбрах, че тази издължена линия е точно изравнена с колана на Орион. Скоро след това Майкъл намери цилиндъра от иридий, заровен в сърцето на тази мистериозна начална точка, който съдържаеше древна карта на света (виж записките от 14 юни 1990 г.). Този пергамент изглежда определяше полуостров Юкатан и Мексиканския залив като финално бойно поле при предстоящия армагедон.

В близост до слънчевото избухване се намира паякът на Наска. Конкретният му вид — *Ricinulei* — е един от най-редките в света и може да се намери само в някои от най-недостъпните части на амазонските екваториални гори. Като китовите и маймуната, паякът е още един вид, които не е типичен за перуанската пустиня. По тази причина решихме, че е напътстващо изображение, в този случай, астрономическо по същността си. Оказа се, че паякът е невероятно точен земен маркер, създаден да насочи наблюдателя (отново) към съзвездие Орион. Правите, линии на паякообразното бяха насочени по такъв начин, че да проследяват деклинацията на трите звезди от колана на Орион, същата група звезди, които египтяните са използвали, за да подредят пирамидите в Гиза.

Заобикалящи сияещото слънце и пръснати из платото, има още дузина странни рисунки на крилати хищни създания. Забележете, че не говоря за по-скорошните рисунки на колибри или пеликан, два вида, типични за района, а вместо това за серия адски същества, които не мога да разпозная. Тези мистериозни същества с нокти изобилстват по платното на Наска, а аз все още не знам предназначението им.

Най-дългото животно на платото е 188 метрова змия. За нещастие, много от детайлите по звяра са били заличени от Панамериканската магистрала, която минава през торса. Присъствието на змията в пампата може да символизира тъмния

процеп на Млечния път и все пак близостта ѝ до пирамидата на Наска, както при маймуната и китове, може да означава, че е пътна табела, насочваща ни към Чичен Ица, града на майите, доминиран от образа на пернатата змия.

Опашката на змията, като сияещото слънце и паяка, е насочена към Орион.

Има няколко други рисунки, които изпъкват като части от пророчеството на майите. Последната, която ще спомена — и нашата любима — е фигурата, която кръстихме „астронавта от Наска“. Спокойно можем да кажем, че присъствието на това извънземно същество на 2000 години продължи да ни навява усещане за комфорт по време на престоя ни в помпата, удобно средство за напомняне, че не бяхме сами в нашето начинание, поне по дух. Приличащ на бухал хуманоиден мъж, изтупан с униформа и ботуши, беше вдигнал дясната си ръка по начин, който можеше да се тълкува единствено като жест на приятелство. Ясно отделен от останалата част на посланието в Наска, гигантският извънземен беше издълбан върху един от хълмовете, като подпис на художника в края на картина.

23 ДЕКЕМВРИ 1989 Г.

След повече от четири години работа в перуанската пустиня реших да заведа семейството си да посети най-впечатляващата от древните рисунки — „Тризъбеца на Паракас“. Разположена на 160 километра на север в пустинната пампа, тази фигура, често наричана „El Candelabro“ или „Свещникът на Андите“, никога не е била официално свързвана с рисунките в Наска, въпреки че сложната ѝ изработка, размерите и възрастта лесно отговарят на работата на нашия мистериозен художник.

Създателят на тризъбеца е решил да издълбае този колосален символ върху цял планински склон, обърнат към залива на Паракас. Великолепното изображение се състои от троен свещник, образ, подобен на дяволски тризъбец, с изключение на заострените краища, всички, от които сочеци нагоре, по които има украса, напомняща на венчелистчета. Тъй като тази рисунка е изложена на много по-сурово време от онези в Наска, художникът е копал много по-надълбоко в склона, издълбавайки контурите на цели 90 сантиметра в солената

твърда повърхност на планината. С дължина 180 метра и дължина почти 60, тризъбецът от Паракас е лесен за забелязване знак.

Спомням си как през онзи съдбовен декемврийски ден тримата се взирахме в древното изображение от нашата лодка. Когато залязващото слънце зад гърба ни стана пурпурно, подобната на кристал почва на тризъбеца започна да блести на намаляващата светлина, разкривайки очертанията на изображението с почти искрящо червено сияние. Този ефект изглежда въодушеви Мария, която бързо реши, че свещникът със сигурност е бил оставен като древен пътен знак, насочващ цивилизацията ни към пустинята Наска.

Мисълта ме накара да се сетя за арката в Сейнт Луис, символичен портал към сърцето на Америка. Щях да кажа това, когато моята любима изведнъж се преве от ужасна болка и нададе печален вой. После, докато аз и Майкъл гледахме потресени, тя припадна на палубата в безсъзнание.

Извадка от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Каталог 1985 — 90 г., стр. 31–824

13 декември 2012 г.

На борда на американския кораб „Буун“, Мексиканският залив

Капитан Едуин Луус поздрави вицепрезидента Енис Чейни и Марвин Тепърман, когато те слезоха от Сикорски SH-60В „Сийхок“ и пристъпиха на палубата на кораба „Буун“.

Командващият офицер се усмихна.

— Добре ли сте, г-н Вицепрезидент? Изглеждате малко неразположен.

— Случихме на ужасно време. АУС на позиция ли са?

— Два „Предитър“ кръжат над целевата зона точно както поискахте, сър.

Марвин махна спасителната си жилетка и я подаде на пилота на хеликоптера.

— Капитане, какво кара хората ви да мислят, че ще видим още един водовъртеж тази вечер?

— Сензорите показват, че подземните електромагнитни колебания се увеличават точно както последния път, когато се появи водовъртежът.

Луус ги поведе през суперструктурата, като ги придружи до бойния информационен център на кораба.

Тъмната високотехнологична зала бръмчеше от работа. Командир Къртис Броуд вдигна поглед от един сонарен пулт.

— Точно навреме сте, капитане. Сензорите показват увеличение на електромагнитната дейност. Изглежда, че се заформя друг водовъртеж.

Кръжащи над смарагдовото сияние на изумителна височина, летяха двете автоматично управлявани въздушни системи за наблюдение на „Буун“, известни като „Предитър“. Когато водите на залива започнаха да се въртят с центробежни движения,

инфрачервените и филмовите камери на „Предитър“-ите започнаха да предават образи в реално време към бойния кораб.

Чейни, Тепърман и капитан Луус и над двадесет техници и учени се взираха в мониторите. Пулсът им се ускоряваше, докато водовъртежът добиваше форма пред очите им.

Вицепрезидентът поклати глава с неверие.

— Какво на добрата Божия земя може да притежава силата да създаде нещо такова?

Марвин прошепна:

— Може би същото нещо, което детонира карстови формации в Западния Тих океан.

Водовъртежът се завъртя по-бързо. Чудовищната му центробежна сила отвори вихрещ се фуния, която стигна чак до натрошеното морско дъно. Когато водите се разтвориха, окото на вихъра започна да излъчва искряща смарагдова светлина в нощта, издигаща се към небето като звезден прожектор.

— Там — Марвин посочи към екрана. — Надигат се от центъра...

— Виждам ги — прошепна Чейни смаян.

Три тъмни сенки се издигнаха от светлината и право нагоре от окото на водовъртежа.

— Какво, по дяволите, е това? — изруга Луус. Дузина изумени учени извикаха на колегите и асистентите си да се уверят, че събират всички данни от сензорите.

Обектите продължиха да се издигат от водовъртежа. Като кръжаха над морето, те се приближиха към по-ниската АУС.

Картината от „Предитър“-а се размаза от статичен шум, после изчезна.

Вторият „Предитър“ продължи да предава.

— Искам и двата „Сийхок“ във въздуха веднага — наред капитан Луус. — Само наблюдение. Командире, дръжте останалия „Предитър“ на безопасно разстояние. Не губете сигнала.

— Да, сър. Сър, какво е безопасното разстояние?

— Капитане, „Сийхок“ са във въздуха...

— Дръжте ги надалеч от светлината — каза рязко Чейни.

Трите извънземни обекта се издигнаха до височина от 610 метра. С роботска прецизност, те изпълниха един пирует и ускориха,

незабавно изчезвайки от поглед.

Капитан Луус се хвърли към системата за търсене на цели Мк. 23. Втори лейтенант Линда Мурареску вече проследяваше обектите, като използваше бързо въртящата се радарна чиния на „Буун“.

— Засякох ги, сър — едва. Никога не съм виждала нещо подобно преди. Няма топлинни сигнатури и звуци, само някакъв слаб електромагнитен статичен шум. Не е чудно, че сателитите ни са ги пропуснали.

— Колко бързо?

— Мах 4 и все още ускоряват. Всички тези цели са се отправили на запад. Капитане, по-добре се свържете с НОРАД. При тази скорост, всеки момент ще излязат от екрана ми.

Северноамериканско военновъздушно — космическо командване (НОРАД)

Извисяващата се на 2915 метра купчина гранит, известна като планината Шайен, е разположена на 6.4 километра на югоизток от Колорадо Спрингс. Два силно охранявани тунела за влизане в основата ѝ вървят на 500 метра под повърхността, като служат за входи към подземния комплекс, разположен на четири акра и половина, известен като Северноамериканското военновъздушно — космическо командване или НОРАД.

НОРАД осигурява на военните единен команден център, който свързва всички клонове на въоръжените сили, обединените центрове за разузнаване, системи и метеорологични станции. Главната функция на комплекса обаче е да засича изстреляни ракети навсякъде по света, било то на суша, по море или във въздуха. Тези събития се разделят на две основни категории.

Когато срещу Северна Америка е изстреляна ИКБР, събитие, случило се на разстояние повече от 2100 морски мили с време до сблъсъка около тридесет минути, се пращат стратегически предупреждения. Четириминутна серия, свързана с веригата на командването, бързо разпраща информацията до президента и всички отбранителни командни центрове на САЩ.

Учебните предупреждения включват ракети, изстреляни към САЩ и съюзническите сили на бойното поле. Тъй като една „Скъд“

или насочваща се ракета може да удари за минути, НОРАД праща предупрежденията директно на полевите командири чрез сателит.

Най-важната система за ранно предупреждение за засичане на изстреляни ракети на планината Шайен се намира на 35900 километра в космоса. Там сателитите от DSP или Програмата за подкрепа на отбраната на НОРАД обикалят Земята по геостационарна орбита, като осигуряват непрекъснато припокриващо се наблюдение на цялата планета. На борда на тези 2.5 тонни сателити има високотехнологични инфрачервени сензори, които незабавно засичат топлинни сигнатури, образувани по време на бустер фазата при изстрелването на една ракета.

Майор Джоузеф Ънсин поздрави военните полицаи, стоящи при стъклената врата на хранилището, после се качи в чакащия го влак. След кратко возене през лабиринт от тунели, той пристигна в командния център на НОРАД, за да започне 12 часовата си смяна.

За командира на НОРАД изстрелването на ракети не беше нещо непознато. Всяка година той ставаше свидетел на не по-малко от двеста подобни „събития“. Това обаче беше различно. Светът беше на прага на война, напрежението беше голямо, хиляди, може би дори милиони животи висяха на кантар.

Неговият партньор, майор Браян Седю, беше зает да изучава монитора на сателитите DSP. Образът на лицето на вицепрезидента Чейни се появи на монитора, разположен на пулта му за управление.

— Какво става?

Седю вдигна очи.

— Точно навреме сте. Вицепрезидентът е побеснял — майорът изключи копчето за заглушаване. — Съжалявам, г-н Вицепрезидент. DSP е създадена да засича топлинни сигнали, не електромагнитни смущения. Ако тези ваши извънземни обекти продължат през Тихия океан към Азия, има шанс да ги уловим, като използвам наземен радар, но що се отнася до сателитите ни — те са невидими.

Интензивността в погледа на Чейни беше плашеща.

— Намерете ги, майоре. Проведете каквото търсене трябва. Искам да ме известите в секундата, в която откриете местоположението им.

Екранът изгасна.

Майор Седю поклати глава.

— Кой да повярва? Светът е на ръба на война, а Чейни мисли, че ни нападат извънземни.

14 декември 2012 г.

Каменната гора Шилин, провинция Юнан, Южен Китай

05:45 часа (пекинско време)

Провинция Юнан, заедно с Гуичжоу, образува югозападния район на Народна република Китай. С изобилие от езера, изумителни планини и богата растителност, малко са областите в цял Китай, които осигуряват на посетителите такова широко разнообразие в пейзажа за изследване.

Най-многобройният град в провинцията е Кунмин, столицата на Юнан. Разположена на 113 километра на югоизток от града, се намира най-важната туристическа атракция — Каменната гора Лунан, позната и като Каменната гора Шилин. Покриваща площ от над 260 квадратни километра, тя представлява безброй странни огромни игли от варовик, издигащи се на височина от почти 30 метра. Пътеки провеждат посетителите през купчините игли, дървени мостове пресичат потоци и прокопават естествените скални арки, който изобилстват в този груб пейзаж.

Факторите, които са довели до образуването на Скалната гора, са започнали преди около 280 милиона години, когато издигането на Хималаите предизвикало ерозия, която издялала назъбена спираловидна формация от варовиковото плато. По-нататъшни размествания през ерите, създали дълбоки цепнатини в карета, които накрая се уголемили от дъждовната вода и образували извисяващи се парчета сивкавобели камъни с форма на ками.

Още не се беше разсъмнало съвсем, когато петдесет и две годишната Джанет Паркър и личният ѝ екскурзовод Куик-синг пристигнаха на предния вход на обществения парк. Пренебрегвайки предупреждението от страна на туристическия съветник на Държавния департамент на САЩ за Китай, нахалната бизнесдама от Флорида беше настояла да посети Каменната гора, преди да се качи на късния сутрешен полет от Кунмин.

Тя последва екскурзовода покрай една пагода и по дървена платформа, която се въртеше през назъбените варовикови образувания.

— Почакай, Куик-синг. Да не ми казваш, че е това? Карахме един час, за да видим това?

— Wo ting budong...

— На английски, Куик-синг, на английски.

— Не разбирам, г-це Джанет. Това е Каменната гора. Какво очаквахте?

— Очевидно нещо по-грандиозно. Всичко, което виждам, са километри камъни.

Блещукаща кехлибарена светлина привлече погледа ѝ.

— Чакай, какво е това?

Тя посочи към източника. Златната светлина проблясваше между няколко варовикови процепа. Куик-синг закри очи, заслепен...

— Не... не знам. Г-це Джанет, моля ви, какво правите?

Джанет се покатери през парапета.

— Искам да видя какво е това нещо.

— Г-це Джанет, г-це Джанет!

— Спокойно, връщам се след секунда.

С фотоапарат в ръка, тя слезе до земята, после се промуши между основите на две образувания, като изруга, когато одраска глезена си на острата скала. Мина покрай острия връх и погледна нагоре. Видя източника на ярката светлина.

— Какво, по дяволите, е това?

Черният, приличащ на насекомо обект беше дълъг към 12 метра. Масивните му крила бяха заклещени между две извисяващи се образувания от варовик. Неживият звяр беше кацнал на чифт нажежени до червено нокти, които изглежда бяха пробили карста и го караха да цвърчи.

— Куик-синг, ела тук.

Джанет направи още една снимка, когато първите лъчи на слънчевата светлина попаднаха на крилата на създанието. Кехлибареният източник на светлина потъмня и започна да проблясва все по-бързо и по-бързо.

— Хей, Куик-синг, за какво, дявол да го вземе, ти плащам?

Тихата експлозия от искрящо бяла светлина моментално ослепи бизнесдамата. Възпламеняването на устройството с чисто сливане

произведе водовъртеж от енергия, по-гореща от повърхността на Слънцето. Джанет Паркър усети кратко странно парещо усещане, когато кожата, мазнините и кръвта ѝ се отделиха изпечени от кокалите. Скелетът ѝ се изпари част от секундата по-късно, когато изпепеляващо горещото огнено кълбо се разшири във всички посоки със скоростта на светлината.

Взривът се разпространи бързо през Каменната гора. Жегата изпари карста и образува гъст токсичен облак въглероден диоксид. Компресирани под таван от студен въздух, отровните пари обвиха земята, като се разнесоха настрани като газово цунами.

По-голямата част от населението на Кунмин все още спеше, когато упойващият невидим газов облак мина през града като горещ прах през летен ден. Хората, които бяха станали рано, паднаха на колене и се хванаха за гърлата, докато светът се въртеше около тях. Онези, които все още бяха в леглата, усетиха потрепване, когато се задушиха в съня си.

След минути всички мъже, жени, деца и всякакви други дишащи създания в Кунмин бяха мъртви.

Ленск, република Якутия, Русия

05:47 часа

Седемнадесетгодишният Павел Пшенични взе брадвата от по-малкия си брат Николай и излезе от тристайната дървена къща в наскоро падналия 30 сантиметров сняг. Леденият утринен вятър виеше в ушите му и брулеше лицето му. Той оправи шала си, после се затътри през замръзвания двор към камарата дърва.

Слънцето още не се беше вдигнало, но кой, освен местен, наистина би могъл да каже в този пуст сив район с дълбоко замръзнала земя. Павел почисти снега от вкочанения пън, хвана един дънер от купчината и го сложи отгоре изправен. Пъшчайки, той замахна с брадвата. Острието разцепи полузамръзналото парче дърво на подпалки.

Когато момчето се протегна да вземе друг дънер, проблясък от искряща светлина го накара да вдигне поглед.

Извисяваща се по слабо осветения северен хоризонт на Ленск, се намираше голяма покрита със сняг планинска верига, скрита зад

сивото облачно покривало на зазоряването. Докато Павел гледаше, нажежена до бяло светкавица сякаш проблесна зад облаците. Светлината се пръсна по назъбените върхове, които набързо изчезнаха зад нарастваща мъгла.

Секунди по-късно — тътнещ рев, когато земята се разтrese под краката му.

„Лавина?“

Гъстата мъгла попречи на тийнейджъра да види геоложкото унищожение, което се случваше пред очите му. Онова, което той виждаше, беше въртящ се сивкавобял облак сняг, който се разширяваше настрани. Вълната от енергия напредваше към него с изумителна скорост.

Той хвърли брадвата и затича.

— Николай! Лавина, лавина!

Ядрената взривна вълна вдигна Павел от земята и го заби с главата напред във вратата на къщата със скорост на вятъра, колкото при торнадо от пета степен. Преди Павел да може да усети болката, цялата структура беше отвята от основите ѝ като къщичка от карти. Изгарящият прах от останките мина през равнината, помитайки всичко по пътя си.

Чичен Ица, полуостров Юкатан

22:56 часа

Черният, покрит с прах пикап шевролет с липсваща задна решетка цепеше през гъстата джунгла. Износените му амортизтори пицяха протестиращо, докато камионът подскачаше по неравния черен път. Той приближи заключената с верига врата и спря.

Майкъл Гейбриъл изскочи от шофьорското място.

Той огледа металната верига, после се захвана с ръждясалия катинар, като използваше предните фарове на камиона, за да вижда.

Доминик се плъзна на неговото място, когато той отвори ключалката и махна веригата. Даде пикапа на скорост и мина през отворената порта. После се върна на своето място, когато Мик се качи обратно вътре.

— Това беше впечатляващо. Къде си се научил да разбиваш ключалки?

— Държането в изолация. Разбира се, винаги е от полза да имаш ключ.

— Откъде взе ключ?

— Имам приятели, които работят в отдела по поддръжка на парка. Малко е тъжно, че единствената работа, отворена за местните май, е да сервират храна и да събират боклук в града, основан от собствените им предци.

Доминик се хвана за таблото, когато Мик ускори камиона по неравния страничен път.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваш?

— Прекарах по-голямата част от детството си в изследване на Чичен Ица. Познавам тази джунгла като дланта си.

Високите фарове разкриха задънен край отпред.

Той се усмихна.

— Разбира се, това беше преди много време.

— Мик!

Доминик стисна очи и се хвана здраво, когато той отби от пътя и подкара право през джунглата. Пикапът цепеше през гъстите храсти и дървета.

— Намали! Да не се опитваш да ни убиеш?

Превозното средство свиваше, влизаше и излизаше от гъсталака, като някак си успяваше да избягва дърветата и камъните. Те навлязоха в област с много дървета. Покровът на джунглата закриваше нощното небе.

Мик натисна спирачките.

— Край на пътя.

— Наричаш това път?

Той изключи двигателя.

— Мик, кажи ми пак защо...

— Шшт! Слушай.

Единственият звук, който Доминик чуваше, беше шумът от двигателя на камиона.

— Какво трябва да чуя?

— Имай търпение.

Постепенно свиренето на щурци оживя около тях, последвано на свой ред от останалите диви обитатели на джунглата.

Доминик погледна Мик. Очите му бяха затворени. По изсеченото му лице се появи меланхолично изражение.

— Добре ли си?

— Да.

— За какво си мислеше?

— Моето детство.

— Щастлив или тъжен спомен?

— Един от малкото щастливи. Майка ми ме водеше на излети в тези гори, когато бях много малък. Тя ме научи на много за природата и Юкатан, как е бил формиран полуостровът, геологията му — всякакви неща. Беше страхотен учител. Без значение какво правехме заедно, винаги го превръщаше в забава.

Мик се обърна към нея. Черните му зеници бяха разширени и блестящи.

— Знаеш ли, че целият този район е бил под вода? Преди милиони години полуостров Юкатан се е намирал на дъното на тропическо море, повърхността му е била покрита с корали, водорасли и морски седимент. Геологията на морското дъно практически е представлявала един огромен слой солиден варовик и после — бум! — този космически кораб, или каквото по дяволите е това, се е разбил на Земята. Сблъсъкът начупил варовика и образувал 600-метрови вълни, огнени бури и слой прах в атмосферата, който спрял фотосинтезата и затрил повечето видове от планетата. Накрая се издигнал полуостров Юкатан и станал суша. Дъждовната вода прояла пролуките във варовика, ерозирайки скалите и издълбавайки голям подземен лабиринт, който се простира под полуострова. Майка ми казваше, че под повърхността Юкатан прилича на гигантска буца швейцарско сирене.

Той се облегна на седалката си и се втренчи в таблото.

— По време на последната ледена епоха нивото на водата спаднало и пещерните системи вече не били наводнени. Това позволило в карета да се оформят огромни сталактити, сталагмити и други образувания от калциев карбонат.

— Карст?

— Карстът е научното име за порестата варовикова геология. Юкатан е изцяло изграден от карст. Както и да е, преди около 14000 години снегът се стопил и морето се надигнало, като отново наводнило

пещерите. На Юкатан няма реки на повърхността. Всичката вода идва от подземните пещери. Вътрешните кладенци са със сладка вода, но когато човек отива към брега, стават по-солени. Понякога таванът на някоя пещера се срутва и образува гигантска яма...

— Като свещения дзонот?

Мик се усмихна.

— Използва думата на майките за сенот. Чудех се дали въобще я знаеш.

— Баба ми е била член на племето на майките. Каза ми, че се е вярвало, че дзонотите са портали към подземния свят, към Шибалба. Мик, ти и майката ти... двамата сте били много близки, нали?

— Доскоро тя беше единственият ми приятел.

Доминик преглътна буцата в гърлото си.

— Когато бяхме в Залива, започна да ми разказваш нещо за това как е починала. Изглеждаше ядосан на баща си.

Изражение на несигурност премина по лицето му.

— Наистина трябва да вървим...

— Не, почакай... кажи ми какво се случи. Може би ще мога да помогна. Ако не можеш да се довериш на мен, на кого ще можеш?

Той се наведе напред. Ръцете му бяха облежани на волана, докато се взираше в оцапаното с буболечки предно стъкло.

— Бях на дванадесет. Живеехме в двустайна колиба точно до Наска. Майка ми умираше, ракът се беше разпространил извън панкреаса ѝ. Тя не можеше да понесе още радиация или химиотерапия и беше прекалено слаба да се грижи за себе си. Джулиъс не можеше да си позволи медицинска сестра, затова ме остави начело, а той продължи работата си в пустинята. Органите на майка ми отказваха. Тя лежеше в леглото, свита на топка от болката в корема, а аз решех косата ѝ и ѝ четях. Имаше дълга тъмна коса, точно като твоята. Накрая дори не можех да я реша, падаше на кичури.

Самотна сълза се търкулна по бузата му.

— Умът ѝ остана остър обаче, дори до самия край. Винаги беше най-силна сутрин, можеше да води разговори, но до късния следобед ставаше прекалено слаба и започваше да говори несвързано, морфинът отнемаше живината ѝ. Една вечер Джулиъс си дойде вкъщи много изморен, след като беше прекарал три цели дни в пустинята. Майка ми беше имала лош ден. Бореше се с висока температура и изпитваше

силни болки. Аз бях изтощен от това да се грижа за нея през последните седемдесет и два часа. Джулиъс седна на края на леглото и просто се вгледа в нея. Накрая аз пожелах лека нощ и затворих свързващата врата към тяхната спалня, за да поспя малко. Трябва да съм изпаднал в безсъзнание в момента, в който главата ми допря възглавницата. Не знам колко дълго съм спал, но посред нощ нещо ме събуди, нещо като сподавен вик. Станах от леглото и отворих вратата.

Мик затвори очи. Сега сълзите му течаха свободно.

— Какво беше? — прошепна Доминик. — Какво видя?

— Виковете идваха от майка ми. Джулиъс се беше надвесил над нея и я душеше с възглавницата си.

— О, господи...

— Аз просто стоях там, все още полузаспал и не осъзнавах какво се случва. След около минута майка ми спря да се движи. Тогава Джулиъс забеляза отворената врата. Обърна се и ме погледна с онова ужасно изражение. Завлече ме в стаята ми, подсмърчайки и бърборейки за това как майка е изпитвала толкова силни болки, че не можел да издържа тя да страда повече.

Мик се залюля напред-назад, като гледаше през предното стъкло.

— Кошмарите ти?

Той кимна. После сви юмруци и ги стовари силно върху очуканото табло.

— Кой, по дяволите, беше той, че да взема това решение? Аз бях този, който се грижеше за нея, аз бях този, който се грижеше за нея — не той!

Тя потрепна, когато той удари таблото пак и пак, изкарвайки насъбраната ярост.

След това, емоционално изтощен, отпусна глава на волана.

— Дори не ме попита, Доминик. Така и не ми даде възможност да се сбогувам.

Доминик го придърпа към нея, като галеше косата му, докато той плачеше, притискайки лицето му към гърдите си. По собствените й бузи се затъркаляха сълзи, докато мислеше как е страдал, лишен от нормално детство още от раждането му, а цялата му зрелост беше разбита от годините, прекарани в изолация.

„Как бих могла да го заведа в друг приют?“

Мик утихна след няколко минути. Дръпна се от нея, като бършеше очите си.

— Предполагам, че още имам някои семейни проблеми, които трябва да разреша.

— Имал си труден живот, но сега нещата ще станат по-добри.

Мик подсмръкна и потисна една усмивка.

— Така мислиш, а?

Тя се наведе и го целуна, първоначално леко, после го придърпа по-близо и устните им се сляха. Езиците им се преплетоха, разпалвайки страстта им. Възбудени, те разкъсаха взаимно дрехите си, докато се галеха един друг в мрака, борейки се с тясното пространство на кабината, като воланът и лостът със скоростите затрудняваха правенето им на любов.

— Мик... почакай. Не мога да го направя тук — няма място.

Тя облегна глава на рамото му, запъхтяна, докато струйки пот се стичаха по лицето ѝ.

— Следващия път, когато наемаш кола, вземи нещо със задна седалка.

— Обещавам.

Той я целуна по челото.

Тя се заигра с къдриците по врата му.

— По-добре да тръгваме или ще закъснеем за срещата с твоите приятели.

Двамата излязоха от пикапа. Мик се качи в задната му част и откачи екипировката за гмуркане от рафтовете. Подаде на Доминик жилетка за контролиране на плаваемостта с вече прикачени въздушна бутилка и регулатор.

— Някога ходила ли си на нощно гмуркане?

— Преди около две години. Колко е пътят до сенота?

— Километър и половина. Вероятно ще ти е по-удобно, ако облечеш екипа.

Тя си сложи жилетката и бутилката, после взе неопреновите костюми от него, когато той слезе. Мик затегна собствената си жилетка, метна чантата с екипировката през рамо и взе две резервни бутилки кислород.

— Следвай ме.

Той закрачи напред през гъсталака, Доминик вървеше с мъка след него. След минути рояци комари бръмчаха около ушите им, привлечени от потта им. Като следваха останките от обрасла пътека, те си проправяха път през гъстата растителност на джунглата, докато насекоми и тръни се забиваха в кожата им. Растителността най-накрая намаля до район с много дървета, мочурливата почва стана по-камениста. Те се помъчиха да изкачат една 1.5 метрова издана и изведнъж звездите отново се появиха над главите им.

Двамата стояха на 4. 5 метров път от камъни, притиснати един до друг, древен сакбе, построен преди хиляда години от майте.

Мик свали бутилките кислород, като разтриваше болящите го рамене.

— Наляво е свещеният сенот, надясно е пирамидата Кукулкан. Добре ли си?

— Чувствам се като товарно муле. Още колко?

— Двеста метра. Хайде.

Те продължиха наляво и пет минути по-късно излязоха на края на огромната варовикова яма. Нейните тихи тъмни води отразяваха лунната светлина.

Доминик погледна надолу и прецени, че падането ще има 15 метра. Пулсът ѝ се ускори.

„Защо, по дяволите, правя това?“

Тя се обърна, когато пет тъмнокожи възрастни членове на племето май се появиха от гората.

— Те са приятели — каза Мик. — Х Менес, мъдреците на майте. Те са потомци на братството Сх-Тол, свещено общество, което е избегнало гнева на испанците преди повече от пет века. Тук са, за да ни помогнат.

Докато обличаше водолазния си костюм, Мик говореше с един мъж с побеляла коса на древен език. Другите възрастни мъже извадиха едно въже и няколко подводни фенерчета от чантата с екипировка.

Доминик се обърна с гръб към групата и свали пуловера си, като бързо вдигна тесния костюм върху целия си бански.

Мик я повика. Лицето му беше угрижено.

— Дом, това е Оцело, свещеник на майте. Оцело казва, че в Чичен Ица е бил видян мъж, който е разпитвал къде се намираме.

Описва непознатия като американец с червена коса и мускулесто телосложение.

— Реймънд? О, мамка му...

— Дом, кажи ми истината. Ти...

— Мик, кълна се, не съм се обаждала на Фолета или Борджия, или на когото и да е, откакто съм тук.

— Братът на Оцело е пазач. Казва, че червенокосият е влязъл в парка точно преди да го затворят, но никой не помни да го е виждал да излиза. Тази сделка, на която си се съгласила с Борджия. Всичко са били глупости. Ще получиш имунитета си, след като ме намерят мъртъв. Хайде, по-добре да се движим.

Сложиха жилетките на раменете си и се приближиха към ръба на сенота.

Мик нахлузи плавниците на краката си, после уви въжето около ръцете си и се спусна след края на ямата. Маите го снишиха бързо в застоялите студени води, после издърпаха въжето за Доминик.

Мик си сложи маската за лице и регулатора, после включи фенерчето си и потопи глава под водата. Видимостта в шоколадовокафявата, миришеща на гнило тиня беше по-малко от 60 сантиметра.

Доминик усети, че крайниците ѝ трепереха, докато висеше над тъмната повърхност на сенота.

„Защо правиш това? Луда ли си?“

Тя се сви, когато стъпалата ѝ влязоха в студената, пълна с тиня яма. Пусна въжето, падна вътре и се задави от миризмата на гнило. Бързо нагласи маската си, после пхна регулатора в устата си и задиша, прекъсвайки вонята.

Мик се появи на повърхността. Служести парчета растителност висяха от косата му. Той закачи едно жълто въже от своята китка за нейната.

— Там долу е доста тъмно. Не искам да се разделим.

Тя кимна и махна регулатора си.

— Какво точно търсим пак?

— Някакъв портал по южната страна. Нещо, което ще ни позволи да влезем в пирамидата.

— Но пирамидата е на повече от километър и половина оттук. Мик?

Тя видя как той изпусна въздуха от жилетката си и се потопи.
„Мамка му!“

Жената върна регулатора в устата си, погледна Луната за последно и го последва надолу.

Започна да диша учестено в регулатора в секундата, в която лицето ѝ се сблъска с нечистата вода. Плува на сляпо няколко секунди. Чувството ѝ за ориентация се губеше, докато не усети, че Мик я подръпва. Спусна се на още шест метра, като риташе силно, после видя отражението от фенерчето му по стената на сенота.

Мик оглеждаше варовиковата облицовка, чиято повърхност беше покрита с гъста растителност. Той използва фенерчето си, за да ѝ даде знак да се дръпне вдясно от него и да мушка гъстите растения с ножа си.

Доминик извади ножа от калъфа на глезена ѝ и почукваше камъните, докато се спускаше с краката напред по варовиковата стена. 9 метра по-надолу ръката ѝ се плъзна в 90 сантиметрова дупка. Часовникът ѝ се оплете в гъстата растителност. Като не можеше да се надигне достатъчно, за да се освободи, тя облегна плавниците си на сената, за да се отблъсне.

2 метров воден мокасин изскочи напред, щракна с челюсти пред маската ѝ и със светкавична скорост се стрелна покрай нея в мрака.

Това беше всичко, което разклатените ѝ нерви можеха да понесат. Паникьосана, тя тръгна нагоре, като повлече Мик със себе си.

Когато главата ѝ се показва на повърхността, тя махна рязко маската от лицето си, давейки се и кашляйки.

— Добре ли си? Какво стана?

— Не каза нищо за никакви проклети змии! Мразя змии...

— Ухапа ли те?

— Не, но аз бях дотук. Това не е гмуркане, прилича повече на плуване в течни лайна!

Тя отвърза въжето. Ръцете ѝ още трепереха.

— Дом...

— Не, Мик, беше ми достатъчно. Нервите ми са разбити, а от тази вода ме сърби кожата. Продължавай без мен. Ходи намери тайния проход или там по дяволите каквото търсиш. Ще се срещнем горе.

Мик я погледна разтревожено, после се потопи.

— Хей, Оцело! Хвърли въжето.

Тя гледаше нагоре нетърпелива старите хора да се появяват при края на ямата.

Нищо.

По гръбнака ѝ пробягаха тръпки, когато се появи Реймънд. Светещата червена точка на мерника на ловната му пушка застана в основата на гърлото ѝ.

Белият дом, Вашингтон

Президентът Малер се чувстваше така, сякаш го бяха ударили с юмрук в корема. Той вдигна поглед от доклада на министерството на отбраната към генерал Фекондо и адмирал Гордън. Силно биещото му сърце караше слепоочията му да туптят. Беше толкова слаб, че тялото му вече нямаше сили да го държи изправен на стола.

Пиер Борджия нахлу в Овалния кабинет. Зачервеното му око блестеше от омраза.

— Току-що получихме нов доклад. Двадесет и една хиляди мъртви в Якутия. Два милиона са загинали в Кунмин. Цял град е бил заличен в Туркменистан. Журналистите вече се събират долу.

— Руснаците и китайците не са губили време да мобилизират силите си — каза генерал Фекондо. — Официалният отговор е, че всичко това е било част от планираните им военни действия, но цифрите са много по-високи от онова, което е било планирано.

Началникът на военноморските операции зачете от лаптопа си.

— При последното сателитно наблюдение следим осемдесет и три ядрени подводници, включително всичко от новия руски клас „Борей“. Всеки от тези съдове носи осемнадесет БРИП SS-N-20. Добавете към това и още дузина китайски подводници с балистични ракети и...

— Не са само подводниците — прекъсна го генералът. — И двете страни са вдигнали стратегическите сили в готовност. Разузнавателната система „Даркстар“ следи ракетния крайцер „Петър Велики“, който е напуснал пристанището двадесет минути след последната детонация. Изправени сме пред обединен арсенал от суша и въздух, чиято първоначална бойна мощ е повече от 2000 ядрени бойни глави.

— Исусе! — Малер си пое дълбоко дъх, като се бореше със стягането в гърдите. — Пиер, още колко има до конференцията със Съвета за сигурност?

— Десет минути, но генералният секретар каза, че Грозни се е обърнал към Парламентарната асамблея и отказва да участва, ако ние сме на линия — лицето на Борджия беше покрито с пот. — Сър, наистина трябва да придвижим тази операция до „Маунт Уедър“.

Малер го игнорира. Той се обърна към видеовръзката, означена като STARTCOM.

— Генерал Доръшоу, как нашият противоракетен щит ще се отрази на първоначален удар от този мащаб?

Бледото лице на генерала от военновъздушните сили на САЩ Ерик Доръшоу, главен командир на стратегическото въздушно командване, се появи на екрана.

— Сър, щитът е в състояние да отстрани няколко десетки ракети във връхната точка от траекторията им, но нищо от защитния ни арсенал не е създадено да се справи с такова масирано нападение. Повечето от руските ИКБР и БРИП са били програмирани да летят на ниски височини. Технологиата да се елиминира такава заплаха просто не е постижима...

Малер поклати глава с отвращение.

— Двадесет проклети милиарда долара — и за какво?

Пиер Борджия погледна генерал Феконо, който кимна.

— Г-н Президент, може да има още един вариант. Ако сме сигурни, че Грозни ще удари пръв, тогава определено ще имаме полза да го нападнем първи. Нашият последен оперативен план, SIOP-112, показва, че предотвратяващ удар от 1800 бойни глави ефективно ще обезоръжи 91% от всички руски и китайски наземни ИКБР и...

— Не! Няма да вляза в историята като американския президент, който е започнал Третата световна война!

— Предотвратяващият удар може да е оправдан — обясни генерал Доръшоу.

— Не мога да оправдая избиването на два милиарда човешки същества, генерале. Ще се придържаме към дипломатията и целите за защита, които сме определили — президентът седна на края на бюрото си, като разтриваше слепоочията си. — Къде е вицепрезидентът?

— Последно чух, че е на път към „Буун“, сър.

— Може би трябва да изпратим хеликоптер и да го закараме до база на ФЕМА^[1] — каза генерал Фекондо.

— Не — отвърна Борджия, малко прекалено бързо. — Не, вицепрезидентът никога не е участвал в обучение...

— Той все пак е основна част от изпълнителната власт.

— Няма значение. Чейни така и не беше официално добавен към списъка с оцелелите. В „Маунт У едър“ има малко място...

— Достатъчно! — извика президентът.

Влезе Дик Призтас.

— Съжалявам, че закъснях, на околновръстното е като в зоопарк. Видяхте ли какво се случва там?

Той пусна CNN.

На екрана се появиха ужасени американци, които трескаво тъпчеха багажите си в претоварени коли. Един микрофон беше бутнат в лицето на баща на три деца.

— Не знам какво, по дяволите, се случва. Русия казва, че ние сме взривили тези бомби, президентът казва, че не сме. Не знам на кого да вярвам, но нямам доверие на Малер или Грозни. Напускаме града тази вечер...

Близък кадър на протестиращи пред Белия дом, които носеха табели с послания за Апокалипсиса.

„Виктор Грозни е антихристът. Разкайте се сега! Второто пришествие идва!“

Сцени на масовите грабежи в търговски мол в Бътезда. Въздушни снимки на магистралата, колите бяха наредени броня до броня. Един камион се обърна, когато се опита да мине покрай задръстването, карайки по един наклон. Членове на семейство в задната част на един пикап, зареждащи пушки.

— Г-н Президент, обаждането към Съвета за сигурност е готово. ВК-2.

Малер отиде при далечната стена, където бяха разположени пет видео комуникатора със сигурна връзка. Вторият отляво се включи. Екранът се раздели на двадесет квадрата, в които се появиха главите на членовете на Съвета за сигурност на ООН. Руското място беше черно.

— Г-н генерален секретар, членове на съвета, искам отново да подчертая, че Съединените щати не са отговорни за тези детонации с чисто сливане. Сега обаче имаме причина да вярваме, че Иран може да

е атакувал Израел в опити да въвлече страната ни в директен конфликт с Русия. Нека още веднъж да кажа, че искаме да избегнем война на всяка цена. За да няма недоразумения, наредихме нашия флот да напусне Оманския залив. Моля, уведомете президента Грозни, че Съединените щати няма да изстрелват никакви ракети по Руската федерация или нейните съюзници, но няма да намалим отговорността си да защитаваме държавата Израел.

— Съветът ще предаде вашето съобщение. Бог да ви е на помощ, г-н Президент.

— Бог да е на помощ на всички ни, г-н главен секретар.

Малер се обърна към Борджия.

— Къде е семейството ми?

— Вече са на път към „Маунт Уедър“.

— Добре, излизаме. Генерал Фекондо?

— Да, сър?

— Заведете ни при ДЕФКОН-1.

Чичен Ица, полуостров Юкатан

Мик се спусна с главата напред покрай южната страна на сенота, като опипваше пътя през оплетените растения и търсеше нещо необичайно. На 9 метра наклонът на стената изведнъж се промени, която зави навътре под ъгъл от 45 градуса.

Той продължи да слиза все по-надълбоко в кладенеца на майте. Тъмнината обгърна по-плътено неговия изчезващ лъч светлина. На 30-ина метра той спря, за да изравни налягането, от което бяха започнали да го болят ушите.

„Тридесет и два метра...“

Южната стена се изправи и отново започна да се спуска вертикално. Мик продължи да слиза през катраненочерната шахта, като много добре съзнаваше, че не е екипиран да се гмурка още много по-надълбоко.

И тогава го видя — светлинка, сияеща като яркочервен надпис „вход“ в тъмен киносалон.

Той зарита по-силно, после застана хоризонтално. Сърцето му тупкаше в шията, докато се взираше невярващо в огромния портал,

висок 3 и широк 6 метра. Лъчът от фенерчето му се отразяваше от гладката искряща бяла метална повърхност.

Гравирани в центъра на бариерата имаше искрящ червен троен свещник. Мик изохка в регулатора си, като незабавно разпозна древния знак. Беше Тризъбецът на Паракас.

Блумонт, Вирджиния

Хеликоптерът, превозващ първата дама, нейните трима млади синове и трима старши конгресмени, се носеше на запад над град Блумонт и шосе 601. В далечината пилотът можеше да види светлините от дузина сгради, разположени в оградения комплекс.

Това беше „Маунт Уедър“, свръхсекретна военна база, разположена на 74 километра от Вашингтон. Комплексът, управляван от Федералната агенция за справяне с кризисни ситуации (ФЕМА), беше операционен щаб, свързан в мрежа с повече от сто подземни федерални центрове за релокация.

Въпреки че 85 акровият комплекс беше силно охраняван, истинската тайна на „Маунт Уедър“ се намиреше под земята. Дълбоко в гранитната планина имаше подземен град, снабден с частни апартаменти и общежития, кафетерии и болници, централа за пречистване на вода и канализация, електроцентрала, масова транзитна система, телекомуникационна система и дори подземно изкуствено езеро. Въпреки че никой член на конгреса никога не бе признавал доброволно това, че знае за съществуването на, съоръжението, много старши представители на Белия дом бяха членове до живот на тази подземна столица на „изчакващото правителство“. Девет федерални отдела бяха пресъздадени в комплекса, както и пет федерални агенции. Тайно назначени ръководители с ниво като това на членовете на кабинета изпълняваха неопределено дълги мандати без съгласието на Конгреса и далеч от очите на обществеността. Въпреки че не беше толкова голям, колкото руския комплекс в планината Ямантау, съоръжението за справяне с кризисни ситуации служеше за същата цел — да се оцелее и да се управлява онова, което е останало от Съединените щати при масирано ядрено нападение.

Капитанът от военновъздушните сили Марк Дейвис правеше тренировъчни полети до и от „Маунт Уедър“ от дванадесет години. Въпреки че пилотът от Националната агенция за въздушно командване и баща на четири деца печелеше добри пари, никога не беше щастлив от факта, че той и семейството му бяха изключени от „списъка“.

Дейвис видя, че светлините на комплекса се появиха в далечината. Стисна зъби.

Повече от 240 военнослужещи работеха в съоръжението. Техният живот по-важен ли беше от неговия? Ами шестдесет и петте членове на „изпълнителния елит“? Ако избухнеше ядрена война, вината можеше да бъде стоварена върху много от тези военни „експерти“. Защо тези копелета трябваше да оцелеят, а семейството му не?

В крайна сметка беше лесно за руския агент да привлече капитан. Парите бяха ключът към оцеляването в ядрена война. Дейвис беше използвал повечето от средствата си, за да построи собствен бункер в планината Блу Ридж, а останалите беше преобърнал в злато и скъпоценни камъни. Ако някога избухнеше ядрена война, той беше сигурен, че семейството му ще оцелее. Ако не, то спестяванията за колежа на децата сега бяха по-добре подсигурени от всякога.

Дейвис закара хеликоптера над площадката за кацане и докосна земята. Приближиха се двама военни полицаи в един влак. Той козирува.

— Седем пътници и багажът им. Всички чанти са проверени.

Без да чака отговор, Дейвис отвори товарната врата и помогна на първата дама да слезе.

Военните полицаи заведоха пътниците към влака, докато пилотът разтоварваше чантите им. Безличният кафяв велурен куфар беше трети по ред. Дейвис завъртя дръжката по посока на часовниковата стрелка, както руският агент го беше инструктирал, после я върна бавно назад.

Механизмът се активира.

Пилотът постави внимателно куфара на количката, после побърза да натовари останалите чанти.

Чичен Ица, полуостров Юкатан

Мик се насили да забави изкачването си, като едва можеше да сдържа вълнението си. Спря на 6 метра, за да изпусне азот, мислите му препускаха диво из главата му.

„Как да вляза вътре? Трябва да има някакъв скрит механизъм, създаден за задействане на вратата“.

Той отново погледна въздухомера си. „Петнадесет минути. Вземи нова бутилка и после побързай обратно надолу“.

Мик продължи да се изкачва, изненадан да види краката на Доминик, който махаха под повърхността. Той се плъзна нагоре покрай тялото ѝ и подаде глава над водата.

— Дом, какво...

Уплашеното ѝ изражение го накара да погледне нагоре.

На 15 метра над повърхността на ямата стоеше червенокосият мъж. Главата на шефа на охраната в приюта в Маями се усмихваше надолу към него от ръба. Червената лазерна точка прескочи от врата на Доминик върху неговия.

— Ето я моята кучка. Как се осмеляваш да караш моята жена да чака толкова дълго?

Мик дойде по-близо до Доминик, като започна да опипва под водата за края на маркуча на жилетката ѝ.

— Пусни я, задник. Пусни я и няма да се съпротивлявам. Можеш да ме закараш обратно в Щатите във вериги. Ще бъдеш истински герой...

— Не и този път, копеле. Фолета реши да предприеме нов подход към терапията ти. Нарича се смърт.

Мик намери маркуча и бързо изпусна въздуха от жилетката на Доминик.

— Колко ти плаща Фолета?

Той застана пред нея. Лазерната точка се появи на водолазния му костюм.

— В камиона ми има пари, скрити под седалката. Можеш да ги вземеш всичките. Трябва да има десет хиляди в златни монети.

Реймънд вдигна поглед от пушката.

— Лъжеш...

Мик сграбчи Доминик и се хвърли настрани, заличайки я под водата. Тя започна да се мята и да се бори с него, когато глътна цяла уста с кал.

Серия куршуми прелетя покрай тях, докато Мик пхна регулатора в устата ѝ и я дръпна по-надълбоко. Доминик се задави, издиша вода, после успя да си поеме въздух. Тя притисна наводнената маска обратно към лицето си и бързо я почисти, после намери собствения си регулатор.

Мик прочисти гърло, после напълни дробовите си с въздух. Хвана ръката на Доминик и започна да се спуска сяпo, докато един куршум отскочи от кислородната му бутилка.

Сърцето на Доминик биеше като лудо. На 15 метра под водата тя включи фенерчето си, като почти го изпусна. Мик свали и сложи обратно маската си, като я почисти. Тя се втрени ужасено в него, несигурна какво ще се случи след това.

Мик върза края на въжето си обратно за китката ѝ, после посочи надолу.

Тя поклати глава за „не“.

Още един откос куршуми сложи край на спора.

Мъжът я хвана за китката и започна да се спуска, като я влачеше с него.

Вълни на паника минаха през корема ѝ, когато тя се гмурна с главата напред в мрака. Тихото забвение се затвори над нея. Болката в ушите ѝ подсказваше, че слиза прекалено дълбоко.

„Какво прави той? Развържи въжето, преди да умреш!“

Тя започна да се мъчи да отвърже възела.

Мик се пресегна и я спря. Взе ръката ѝ и я потупа, като се опитваше да я успокои. После отново започна да се спуска.

Тя стисна носа си с пръсти и изравни. Налягането в ушите ѝ намаля и тя го последва. Наклонената стена се превърна в таван над главата ѝ. Натрупващото се усещане за клаустрофобия беше почти непоносимо. Тя усети, че губи всякаква ориентация. Мракът и тишината бяха задушаваци.

Сега тя се гмурна право надолу по вертикална шахта. Дълбокомерът ѝ падна под 33 метра. Пулсът ѝ тупкаше в маската на лицето ѝ, а умът ѝ крещеше да се освободи.

Появата на искряща червена светлина я стресна. Доминик се спусна още по-надолу, премигна и застана в хоризонтално положение, взирайки се в сияещото изображение.

„Мили боже... той наистина е открил нещо! Чакай малко, виждала съм тази фигура и преди...“

Тя гледаше как Мик заобиколи блестящата бяла фасада, опипвайки пътя си покрай външните краища на металната обвивка.

„Знам го... видях го в дневника на Джулиъс Гейбриъл...“

Сърцето на жената подскочи, когато дълбок тътенещ звук изпълни ушите ѝ. Гигантски въздушни мехури изскочиха от центъра на фасадата и обгърнаха Мик. После чудовищно течение я подхвана и я засмука към средата на портала и към една черна бездна, която преди секунда не можеше да се види.

Течението я погълна с краката напред в мрака. Тя се завъртя настрана, хваната в турбуленцията на подземната река, чиято сила избути маската надолу до гърлото ѝ и я ослепи. Тя вдиша вода, после стисна носа си с пръсти и ѝ се прииска да повърне в регулатора, докато се въртеше диво в задушавания мрак, борейки се да си поеме въздух.

Порталът се затвори зад тях и прекъсна потока.

Доминик спря да се върти. Върна маската на място, почисти я, после се огледа, хипнотизирана от новата обстановка.

Бяха влезли в просторна подводна пещера с неземна красота. Сюр реални ярки пулсиращи светлини с неизвестен произход осветяваха варовиковите стени като на катедрала в упойващи нюанси на синьо, зелено и жълто. Фантастични сталактити, приличащи на гигантски висулки, се спускаха от зелятия с вода таван и караха хората да изглеждат като джуджета. Върховете им слизаха надолу, за да обгърнат една вкаменена гора от кристалоподобни сталагмити, издигащи се от соления под на подземната пещера.

Доминик погледна Мик развълнувана, удивена, като ѝ се искаше да зададе хиляди въпроси. Той поклати глава и посочи към въздухомера, който показваше, че му остава въздух само за още пет минути. Жената провери собствения си запас, шокирана да види, че е навлязла в последните си петнадесет минути.

През тялото ѝ премина вълна на тревога. Предизвикващото клаустрофобия осъзнаване, че е заклещена в тази подземна зала, че над главата ѝ имаше скалист таван, завладя способността ѝ да разсъждава. Тя отблъсна Мик и заплува обратно към портала, като отчаяно се опитваше да го отвори отново.

Мик я привлече обратно с въжето. Хвана китките ѝ и посочи на юг, където напред се простираше входа към извиваща се пещера. Той направи триъгълна форма с двете си ръце.

„Кукулкан“.

Доминик забави дишането си.

Мик хвана ръката ѝ и започна да плува. Заедно те минаха през поредица от просторни подводни зали. Присъствието им изглежда активираше още пулсиращи светлини, които сякаш бяха свързани с невидим детектор за движение. Над главите им по куполовидния таван се бяха появили редици остри като игли зъби, варовикови образувания, създаващи величествени вкаменелости, приличащи на арки, и странни наъбени скулптури от камък.

Мик усети, че гърдите започват да го стягат, докато минаваха от една индиговосиня зала в друга с искрящ лазурен цвят. Провери кислородната си бутилка, после се обърна към Доминик и вдигна ръка към гърлото си.

„Свършил му е въздухът“.

Тя му подаде втория резервен регулатор, закачен към нейната жилетка, после провери собствения си запас.

Осем минути.

„Осем минути! По четири минути за всеки. Това е лудост! Защо ли го последвах в сенота? Трябваше да остана в камиона, трябваше да остана в Маями. Ще се удавя точно както Ис“.

Дъното изведнъж пропадна, а пещерата се отвори към просторна подземна зала. Варовиковите катедрални стени и таванът светеха с искрящ розов цвят като на плът. Подземната пещера беше голяма колкото закрыта баскетболна арена.

„Няма да се удавиш, просто ще се задушиш. Това трябва да е по-добре от онова, което е преживял бедният Ис. Ще изгубиш съзнание, просто ще ти причернее. Наистина ли вярваш в рая?“

Мик я дръпна, като тръгна развълнувано напред. Тя заплува побързо, като се молеше да е намерил изход.

Тогава го видя.

„О, не... о, Боже... о, господи Боже...“

Блумонт, Вирджиния

Хеликоптерът на президента беше на 30 километра на север от Лийсбърг, Вирджиния, когато 12 килотонната бомба избухна.

Президентът и антуражът му не можаха да видят интензивния проблясък от светлина, хиляди пъти по-ярка от светкавица. Не можаха да усетят чудовищния импулс на топлинната радиация, която премина през подземния комплекс „Маунт Уедър“, изпарявайки първата дама, децата ѝ и останалите обитатели на суперструктурата. Нито пък усетиха смазващата прегръдка на милиони тонове гранит, стомана и бетон, когато планината се срина като къщичка от карти.

Онова, което видяха, беше яркооранжево огнено кълбо, което обърна нощта на ден. Онова, което почувстваха, беше шокова вълна, когато взривът изрева покрай тях като гръмотевица, а огнената буря подпали горите на Вирджиния и ги превърна в горящ килим.

Пилотът обърна хеликоптера и тръгна да се отдалечава бързо, а президентът зави в агония. Празнотата разкъсваше раненото му сърце, гневът бушуваше из главата му и унищожаваше здравия му разум.

Чинен Ица: 34 метра под основата на пирамидата Кукулкан.

С широко разтворени очи, докато кръвта ѝ туптеше яростно, Доминик се взираше невярващо в чудната структура, която се издигаше над главата ѝ. Забит в пещерния варовиков таван, стърчащ от скалата, се намираше килът на колосален 715 метров извънземен космически кораб.

Тя си пое бавно дъх, като се опитваше да не диша учестено. Кожата ѝ буквално тръпнеше под водолазния костюм.

„Това не е истина. Не може да бъде...“

Металната златна облицовка на гладкия корпус с размерите на боен кораб блестеше пред тях като лъснато огледало.

Мик стисна ръката ѝ и се заиздига, като я дръпна към два огромни механизма, поставени от двете страни на онова, което изглежда беше задната част на съда. Всяка структура беше голяма и висока колкото триетажна сграда. Те доплуваха по-близо и надникнаха в един от извънземните двигатели. Фенерчетата им разкриха гнездо от овъглени отвори с форма на доизгорители, като всеки беше не по-малко от 9 метра в диаметър.

Мик я бутна покрай чудовищните двигатели и заплува към носа на геоложки замаскирания съд.

Доминик засмука регулатора по-силно, разтревожена от неспособността да си поеме въздух.

„О, Боже, въздухът ни свърши!“

Тя дръпна ръката на Мик и се хвана за гърлото, когато пещерата се завъртя неконтролируемо.

Мик видя, че лицето ѝ е станало яркочервено. Усети, че собствените му гърди го стягат, дробовете го боляха, когато тя се хвана за него.

Като се измъкна от захвата ѝ, той изплю нейния резервен регулатор и върна собствения в устата си. После се обърна и заплува толкова силно, колкото можеше, като я влачеше за въжето, докато търсеше някакъв вход в корпуса.

Доминик се замята ужасена, докато се задушаваше в замъгляващата ѝ се маска.

Мик усещаше ръцете и краката си като оловни. Той изхриптя в регулатора, неспособен да си поеме дъх. Белите му дробове сякаш горяха. Усети как на другия край на въжето момичето се паникьосва. Сърцето го болеше, умът му правеше усилия да се съсредоточи.

През замаяността той го видя — аленочервена светлина, светеща на 45 метра напред. С обновени сили той загреба и зарита. Мускулите му горяха и той се движеше сякаш на забавен кадър.

После усети безжизнена тежест на края на въжето — Доминик беше престанала да се бори.

„Не спирай...“

Подземният свят се завъртя неконтролируемо. Той ухапа регулатора, докато венците му не се разкървиха. Започна да смуче топлата течност, докато светещото изображение на Тризъбеца не дойде на фокус.

„Още десетина замаха...“

Ръцете му бяха оловни. Той спря да се движи. Абаносовите очи се забелиха.

Майкъл Гейбриъл припадна.

Телата на двамата гмуркачи в безсъзнание се носеха към светещия иридиев панел, широк 3 метра и задействаха древен детектор за движение.

С хидравлично съскане порталът на външния корпус се плъзна и се отвори. Поток вода нахлу в херметизирано отделение и засмука двамата души в извънземния съд.

---

[1] Федерална агенция за справяне с кризисни ситуации. — Бел.прев. ↑

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Какво бедно създание е човекът — роден с пълно съзнание за собствената си смъртност — той е обречен да изживее хилавия си живот в страх от неизвестното. Движен от амбиция, той често губи ценните моменти, които притежава. Изоставя другите и се впуска в егоистични приключения в преследване на слава и богатство, позволява на злото да го съблазни и да го накара да донесе нещастие на онези, които наистина обича. Неговият живот, толкова крехък, винаги люлеещ се на ръба на смъртта, която той не е бил благословен със способността да разбира.

Смъртта е великата уравнивяваща сила. Всичката наша власт и мечти, всичките ни надежди и желания накрая умират с нас — заровени в гроба. Очевидно ние пътуваме егоистично към вечния сън, като мислим за важни нещата, които не са, само за да ни бъде напомнено в най-неподходящите моменти колко крехък е животът ни.

Като създания на емоциите, ние се молим на Бог, за чието съществуване нямаме доказателства, нашата разюздана вяра, създадена само за да успокоява изначалния ни страх от смъртта, докато се опитваме да убедим умовете си, че животът след смъртта трябва да съществува. Бог е милостив, Бог е справедлив, казваме си, и после се случва немислимото — дете се дави в басейн, пиян шофьор убива любим човек, болест поваля годеник.

Къде отива вярата тогава? Кой може да се моли на Бог, който краде ангели? Какъв божествен план може да има, за да се оправдае толкова отворителен акт? Дали милостивият Бог беше този, който реши да повали моята Мария в разцвета на силите ѝ? Дали справедливият Бог беше този, който реши, че тя трябва да повехне в болка, страдайки в агония, докато той най-накрая не реши да се заеме с божествената задача да се смили над изтерзаната ѝ душа?

Ами нейният съпруг? Какъв човек трябваше да съм, за да стоя, без да правя нищо и да позволя любимата ми да страда така?

С натежало сърце аз позволявах на дните да се нижат, докато рактът замъкваше Мария все по-близо до гроба. И тогава една нощ, докато седях, подсмърчайки, край леглото ѝ, тя ме погледна с хлътналите си очи, измъчено създание, по-скоро мъртво, отколкото живо, и ме замоли за милост.

Какво можех да сторя? Бог я беше изоставил, отказваше да я избави от непрекъснатото мъчение. Наведох се, тялото ми трепереше, целунах я за последен път, като се молах на Господ, чието съществуване сега едновременно поставях под въпрос и проклинах, да ми даде сили. Притиснах възглавницата към лицето ѝ и угасих последния ѝ смъртен дъх, като много добре знаех, че угасям пламъка на собствената ми душа.

Когато делото беше свършено, аз се обърнах и шокиран видях, че синът ми, неволен съучастник, се взираше в мен с тъмните ангелски очи на майка си.

Какъв гнусен акт бях извършил? Какви смели думи можех да измисля, за да върна изгубената невинност на детето? Съблечен от всякакви преструвки, аз стоях там гол, слаб, заблуден баща, който несъзнателно беше подложил психиката на собствения си син на действие, което само преди минути вярвах, че е и хуманно, и неегоистично.

Безпомощен гледах как синът ми изскочи от дома и затича в нощта, за да успокои яростта си.

Ако имах оръжие, щях да си пръсна главата още там и тогава. Вместо това паднах на колене и захлипах, проклинайки Бог, крещейки името му напразно.

След по-малко от година животът на семейството ми се беше превърнал в гръцка трагедия. Дали Бог беше измислил целия този развой на събитията или Той беше просто зрител, гледащ и чакащ, докато неговият паднал ангел манипулира живота ни като някакъв диаволичен кукловод?

Може би е бил самият Луцифер, мислех в скръбта си, тъй като кой, освен него, може да повали жена ми и после толкова изкусно да нареди събитията, които последваха? Дали наистина вярвах в дявола? В този момент — да, или поне в присъствието на злото, персонифицирано като същество.

Дали нещо толкова неосезаемо като злото може да е същество? Измъченият ми ум си зададе въпроса и ми подари момент, лишен от печал. Ако Бог беше същество, защо да не е и дяволът? Дали доброто наистина може да съществува без зло? Дали Бог наистина може да съществува без дявола? И кой наистина е породил кого, тъй като винаги страхът от злото е бил този, който е подхранвал религията, не Бог?

Теологът в мен надделя. Страх и религия. Религия и страх. В историята двете са преплетени, катализатори на повечето от злините, извършени от човека. Страхът от дявола подхранва религията, религията подхранва омраза, омразата подхранва злото, а злото подхранва страха сред масите — това е дяволски кръг, а ние сме попаднали в ръката на дявола.

Докато се взирах в небесата, мислите ми се върнаха към пророчеството на маите. В делириума и скръбта си се чудех дали присъствието на злото е това, което режисираше последното падане на човечеството и което ни водеше към затриване на собствения ни вид.

После друга мисъл премина през ума ми. Може би Бог съществуваше, но беше избрал да играе пасивна роля в съществуването на човека, като ни беше дал средствата да определяме собствената си съдба, като все пак позволяваше на злото да оказва по-активно влияние в живота ни, за да тества нашата твърдост — да потвърди нашата пригодност, когато искаме разрешение да влезем в неговия отвъден свят.

Мария ми беше отнета, повалена в разцвета на силите ѝ. Може би имаше причина зад безумието на този момент, може би аз се приближавах към истината, може би наистина бях на път да спася човечеството.

Като проклинах дявола, аз погледнах звездите, в очите ми имаше сълзи и се заклех в душата на любимата ми, че нито раят, нито адът ще ме спрат от това да разгадая пророчеството на маите.

Изминаха повече от десет години, откакто направих тази клетва. Сега, докато седя зад сцената и пиша този последен абзац, докато чакам да ме извикат на подиума, се мръщя при мисълта, че ще трябва да се изправа срещу циничните си колеги.

И все пак какъв избор имам? Въпреки най-големите ми усилия, парчетата от пъзела за гибелния ден все още липсват и спасението ни като вид е поставено на кантар. Влошаващото ми се здраве ме накара да предам щафетата на сина си по-рано, отколкото се надявах да му стоваря товара и задачата да завърши маратона.

Казаха ми, че Пиер Борджия ще ме представя на тълпата. Коремът ме свива от очакването да го видя отново. Може би годините са смекчили гнева му към мен. Може би е осъзнал какво е заложено на карта.

Надявам се да е така, защото ще се нуждая от неговата подкрепа, ако искам да убедя учените в залата да действат. Ако слушат с отворен ум, самите факти може да са достатъчни, за да ги убедят. Ако не, страхувам се, че тогава видът ни е обречен да изчезне, както са изчезнали и динозаврите преди нас.

Финалните записки са сложени в един сейф в Кеймбридж с конкретни дати кога може да бъде счупен печатът. Ако оцелеем през приближаващия холокост, ни чака още едно последно изпитание — за двамата малки, които още не са родени.

Когато ръководителят ме вика да изляза на сцената, поглеждам към Майкъл. Той кима в знак на одобрение. Абаносовите му очи искрят към мен и излъчват интелигентността на майка му. Ограбен откъм невинност преди толкова много години, той е станал затворен и отчужден от хората и се страхувам, че таи скрит гняв, който моето отвратително дело със сигурност е насърчило. И все пак усещам дълбоко чувство за цел у сина си, такова, което се моля, че ще го крепи, докато върви по орисания му път към неговото спасение — и към нашето.

Последна извадка от дневника на Джулиъс Гейбриъл

24 август 2001 г.

14 декември 2012 г.

НОРАД, Колорадо

Сърцето на майор Джоузеф Ънсин щеше да изскочи, когато прозвучаха противоракетните аларми на НОРАД. Дузини техници гледаха в ужас как мониторите на пултовете им за управление започват да бълват данни.

ТРЕВОГА! ТРЕВОГА!

ЗАСЕЧЕНО Е ИЗСТРЕЛВАНЕ НА МНОГОБРОЙНИ БАЛИСТИЧНИ РАКЕТИ

Място на изстрелване: Иран

Цел: Израел

Цел:	Ракети:	Време до удара:
		Мин./сек.
Мегидо	2	4:12
Тел Авив	3	4:35
Хайфа	4	5:38
Голански възвишения	1	5:44

Данните незабавно се предаваха от центъра на НОРАД за бързо обработване на информация право към полевите командири на Съединените щати в Израел и Персийския залив. Секунди по-късно майор Ънсин се появи на монитора, за да говори с министъра на отбраната.

Зала за спешни ситуации в „Рейвън рок“. Мериленд

Свръхсекретният комплекс, известен само като „Рейвън Рок“, действаше като подземен Пентагон. В този контролен център се

намираше „залата за спешни ситуации“, кръгла стая с лабиринт от интегрирани свръхмодерни гласови комуникации и системи за обработка на данни. Оттам президентът и съветниците му можеха да предават право към Центъра за стратегическо командване на Съединените щати (Стратком), друг подземен контролен център с директна връзка с всички стратегически спътници, самолети, подводници и ракетни установки по света. Подобно на НОРАД, бункерите на „Рейвън Рок“ и Стратком бяха изолирани, за да предпазват чувствителното високотехнологично оборудване от електромагнитните импулси, образувани при ядрена атака.

Президентът Малер седеше на един кожен диван в частния си кабинет. Крайниците му трепереха. Умът му се мъчеше да се откъсне от личното страдание, макар и само за няколко минути. Пред офиса му министърът на отбраната Дик Призтас и генерал Фекондо се сблъскаха с Пиер Борджия.

— Президентът е в шок — прошепна Призтас. — Пиер, като старши член на кабинета, протоколът изисква ти да поемеш нещата.

— НОРАД е засякла въздушен фланг от руски изстребители „стелт“, отиващи към Аляска. Нашите „Раптор“-и са на път да ги пресрещнат. Готов ли сте да издадете кодовете за изстрелване...

— Не! — Малер излезе от кабинета. — Все още аз командвам, г-н Призтас. Започнете „Глобален щит“. Секретар Борджия, искам да говоря с Виктор Грозни и генерал Ксилианг веднага. Не ме интересува дали лично ще трябва да летите до Москва, за да накарате Грозни да вдигне проклетия телефон, просто го направете!

— Да, сър.

Синайската пустиня, Израел

Товарният самолет 747-400F засече модел с формата на цифра 8 на 12 800 метра над Синайската пустиня. Въпреки външния вид, това не беше обикновен самолет. В неговия заоблен нос се намираше въздушния лазер (ВЛ) YAL-1 на военновъздушните сили, оръжие, създадено за пресичане на ракети земя-въздух, насочващи се и тактически балистични ракети.

Майор Дейвид Адашек се взираше в пулта си, докато лъчевият детектор на „Локхийд Мартин“ и Системата за инфрачервено търсене

и проследяване (СИТП) сканираха североизточното небе.

На екрана се появиха десет цели.

— Започва се, хора. Десет балистични ракети с ядрени бойни глави идват в обсег. 300 километра и приближават бързо.

— Насочващият лазер е засякъл целите, сър. Хванати са на прицел.

— Включвайте химическия.

С искрящ блясък, мулти-мегаватовият химически лазер на „Боинг“-а изстреля светещ оранжев лъч от конуса на носа. Лъчът прерязва нощното небе със скоростта на светлина и превърна първата иранска ракета в падаща огнена топка.

През следващите 30 секунди всичките останали девет ракети бяха унищожени.

В космоса

Гладкият черно-бял космически апарат се завъртя внимателно в новата си орбита, носейки се самотен над Земята наред тишина. За разлика от далечния си братовчед НАСА, „Венчърстар“ на „Локхийд Мартин“, космически апарат за многократна употреба, построен и изстрелян с много обществен шум, този апарат, известен просто като АДК (апарат за движение в космоса) сред своите северноамерикански създатели от „Боинг“, никога не беше виждал светлината на деня. Замислен през последните дни от Стратегическата инициатива за защита на президента Рейгън, АДК е бил финансиран тайно от Центъра за военни космически разработки на военновъздушните сили и по ирония е бил изстрелян от купена руска ракета „Протон“. Способен да остане в орбита една година, напълно автоматичният апарат без пилот не носеше комерсиален товар, нито пък някога беше служил на интересите на Международната космическа станция или на частния сектор. АДК е бил създаден с една-едничка цел — да преследва и да унищожава вражески сателити.

Скрити в 7.5 метровата структура на АДК, се намираха подпорна платформа, поддържаща водородно-флуоридния лазер „Алфа“ на „TRW“ и 4 метров лъчев телескоп.

Космическият апарат набеляза първата си жертва, руски сателит, един от осемнадесетте, разположени на геосинхронна орбита, на 35800

километра над Северна Америка. АДК пусна двигателите си, коригиращи траекторията, и стабилизира орбитата си. Като поддържаше темпото на руската машина, апаратът отвори вратите на носа си, приличащи на мидена черупка, и разкри свръхсекретния си товар.

Насочващата система „Локхийд Мартин“ прихвана целта.

Като стигна максимална мощност, лазерът се включи и пусна невидимия си лъч върху повърхността на 5.4 метровия руски сателит. Тънката външна защитна обвивка започна да се нагрява, карайки металния корпус да свети в искрящо оранжево-червено. Чувствителните електронни системи в машината дадоха на късо. Частите на сензорите зацвърчаха и се разтопиха, като оставиха овъглени табла със схеми.

Енергията на лазера достигна захранващите клетки на борда...

С мощен взрив сателитът за наблюдение избухна и се превърна в опожарени блестящи парчета космически останки.

Уловено от гравитационното поле на Земята, едно голямо парче руски метал се превърна в огнено кълбо, когато навлезе в атмосферата.

Малко момче, живеещо в Гренландия, ахна под северното нощно небе, развълнувано да види неочакваната светлинка. То затвори очи и си пожела нещо пред падащата звезда.

Носът на АДК се затвори. Насочващите му двигатели се запалиха, тласкайки сателита убиец към по-висока орбита, където той побърза да намери следващата си цел.

Комплекс за изпитания на високоенергийни лазерни системи (КИВЕЛС), Уайт Сендс, Ню Мексико

За обикновения минувач куполообразната обсерватория от бетон и стомана, разположена в строго охранявано съоръжение в южната пустиня на Ню Мексико, не изглеждаше нищо повече от поредния пост за астрономически наблюдения. Под отварящия се купол обаче нямаше телескоп, а бойна кула на ВВС, монтирана на бързо въртящата се на 360 градуса платформа.

Това беше средно инфрачервеният химичен лазер (СИХЛ), най-мощният лазер в света. Разработен от „TRW“ и израелската „RAFAEL“, деутерий-флуоридният химичен лазер беше способен да

изпраща високо енергетични повтарящи се лъчи в космоса със скоростта на светлината.

Като работеше според същите принципи, които управляват двигателя на ракетите, лазерът използваше азотен трифлуорид като средство за снабдяване с кислород за горенето на етиленово гориво, което на свой ред произвеждаше флуоридни атоми. Докато в изходна тръба се вкарваха деутерий и хелий, се извличаше оптична енергия, образуваща лазерен лъч, широк 3 сантиметра и дълъг 21. После ключовият компонент на сателита убиец, лъчевият насочвател на „Hughes“, прихваща движещата се цел и предава мощния лазер през атмосферата и към космоса.

Полковник Барбара Есмедина, директор на проекта „Уайт Сендс“, гледаше нетърпеливо как техниците ѝ приключваха с въвеждането на координатите на седем руски и четири севернокорейски сателита за глобално позициониране, които кръжаха някъде над Северна Америка. Есмедина, бивш ръководител, която беше работила върху прототипа X-33 на „Венчърстар“ на НАСА, си беше спечелила репутацията на жизнен, често странно пряк защитник на тактическите високо енергетични лазери (ТВЕЛ) със собствено мнение. Два пъти омъжвана и два пъти развеждана, тя отдавна се беше отказала от ходенето по срещи, за да търси финансиране за новия си любим проект — построяването на дузина брегови СИХЛ като тактически средства за защита срещу идващи ИКБР.

От осем години Барбара Есмедина водеше лична война с Министерството на отбраната, още от деня, в който правителството на Ким Чен Ир завърши проектирането на „Таеподонг-2“, двустепенна ракета с далечен обseg, способна да стигне до западните части на континенталните Съединени щати. Въпреки че беше много уважавана от шефовете си, тя беше заклеймена като прекалено умна, за да ѝ е добре, и прекалено красива, за да притежава такъв гаден характер — последното беше непреодолима черна точка, която често пречеше на усилията ѝ да се сдобие с финансиране. Въпреки големите лобистки усилия пет години по-рано, Министерството на отбраната беше решило да финансира новият CVN-78 на военноморските сили, самолетоносач „стелт“ за 6 милиарда долара.

Барбара поклати глава при спомена с отвращение.

„Точно от каквото имаме нужда, още един проклет бял слон за 6 милиарда долара!“

— Готови сме, полковник.

— Време беше. Отворете купола.

Отгоре се разнесе хидравличен вой, когато огромният бетонен купол се отвори и разкри осеяното със звезди пустинно небе.

— Куполът е отворен, полковник. Лазерът е насочен. Чисто е.

— Стреляйте с лазера!

За по-малко от секунда една искряща аленочервена светлина се възпламени и остави линия в небесата. Полковник Есмедина и дузина техници се съсредоточиха върху един монитор, който следеше позицията на вражеския сателит. Образът проблесна и после рязко изчезна.

— Първата цел е унищожена, полковник. Сега прихващаме втората.

Есмедина потисна една усмивка, докато бойната кула на лазера се завъртя и зае позиция.

— Това, другарю Грозни, е онова, което наричаме поздрав от открития космос.

Под пирамидата Кукулкан, Чичен Ица

Мик се носеше.

Гледаше надолу две безчувствени тела, които лежаха проснати върху странна решетка. Видя замръзнали болезнени изражения, изплашените лица бяха сини изпод маските.

Той разпозна телата и вече не усещаше угризения или тъга, само благословен комфорт, примесен със странно любопитство. Обърна се и видя как тунелът се отваря пред него. Искрящата светлина го насочваше навътре. Влезе, без да се колебае, като се носеше като птица без криле.

Усети присъствието на създанието и незабавен прилив на любов и топлина, нещо, което не беше изпитвал от ранното си детство.

„Майко?“

Светлината го прегърна и го обви с енергия.

„Времето ти не е дошло, Майкъл...“

Тътнещ рев изпълни ушите му, когато светлината се разнесе.

Надигащата се жлъчка избути регулатора от устата на Мик и го накара да изпадне в конвулсии. Той си пое въздух, после още веднъж. Махна рязко маската от лицето си и се претърколи по гръб. Гърдите му се повдигаха, докато се взираше в странния извит таван над него.

„Мамо?“

— Доминик...

Той се помъчи да се изправи на колене и допълзя до момичето. Бързо махна маската ѝ за гмуркане. Регулаторът вече беше вън от устата ѝ. Провери пулса ѝ, облегна главата ѝ назад и отвори дихателните ѝ пътища. После издиша в устата ѝ, за да издуе белите ѝ дробове.

„Хайде...“

Устата ѝ се напълни с вода. Той я обкрачи и притисна корема ѝ с две ръце, като накара течността да излезе от стомаха ѝ.

Избърса устата ѝ и започна отначало.

Още дузина издишвания.

Лицето на Доминик стана розово. Тя се закашля и изплю вода. След това отвори очи.

Беринговият проток, до брега на Аляска

01:43 часа (време на Аляска)

Седемте „Раптор“-а F-22 на „Локхийд Мартин“, най-модерните изстребители в света, се стрелнаха през тъмното небе на Аляска със свръхзвукова скорост. Самолетите „стелт“ с размери горе-долу колкото на F-15 не само бяха невидими за радара, но можеха да летят по-високо и по-бързо от всички останали самолети.

Майор Даниъл Барбиър напрегна мускули, за да остане буден в тъмната пилотска кабина. Бяха минали осем дълги часа и пет въздушни презареждания, откакто екипът му напусна военновъздушна база „Добинс“ в Мариета, Джорджия, и водачът на формацията усещаше изтощението чак в костите си. Роденият в Канада пилот се пресегна към джоба на гърдите си и извади снимка на съпругата си, дъщеря им и четиригодишните момчета близнаци, целуна всеки един от тях за късмет и отново прехвърли вниманието си върху цветно осветеното табло пред него.

Тактическото табло на F-22 представляваше система за сензорен контрол, създадена да осигурява на пилота максимално количество информация, без да го претоварва. Конкретни цветове и символи разделят трите основни сензора на изстребителя. Бойният радар „Нортроп Груман“/„Рейтион“ беше толкова мощен, че позволяваше на пилота да открие, идентифицира и унищожи дадена цел дълго преди врагът да е разбрал, че е там. В допълнение към него F-22 беше снабден с два други сензора, и двата пасивни, неизлъчващи устройства, които помагаша да се запази режимът „стелт“.

Първото беше електронна бойна система (ЕБС) ALR-94 на „Локхийд Мартин“, сензор, който сканираше бойното поле и търсеше вражески сигнали. Когато бъдеше засечен враг, ЕБС незабавно определяше маршрута и обхвата на целта, после програмираше ракетите СВВСО на „Раптор“-а така, че да я прихванат. Втората пасивна система, наречена „канал за данни“, събираше информация от въздушни системи за наблюдение AWACS и осигуряваше на пилота по-добра навигация и данни за идентификация на целта.

Въпреки превъзходящата технология на самолета, коремът на Барбиър беше свит от страх. Някъде напред имаше ескадрила от руски изстребители „стелт“, за които се вярваше, че носят ядрени оръжия. Докато корпусът на „Раптор“-а намаляваше частта, в която можеше да го засече радар чрез ъгловатия си дизайн, руският му другар образуваше облак плазма, която обгръщаше самолета и намаляваше отразените радарни сигнали. Откриването на врага нямаше да е лесно.

— Дърварят до Снежанка, обадете се Снежанка.

Барбиър нагласи слушалките си, за да говори с военновъздушна база „Елмендорф“.

— Казвай, Дървар.

— Злата вещица (НОРАД) е засякла джуджетата. Сега прехвърляме координатите.

— Разбрано.

Барбиър гледаше как средният тактически екран светна като коледна елха. Сигурен канал за данни, свързващ самолетите, снабдяваше всеки от седемте пилота едновременно с еднаква информация дори когато системата анализираше и координираше списъка с целите.

Седем сини кръга обозначаваха изстребителите F-22, които бяха във формация. Девет червени триъгълника приближаваха от северозапад, летящи във формация и ниско до водата.

Барбиър докосна една ръчка на дросела си. Всеки враг беше незабавно обозначен с бял кръг с номер, като обозначенията се появиха върху главните тактически и нападателни екрани на всеки „Раптор“.

Разположени в търбуха на изстребителя на Барбиър, се намираха две коремни оръжейни отделения и две странични. Всяко от коремните съдържаше четири ракети със среден обхват въздух-въздух „Have Dash 2“, оръжие, захранвано от правотоков реактивен двигател, развиващо скорост Мах-6 и способно да пробие почти два метра бетон на разстояние 100 морски мили. Всяко от страничните отделения съдържаше по една „Сайдуайндър“ AIM-9X на „GM-Hughes“, ракета тип „сийкър“, способна да прихваща цели, намиращи се на цели 90 градуса встрани от следящото поле на изстребителя.

Думата „стрелба“ се появи едновременно на нападателния екран на Барбиър и на монитория в шлема му дисплей. Пилотът напипа копчето за изстрелване, като гледаше тактическия си екран, докато F-22 мина от външния кръг към средния кръг на атаката. При това разстояние оръжията на „Раптор“-а можеха да улучат врага, докато той оставаше прекалено далеч, за да отвърне на огъня.

Барбиър прошепна:

— Приятно плуване, копелета.

С налягане от 40G, пневматично хидравличните пускови механизми под всеки от изстребителите изстреляха залп ракети от оръжейните си отделения. Ракетите станаха самостоятелни след секунди, докато се приближаваха към целите със скорост 2 км в секунда.

F-22 се гмурнаха и слязоха на по-малка височина.

Сърцето на водача на руската ескадрила се качи в гърлото му, когато предупредителната система за ракетно нападение светна и алармата на борда прозвуча в ушите му. Изпод летателния му костюм изби пот. Той трескаво изстреля примамките си и се отцепи от формацията, неспособен да разбере откъде може да е дошло

нападението. Погледна радара, после се сви в ужас, когато самолетът на поддържащия му пилот избухна в светещо огнено кълбо.

Алармата се превърна в оглушаваща смъртна камбана. Пилотът се взираше в радара си в абсолютен ужас и се мъчеше да разбере това, че някак си ловецът беше станал плячката.

Секунда по-късно ракетата въздух-въздух със среден обхват се врязва в корпуса и изпари живота му, запращайки го във вечността.

Под пирамидата Кукулкан, Чичен Ица

Мик и Доминик вървяха боси, хванати ръка за ръка, през извънземния съд. Горната част на неопреновите им водолазни костюми висеше разкопчана около кръста им.

Приличният на тунел коридор беше топъл, макар и доста тъмен. Единствената светлина идваше от луминесцентно синьо сияние някъде над главите им. Подът, стените и 9-метровият извит таван на прохода бяха голи и гладки, изградени от силно полиран прозрачен черен полимер.

Мик спря, за да притисне лице към тъмната, подобна на стъкло стена, като опита да надникне вътре.

— Мисля, че зад тези стени има нещо, но стъклото е толкова оцветено, че не виждам нищо — той се обърна към Доминик, която го погледна ужасено. — Добре ли си?

— Добре? — тя се ухили нервно, долната ѝ устна трепереше. — Не, не мисля, че съм била добре, откакто те срещнах — усмихна се и започна да плаче. — Предполагам... предполагам, че добрата новина е, че не си луд. Това означава ли, че всички ще умрем?

Той взе ръката ѝ.

— Не се страхувай. Този съд принадлежи на Кукулкан или там както се е наричал хуманоидът.

— Как ще се измъкнем оттук?

— Корабът трябва да е бил заровен точно под пирамидата Кукулкан. Вероятно има някакъв скрит проход, който да ни заведе до храма. Ще намерим изход, но първо трябва да разберем как да предотвратим пророчеството за гибелния ден.

Той я поведе към края на коридора, който се отваряше към голяма зала с форма на лук. Заоблените стени излъчваха слаба

електриковосиня светлина. В самия център на куполообразния таван, приличащ на този в катедрала, имаше проход, широк 1.5 метра, който се издигаше право нагоре като комин и изчезваше в мрака над главите им.

Разположен точно под отвора, се намираше огромен обект с форма на вана.

Представляваше полиран правоъгълник от кафяв гранит, дълъг 2.25 метра, широк 1 метър и дълбок също толкова. Когато се приближиха, отстрани на гранитната вана се появи слаба алена светлинна и започна да става все по-ярка с идването им.

Очите на Мик се разшириха, когато се втренчи в редиците светещи червени йероглифи.

— Това е послание, написано на древен майски език на племето киче.

— Можеш ли да го преведеш?

— Така мисля — Мик опипа вътрешността, треперещ от адреналина. — Първата част посочва автора, същество, чието име се превежда като майския еквивалент на „пазител“.

— Просто го прочети — прошепна тя.

— Аз съм Пазителят, последният от исполините. Не съм от този свят, но ние все пак сме едно. Предците на човека бяха... нашите деца.

Той спря да чете.

— Какво? Продължавай...

— Ние... вашето семе.

— Не разбирам. Кой са исполините?

— Описани са в Библията. В „Битие“ се споменават за кратко като паднали ангели, хора с превъзхождащ интелект. Свитъците от Мъртво море загатват, че исполините може да са оплодили човешките жени преди Великия потоп, период, който съвпада с последната ледена епоха.

— Чакай, да не казваш, че тези извънземни са се кръстосали с хора? Това е извратено!

— Не казвам нищо, но ако се замислиш, има перфектна логика. Чувала си за липсващото звено в еволюцията, нали? Може би синтезът на ДНК-то на развита раса от хуманоиди е било това, което е помогнало на Homo sapiens да прескочи по еволюционната стълбица.

Доминик поклати озадачена глава.

— Не мога да осмисля всичко това... просто продължавай да четеш.

Мик се върна на посланието.

— Водачите на исполините научиха вашия вид да живее в общества, ръководеха труда за спасението ви, отваряха умовете ви за онова, което не можехте да видите. Два свята, един вид, свързани през пространството и времето от общ враг — враг, който поглъща душите на нашите предци. Враг, чието присъствие скоро ще затрие вашия вид от този свят.

— Хей, чакай — какъв враг? Това нещо в Залива? Какво иска да каже с това, че ни поглъща душите? Казва, че ще умрем ли?

— Остави ме да довърша, има един последен абзац.

Мик избърса струйките пот от очите си и се върна към сякаш нажежения кървавочервен текст.

— Аз съм Кукулкан, учителят на човека. Аз съм Пазителят, последният исполин. Близко до смъртта, моята душа е готова да тръгне на пътешествие в духовния свят. Посланието е написано, всички неща подготвят за пристигането на Първия Хунапу. Два свята, един народ, една съдба. Само Първият Хунапу може да затвори космическия портал, преди врагът да пристигне. Само Първият Хунапу може да извърши пътешествието до Шибалба и да спаси душите на нашите предци.

Мик спря да чете.

— Добре, Мик, какво трябва да значи всичко това? Мислех, че Първият Хунапу е човекът от мита за съзиданието, на когото са му отрязали главата. Как се предполага, че ще ни помогне? И какво иска да каже Пазителят с това, че космическият портал трябва да бъде запечатан? Мик? Хей, добре ли си? Изглеждаш блед.

Той рухна на пода и се облегна на гранитната вана.

— Какво не е наред? Какво има?

— Просто ми дай секунда.

Тя седна до него и започна да масажира тила му.

— Съжалявам. Добре ли си?

Той кимна, като си поемаше бавно и дълбоко дъх.

— Това ли беше краят на съобщението?

Мик кимна отново.

— Какво не е наред? Кажи ми...

- Според „Попол Вух“, Първият Хунапу е умрял много отдавна.
— Какво ще правим?
— Не знам. Мисля, че сме в голяма беда.

*Северноамериканско военновъздушно — космическо командване
(НОРАД), Колорадо*

23:01 часа

Главнокомандващият генерал Андре Моро мина бавно покрай редиците високотехнологични пултове за управление на радари, комуникационни пултове и видеоекрани. Никой от неговите служители не вдигна поглед, докато той минаваше. Всички мъже и жени бяха изцяло съсредоточени върху своя пулт. Опънатите им до краен предел нерви се поддържаха със смес от кофеин и адреналин.

Моро усети, че коремът го свива, когато погледна към един монитор, на който премигваше ДЕФКОН-1. Състоянието на готовност за отбрана беше военно положение, обхващащо нещата от ежедневната подготвеност през мирно време ДЕФКОН-5 чак до ДЕФКОН-1, състояние, което означаваше ядрено нападение и отговор.

Моро затвори очи. Беше служил във военновъздушните сили и НОРАД тридесет и две години и беше получил своя дял вълнения. Спомни си за онези шест плашещи минути през ноември 1979 г., когато на часовника му беше обявено състояние ДЕФКОН-1. Незнайно за НОРАД как беше генерирана фалшива аларма от учебна компютърна симулация, което беше убедило неговите оператори, че от Съветския съюз са изстреляли голям брой ракети към Съединените щати. През напрегнатите моменти, които последваха, беше започната спешна подготовка за ответен ядрен удар, самолетите на военновъздушните сили бяха вдигнати във въздуха, преди радара за ранно предупреждение „Pave Paws“ на НОРАД да засече човешката грешка.

Генералът отново отвори очи. Въпреки че през годините бяха последвали още дузина обаждания, никое не можеше да се мери по тревога със 79-а.

Не и досега.

„Тревога“ прекъсна мислите на генерала. За един сюр реален миг той се почувства така, сякаш падаше от скала, когато на всеки екран в

планината Шайен започна да премигва кошмарното съобщение.

ТРЕВОГА! ТРЕВОГА!

ЗАСЕЧЕНИ СА МНОЖЕСТВО ИЗСТРЕЛЯНИ БАЛИСТИЧНИ РАКЕТИ

ТРЕВОГА! ТРЕВОГА!

ЗАСЕЧЕНИ СА МНОЖЕСТВО ИЗСТРЕЛЯНИ БАЛИСТИЧНИ РАКЕТИ

„Мили боже!“

— Направете системен доклад!

Десетина техници с телефони, опрени до двете уши, трескаво започнаха да се свързват с базите по света, докато компютризираният женски глас продължи да обявява:

Тревога!

Генералът чакаше нетърпеливо, докато не се включи гласовата връзка между седемте функциониращи центрове на НОРАД.

— Генерале, системният доклад е готов!

— Генерале, сателитите на DSP са разпознали и потвърдили четири застрашени зони. Сега ще се появят на екрана, сър.

ВХОДЯЩА ПРОТИВОРАКЕТНА ТРЕВОГА:

Интерконтинентални балистични ракети:	2754
Подводно изстреляни балистични ракети:	86
Засечени четири застрашени зони	
Цели: Аляска	[17]
Хавай	[23]
Континентални Съединени щати	[2800]

Арктическа траектория	
17 ИКБР	
Време до първия удар:	18 мин. 08 секунди
	[Военновъздушна база]
Траектория в Тихия океан	

23 ИКБР	
Време до първия удар:	28 мин. 47 секунди
	[Пърл Харбър]
Северозападна траектория в Тихия океан	
1167 ИКБР 35 БРИП	
Време до първия удар:	29 мин. 13 секунди
	[Сиатъл]
Атлантическа траектория	
1547 ИКБР 50 БРИП	
Време до първия удар:	29 мин. 17 секунди
	[Вашингтон]

Генералът се взира в монитора за един спиращ сърцето момент. После грабна горещия телефон до „Рейвън Рок“ и Стратегическото командване на САЩ.

*Подземен команден център „Рейвън Рок“, Мериленд
02:04 часа*

Президентът Марк Малер, който беше с навити ръкави, се потеше обилно въпреки силните климатици. По стената на звукоизолирания му кабинет бяха наредени видео комуникатори, които свързваха командния център директно с командването Стратком. Малер вдигна очи от образа на генерал Доръшоу, като завърши изреждането на ядрените кодове за изстрелване на командира и отстъпи екрана си към министъра на отбраната.

Президентът отиде зад бюрото си и рухна на кожения диван. Взираше се в монитора над главата му и безпомощно гледаше как компютърното изображение премигваше и отброяваше последните исторически минути на Съединените американски щати.

„Това не се случва. Това не може да се случва. Господи, нека се събудя в леглото до жена ми...“

Малер натисна копчето за интеркома за девети път през изминалите шест минути.

— Борджия?

— Сър, все още се опитвам. Помощниците на Грозни се кълнат, че са предали обаждането, но президентът отказва да говори с вас.

— Продължавай да се опитваш.

Дик Призтас извърна бялото си като пепел лице от монитора.

— Ами, сър, нашите птици са във въздуха. Може би това ще докара Грозни до телефона.

— Колко скоро?

— Нашите БРИП ще ударят Москва и Пекин две минути, след като ударят ракетите на коалицията.

— Искаш да кажеш, че две минути, след като всеки голям град по източните и западни брегова на Съединените щати е изтрит от картата — Малер се наведе напред, горната част на тялото му трепереше. — Всичката ни подготовка, всичките ни договори, всичката ни технология... какво се случи, по дяволите? Къде сбъркахме?

— Марк, не ние натиснахме бутона, те го направиха.

— Чейни беше прав, това е лудост! — Малер се изправи, язвата му гореше. — Дявол да го вземе, Борджия, къде, по дяволите, е Грозни?

Генерал Джоузеф Фекондо се присъедини към тях. Загорилата му кожа сега беше с неприятен маслинов оттенък.

— Главнокомандващите докладват за всякакви видове ракети. Извинете ме, г-н Президент. Ще остана в командния център. Най-големият ми син е на служба в „Елмендорф“. Те... те казаха, че ще го докарат пред видео комуникатора.

Една жена от екипа мина покрай Фекондо и подаде факс на президента.

— Сър, англичаните и французите се съгласиха да не изстрелват никакви свои ракети.

Очите на Дик Призтас се разшириха.

— Французите! Може би са по-амбициозни, отколкото си мислим. Тайно са разработили чистото сливане, детонирали са устройствата в Русия и Китай и после ще завземат каквото е останало от света, след като тримата големи се унищожат взаимно.

Борджия погледна към Малер.

— Възможно е.

— Кучи синове!

Малер ритна бюрото.

— Г-н Президент, вицепрезидентът е на ВК-4. Казва, че е спешно.

Малер включи монитора.

— Казвай бързо, Енис.

— Г-н Президент, трите детонации със сливане... можем да докажем, че идват от извънземен кораб.

— Исусе, Енис, нямам време за това...

Образът на капитан Луус се появи на екрана.

— Г-н Президент, вярно е. Пращаме кадри, заснети по-рано от един от нашите „Предитър“-и.

Картината се смени и се появи вихрещ се смарагдовозелен водовъртеж. Всички служители в командния център спряха и се загледаха в трите тъмни обекта, които се издигнаха от фунията.

— Мили боже — прошепна Малер в удивлението си. — Истина е.

Борджия се изстреля от своя комуникационен пулт.

— Сър, ВК-8, 9 и 10. Имаме Грозни, генерал Ксилианг и генералния секретар на ООН!

Президентът Малер погледна към министъра на отбраната.

— Те никога няма да го повярват. Исусе, аз не го вярвам.

— Тогава ги накарайте да повярват. Два милиарда души ще загинат след по-малко от седемнадесет минути и вие и тези две копелета сте единствените хора на земята, които могат да го спрат.

Под пирамидата Кукулкан, Чичен Ица

Мик оглеждаше страните на масивната гранитна вана, която сега беше тъмна, с изключение на един ред алени точки и тирета.

— Какви са тези? — попита Доминик.

— Числа. Майски числа, от нула до десет.

— Може би е някаква ключалка с код. Имаше ли някакви цифрови кодове, гравирани в руините? Очите на Мик светнаха.

— Още по-добре, имаше цифров код, вграден в дизайна на Великата пирамида, Ангкор Ват и град Теотихуакан. Кодът на прецесията — 4320.

Мик докосна символа с четири точки.

Майската цифра четири се промени от пламенно червено до дълбоко електриковосиньо.

Той докосна последователно числата три и две, после символа с форма на око, който отговаряше на нула. Всяко изображение се промени в искрящо светещо синьо.

И тогава вътрешността на ваната пламна в блестящо лазурносиньо сияние. Появи се един обект, разположен в нейните очертания.

Светлината потъмня и позволи на хората да надникнат в отворения контейнер.

Доминик потисна един писък.

Оттам ги гледаше огромен хуманоид, покрит с дрипава бяла туника, старец, който имаше лицевите черти на столетник. Оголената плът беше призрачно бяла, дългата бяла коса и брада бяха меки като коприна. Главата, идеално запазена, беше издължена, тялото — дълго почти два метра и десет. Отворените очи, втренчени в смъртта, имаха неземан морскосин поглед.

Пред очите им хуманоидът започна да се разпада. Бледата кожа покафеня, после посивя и след това стана на ситен прах. Обезводнените органи се смачкаха под мощния скелет. Оголените кокали станаха въгленовочерни, после се разпадаха. Целият скелет се изпари и стана на пепел.

Мик гледаше покритата с пепел дреха. Тя беше всичко, което бе останало в гранитната вана.

— Дявол да го вземе, това беше странно — прошепна Доминик. — Това ли беше Първият Хунапу?

— Не, мисля... мисля, че беше Кукулкан, искам да кажа Пазителят.

Мъжът се наведе напред, като оглеждаше вътрешността на гранитната кутия.

— Черепът му — беше огромен.

— Издължен.

Мик се покатери вътре.

— Мик, луд ли си? Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Всичко е наред...

— Не е наред. Ами ако това сияние се появи пак?

— Очаквам да го направи.

— Мамка му, Мик, не прави това, плашиш ме...

Тя сграбчи ръката му и опита да го издърпа от ваната.

— Дом, спри — той махна ръката ѝ от китката си и после я целуна. — Ще бъда добре...

— Не знам това...

— Дом, Първият Хунапу е мъртъв. Ако Пазителят ни е оставил някакво средство да се спасим, то трябва да го намеря.

— Добре, значи ще огледаме из кораба. Това да се изпържиш в този ковчег няма да реши нищо.

— Това тук не е радиация. Знам, че звучи странно, но мисля, че е портал.

— Портал? Портал към какво?

— Не знам, но трябва да разбере. Обичам те...

— Мик, излизай оттам веднага!

Той легна. Когато главата му докосна дъното, една неоновосиня светлина пламна отвътре и го обви в енергия. Преди Доминик да успее да протестира, невидимо магнитно силово поле я хвърли назад, надалеч от гробницата.

Тя се приземи тежко по гръб. Изправи се на крака и погледна в гранитната вана, като закри очи от бляскавото топло сияние.

Тялото на Мик беше изчезнало в светлината.

Подземен команден център „Рейвън Рок“, Мериленд

02:19 часа

Президентът Малер и неговите старши военни съветници се взираха в образа на Виктор Грозни със стиснати юмруци. Бледият руски президент носеше черен пуловер, а от врата му висеше голям викториански кръст.

На екрана отляво беше генерал Ксилианг, по-възрастният мъж изглеждаше доста блед. Главният секретар на ООН беше отдясно.

— Генерале, президент Грозни, моля, изслушайте ме — замоли се Малер. — Съединените щати не са отговорни за тези детонации със сливане. Никоя от нашите нации не е! Нека ви го докажа, преди да унищожим половината свят!

— Покажи ни — рече главният секретар.

Виктор Грозни остана безпристрастен.

Малер се обърна към Призтас.

— Направи го. Качи образа.

Министърът на отбраната предаде видеото от „Буун“.

В другия край на командния център генерал Джоузеф Фекондо се бореше да запази самообладание, докато се молеше със сина си Адам и двамата командири на базите на военновъздушните сили „Елмендорф“ и „Айелсон“ в Аляска.

Броячът „Време до сблъсък: Аляска“, насложен на всеки видео комуникатор, навлезе в последните пет секунди.

Адам Фекондо и двамата полковници от военновъздушните сили козируваха на командващия си офицер.

Генерал Фекондо отвърна на козируването. По лицето му се стичаха сълзи, докато образите на сина му и двамата командващи офицери изчезнаха в проблясък от искряща бяла светлина.

Малер гледаше главните екрани, когато лицата на руския и китайския лидер замениха видеото от извънземния водовъртеж.

— Що за глупости са това? — извика генерал Ксилианг, лицето му беше разкривено от гняв.

Президентът Малер обърса потта от очите си.

— Преди два месеца нашите учени откриха извънземен кораб в Мексиканския залив. Качихме точните координати. Използвайте вашите инфрачервени шпионски сателити, за да потвърдите. Моля, разберете, само преди минути научихме, че тези обекти, които се издигнаха от останките на извънземния съд, са причинили детонациите със сливане.

Брътвеж на китайски.

— Очаквате да приемем този холивудски специален ефект?

— Генерале, използвайте сателитите си! Потвърдете съществуването на съда...

Грозни поклати глава с отвращение.

— Разбира се, че ви вярваме, г-н Президент. Ето защо 2500 от вашите ядрени ракети летят към градовете ни, докато говорим.

— Виктор, не знаехме, кълна се! Послушайте ме — все още разполагаме с осем минути, за да спрем това безумие...

Лидерът на ООН се потеше обилно.

— Господа, разполагате с по-малко от десет минути. Унищожете ракетите си — веднага!

— Давайте, г-н Президент — каза рязко Грозни. — Демонстрирайте искреността си на руския и китайския народ, като пръв унищожите собствените си ракети.

— Не! — Фекондо скочи през стаята. — Не вярвайте на този кучи син убиец...

Малер се обърна, очите му блестяха.

— Свободен сте, генерале...

— Не го правете! Не...

— Изведете го оттук!

Един смутен военен полицаи издърпа генерала от залата.

Малер пак се обърна към монитора. На екрана пишеше, че до сблъсъка остават 9 минути и 33 секунди.

— Преди по-малко от час термоядрено устройство е било детонирано в един от собствените ни командни центрове. Загинали са триста души, включително съпругата ми и — гласът на Малер секна — и синовете ми. За да сложим край на тази лудост, Грозни, първият ход ще е мой. Ще дам заповед нашите бомбардировачи да се оттеглят, но заедно ще деактивираме балистичните ракети.

Грозни поклати глава, като се усмихваше мрачно.

— Да не ни вземате за глупаци? Вашите оръжия с чисто сливане убиха два милиона от нашите хора и вие очаквате да повярваме, че не сте били вие, че е било какво... извънземни?

Лидерът на ООН се втренчи в Малер.

— Съединените щати трябва да направят първата крачка към мира.

Малер се обърна към министъра на отбраната.

— Министър Призтас, наредете всички бомбардировачи да се върнат в базата. Инструктирайте всички подводници и ракетни командни центрове да започнат самоунищожителен процес Алфа-Омега-Три. Унищожете всички ИКБР и БРИП, които са във въздуха при пет минути до сблъсъка.

Президентът се обърна обратно към Грозни и генерал Ксилианг.

— Съединените щати направиха първата крачка към приключването на тази лудост. Следващият ход трябва да е ваш. Отстъпете. Унищожете ракетите си сега. Дайте на хората си шанс да живеят.

Стаята беше изпълнена с напрежение. Повече от двадесет човека стояха зад Малер и се взираха безпомощно в образите на руския и китайския лидер, чакайки ги да отговорят.

Грозни погледна нагоре. Пронизващите му сини очи контрастираха с ангелските му черти.

— Да дадем на нашите хора шанс да живеят? Всеки ден още хиляда руснаци умират от глад в домовете си...

На екрана присветна: Седем минути до сблъсък.

— Прекратете атаката и ще седнем и ще поговорим за решения...

— Решения? — Грозни дойде по-близо до камерата. — От каква полза са икономическите решения, когато вашата страна продължава да води военна политика?

— Съединените щати подкрепят Руската федерация от две десетилетия — извика в отговор Борджия. — Причината, поради която хората ви умират от глад, има повече общо с корупцията в собственото ви правителство, отколкото, с каквато и да е политика...

Президентът преглътна киселата течност, която се надигаше в гърлото му.

„Така няма да стигнем никъде“.

Той даде знак на един дежурен военен полицаи.

— Пистолетът ви, сержант. Дайте ми го.

Малер избута Борджия и застана сам пред видео комуникатора. Лицето му беше тебеширенобяло.

— Президент Грозни, генерал Ксилианг, слушайте ме. След по-малко от една минута нашите ИКБР и БРИП ще се самоунищожат. Това ще ви даде по-малко от две минути да последвате примера. Ако не го направите, моят държавен секретар ще нареди да се извърши ядрен удар по вашите две страни с всички останали ракети в арсенала ни. Ще изтрием страните ви от картата, както и вие нашата. Господа, в името на света, умолявам ви, нека да си възвърнем здравия разум в този момент на безумие. Точно както скърбя за смъртта на собственото ми семейство, така скърбя и за вашите загуби, но както казах по-рано, Съединените щати не са отговорни за тези детонации със сливане. Покажете на света, че имате куража да спрете лудостта. Дайте ни шанс да разкрием истинския враг.

Президентът си пое дълбоко дъх.

— Знам, че това, което ви казах, е трудно за вярване. Затова, за да знаете, че нямам никакви странични мотиви, ви предлагам това.

Президентът Марк Ричард Малер вдигна 45 калибровото оръжие до слепоочието си и стреля.

Под пирамидата Кукулкан, Чичен Ица

Съзнанието на Майкъл Гейбриъл се издигаше...

Издигайки се право над квадратния покрив на пирамидата Кукулкан, скачайки по-високо, докато тучната зеленина на джунгла на Юкатан целуваше сините води на Залива...

Плавен скок в стратосферата и целият полуостров можеше да се види. Още един скок и Западното полукълбо пропадна надолу и в ума му се появи сферата на Земята.

Пълната тишина на космоса...

Сега се отдалечаваше по-бързо. Земята се превърна в синьо топче, когато Луната се стрелна отстрани. Квантов скок и Земята изчезна, заменена от яркостта на жълта звезда. Вече можеше да се види цялата слънчева система.

Времето и пространството се стрелкаха с невероятна скорост. Мик мерна деветте планети, които летяха шахматно около Слънцето по своите орбити...

Още един квантов скок и Слънцето се превърна в точица от светлина, едничка звезда сред океан от звезди.

Скоростта на светлината — звездите се носеха отстрани, като вече изчезваха все по-бързо и по-бързо, докато в ума му не се появиха искрящи облаци междузвездни газове и прах.

Последен скок и той забави скоростта. Съзнанието му се взираше в един спираловиден водовъртеж от въртящи се звезди, толкова величествен, че спирацията дъха му блясък, мащабът и мощта му бяха почти прекалено завладяващи, за да бъдат понесени.

Мик усети, че душата му тръпне, докато гледаше Млечния път в неговата цялост, умът му се даваше от осъзнаването на крайната му незначителност.

„Господи... толкова е красиво...“

Милиарди звезди, трилиони светове, всички част от жив космически организъм — бушуващ остров наред просторен океан от

космос.

Мик се носеше над галактическата издуптина, издигаше се високо, докато не погледна надолу към черното сърце на Млечния път, вихрещ се водовъртеж от неизмерима гравитация, отворът задвижваше галактиката, докато вдишваше междוזвезден газ и прах през чудовищната си уста.

И тогава — за един миг — галактиката се преобрази и се появи в перспектива, изцяло чужда на неговия вид, четвърто измерение от време и пространство.

Черната дупка се превърна в искряща смарагдова фуния. Устата ѝ падна под галактиката, смалявайки се, докато най-накрая не се отдели от простиращата се паяжина гравитационни връзки — мрежа от четириизмерни магистрали, които се простираха из Млечния път като бавно въртяща се мрежа, без никога да докосват другите небесни тела — и като все пак някак си ги докосваха.

Информацията стана прекалено натоварваща, за да може да я разбира неговият мозък.

Мик припадна.

Когато отново отвори очи, гледаше един от ръкавите на спираловидната галактика. Един модел, съзвездие, се материализираше, докато той се приближаваше. Още един скок напред и се появиха три звезди — те бяха подредени по познат начин.

„Алнитак, Алнилам, Минтака... трите звезди от колана на Орион“.

Като се носеше напред, той се озова на място, откъдето гледаше планета с грамадни размери. Повърхността ѝ беше оцветена от смесица дълбоки зелени и лазурно сини цветове.

„Шибалба“.

Сякаш мисълта беше прошепната в съзнанието му. Самотна луна обикаляше около извънземния свят. Когато съзнанието му мина над лунната повърхност, той видя как един транспортен кораб се издигна от малък аванпост и тръгна към планетата.

Умът му си намери превоз.

Корабът се потопи под гъстите слоеве атмосферни облаци и разкри разтопен океан от чиста енергия. Сребрилата, приличаща на огледало повърхност отразяваше величественото яркочервено небе. Напред на южния хоризонт имаше троен залез, синьо-бялата двойна

звезда Алнитак беше първата, която изчезна. Изчезването ѝ накара морето да се смеси в искрящи нюанси на лавандулово и тъмно пурпурно.

Заля го чувство на въодушевление, докато транспортният кораб се носеше покрай пурпурното море. Тогава го видя — гигантски континент с невероятна красота — успокояващи плажове, заобиколени от тучна джунгла, обсипани с чудни водопади, планини, потоци...

Той се приближи и видя мегалитна кристална сграда със замайващата красота. Искрящата бяла структура с форма на пирамида изпъкваше на пейзажа, обкръжена от виещи се пътища, които се плетяха през футуристично извънземно небе. Отдолу гъсти тропически градини, които можеха да засрамят и Райската градина, растяха между реки и спускащи се водопади от разтопена сребърна енергия.

Нямаше превозни средства, нямаше движение и все пак градът кипеше от живот. Десетки хиляди хора — *Homo sapiens*, с изключение на издължените им черепа, се движеха из кошера на извънземното човечество с чувство за цел и радост.

За един прекрасен момент съзнанието на Мик беше окъпано в любов.

И после се случи нещо чудовищно.

Когато далечното огнено кълбо Минтака залезе, спокойният океан започна да бушува. Злокобни маслинови и кървавочервени облаци запрепускаха по стъмненото небе, а отдолу се образува водовъртеж с неописуеми размери.

Мик гледаше как оловносива тиня започна да се излива от центъра на водовъртежа. Заразната течност заля брега. Приливът ставаше все по-висок и по-висок, докато не навлезе в града на исполините.

Съзнанието му почувства демонично присъствие.

Над града се спусна мрак и се разпротря като сянката на велика змия върху райския свят. Ужасени хуманоиди рухнаха на земята и се хванаха за гърлата. Очите им се превърнаха в празни черни езерца без зеници.

Образът го претовари. Още веднъж съзнанието му изключи.

Мик отново отвори очи.

Онова, което преди беше великолепно и красива цивилизация, сега се беше превърнало в чудовищна извънземна

корабостроителница. Зомбита исполини, лицата им сиви като пепел и без изражения, очите им празни черни дупки, се носеха сковано във въздуха, докато поробените им умове придвижваха огромни иридиеви плочи с невидими ръце към един безбожен сферичен корпус с диаметър 11 километра. В средата на съда се намираше централната зала — команден център с диаметър 1600 метра, снабден с 23 тръбоподобни крайника.

В сферата имаше и 90 метрова животоподдържаща капсула, захваната наред с многобройни извънземни тръби. Мик се съсредоточи върху отвратителния обект и го разпозна незабавно.

„Залата на Тецкатлипока...“

После дълбоки тръпки преминаха по съзнанието му, докато той се мъчеше да осмисли извънземното създание, което се появи от водовъртежа сред все още вихрещата се енергия.

Беше змия, но като никоя, която беше виждал преди. Злото ѝ лице беше по-скоро на дявол, отколкото на звяр. Зениците ѝ бяха вертикални златни резки, заобиколени от искрящи алени роговици, повече кибернетични, отколкото органични. Черепът беше голям колкото бъркачката на бетоновоз. Туловището му беше дълго колкото четири градски автобуса, наредени броня до броня.

Гледката пред Мик се измени, когато змията се приближи към комплекса на исполините. Челюстите на огромния звяр се разтвориха и разкриха редици абаносови зъби, остри като скалпели.

Измежду челюстите на змията излезе един хуманоид.

Сянката на смъртта сякаш мина над душата на Мик. Той не виждаше лицето на мъжа, главата и тялото му бяха загърнати в черно наметало, но знаеше, че гледа чисто зло. Хуманоидът отиде към животоподдържащата камера и протегна ръка, сочейки. В ръката на мъжа светеше нефритен обект с размерите на футболна топка.

Ярочервените очи на змията проблеснаха, златните зеници изчезнаха. Ослепеното създание, хипнотизирано от малкия обект, последва съществото с наметалото, сякаш беше омагьосано.

Звярът влезе в огромната животоподдържаща камера.

Съзнанието на Мик отиде отвъд извънземната сфера и се доближи към повърхността на планетата. Нямаше следи от тропическите джунгли, нямаше водопади, нямаше райска градина. Вместо това имаше тела — детски тела, затрупани от плътен слой от

оловносива гъста мазна течност. Дълбок стон се надигна от душата му. Малките на исполините бяха живи и все пак някак си не живи.

Съзнанието му се приближи. Погледна лицето на малко момче.

Пожълтелите очи се отвориха и се взряха в него с агония, която щеше да го преследва.

Умът на Мик изключи.

Още веднъж той се събуди, обикаляйки Шибалба. Душата му трепереше, докато наблюдаваше един обект, който се издигаше от повърхността на планетата.

„Сферата...“

От лунната база се появи друг кораб, гладък златен междузвезден кораб.

Оцелелите исполини тръгнаха след врага си и изчезнаха в опашката, която оставаше след сферата.

Подземен команден център „Рейвън Рок“, Мериленд

02:27 часа

Пиер Борджия стоеше в локва кръв. Парчета от мозъка и черепа на президента Малер бяха пръснали по ръкава му. Лицето на генерал Ксилианг беше станало мъртвешки бледо. Китайският лидер се обърна към втория в командването:

— Започнете самоунищожение.

Борджия се обърна към Виктор Грозни.

— Американските ракети се самоунищожиха. Генерал Ксилианг отстъпва. Остават ви само четири минути...

Лицето на Грозни беше спокойно.

— По-добре да загинем в битка, отколкото да страдаме в мизерия. Какво ще спечелим, ако прекратим атаката? Опасността от ядрено унищожение става по-силна, когато страната ни става по-слаба. Окончателността на войната има прочистващ ефект, а и двете ни страни имат нужда от прочистване.

Екранът изгасна.

Видимо разтърсеният Дик Призтас влезе в залата за военни операции.

— Китайските ракети се самоунищожиха.

— Ами ракетите на Грозни?

— Нито една, а и не можем да се свържем с вицепрезидента — отвърна Призтас на Борджия. — Което означава, че вие сте начело. Имате три минути и половина, преди няколкостотин ядрени бойни глави да достигнат бреговете ни.

— Дявол да го вземе това руско копеле!

Борджия крачеше. Думите на Пийт Мейбъс отекваха в ушите му:

„Това, от което се нуждае тази страна сега, е силно лидерство, не още един миролюбец като Чейни като втори в командването“.

— Свържете се със Стратегическото командване. Наредете силите ни да изстрелят и последната ИКБР, БРИП и ракета „Томахок“ за наземно нападение с ядрен връх в арсенала ни. Искам да взривите този кучи син и да го изпратите в ада!

В саркофага на Пазителя

Мик отвори очи, стреснат да се озове стоящ на един склон, гледайки величествена тропическа растителност и спускащия се сребрист водопад, образуващ дъга в далечината.

До него се появи присъствие. Той не се страхуваше.

Погледна към лицето на големия белокож хуманоид. Дългите коса и брада на мъжа бяха копринено бели, очите омайващи, неземно тъмносини и проникателни и все пак някак си мили.

— Пазителю... мъртъв ли съм?

— Няма смърт, има само различни състояния на съзнанието. Твоят ум гледа през прозорец към по-високо измерение.

— Онези хуманоиди...

— Исполините. Като собствения ви вид, ние започнахме като деца на третото измерение, космически пътешественици, чиито пътувания ни доведоха до Шибалба. Опияненията на тази планета обаче бяха уловка, светът — четириизмерно чистилице за покварени души, намеренията на обитателите му — да използват исполините като средства да избягат.

— Не разбирам. Исполините, онези деца. Те...

— Умовете на исполините се държат в стазис, телата им са обладани от душите на прокълнатите, за да завършат задачата си — да изпратят Тецкатлипока през четириизмерен проход към вашата слънчева система, да отворят портал, водещ към друг триизмерен свят.

— Портал право към Земята?

— Първоначално не. Условията на вашия свят не бяха подходящи. След като са били прокудени в Шибалба, прокълнатите вече не могат да съществуват в кислородна среда. Първата им цел беше Венера. Братството на Пазителя последва Тецкатлипока през четириизмерния коридор и накара кораба му да се разбие на Земята. Животоподдържащата капсула оцеля, Тецкатлипока беше държан в защитен стазис. Пазителят остана там, за да допринесе за въздигането на вашия вид и да уреди пристигането на Хунапу.

— Кой са Хунапу?

— Хунапу са месици, генетично вкарани сред вашия вид от Пазителя. Само един Хунапу може да влезе в космическия портал и да попречи на злите да заразят вашия свят. Само Първият Хунапу притежава силата да осъществи пътешествието през времето и пространството и да освободи душите на нашите предци.

— Коридорът, усещам, че се отваря.

— Коридорът се появява веднъж на всеки прецесионен цикъл. Само един Хунапу може да усети пристигането.

— Чакай, да не казваш, че съм Хунапу?

— Само един Хунапу можеше да влезе в космическия кораб на Пазителя.

— Мили боже...

Мик се втрени в буйната тропическа растителност, която го заобикаляше. Изтощеният му ум се мъчеше да разбере информацията, която съществото беше прошепнало в съзнанието му.

— Пазителю, пристигането на Тецкатлипока... онзи сблъсък се е състоял преди повече от 65 милиона години. Как е възможно...

— Времето не е постоянно, нито пък има значение във всички измерения. Братството на Пазителя бяха оцелелите водачи на исполините — Озирис и Мерлин, Виракоча и Вишну, Кукулкан и Кветцалкоатъл — всички останаха в стазис. Този космически кораб остана в орбита над вашия свят. Антенната му мрежа беше програмирана да заглуши сигнала на врага. Едва през последния цикъл еволюцията на вашия вид беше достатъчна, за да приемете семето ни. Така, ние изключихме мрежата и позволихме на радиосигнала от Шибалба да събуди Тецкатлипока.

— Позволили сте да събуди Тецкатлипока? Защо? Защо сте оставили това... това нещо...

— Тецкатлипока обитава портала към четириизмерния коридор. Веднъж отворен, коридорът може да се използва като средство да се отиде в миналото на исполините. Само Първият Хунапу притежава силата да осъществи това пътуване и да спаси душите на предците ни.

— Някой Хунапу някога опитвал ли е да направи това пътуване?

— Само един. Беше по времето на последния прецесионен цикъл, преди Великия потоп. Братята на Пазителя се събудиха от стазиса си и подготвиха един от твоите прадеди да влезе в космическия портал. Когато порталът се отвори, двама от подземните владетели на Бога на смъртта влязоха в коридора от Шибалба. Те използваха трикове и измама, за да победят първия Хунапу, но неговата смелост позволи на Пазителя да добие транспортния кораб, който прокълнатите бяха използвали, за да минат по Черния път, четириизмерният коридор от време и пространство, в който си хванат в момента.

— Този саркофаг е кораб?

— Да.

— Каза, че първият Хунапу е бил победен. Какво се е случило с двамата подземни владетели, които са избягали от Шибалба?

— Пазителят успя да запечати портала отново, преди богът на смъртта и неговият легион да успеят да минат през Шибалба Би, но щетата за вашия свят беше нанесена. Злото пусна корени във вашата градина.

— Какво означава това?

— Двамата подземни владетели останаха на Земята, като се криеха в кораба на Тецкатлипока. Въпреки че останаха в четвъртото измерение, те продължиха да проявяват влиянието си върху умовете на слабите, силата им се увеличава, докато четири Ахау, три Канкин приближава.

— Мили боже... Вие сте довели дявола при човечеството...

— Беше необходимо. Има повече заложили неща, отколкото можеш да разбереш. Първият Хунапу трябва да пътува по Черния път, за да оправи вредата, която е била сторена. По-велика съдба очаква всички ни.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Виждал си Тецкатлипока и той те е видял. Няма как да избягаш. Той трябва да бъде унищожен.

— Как? Кога ще пристигне този Първи Хунапу?

— Може би скоро. Може би никога. Съдбата му още не е избрана.

— Какво, по дяволите, означава това? Къде е този твой месия? Какво ще стане, ако не се появи? Ами героите близнаци, Хунапу и Иксбаланк? Ако митът за създанието е верен, може би те са Първите. Според „Попол Вух“...

— Не! Легендата за близнаците е пророчеството на исполините, което може да не се сбъдне никога. Раждането и съдбата на близнаците зависят изцяло от това дали Първият Хунапу ще направи пътешествието си до Шибалба.

— И ако така и не се появи?

— Тогава твойт народ ще загине, както и нашият.

— Не разбирам.

— Не ти е дадено да разбираш. Съдбата на твоя вид все още се пише. Порталът се отваря. Богът на смъртта и неговият легион се приготвят да пропътуват през времето и пространството. Тецкатлипока продължава да се нагажда към света ви, докато двамата зли, скрити в неговия кораб, упражняват влиянието си върху твоя народ. Те трябва да бъдат спрени. Дори сега, върху вашия свят са пуснати оръжия за масово унищожение, братът заплашва брата си.

— Какво мога да направя?

— Ти си Хунапу. Имаш способността да влизаш в антената на Пазителя. Това ще предотврати края, но само унищожението на Тецкатлипока и Черния път — Шибалба Би — може да попречи на прокълнатите да стигнат до вашия свят.

— Черният път, къде ще се появи входът към него?

— Порталът към Шибалба Би ще се издигне на четири Ахау, три Канкин. Само един Хунапу може да влезе. Само един Хунапу може да изгони злото от вашата градина и да спаси вида ви от унищожение.

— Говориш с гатанки. Къде е този портал? Да не е на борда на онзи кораб в Залива? Предполага се, че трябва отново да влезе вътре ли? И как се очаква, че трябва да го унищожа?

— Порталът ще дойде при теб. Използвай мрежата, за да унищожиш Тецкатлипока, после влез в портала. Двамата зли ще

излязат напред, за да те предизвикат. Ще опитат да ти попречат да запечатиш портала, преди да пристигне Той.

— И ако запечатят портала?

— Тогава двамата подземни владетели ще бъдат прокудени от вашия свят и ще позволят на вида ви да еволюира. Успей и те очакват две съдби. Провали се — и двата ни народа ще загинат.

— Какво искаш да кажеш с това, че ме очакват две съдби?

— Ако настъпи времето, ще разбереш.

— Ами Доминик? Тя Хунапу ли е?

— Тя е част от по-велика съдба, но не е Хунапу. Не ѝ позволявай да влезе в Шибалба Би или тя ще ви унищожи и двама ви.

Доминик седеше на пода на залата. Гърбът ѝ беше облеган на извънземната мраморна вана и беше обхванала главата си с ръце.

Беше уплашена и сама, изтощеният ѝ ум беше непрестанно зает в мятане между реалността и отрицанието.

„Това не е истина. Нищо от това не се случва. Всичко е част от някаква шизофренична делюзия...“

— Млъкни! Млъкни, млъкни, млъкни!

Тя скочи на крака.

— Приеми факта, че си тук, и направи нещо по въпроса. Намери изход — тя излезе от залата, после трескаво се върна. — Не, Мик се нуждае от мен. Трябва да чакам тук.

Тя отново удари по страната на отворения саркофаг, несигурна дали Мик беше жив или неоновосинята светлина го беше изпарила.

— Мик, чуваш ли ме? Мамка му, Мик, отговори ми!

Сълзите ѝ потекоха, сърцето я болеше.

„Егоистична кучка, така и не му каза, че го обичаш. Можеше да му дадеш това. Само защото отричаше пред себе си, не означава, че...“

— Мили боже...

Тя се облегна на гранитната гробница при внезапното разкритие.

„Аз го обичам. Наистина го обичам“.

Отново ритна страната на ваната.

— Мик! Чуваш ли ме...

Внезапното избухване на невидимо силово поле я събори настрана. Искряща синя светлина освети цялата луковидна зала.

От ваната се надигна тъмен силует. Той се изправи, излезе от отворения саркофаг сякаш летеше. Чертите му се разкриха на извънземната светлина. Беше Мик.

Мик се издигаше в морето от енергия и се движеше към източника на светлината. Можеше да усети как всяко мускулче, всяка клетка в тялото му тръпнеха от електрически заряд, докато го дърпаха нагоре. Душата му беше окъпана във вълни топлота и любов.

Образът на ръката на Пазителя се протегна към него.

Мик протегна своята ръка и стисна предложената му длан.

Доминик закри очите си и се насили да гледа към светлината. Видя очертанията на ръката на Мик, вдигната нагоре, сякаш се протягаше към него.

Тряс!

Невидима стена от енергия я повали като приливна вълна, вдигна я от земята и изпрати електрически вълнички, пращящи в мозъка ѝ. Тя падна на пода. Очите ѝ се разшириха в опити да фокусират върху ангелската фигура.

Сега Мик се носеше над пода. Дясната му ръка беше протегната.

Разнесе се хидравличен вой, когато безчетните високотехнологични машини се разкриха навсякъде около нея. Стените и таванът жужаха и светеха ярко, докато генераторите на кораба се включваха. Под краката си тя усети лабиринт от компютърни схеми, които блестяха изпод тъмния подобен на стъкло под.

Дълбоките тупкащи звуци започнаха да се засилват. Вибрациите гъделичкаха ушите ѝ. После от стените се разнесе райска вълна от синя енергия и отиде към куполообразния таван и после право нагоре в централното отворстие, подобно на комин.

Колосалната електромагнитна вълна пулсираше нагоре по централната стена на пирамидата Кукулкан и продължи през покрива на храма чрез една извънземна антена, преди да се пръсне настрани във всяка посока със скоростта на светлината.

Отивайки на запад, вълната потопа древния град Теотихуакан и задейства извънземната предавателна станция, заровена на 800 метра под огромната Пирамида на слънцето. Тя продължи пътя си през Тихия океан и достигна Камбоджа, включвайки предаващо устройство, скрито дълбоко под храма Ангкор Ват.

На изток енергията стигна до Андите. Мина през земята и се отрази в антена, която не беше работила отдавна, заровена под древната астрономическа обсерватория, известна като Каласасая, и се отклони на юг, за да отиде към покрития с лед континент Антарктида. Погребана под тонове сняг, се намираше друга извънземна предавателна антена, инструмент, издигнат по времето, когато на полярния терен е нямало лед.

Междувременно североизточната част от електромагнитното цунами прекоси Атлантика и стигна до Англия. Силата на сигнала накара огромните сарсени на Стоунхендж да затреперят. Скрита дълбоко в спускащия се склон на Салисбъри, имаше още една извънземна антена.

След като беше обиколило планетата за секунди високо енергетичното поле се сля от всички посоки върху най-старата предавателна станция на Пазителя — Великата пирамида в Гиза.

Вълни от енергия проникнаха през варовиковите камъни, минаха през Залата на краля и издълбания кафяв гранитен блок, идентичен на саркофага в пирамидата Кукулкан. Вълната отиде по-надълбоко и активира извънземен апарат, скрит много под египетската суперструктура, място, на което не беше стъпвал никой човек.

За части от секундата глобалното привеждане в ред беше завършено, атмосферата на Земята обхваната напълно, запечатана от мощна извънземна енергийна мрежа.

Мик рухна в безсъзнание на земята.

Северноамериканското военновъздушно — космическо командване (НОРАД), Колорадо

Сто и седем уплашени техници се взираха в голямата компютърна карта на Северна Америка над главите им, на която в реално време се показваха траекториите на повече от 1500 руски ядрени и биологични ракети. Повечето от служителите плачеха

открито, докато се прегръщаха групово за молитва и държаха снимки на любимите си хора, които не знаеха, че са само на минути от смъртта. Други, прекалено вцепенени, за да стоят изправени, лежаха на пода под работните си пултове и чакаха да се случи невъобразимото.

Главнокомандващият генерал Андрю Моро избърса сълзите си, като се мъчеше да се въздържи от това да се обади на сина си и дъщеря си, който живееха в Лос Анджелис.

„Какво ще им кажа? Какво мога да кажа? Че ги обичам? Че съжалявам...?“

Деветдесет секунди до сблъсъка...

В командния център се надигна вопъл. Компютризираният женски глас накара краката на генерал Моро да откажат. Той се срина на стола си.

Ракетите унищожени — ракетите унищожени...

Крясъци и ликуващи викове. Моро вдигна поглед. Зашеметени техници сочеха, викаха, прегръщаха се и хлипаха, докато едва вълна от еуфория се разпростираше из комплекса.

Моро се помъчи да се изправи на крака. От очите му течаха сълзи. Когато нареди да направят системен анализ, гласът му беше напрегнат и дрезгав.

Двама въодушевени оператори и един старши командир изпълниха заповедта.

— Всички системи са включени!

— Какво се случи с ракетите?

— Според нашите данни, просто са се самоунищожили.

— Искam потвърждение.

— Опитваме се да потвърдим с базите ни във Флорида и Сан Диего, но плътна вълна електромагнитни смущения заглушава всички комуникации.

— ЕМП? — страх сви вътрешностите на командир Моро. — Не трябва да има никакви електромагнитни смущения, майоре, освен ако не е имало ядрен взрив.

— Не, сър, нямало е взрив. Нашите противоракетни наземни бази потвърждават, че е нямало никакви детонации. Каквото и да е причинява тези смущения, има друг източник.

— Къде? Искам да знам...

— Сър, опитваме да определим произхода на смущението, но ще отнеме известно време. Изглежда, че сателитите ни не работят добре.

— Генерале! — един техник вдигна поглед с объркано изражение. — Сър, и нашите ракети са били унищожени.

— Искаш да кажеш, че са се самоунищожили.

— Не, сър. Искам да кажа, че са били унищожени.

Подземен команден център „Рейвън Рок“, Мериленд

02:31 часа

Служителите в подземния команден център тихичко се прегръщаха и хлипаха. Буйните им емоции се потискаха от скръбта, която се разпространи из комплекса при новината за смъртта на президента и за загубите в Аляска и Хавай.

Пиер Борджия, генерал Фекондо и Дик Призтас се струпяха в частния кабинет на президента и слушаха напрегнато генерал Доръшоу от командването на Стратком.

— Онова, което ви казвам, господа, е, че ракетите на Грозни не са се самоунищожили. Някакво електромагнитно силово поле унищожи руските ИКБР, както и нашите собствени.

— Кой е източникът на смущението? — попита Борджия.

— Все още е неизвестен, но каквото и да е, изключило е всички сателити, които имаме в орбита. Сякаш Бог се ядоса и метна покривало върху цялата планета.

Под пирамидата Кукулкан, Чичен Ица

— Мик, чуваш ли ме?

Доминик милваше главата му в скута си и галеше косата му. Усети, че се размърдва.

— Мик?

Той отвори очи.

— Дом?

Тя придърпа лицето му към своето, като го целуваше и прегръщаше.

— Дявол да го вземе, Мик, изплаши ме до смърт!

— Какво стана?

— Не си ли спомняш? Издигна се от онзи саркофаг като някакъв майски призрак и активира този кораб.

Мик седна и се огледа. Извънземни табла със схеми и контролни табла пулсираха от енергия зад тъмните стъклени стени и под. На всеки няколко секунди нагоре по стените и куполообразния таван минаваха вълни от електриковосиня енергия и изчезваха през отвора отгоре, приличащ на комин. — Аз ли направих това?

Доминик прекъсна въпроса му с устни.

— Обичам те.

Той се усмихна.

— Обичам те.

15 декември 2012 г.

На борда на американския кораб „Буун“, Мексиканският залив

Стомахът на съдията от върховния съд Шеймъс Маккафри все още беше леко развълнуван от возенето на хеликоптер през ранното утро.

Той прекоси палубата на бойния кораб и последва мичмана втори ранг в суперструктурата, после мина по тесните коридори, които водеха към заседателната зала на капитана.

Седнали на малка заседателна маса бяха вицепрезидентът Енис Чейни, генерал Джоузеф Фекондо и капитан Луус.

Мъжете се изправиха, когато съдията извади Библията си. Той кимна на Чейни.

— Изглежда, че и вие не сте спали много. Готов ли сте?

— Да приключваме с това — той постави лявата си ръка върху книгата и вдигна дясната. — Аз, Енис Уилям Чейни, тържествено се заклевам, че ще изпълнявам честно задълженията си като президент на Съединените щати и че ще правя всичко възможно, за да пазя, защитавам и браня Конституцията на Съединените щати, затова помогни ми, Господи.

— Бог да помогне на всички ни.

Влезе един лейтенант.

— Генерал Фекондо, екипът на рейнджърите е на борда. Хеликоптерите са готови, когато и вие сте.

Пирамидата Кукулкан, Чинен Ица

Мик поведе Доминик през малък коридор със задънен запечатан край. Когато наближиха, вратата изсъска и се отвори и им позволи да влязат в херметизирана заключена зала.

— Това е изходът.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Не знам. Просто е така.

— Но тук няма нищо?

— Гледай.

Мик сложи ръка на тъмна клавиатура, разположена срещу далечната стена. В металния корпус моментално се появиха очертанията на гигантска кръгла врата.

— Исусе... предполагам, че не знаеш и как направи това?

— Пазителят трябва да е вкарал знанието в подсъзнанието ми. Просто нямам идея кога го е направил... или как.

Външната врата в корпуса се отвори и откри тесен проход, изрязан във варовикови скали. Мик включи фенерчето си и те излязоха. Вратата на космическия кораб се затвори зад тях.

Тесният колкото раменете на човек коридор беше катраненочерен. Въздухът беше натежал от влага. Лъчът от фенерчето на Мик разкри тесни стъпала на стръмно кръгло стълбище, което се издигаше почти вертикално през варовика.

Той се протегна назад и хвана ръката й.

— Внимавай, хлъзгаво е.

Трябваша им петнадесет минути, за да стигнат върха. Усуканото стълбище свършваше като задънен край в един таван, изграден от полиран бял метал.

— Добре, сега какво?

Преди Мик да успее да отговори, един двуметров панел се издигна на четири хидравлични подпори и разкри ослепителната светлина на деня пред очите им.

Мик се изкатери навън и след това помогна на Доминик. Те се обърнаха към светлината и изненадани откриха, че стоят в северния коридор на храма Кукулкан.

Горната част на металния панел, скрита под 1.2 метра плътен варовик, се плъзна обратно на мястото си и отново запечати входа към кораба.

— Не е чудно, че така и не открихме този проход — прошепна Мик.

Доминик излезе на платформата.

— Трябва да е почти обяд, но паркът е пуст.

— Трябва да се е случило нещо.

Те чуха бумтящото ехо от перки на хеликоптер, когато две военноморски машини се приближиха от запад.

— Мик, може би е по-добре да вървим.

Червенокосият мъж лежеше опънат на земята. Тялото му беше скрито под гъстата растителност на джунглата. Като гледаше през мощния мерник на ловната си пушка, той наблюдаваше как Мик Гейбриъл и момичето излязоха на северната платформа на пирамидата. Реймънд свали предпазителя и се усмихна, когато насочи кръста на мерника върху сърцето на жертвата му.

Пилотът на хеликоптера забави машината, за да кръжи над Великото игрище.

— Господа, точно под нас.

Чейни и генерал Фекондо се възряха в крилатия черен обект, кацнал в почти точния център на I-образната арена на маите.

— Исусе, това е още един от онези обекти с чисто сливане!

— Защо не се е взривил?

Звукът от стрелба отекна през еспланадата. Чейни посочи към пирамидата.

— Закарай ни там!

Мик лежеше по гръб и се мъчеше да диша. Кръвта бликаше от парещите му гърди. Той погледна към обедното небе. Сянката от лицето на Доминик закриваше слънцето. Той усети как сълзите ѝ падат по бузата му, устата ѝ се движеше бавно, докато тя притискаше длан върху раната му и все пак не можеше да чуе нищо друго, освен биенето на собственото си сърце.

— Пазителю?

— Затвори очи...

16 20 декември 2012 г.

И хаосът се разрази...

Разкритията за приближаващата катастрофа на човечеството, свързана с термоядреното унищожение, бяха посрещнати с неверие и облекчение, после със страх и всеобщ гняв. Как световните лидери бяха позволили на егото си да бутне човечеството отвъд ръба? Как можеше да са толкова арогантни? Как можеше да са толкова слепи?

Гневът бързо доведе до насилие. За два дни и две нощи анархията беше обхванала голяма част от планетата. Правителствени сгради бяха унищожени, военни съоръжения — обрани, а посолствата на Съединените щати, Русия и Китай — залети, тъй като милиарди хора по земното кълбо отидоха в своите столици, настоявайки за промяна.

Вместо да опита да се бори с насилието чрез още насилие, президентът Чейни избра да го канализира, да насочи желанието за мъст на американската общественост към повече от стоте подземни бункера, построени с парите на данъкоплатците, които бяха създадени да приютят политическия елит по време на ядрен холокост. Унищожението на тези свръхсекретни комплекси изглежда уталожил яростта на хората и послужи за известие, че сега всички — имащите и нямащите — бяха равни, въпреки че положението беше нестабилно.

След това Чейни накара генералния секретар на ООН да обяви резолюция, основана на препоръките на Националната академия на науките, Карнегиевата комисия и адмирал Стенсфийлд Търнър, за премахване на всички ядрени и биологични оръжия за унищожение. Всяка страна, която откажеше да се подчини, щеше да се сблъска със силите на ООН, а лидерите ѝ щяха да бъдат преследвани и екзекутирани.

Подтикнати от масите, всички страни членки, с изключение на Северна Корея, бързо се съгласиха да се подчинят.

На 17 декември Ким Чен Ир извърши самоубийство.

Руският президент Виктор грозни подписа договора, после публично обвини комунистическата партия за разрушителното военно въоръжаване през последните две десетилетия. След повече от двеста публични екзекуции той увери народа си, че реформата на правителството ще бъде бърза.

Тъй като нямаше кой да го предизвика, той остана в кабинета, по-силен от всякога.

Сутринта на 17 декември медиите най-накрая научиха за мистериозната електромагнитна мрежа и как тя беше предотвратила ядреното унищожение. Религиозни страсти обхванаха масите. Събрани от страха, хората се скупчваха и се молеха, трупаха се в църквите и синагогите и чакаха Месията и Второто пришествие на Христос. Онова, което намериха обаче, бяха още знаци за апокалипсиса.

На 18-и следобед ветеранът от Корейската война Джим Макуейд се върна у дома след църква с четиримата си сина и три пакета от по дванадесет бири. Зад караваната му в яма от варовик стоеше изправено огромно крилато създание. След часове половината жители на Уайт Сълфър Спрингс, Западна Вирджиния се бяха спуснали до водоема, за да видят неживия звяр, чиято лъскава повърхност излъчваше мощно невидимо силово поле, което пречеше на хората да го пипнат.

След двадесет и четири часа още двадесет и девет подобни създания бяха намерени на различни места по земното кълбо. Тогава, вечерта на 19 декември, светът гледаше с удивление и ужас как телевизионни камери записваха образуването на чудовищно голям водовъртеж в Мексиканския залив. От центъра му се появиха осем крилати същества, които бързо се пръснаха над Северното полукълбо. По-късно тази вечер два от тези обекта щяха да се приземят в югозападния район на Съединените щати, още два във Флорида и по един в Джорджия, Кентъки и Индиана. Последният обект се отправи на изток, за да кацне на планинското било, което гледаше към телескопа Аресибо в Пуерто Рико.

Сутринта на 20 декември екзобиологът Марвин Тепърман потвърди пред света, че седемте детонации с чисто сливане наистина са били породени от обектите, пуснати от извънземен кораб, заровен под Мексиканския залив. Като наричаше съществата дистанционно управлявани обекти, той изгради теорията, че тридесет и осемте същества, които сега бяха пръснати по планетата, имаха достатъчно

мощ за детонации със сливане, за да изпарят повече от 2000000 квадратни километра земя. Тепърман продължи, като заяви, че извънземните устройства са снабдени със слънчев възпламенител, което обясняваше пускането им през нощта и детонациите на зазоряване. Мистериозната мрежа, която тръгваше от вътрешността на пирамидата Кукулкан, някак си беше успяла да потисне механизмите за взривяване и да попречи на съществата да избухнат.

Ако мрежата откажеше, предупреди Тепърман, създанията щяха да експлодират.

И още веднъж масите изпаднаха в паника.

20 декември 2012 г.

Болница „Мерида“, полуостров Юкатан

Лек бриз се промъкваше между венецианските щори и охлаждаше лицето му. Когато мъглата от високата температура се вдигна, той чу далечния глас на ангел. Познатите думи отекваха в ума му.

— „Толкова скоро ли си отиваш? Мой господарю, моя любов, мой приятелю! Трябва да те чувам всеки час от деня, защото само в една минута има много дни“.

Като плуваше срещу прилива от безсъзнателност, той се насили да отвори малко очи, достатъчно, за да я види как седеше над него и четеше от книгата.

— „О, Боже! Имам душа, която предрича лошите неща. Мисля, че те виждам, сега си под мен. Изглеждаш като мъртвец в дъното на гробница. Или очите ме мамят, или изглеждаш блед“.

— „И довери ми се, любов — изрече дрезгаво той, — в моите очи и ти изглеждаш така“.

— Мик!

Той отвори очи, когато тя притисна буза към неговата. Усети горещите ѝ сълзи и смазваща тежест върху гърдите му, когато го прегърна и прошепна:

— Обичам те.

— Обичам те.

Той говореше с мъка, гърлото му беше пресъхнало.

Доминик поднесе чаша вода към устните му и той отпи няколко глътки.

— Къде...

— В болница в Мерида си. Реймънд те простреля. Лекарят каза, че куршумът е спрял на три милиметра от сърцето ти. Всички казват, че трябва да си мъртъв.

Мик се насили да се усмихне и каза дрезгаво:

— На белезите се смеят онези, които никога не са усещали рана — той опита да се изправи в седнало положение, но болката го повали отново. — Може би малка рана.

— Мик, толкова много се случи...

— Какъв ден е днес?

— Двадесети. Утре е зимното слънцестоене и всички са уплашени до смърт...

Вратата се отвори рязко. Влезе американски лекар, следван от Енис Чейни, мексиканска сестра и Марвин Тепърман. Мик забеляза тежковъоръжените американски войници, които стояха на пост в коридора.

Лекарят се наведе и прегледа очите му с фенерче.

— Добре дошли обратно, г-н Гейбриъл. Как се чувствате днес?

— Възпален. Гладен. И малко дезориентиран.

— Не е чудно, бяхте в безсъзнание пет дни. Нека да погледнем раната.

Докторът дръпна превръзката.

— Удивително. Абсолютно удивително. Никога не съм виждал рана да нараства толкова бързо.

Чейни пристъпи напред.

— Достатъчно добре ли е, че да говори?

— Така мисля. Сестра, сменете превръзката, после му сложете друга банка с...

— Не сега, докторе — прекъсна го Чейни. — Трябват ни няколко минути с г-н Гейбриъл. Насае.

— Разбира се, г-н Президент.

Мик гледаше как лекарят и сестрата излизат. Един военен полицаи в коридора затвори вратата след тях.

— Г-н Президент? Изглежда, че получавате повишение всеки път, когато се срещаме.

Очите като на енот не изглеждаха развеселени.

— Президент Малер е мъртъв. Пусна куршум в собствената си глава пред пет дни в опити да накара руснаците и китайците да прекратят масираното си ядрено нападение.

— Исусе...

— Светът ви дължи благодарности. Каквото и да сте активирали в онази пирамида на маите, то унищожи ракетите.

Мик затвори очи.

„Мили боже, това наистина се е случило. Мислех си, че всичко е сън...“

Доминик стисна ръката му.

— Представлява някакво електромагнитно поле с висок заряд — рече Марвин — като нищо, което някога сме виждали. Сигналът още е активен, слава на бога, и пречи на онези дистанционно управлявани същества да избухнат...

— Дистанционно управлявани същества? — Мик отвори очи. — Какви дистанционно управлявани същества?

Марвин извади една снимка от куфарчето си и му я подаде.

— Тридесет и осем от тези неща кацнаха по Земята, откакто ви докараха в болницата.

Той се вгледа в снимката на черно създание, приличащо на прилеп, кацнало на сив планински връх с разперени криле.

— Това е обектът, който видях да се надига от космическия кораб, онзи, който е заровен в Мексиканския залив — той погледна Доминик. — Знам къде съм го виждал преди. Наска. Образи с реални размери на тези същества са издълбани по цялото плато.

Марвин погледна Чейни малко несигурно.

— Тази снимка е направена преди няколко дни на един планински връх в Аресибо.

Президентът си придърпа един стол.

— Създанието, което твърдите, че сте видели в извънземния кораб, то е кацнало в Австралия и е затрило по-голямата част от равнината Нуларбор. Сега знаем, че всеки от тези обекти притежава някакво устройство с чисто сливане, експлозив, способен да изпарява цели части от релефа. През последните две седмици шест от тези метални същества се взривиха в Азия, като последните три убиха повече от два милиона души в Китай и Русия.

Мик усети, че ръцете му треперят.

— Тези детонации са предхождали ядреното нападение?

Чейни кимна.

— Както каза Марвин, през последните пет нощи още тридесет и осем от тези неща излязоха от онзи кораб. Дотук нито едно не се е взривило.

Мик си припомни думите на Пазителя. „Активирането на мрежата на Пазителя ще предотврати края, но само унищожението на Тецкатлипока и Черния път може да попречи на врага ни да премине във вашия свят“.

— Изготвихме списък с дистанционно управляваните обекти, които не са се взривили. Гейбриъл, слушате ли?

— А? Извинявайте. Казвате, че тези неща са дистанционно управлявани.

— Така смятат нашите учени. Военновъздушните сили ги смятат за извънземната версия на автоматично управляваните системи.

— Всяко едно от тях по същността си представлява оръжие с чисто сливане с крила — обясни Марвин. — Подобно на нашите АУС, тези дистанционно управлявани същества се контролират дистанционно управлявани, свързани са с техния контролен център посредством някакъв радиосигнал...

— Корабът в Залива?

— Да. Щом обектът кацне в неговата предварително определена зона, се изпраща радиосигнал, който включва експлозивите. По опашката на съществата има редици странно изглеждащи сензори, които вярваме, че са мощни фотоелектрически клетки. Пусковият механизъм използва слънчева енергия, за да взриви експлозива при изгрев-слънце.

— Кое то обяснява защо тези неща винаги се пускат през нощта — добави Чейни. — Седем обекта се взривиха преди активирането на тази мрежа, всичките седем са тръгнали на запад, след като са излезели от кораба в Залива. Скоростта им във въздуха отговаря на въртенето на Земята и ги задържа потопени в мрак, докато не стигнат набелязаните си зони.

— Казахте, че са били пуснати още тридесет и осем от тях?

— Покажи му списъка, Марвин.

Екзобиологът се разтърси в куфарчето си и извади компютърна разпечатка.

ЦЕЛИ НА ДИСТАНЦИОННО УПРАВЛЯВАНИТЕ ОБЕКТИ

Австралия
Планината Нуларбор

Азия
Малайзия
Ириан Джая
Папуа Нова Гвинея
Провинция Юнан, Китай
Басейна на Вилюй, Русия
Планинската верига Кугитангтау, Туркменистан
Африка
Алжир
Ботсвана
Египет
Кот д'Ивоар
Израел
Либия
Мадагаскар
Мароко [планината Атлас]
Нигер
Нигерия
Саудитска Арабия
Судан
Тунис
Европа
Австрия
Босна и Херцеговина
България
Хърватска
Гърция
Унгария
Ирландия
Италия

Испания
Северна Америка
Канада: Монреал
Куба
САЩ:
Аресибо [Пуерто Рико]
Долината на Апалачите
Колорадо
Флорида [централна и югоизточна]
Джорджия
Кентъки
Индиана [южна]
Планината Озарк Ню Мексико
Тексас [северозападен]
Южна Америка
Салвадор [Бразилия]
Централна Америка
Хондурас
Чичен Ица [Юкатан]

Мик прегледа списъка и спря при името на последното място.

— Дистанционно управляван обект е кацнал в Чичен Ица?

— Стига с глупостите! — каза рязко Чейни. — Гейбриъл, трябват ми някои отговори и ми трябват сега. Докато лежеше тук, спейки, светът изгуби колективния си ум. Религиозни фанатици твърдят, че тези обекти са част от пророчествата за апокалипсиса, предсказани преди новата ера. Икономика на света е застопорена. Ужасени маси се подготвят за армагедон. Тълпите грабят провизии и амуниции и се барикадират в домовете си. Трябваше да наложим забрана за излизане от здрач до зори. А онова, което дава храна на тези избухвания, е най-вече собствената ни неспособност да успокоим тревогата на обществото.

— Дотук опитите ни да неутрализираме обектите останаха без ефект — каза Марвин. — Създанията се намират в някакво защитно силово поле, което ги прави неуязвими за нападение. Мрежата на майките им пречи да се взривят, но заглушава и нашите сателити. Онова, което е още по-невероятно, е начинът, по който сигналът на мрежата отскача около планетата — той извади бележника си. — Установихме три световни станции, както и допълнителни сигнатури от няколко други антени. Никога няма да познаете...

— Великата пирамида в Гиза, Ангкор Ват и Пирамидата на слънцето в Теотихуакан.

Екзобиологът зяпна.

Очите на Чейни горяха като тъмни лазери.

— Как, по дяволите, знаеш това? — той погледна към Доминик. — Ти ли му каза?

— Не ми е казала тя — рече Мик, като се насили да се изправи в седнало положение. — Родителите ми изучаваха тези структури от десетилетия. Всеки монолит споделяше определени сходни черти, като не най-малкото е, че са били издигнати в свързващи точки от естествената силова мрежа на Земята.

— Съжалявам, изгубихте ме — каза Марвин, като си водеше бележки. — Казахте силова мрежа?

— Земята не е просто някакво парче скала, което се носи из космоса, Марвин, тя е жива хармонична сфера, в сърцевината, на която има магнитно ядро, което излъчва енергия. Определени места по повърхността, особено около Екватора, се считат за силови зони, динамични локации, излъчващи високи нива геотермална, геофизична или магнитна енергия.

— И тези три древни структури... всичките са били построени върху силови области?

— Точно така. Дизайнът на всяка структура отразява и сложни знания за прецесията, по математика и астрономия.

Марвин спря да пише.

— Открехме и извънземни устройства, които изглежда действат като антени, заровени под Стоунхендж и Тиахуанако. Вярваме, че може да има още едно, заровено дълбоко под ледената покривка на Антарктида.

Мик кимна.

„Картата на Пири Рейс. Пазителят трябва да е направил антената, преди да се образува ледената покривка“.

Той погледна нагоре към Доминик.

— Каза ли му за исполините?

— Всичко, което знам, което не е много.

— Високо развита раса хуманоиди? — Марвин поклати глава. — Предполага се, че аз съм екзобиологът тук, а съм адски объркан.

— Марвин, съществата, които са създали тази мрежа, е трябвало да бъдат сигурни, че станциите и антените им ще останат непокътнати хиляди години. Дори това да ги заровят немалко да осигури безопасността им. Построяването на големи архитектурни чудеса като Стоунхендж или Великата пирамида точно над мястото е било добре измислено. Дори съвременните хора са разбирали достатъчно, че да оставят тези руини на мира.

— Ами мрежата? — попита Чейни. — Колко време ще пази обектите да не се взривят?

Споменът за думите на Пазителя отекна в ушите му.

„Порталът към Шибалба Би ще се издигне на четири Ахау, три Канкин. Само един Хунапу може да влезе. Само един Хунапу може да изгони злото от вашата градина и да спаси вида ви от унищожение“.

Мик се почувства недобре.

— Имаме проблем. Онзи извънземен кораб... ще се издигне утре...

Очите на Чейни се разшириха.

— Откъде знаеш това?

— Това е част от 3000 годишното пророчество на майте. Съществото в кораба. Трябва да го унищожим. Трябва да влезем вътре.

— Как ще влезем вътре? — попита Марвин.

— Не знам, искам да кажа, предполагам по същия начин, по който Дом и аз влязохме преди, през вентилационната система.

Заля го вълна от изтощение. Той затвори очи.

Доминик докосна челото му и усети висока температура.

— Беше му достатъчно, президент Чейни. Той свърши своята работа по спасяването на света. Сега вървете и свършете вашата.

Погледът на Чейни изгуби част от остротата си.

— Нашите учени са съгласни с вас, Гейбриъл. Те мислят, че трябва да унищожим извънземния кораб, за да прекратим опасността

дистанционно управляваните обекти да експлодират. Наредих „Джон К. Стенис“ и флота му да отидат в Мексиканския залив и да свършат работата. Ако онзи кораб наистина се издигне утре, то ние ще го ударим.

Новият президент се изправи, за да си тръгне.

— Тази вечер в седем часа е насрочена спешна среща на Съвета за сигурност на ООН на борда на „Стенис“. Очакваме да има представители на всяка страна, както и някои от водещите учени по света. Вие и Доминик идвате с нас. Един от помощниците ми ще ви даде нещо, което да облечете.

— Почакайте — каза Доминик. — Кажете му за Борджия.

— Вашият аматьор убиец ни заведе право при Фолета. Неговото признание включваше информация за това как преди единадесет години Борджия е успял да накара да ви приемат в приют за душевноболни. Дори ни даде касета как държавният секретар го наема, за да ви убие — Чейни се усмихна мрачно. — Щом нещата се уталожат, ще закова задника му на стената. Между другото, Доминик и майка й са свободни, а вие сте обявен за здрав човек, така че сте свободен, Гейбриъл, луд сте колкото и останалите от нас.

Доминик прошепна в ухото на Мик:

— Кошмарът ти свърши. Няма да има повече приюти, няма да има изолация. Свободен си — тя стисна ръката му. — Можем да прекараме остатъка от живота си заедно.

На борда на самолетоносача „Джон К. Стенис“

18:43 часа

Мик гледаше през прозореца на хеликоптера, докато машината се спускаше върху огромната 4.5 акрова палуба за излитане на „Джон К. Стенис“, която сега практически се беше превърнала в паркинг за хеликоптери.

Доминик стисна ръката му.

— Добре ли си? Не обели дума през целия полет.

— Извинявай.

— Тревожиш се за нещо. Какво не ми казваш?

— Спомените ми от разговора с Пазителя са смътни. Все още има толкова много неща, които не разбирам, неща, които могат да

означават живот или смърт.

— Но все още си убеден, че мрежата на Пазителя е била създадена, за да попречи на дистанционно управляваните обекти да експлодират?

— Да.

— Тогава президентът е прав. Ако унищожим извънземния кораб, ще прекратим заплахата.

— Искане ми се да беше толкова просто.

— Защо не е?

Те излязоха от хеликоптера и стъпиха на гъбестата сива палуба на самолетоносача. Доминик посочи към оръжията на бойния кораб.

— Огледай се наоколо, Мик. На борда има достатъчно огнева мощ, че да затрие малка страна — тя плъзна ръка около кръста му и зашепна в ухото му. — Приеми го, ти си герой. Въпреки всички шансове, ти успя да влезеш в пирамидата и да активираш мрежата. Не само оправда работата на родителите си, но усилията ти спасиха живота на милиарди. Време е да си дадеш почивка. Отстъпи и остави големите момчета да довършат работата.

Тя го целуна страстно по устните. Няколко моряци подсвириха.

Един лейтенант ги въведе в суперструктурата, после ги придружи по тясно стълбище до палубата с хангара.

Минаха покрай строго охраняван контролно-пропускателен пункт, после влязоха в хангара, една четвърт, от който беше превърната в зала. Столове и маси, поставени във форма на подкова и наредени в три реда, бяха обърнати към подиум и огромна компютърна карта на света с размери 6x12 метра, която беше закачена върху част от металната преграда на хангара. Тридесет и осем червени точки и още шест в синьо обозначаваха местата, на които бяха кацнали дистанционно управляваните обекти.

Лейтенантът ги заведе до една резервирана маса в лявата част на подковата. Няколко делегати изглежда разпознаха Мик, тъй като го сочеха, докато минаваше, и кимаха. Ръкоплясканията тук-там бързо прераснаха в овации на крак.

Марвин Тепърман вдигна поглед от мястото си и му се усмихна.

— Поне ги поздравете, а?

Мик махна бързо, после седна до екзобиолога, като се чувстваше глупаво. Президентът на Съвета за сигурност на ООН Меган Джаксън

отиде при него и го поздрави с топла усмивка и ръкостискане.

— Чест е да се запознаем, г-н Гейбриъл. Всички сме ви задължени. Има ли нещо, което може да направим за вас?

— Може да ми кажете защо съм тук. Аз не съм политик.

— Президентът и аз се надявахме, че присъствието ви ще уталожи част от враждебността в тази зала — тя посочи към руската делегация. — Мъжът в средата е Виктор Грозни. Осмелявам се да заявя, че повечето хора тук го предпочитат мъртъв. Параноята, която съществува сега между Русия и Съединените щати, кара Студената война да изглежда като семейна сбирка.

Тя му се усмихна майчински, после зае мястото си на подиума.

— Моля, нека тази среща да започне.

Делегатите заеха местата си. Марвин подаде на Доминик и Мик по един чифт малки слушалки. Те ги извадиха от целофановите опаковки и нагласиха преводача на „английски“, после ги сложиха в ушите си.

— Пръв на подиума ще извикам професор Нейтън Фаулър, изпълнителен директор на изследователския център „Еймс“ на НАСА и ръководител на международния екип, който изследва извънземните дистанционно управлявани обекти. Професоре?

Очилат мъж със сива коса, приближаващ седемдесет години, зае мястото си на подиума.

— Г-жо президент, уважаеми делегати, колеги учени, тук съм тази вечер, за да ви съобщя последната информация за извънземните обекти, чиито детонации вече доведоха до смъртта на повече от два милиона души. Въпреки тази трагедия, доказателствата, които ще споделя с вас, ясно показват, че главната цел на извънземните не е била да затрият вида ни. Всъщност, нашето присъствие на тази планета не е по-важно за този извънземен разум, отколкото е бълхата за едно куче.

Мърморене изпълзи залата.

— Нашият екип проведе цялостен сравнителен анализ върху всяка от четиридесет и четирите идентифицирани цели. Местоположенията им имат едно общо нещо — геологията на всяко място е изградена изцяло от варовик. Всъщност, нека да обясня още по-добре — повече от набелязаните места могат да се считат за карстов релеф, плътни варовикови образувания, изградени от изключително високи нива на калциев карбонат. Карстовият релеф

заема една шеста от планетата ни. Той е бил образуван преди около 400 милиона години, когато високите нива на калциев карбонат са се отложили върху онова, което тогава е било морското дъно на...

— Професоре, времето...

— А? О, разбира се, г-жо президент. Ако просто ми позволите за кратък момент да обясня колко е важен варовикът за планетата ни, то мисля, че всички ще добиете по-добра представа за причините, поради които тези дистанционно управлявани обекти са били пуснати.

— Продължете, но бързо.

— Карстовите формации и варовикът като цяло изпълняват жизненоважна функция на Земята, като служат за огромен склад за въглероден диоксид. Калциевият карбонат в карета абсорбира разтворен въглероден диоксид като гъба и помага за регулирането и стабилизирането на нашата кислородна среда. Всъщност, количеството въглероден диоксид, складирано в седиментната скала, е повече от 600 пъти от цялото му съдържание във въздуха, водата и живите организми на Земята, взети заедно.

Доминик погледна Мик, чиято кожа беше станал мъртвешки бледа.

Директорът от НАСА извади дистанционна клавиатура, свързана с картата отгоре.

— Г-жо президент, ще използвам компютъра, за да покажа симулация какво би станало, ако всички оставащи тридесет и осем обекта избухнат едновременно. Моля да обърнете специално внимание на данните за атмосферната температура и въглеродния диоксид.

Тишина обгърна делегациите, докато професорът въвеждаше команди.

Покрай долната граница на картата се появиха две сини иконки.

12/20/12	
Средна глобална температура на повърхността:	21 °C
CO ₂ съдържание:	0.03%

Фаулър натисна друг клавиш. Светещите червени точки проблеснаха едновременно, после се възпламениха до ярки бели кръгове енергия. След секунди експлозията избледня до надвиснали плътни жълто-оранжеви остатъчни облаци, които бързо се

разпростряха над заобикалящите ги райони и обгърнаха почти една трета от повърхността на Земята.

12/20/12 (детонация + 10 часа)	
Средна глобална температура на повърхността:	55.5 °C
CO ₂ съдържание:	39.23%

Фаулър нагласи очилата си.

— Горещината от експлозията незабавно ще изпари карстовия варовик и ще изпусне токсични нива на въглероден диоксид в атмосферата на нашата планета. Облачната покривка, която виждате да се разширява по картата, е плътен атмосферен слой CO₂, достатъчен, за да убие всеки дишащ организъм на тази планета.

Стотици разговори започнаха едновременно.

Фаулър отново натисна клавиатурата си, докато лидерът на ООН не призова към ред.

Картата се смени. Въртящите се жълто-оранжеви облаци сега закриваха цялото земно кълбо.

12/20/12 (детонация + 10 години)	
Средна глобална температура на повърхността:	100 °C
CO ₂ съдържание:	47.85%
SO ₂ съдържание:	23.21%

Залата утихна.

— Тук виждаме развитието на околната среда на Земята след десет години. Това, което ни чака, е катастрофално реорганизиране на атмосферата на планетата, началото на бурен парников ефект, подобен на онзи, който вярваме, че се е случил на Венера преди повече от 600 милиона години. Венера, планетата сестра на Земята, едно време е имала горещи океани и влажна стратосфера. Когато въглеродният диоксид се е натрупал в атмосферата, се е образувала дебела изолираща покривка. Това е довело до избухването на глобална вулканична дейност, изригванията са били следствие от парниковия ефект, като са изпускали огромни количества серен диоксид в атмосферата, продължавайки да повишават температурата на

повърхността. Най-накрая океаните на Венера се изпарили напълно и се образували гъсти облаци изпарения. Част от тези изпарения продължават да обикалят около планетата, а останалите са се разпръснали в космоса.

— Професоре, нивата на CO_2 покачили ли са се забележимо след експлозиите на първите два дистанционно управлявани обекта?

— Да, г-жо президент. Всъщност нивата на въглероден диоксид са се качили с 6 до 7% през последните...

— Достатъчно с това! — Виктор Грозни се изправи, сухото му лице беше червено. — Дойдох тук, за да преговарям за примирие, а не да слушам глупости за извънземни.

Лидерът на ООН повиши глас сред избухналите протести.

— Президент Грозни, да не би да се съмнявате в това, че тази извънземна заплаха съществува?

— Беше ни съобщено, че заплахата от тези обекти е била отстранена, че тази... тази мрежа пречи на детонацията им. Не е ли така, г-н Фаулър?

Фаулър изглеждаше неспокоен.

— Изглежда, че обектите няма да се взривят, докато мрежата на пирамидата остане непокътната. Заплахата обаче все още е...

— Тогава защо губим време да обсъждаме това сега? Казвам да го оставим на учените ни. Аз разбрах, че това събиране ще е политическо. Въпреки многобройните заплахи за живота ми, аз дойдох на срещата с вяра. В онези експлозии с чисто сливане загинаха руски и китайски граждани. Смъртта си е смърт, г-жо президент, без значение дали идва от ядрено унищожение, задушаване или глад. Нека Западът с неговите по-добри оръжия да унищожи извънземния кораб. Докато говорим, хиляди от моите хора умират от глад. Онова, което трябва да обсъдим сега, е как ще променим света...

— Кой сте вие, че да изисквате промени? — отвърна генерал Фекондо, като се изправи и сви юмруци. — Вашата идея за промяна е да въвлечете Съединените щати в ядрена война. Западът даде на страната ви милиарди долари помощ, за да нахраните народа си и да стимулирате икономиката си, вместо това вие ги похарчихте за оръжия...

Мик затвори очи при устната схватка, като се съсредоточи върху думите на професор Фаулър. Мислеше за моментите, когато беше в

извънземната зала под Залива. Спомни си как сръза крака си.

„Кръвта ми беше синя. Атмосферата в залата трябва да е била въглероден диоксид“.

Сети се за думите на Пазителя... „Условията на вашия свят не бяха подходящи, първоначалната цел беше Венера... вашият свят се пригажда“.

— Вие дойдохте за помощ при нас — извика Дик Призтас — и все пак вижте колко бързо решихте да унищожите ръката, която сега молителите да нахрани народа ви!

— Какъв избор имахме? — отвърна разпалено Грозни. — Заставяте ни да подписваме споразумения за стратегическите оръжия, докато учените ви продължават да работят върху методи за унищожението ни. От каква полза са договорите, когато най-новите технологии на Америка са по-смъртоносни от античните ракети, които толкова благородно елиминирахте? — Грозни се обърна към останалата част от залата. — Да, Русия стреля първа, но бяхме провокирани. Съединените щати използват военната си мощ от десетилетия. Информаторите ни каза, че американците са на по-малко от две години от завършването на техните собствени експлозивни с чисто сливане. Две години! Ако тези извънземни не бяха атакували, тогава щяха да го направят Съединените щати!

В залата отново избухна глъч.

Грозни посочи обвинително към Чейни.

— Питам новия американски президент — наистина ли мирът е вашата цел или войната?

Чейни се изправи и изчакаха хората да утихнат.

— По всяка ръка в тази стая има кръв, президент Грозни. Всяко съзнание е засрамено от вина, всеки ум е оплетен в страх. Но в името на Бога, можеше всички да сме мъртви! Държахме се като егоистични деца, всички, и ако таим някакви надежди за оцеляването на вида ни, тогава трябва да оставим дребните си различия настрана, веднъж и завинаги, и да пораснем.

Президентът пристъпи напред.

— Съгласен съм, че е нужна промяна, драстична промяна. Човечеството вече не може да толерира заплахата от самоунищожение. Вече не може да има имащи и нямащи. Трябва да реорганизираме икономиките си според новия световен ред — ред на мира. Президент

Грозни, Съединените щати предлагат маслинова клонка. Желаете ли да я приемете?

Из хангара се надигнаха овации, когато Виктор Грозни отиде при президента и го прегърна.

Доминик беше станала на крака и пляскаше, в очите ѝ имаше сълзи, когато забеляза, че Мик отиваше към подиума.

В залата настана тишина.

Мик застана пред хората, посланието за апокалипсис прогаряше ума му.

— Президентът Чейни е мъдър човек. Посланието, което нося в главата си, също е от мъдър човек, човек, чиято мрежа помогна да се спасим. Докато нашите страни обсъждат политиката, светът ни бива подготвян, нагаждан да приеме друг вид, безкрайно по-стар вид, който няма желание за мир или война. За този враг Земята не е нищо повече от инкубатор, човечеството е квартирант на 2 милиона години, който ще бъде премахнат. Обединени или разделени, нека да не правим грешка — утре е Денят на страшния съд. При зазоряване ще се отвори космически портал, портал, който трябва да бъде запечатан, за да оцелее нашият вид. Ако се провалим, нищо казано и сторено в тази зала няма да има значение. До вечерта на зимното слънцестоене утре всяко живо същество на тази планета ще бъде мъртво.

21 декември 2012 г. (4 Ахау, 3 Канкин)

На борда на „Джон К. Стенис“

12:47 часа

Майкъл Гейбриъл се взираше в черното море през отворения люк на малката ВИП каюта. Беше прекалено далеч, за да види смарагдовия блясък. Самолетоносачът беше застанал на повече от три километра на изток от погребания извънземен кораб, но той някак си усещаше присъствието му.

— Цяла нощ ли ще гледаш през люка?

Доминик излезе от банята само по кърпа. Тя сгуши лице до гърдите му и обви ръце около кръста му.

Мик усети влажната топлина, която се надигаше от голото й тяло.

Върховете на пръстите й се плъзнаха по мускулите на корема му, докато не достигнаха слабините му. Доминик го погледна в тъмните очи и прошепна:

— Люби ме.

Тя се надигна и го целуна, като плъзна език в устата му, докато той се бореше да съблече дрехите си. След секунди и двамата бяха голи и се прегръщаха като отдавна изгубени любовници. Натрупаните им емоции и страхове изчезнаха в момента, в който крайниците им се преплетоха. Те бяха единствените двама души на земята.

Мик я положи на леглото, целувайки врата й, докато тя го насочваше. Доминик изстена от удоволствие. Вкуси потта на рамото му, когато придърпа лицето му към гърдите си и се заигра с къдрите по тила му.

03:22 часа

Мик лежеше гол под чаршафа. Дясната му ръка галеше гърба на Доминик, а главата на момичето беше облегната на превързаните му

гърди. Той се взря в тавана, изтощеният му ум си повтаряше думите на Пазителя отново и отново като мантра.

„Шибалба Би ще се изгине на 4 Ахау, 3 Канкин. Може да бъде разрушен само отвътре. Само един Хунапу може да влезе. Само един Хунапу може да изгони злото от вашата градина...“

Доминик се размърда и се превъртя настрани. Мик я покри с чаршафа, после затвори очи.

— Ела при мен, Майкъл...

— А?

Той се изправи рязко в леглото, сърцето му биеше силно. Дезориентиран, той се огледа из каютата. Студена пот изби по гърба му.

„Няма нищо, няма нищо... беше само сън...“ Мик легна обратно. Очите му бяха широко разтворени. Чакаше демоничния глас да се върне. „Престани! Побъркваш се!“

Той се усмихна слабо.

„Единадесет години изолация и най-накрая губя ума си“.

Затвори очи.

— Защо се страхуваш от мен, Майкъл?

— Мамка му...

Той скочи на крака като нервна котка.

„Добре, запази спокойствие. Отиди да се разходиш. Прочисти главата си“.

Той се облече бързо, после се измъкна от каютата.

След двадесет минути Мик намери пътя към „Скалата на лешоядите“, открит балкон, който гледаше към палубата за излитане. Нощният въздух беше хладен, океанският бриз — успокояващ. Той запуши уши, когато един многоцелеви изстребител беше изстрелян в ясното нощно небе.

Още веднъж, умът му повтори разговора с Пазителя.

„Само един Хунапу може да влезе. Само един Хунапу може да изгони злото от вашата градина и да спаси вида ви от унищожение“.

— Мога да те усетя, Майкъл. Много си близо...

— Какво?

— Ела при мен, Майкъл. Не се страхувай от мен. Ела при своя създател.

— Спри! Спри!

Мик стисна очи и хвана главата си с ръце.

— Мик, добре ли си?

— Ела при мен... синко.

— Разкарай се от главата ми!

Мик се завъртя, очите му се бяха разширили от уплаха. Марвин Тепърман го хвана за раменете и го разтърси.

— Хей, добре ли си?

— А? О, мамка му! Не... не знам. Мисля, че откачам.

— Ти и останалата част от света. Не може да заспиш, а?

— Не. Марвин, обектът, който е кацнал в Чичен Ица, знаеш ли точно къде е кацнал?

Екзобиологът извади малък таблет от джоба на якето си.

— Дръж, някъде тук е. Да видим, Чичен Ица. Да, обектът е кацнал на нещо, наречено Великото игрище. В самия център, да сме точни.

Мик усети как по гръбнака му пробягаха тръпки.

— Самият център? Сигурен ли си?

— Да. Какво има?

— Трябва ни хеликоптер! Марвин, можеш ли да ни намериш хеликоптер?

— Хеликоптер? За какво?

— Не мога да го обясня, просто трябва да отида в Чичен Ица — веднага!

Остров Санибел, западният бряг на Флорида

05:12 часа

Едит Екслер стоеше на пустия бряг и гледаше сивия хоризонт и моторницата, която се приближаваше бързо в далечината. Племенникът ѝ, Харви, махна, после качи лодката направо на плажа.

— Някакви проблеми с намирането на СПЗН?

— Не — каза той, като внимателно ѝ подаде малкото останки от голяма намотка фиброоптичен кабел. — Микрофонът беше закотвен точно там, където каза, че ще бъде. След всички тези гадости около черната вълна, беше малко страшно да се гмуркам през нощта.

Той излезе от лодката, като последва леля си до задната врата на лабораторията. Щом влязоха, Еди включи системата СПЗН, а Харви

свързва фиброоптичния кабел с главния компютър.

— Това ще ни даде достъп до всички микрофони в Залива? — попита той.

— Това е интегрирана система. Докато този кабел издържа, не виждам защо не. Няма да сме онлайн чрез компютъра в Дан Нек, но би трябвало да можем да подслушаме какъв извънземен обект е заровен до брега на Юкатан.

Харви се усмихна и приключи със свързването.

— Чувствам се, сякаш крадем кабелна телевизия.

Мексиканският залив

06:41 часа

Ескадрилата от многоцелеви изстребители продължи да кръжи във формация. Пилотите станаха нервни, когато видяха първите лъчи на зората. На повърхността отдолу „Джон К. Стенис“ и флотът му бяха заели позиция и бяха образували 5 километров кръг около светещата част от морето.

Като се движеше на 460 метра под водата, в мрака под флота обикаляше бойната подводница „Скрантън“ (SSN-756) клас „Лос Анджелис“. С тиха бдителност капитан Бо Денис и екипът му чакаха в готовност. Заповедите им — изпарете всичко, което се надигне от искрящата смарагдова дупка.

Палубата на самолетоносача „Джон К. Стенис“ кипеше от дейност.

Ракети земя-въздух „Томахок“ от корабната артилерия на носа и задната част взеха на прицел светещия участък в морето, смъртоносният им товар беше насочен нагоре, готов моментално да бъде изстрелян при забелязване на цел. Още три автоматично управлявани системи „Предитър“ бяха изстреляни, за да се присъединят към дузина други, всички кръжащи над целевата зона.

Шестте хиляди мъже и жени на борда на плаващия град представляваха едно общо кълбо от нерви. Бяха чели новините и бяха гледали бунтовете по телевизията. Ако апокалипсисът наистина идваше, тогава те бяха тези, които стояха на прага пред него. Увереността, изкована от хиляди часове интензивни обучения, ги беше напуснала, страничен ефект от това, че едва бяха избегнали ядрен

холокост. Дисциплината ги задържаше на бойните им пултове за управление, но сега страхът, а не адреналинът, беше онова, което ги движеше.

Доминик Вазкез беше изпълнена с различен вид страх. За първи път през живота си тя беше отворила сърцето си за мъж, беше си позволила да се почувства уязвима. Сега, докато претърсваше големия боен кораб, сърцето ѝ беше сковано от физическа болка, умът ѝ се паникьоса, когато осъзна, че Мик я беше изоставил и че можеше да не го види никога повече.

Тя влезе в забранена зона, като мина покрай един военен полицаи. Когато той я хвана отзад, тя запрати стреснатия пазач към стената със злостен ритник назад, без да се обръща. Пресрещна я друг пазач, когато опита да влезе в бойния информационен център.

— Пусни ме! Трябва да се видя с Чейни!

— Не можете да влезете, БИЦ е ограничена зона.

— Трябва да открия Мик веднага, ох, ще ми счупиш ръката!

Водоизолиращата врата се отвори и двама офицери излязоха. Тя видя президента.

— Президент Чейни!

Чейни вдигна поглед от редицата монитори, на които се следяха АУС.

— Всичко е наред. Пуснете я.

Доминик се обърна към военния полицаи, после здраво заби основите на двете си длани в гърдите му.

— Никога не ме докосвай отново.

Момичето влезе в тъмния контролен център, който сега беше претъпкан от държавни глави.

— Доминик...

— Къде е той? Знаете къде е, кажете ми веднага! Къде сте го завели?

Чейни я дръпна настрана.

— Гейбриъл тръгна с хеликоптер рано тази сутрин. Той дойде при мен. Беше по негова молба.

— Къде отиде?

— Остави ми едно писмо, което да ви дам.

Чейни извади сгънатия плик от джоба на гърдите си. Доминик го разкъса.

Моя скъпа Дом,

Има толкова много неща, които ми се иска да ти кажа, толкова много, което искам да обясня, но не мога. В главата ми има гласове, които ме теглят в различни посоки. Не знам дали гласовете са истински или умът ми най-накрая се е пречупил.

Гласът на Пазителя ми казва, че съм Хунапу. Казва, че моят генетичен код ни е осигурил достъп до космическия кораб. Може би тези гени ми позволяват да комуникирам със съществото под Залива.

Един от дистанционно управляваните обекти на съществото е кацнал в самия център на Великото игрище на маите в Чичен Ица. Баща ми вярваше, че съществува силна връзка между игрището и тъмния процеп на Млечния път. Подобно на пирамидата Кукулкан, това поле е било построено спрямо нощното небе. До полунощ тази вечер тъмният процеп ще застане точно над централната точка на полето. Връзката ще се отвори. Тя се отваря сега, усещам го.

Маите са имали традиция да заравят каменен маркер в центъра на всяко игрище. Баща ми присъстваше, когато археолози извадиха централния камък от игралното поле в Чичен Ица. Преди да умре, Джулиъс ми каза, че е откраднал истинския маркер преди години и после го е заровил наново. Той пази тази тайна от мен до последния си дъх. Някак си е знаел, че ще се нуждая от камъка.

Не може да е просто съвпадение, че обектът е кацнал там. Може би съществото в Залива знае, че маркерът е там и не иска да го открием. Всичко, което знам, е, че корабът на врага ще се издигне, за да посрещне зимното слънцестоене. Когато съществото осъзнае, че обектите не са се взривили, ще тръгне към мрежата на Пазителя и ще опита да я унищожи.

Не мога да позволя това да се случи.

Съжалявам, че избягах така от теб. Миналата нощ беше най-прекрасната в живота ми. Не искам да бъде нашата последна.

Обичам те и винаги ще те обичам...

Мик

Тя гледаше писмото.

— Това... това не е честно. Той да не очаква, че просто ще чакам тук?

Доминик тръгна след президента.

— Трябва да отида в Чичен Ица...

— Сър, нещо се случва там.

Около мониторите на АУС се събра тълпа.

Доминик хвана Чейни за ръката.

— Заведете ме при него. Дължите ми го.

— Доминик, той изрично каза не. Накара ме да обеща...

— Той се нуждае от мен. Нуждае се от помощта ми...

— Г-н Президент, отчитаме сеизмична дейност — докладва един техник. — 7.5 по скалата на Рихтер и се увеличава още...

Чейни сложи ръка на рамото на Доминик.

— Чуй ме. По един или друг начин ще унищожим онова, което е в кораба, разбираш ли? Мик ще бъде добре.

— Сър, „Скрантън“ ни вика.

На борда на американската подводница „Скрантън“

Командир Бо Денис извиси глас над гръмотевичния грохот от морското земетресение.

— Адмирале, цялото дъно се разцепва. Електромагнитните смущения се увеличават...

Един сонарен техник притисна слушалките към ушите си.

— Капитане, нещо се надига от дупката, нещо огромно!

Огромна вълна от антигравитация пулсираше настрани изпод останките на иридиевия обект. Невидимата сила отхвърляше земята на убежището от 65 милиона години и я избутваше нагоре през километър и половина натрошен варовик. Като чудовищно гюле, огромната маса от иридий, повече от 1.6 километра в диаметър, се

издигна през милиардите тонове останки, а раздробеното морско дъно се сригваше във вакуума под издигащия се колос. Огромните размествания натрошиха околното дъно и изпратиха сеизмични вълни през целия полузатворен басейн на Мексиканския залив, като залива Кампече и околните райони понасяха земетресение с магнитуд 9.2.

Изригването на извънземния кораб роди серия смъртоносни цунамита. Убийствените вълни се носеха от епицентъра към чистите плажове на Залива като смъртоносен пръстен.

Капитане, сега извънземният обект излезе от дъното...

— Имаме възможност за стрелба, сър, той е прекалено голям, за да го изпуснем.

Командир Денис се хвана, когато подводницата се завъртя и застана на място.

— Хелм, дръж ни далеч от полето с останките. Старшина, заемете позиция за стрелба, подгответе тръби едно и две.

— Да, сър. Тръби едно и две в готовност.

— Изчислете траекторията със сонара. Изстреляйте тръби едно и две.

— Десет секунди до сблъсък. Седем... шест... пет...

Двата снаряда цепеха през бушуващото море към надигащата се маса. На 15 метра преди целта бойните глави се удариха в невидимо силово поле и се взривиха.

На борда на „Джон К. Стенис“

Адмирале, „Скрантън“ докладва за директни попадения, но без щети. Изглежда, че обектът е защитен в силово поле и продължава да се издига.

Всички погледи се отправиха към редицата монитори на АУС. На 60 метра на водата се носеха „Предитър“-ите, чиито камери разкриха кръг от мехурчета, който започна да се образува на повърхността.

— Ето, излиза!

Овоидната маса разкъса повърхността като куполообразен айсберг. Тя потъна, после изскочи отново, докато не установи

равновесие върху развълнуваното море. Близките кадри от АУС на опърлената иридиева повърхност разкриха мрежа от назъбени нагъвания в метала и вдлъбнатини с размерите на кратери.

Сензорите предаваха компютърно увеличени образи на дизайна на извънземния съд. Доминик гледаше втренчено триизмерния холографски образ. Двадесет и три тръбообразни придатъка висяха под останките от съда и ѝ създаваха впечатление за огромна португалска фрегата^[1].

— Свържете се с въздушните крила — нареди адмиралът. — Открийте огън.

Многоцелевите изстребители развалиха формацията си и изстреляха залп от ракети „Сламър“. Оръжията избухнаха точно над масата, приличаща на остров. Многобройните детонации разкриха за момент наличието на неоновосиньо силово поле.

Началникът на военноморските операции изруга силно.

— Проклетото нещо е запечатано в защитно поле, точно като дистанционно управляваните му обекти. Капитан Рамирес...

— Да, сър.

— Нареди на МЦИ да напуснат целевата зона. Изстреляйте две „Томахок“. Да видим колко силно е наистина това поле.

Доминик запуши уши, когато гръмотевичен трясък разтrese бойния кораб.

Насочващите системи на двете „Томахок“ бяха отстранени, за да се попречи на мрежата на Пазителя да наруши траекторията им. Изстреляни право към целта, бойните глави се забиха в нея. Двойният взрив вдигна огнена топка към небето и за момент прекъсна предаването в реално време от камерите на кръжащите АУС.

Картината се върна.

Корабът все още беше невредим.

И тогава се случи нещо.

В средната част на носещата се маса започна механично движение, последвано от силен проблясък на зелена светлина.

Лъчът идваше от отвор в корпуса на кораба, но това не беше люк, какъвто имаше отгоре на подводниците, нито разкъсана облицовка. Парчета иридий изглежда се обелваха на слоеве, после се отдръпваха от водовъртежа от енергия.

От смарагдовозеленото сияние се появи едно същество.

Тромавата форма излезе с главата напред.

Военноморските камери фокусираха, образите разкриха лицето на съществото — лице на огромна извънземна змия. Огромният череп, покрит с люспи, приличащи на пера, беше голям колкото билборд. Две алени очи блестяха като искрящи фарове. Зениците на влечугото представляваха вертикални кехлибарени процепи, стесняващи се на сутрешната светлина. Странните челюсти се отвориха поотделно, разтегнаха се и разкриха два ужасни абаносови предни зъба. Всеки зъб беше дълъг метър и половина, а останалата от част от устата беше пълна с още зъби, остри като скалпели.

Зейването на устата на гигантското влечуго накара още дебели слоеве мазни люсповидни смарагдовозелени пера да остържат корпуса на кораба.

Остри шипове по корема на създанието се захванаха за иридиевата повърхност, докато извънземното се надигаше като голяма кобра. Звярът погледна към небето за кратко, сякаш анализираше атмосферата.

Със светкавична скорост, той се гмурна с главата напред в морето. Чудовищното му тяло изчезна под вълните.

Президентът и неговият Съвет по отбраната се взираха слисани в мониторите.

— Мили боже... това нещо истинско ли беше? — прошепна Чейни.

Един разтърсен специалист по комуникациите заслуша входящо съобщение по слушалките си.

— Адмирале, „Скрантън“ докладва, че извънземното се движи през термоклина, последната му записана скорост... Исусе — 92 възела. Курсът е на юг-югоизток. Сър, изглежда, че формата на живот се е отправила право към полуостров Юкатан.

Чичен Ица, Мексико

Развълнувана тълпа от повече от 200000 зилоти се беше събрала на паркинга на Чичен Ица. Хората викаха и хвърляха камъни по тежковъоръжените мексикански полицаи, докато опитваха да минат през блокирания главен вход на древния град на майите.

В парка четири американски танка „Ейбрамс“ М1-А2 бяха заели защитни позиции покрай всяка стена на пирамидата Кукулкан. В заобикалящата ги джунгла имаше два ескадрона силно въоръжени Зелени барети, които лежаха и чакаха, скрити сред гъстата растителност.

Точно на запад от пирамидата Кукулкан се намираше Великото игрище на Чичен Ица. Огромен комплекс, изграден във формата на буква „I“, обграден от всички страни със стени от варовикови блокове.

Източната стена на игрището беше направена от триетажна структура, известна като Храма на ягуарите. Колоните на входа бяха изваяни във формата на пернати змии. Структурата, която се издигаше покрай северната граница, се наричаше Храма на брадатия мъж. По фасадите и на двете вертикални стени имаше гравюри на великия Кукулкан, който се появяваше от челюстите на перната змия. На други сцени беше изобразено как Кукулкан, облечен с туника, лежи мъртъв и двуглава змия го поглъща.

Направени високо по източната и западната стена, имаше каменни пръстени с форма на понички, разположени вертикално, като обърнати баскетболни кошове. Измислен от олмеките, церемониалният ритуал, познат като Играта с топка, е бил създаден, за да символизира епичната битка между светлината и мрака, доброто и злото. Два отбора от по седем войници се състезавали един срещу друг, като опитвали да вкарат гумената топка през своя вертикален обръч, използвайки само лакти, таз и колене. Наградата от играта била проста, мотивацията — чиста — печелившите били възнаграждавани, губещите — обезглавявани.

Майкъл Гейбриъл се намираше в центъра на 95 метровото тревно игрище. Стоеше в сянката на дистанционно управлявания обект и насочваше един тричленен екип на американската армия от рейнджъри. С кирки и лопати мъжете изкопаха дупка, дълбока два метра и половина, като си проправиха път през трошливата земя, стигайки точно под ноктите на извънземния обект.

Мощта на силовото поле на обекта накара косата на Мик да настръхне.

Той вдигна поглед, когато един джип влезе от южния край на игрището. Полковник И. Дж. Кечпол изскочи от превозното средство, преди то да е спряло.

— Току-що научихме, Гейбриъл. Извънземната маса е излязла на повърхността, точно както предсказа.

— Военноморските успяха ли да я унищожат?

— Не. Съдът е защитен от същото силово поле като тези проклетите неща. Има и още. Едно извънземно се е появило...

— Извънземно? Как е изглеждало?

Сърцето на Мик биеше като басов барабан.

— Не знам. Мрежата на пирамидата причинява комуникационни проблеми. Единственото, което успях да разбера, е, че е огромно и че военноморските мислят, че е тръгнало в нашата посока.

Полковникът коленичи до дупката.

— Лейтенант, искам вие и хората ви да излезете от тази дупка.

— Да, сър.

— Полковник, няма да се отказвате...

— Съжалявам, Гейбриъл, но се нуждаем от всички хора, които могат да пазят тази мрежа. Какво търсите изобщо?

— Казах ви. Някакъв камък, объл маркер с размерите на футболна топка. Вероятно е заровен точно под ноктите на обекта.

Лейтенантът се изкатери вън от дупката, последван от още двама командоси от Рейнджър. Всички бяха покрити с бял прах.

Лейтенантът отпи от манерката си и изплю последната глътка.

— Ето какво, Гейбриъл. Намерихме края на някакъв метален контейнер, но ако хората ми опитат да го извадят, тежестта на този обект ще срути тунела. Оставихме фенерче и кирка долу, ако искате да опитате, но не ви съветвам да го правите.

Командосите се качиха в джипа.

— Предлагам да изчезвате оттук, преди да започнат фойерверките — извика полковникът, докато колата ускоряваше на запад.

Мик гледаше как джипът си отива, после се спусна в дупката по въжената стълба.

Командосите бяха изкопали тясна хоризонтална шахта, която минаваше под дистанционно управлявания обект. Мик взе кирката в едната си ръка, фенерчето в другата и започна да пълзи на колене през прохода. Звуците отгоре бързо заглъхнаха.

Тунелът свършваше след четири метра. От скалата над главата му се подаваха острият като бръсначи върхове на ноктите на

създанието.

Между два черни нокътя, във варовиковия таван беше заклещена долната половина на лъскав метален цилиндър, същият метален контейнер, който той и баща му бяха открили преди толкова време, заровен в пустинята Наска.

Мик внимателно започна да рови около едната показала се страна на контейнера, като го разхлаби от другата. Върху гърба му паднаха камъчета. В тавана се отвориха пукнатини. Той продължи да почуква, като усещаше как контейнерът се разхлабва, знаейки, че таванът ще се срути всеки момент и ще го погребее под тежестта на земята и на извънземния обект.

Облаци бял прах го заслепяваха, когато той с едно последно дръпване извади цилиндъра и отскочи назад. Част от тавана се срина в ослепяващата бяла завеса от прах и камъни. 900 килограмовият извънземен обект се срути в тунела.

Мик запълзя назад през останките от прохода, като се измъкна от натрошения камък. Тялото му беше покрито с бял прах, лявата му ръка, изцапана с кръв, все още стискаше контейнера.

Той се изкачи по стълбата, като плюеше и кашляше, и рухна по гръб близо до ръба на дупката. Вдиша чист въздух. Опипа и намери бутилката си вода и изля топлата течност върху лицето си, изплакна се и седна, като прехвърли вниманието си върху цилиндъра.

Един дълъг момент той просто се взираше в обекта и събираше сила. Алената иконка на Тризъбеца от Паракас — подписа на Пазителя — го гледаше обратно.

— Добре, Джулиъс, да видим какво си крил от мен през всичките тези години.

Той отвори капака и извади странния обект отвътре.

„Какво е това?“

Беше нефритен обект, заоблен и тежък, с размерите на човешки череп. От едната му страна се подаваше дръжката на огромна обсидианова кама. Мик опита да извади оръжието, но то беше заклещено прекалено здраво.

По другата страна на обекта бяха гравирани два образа. Първият, на епична битка, беше на брадат бял мъж и гигантска перната змия. Мъжът държеше малък обект и държеше звяра настрана. Вторият образ беше на майски воин.

Мик се вгледа в лицето на война и покритата му с прах кожа настръхна.

„Мили боже... това съм аз“.

Остров Санибел, западният бряг на Флорида

Алармата на СПЗН събуди Едит Екслер отведнъж. Тя вдигна глава от масата, протегна се към компютърния пулт за слушалките си, сложи ги и се заслуша.

Племенникът ѝ, Харви, влезе в лабораторията навреме, за да види как изражението на лицето на леля му се измени.

— Какво има?

Тя му хвърли слушалките, после забързано включи сеизмографа.

Харви се вслуша, докато сеизмографът започна да чертае по хартията.

— Какво е това?

— Голямо земетресение под залива Кампече — каза тя дрезгаво, сърцето ѝ препускаше. — Трябва да се е случило преди по-малко от час. Този тътнещ звук, който чуваш, представлява серия много мощни цунамита, които се събират покрай бреговете на Западна Флорида...

— Събират се?

— Сливат се, когато забавят скорост и насочват енергията си вертикално. Когато стигнат до брега, тези вълни ще са огромни. Ще потопят всеки остров там.

— След колко време?

— Предполагам, че от петнадесет до двадесет минути най-много. Ще се обадя на бреговата охрана и на кмета, ти извести полицията, после намери кола. Трябва да се махаме оттук.

Мексиканският залив

Сикорски SH-60B „Сийхок“ се носеше на петнадесет метра над белите върхове. Другите четири военноморски хеликоптера го следваха отблизо. Високо отгоре две ескадрили от многоцелеви изстребители бяха настроили сензорите си към бързо движещата се вълна на 800 метра напред.

Доминик погледна през прозореца, взирайки се в чудовищните вълни в морето. В далечината зад ранната сутрешна мъгла се появи бреговата линия на Юкатан.

Отдолу, носещо се по морското дъно със скоростта на реактивен самолет, беше първото от серия цунамита. Водната стена убиец забави скорост, когато удари плитчините, препятствието и струпването на вода насочиха изумителната ѝ ярост нагоре. Подутината образува гребен точно под летящата машина.

Генерал Фекондо потупа помощник-пилота.

— Защо многоцелевите изстребители не продължават да стрелят?

Помощник-пилотът погледна назад.

— Докладват, че целта е прекалено дълбоко и се движи прекалено бързо. Няма топлинно излъчване, нищо, което могат да прихванат. Не се тревожете, генерале, извънземното ще излезе от морето. Нашите птици ще го пръснат в момента, в който стигне плажа.

Президентът Чейни се обърна към Доминик. Тъмната му кожа изглеждаше пепелявосива.

— Добре ли си там отзад?

— Ще съм по-добре, когато...

Тя спря да говори, защото се втренчи във водата, като усети как чувството ѝ за равновесие се губи, когато морето изглежда се надигна право нагоре изпод тях.

— Хей... внимавай! Вдигни ни по-високо!

— Мамка му...

Пилотът натисна силно лоста за управление, когато чудовищната вълна изригна нагоре към долната част на корпуса на машината и го повдигна така, сякаш беше сърф.

Доминик сграбчи седалката пред нея, когато Сикорски залитна настрани. За един сюр реален миг, хеликоптерът се носеше върху гигантската подутина. После 27-метровата вълна ги пусна и падна рязко, като зашлеви началото на плажа отдолу с гръмотевичен плясък.

Хеликоптерът се уравни и започна да кръжи високо над потопения релеф. Пътниците и екипът си отдъхнаха заедно, докато вълната убиец се носеше по сушата и опустошаваше всичко по пътя си.

Разнесе се оглушителен рев, когато многоцелевите изстребители закръжиха отгоре.

— Генерале, въздушното ни крило докладва, че са изгубили всякакъв визуален контакт с извънземното.

— Във вълната ли е?

— Не, сър.

— Къде, по дяволите, е тогава? — извика Чейни. — Нещо с такива размери не изчезва просто така.

— Трябва да е все още в морето — каза генералът. — Накарайте хеликоптерите да се върнат при последното място, където са го видели. Изпратете самолетите напред-назад по бреговата линия. Трябва да го пресечем, преди да навлезе в сушата.

Изминаха десет дълги минути.

От своето място Доминик гледаше как приливът от цунамито се оттегляше обратно към морето. Бушуващата река влачеше изкоренени палми, останки и добитък със себе си.

— Г-н Президент, губим време...

Чейни се обърна към нея.

— Извънземното все още е някъде там.

— Ами ако не е? Ами ако е на път към Чичен Ица, както каза Мик?

Генерал Фекондо се обърна:

Имаме тридесет хеликоптера, които кръжат около бреговата линия на Юкатан. В момента, в който това нещо си покаже физиономията...

— Чакайте! Мик каза, че геологията на полуострова е като гигантска гъба. Има цял лабиринт от подземни пещери, които са свързани с морето. Извънземното не се крие, а се движи под земята!

Остров Санибел

Еди почука на вратата на дома на приятелката си.

— Суз, отвори!

Сю Робен отвори предната врата все още полузаспала.

— Ийд, какво...

Едит я хвана за китката и я завлече при колата.

— Еди, за бога, по пижама съм...

— Просто се качвай. Идва цунами!

Харви запали двигателя, когато двете възрастни жени се качиха, и ускори лудо през дворовете, след което излезе на главния път.

— Цунами? Колко голямо? Ами останалите от острова?

— Хеликоптери на бреговата охрана кацат на плажа и по улиците. Съобщенията по радиото и телевизията текат от десет минути. Не чу ли сирените?

— Не спя със слуховото си апаратче.

Харви наби спирачките, когато наближиха кръстопътя, който отиваше към шосето. Единственият мост, който извеждаше от Санибел, беше задръстен от коли, опрени броня до броня.

— Изглежда, че новината се е разпространила — Харви надвика бибиткащите клаксони.

Еди погледна часовника си.

— Това не е добре. Трябва да се измъкнем.

— Пеша? — Сю поклати глава. — Ийд, крайпътната будка е на повече от километър и половина отгук. Аз съм по чехли...

Едит отвори вратата и измъкна приятелката си от задната седалка. Харви хвана свободната ръка на леля си и поведе двете жени през редицата от коли към външната страна на моста.

През следващите няколко минути тримата влизаха и излизаха от редицата коли, като бързаха към далечната кабина.

Еди вдигна поглед, когато няколко тийнейджъри се стрелнаха на моторизирани ролери, и закри очи заради блясъка, който идваше от водите, обграждащи остров Санибел и отиващи към Мексиканския залив.

Бавно покрай брега се движеше червено-черен петролен танкер.

Зад него, на още пет километра навътре, право от морето се надигаше неописуема водна стена.

Сю Робен се обърна и се взря невярващо във вълната.

— О, мили боже, това нещо истинско ли е?

Разнесе се звук от клаксони, отчаяни пътници напускаха колите си, докато чудовищната подутина се превърна в близо 40 метрова вълна.

Цунамито помете петролния танкер със своята издигаща се извивка, после се стовари върху огромния метален плавателен съд и го заби към морското дъно. Гръмотевичният сблъсък накара моста да

завибрира, докато вълната убиец се разби върху брега на Санибел. Ревящата маса затриваше всичко.

Еди повлече племенника и приятелката си към будката. Харви отвори вратата и ги издърпа вътре, когато огромното цунами изравни остров Санибел и Каптива, избухвайки при брега.

Харви затвори вратата, а Еди придърпа Сю долу на пода.

Вълната препусна по шосето и потопа кабинката.

Бетонно металната структура изскърца. От всички страни се заизлива морска вода и изпълни 1.2 метровия правоъгълник от плексиглас. Еди, Харви и Сю се изправиха наред пороя, обгърнати от студена вода и мрак, докато нивото продължаваше да се покачва. Ревът на цунамито беше като товарен влак. Силата му разклати основите на кабината.

Джобът с въздух се запълни. Еди стисна очи, чакайки да умре. Последната ѝ мисъл беше за Ис, чудеше се дали ще го види.

Белите ѝ дробове горяха, сърцето ѝ туптеше в ушите.

И тогава ревят отмина, слънчевата светлина се върна.

Харви ритна вратата и я отвори.

Тримата оцелели се препънаха навън, давейки се и кашляйки. Държаха се един за друг в дълбока до коляно река, която продължаваше да нахлува навътре.

Еди хвана Сю, като ѝ помогна да се закрепят наред течението.

— Всички ли са добре?

Сю кимна.

— Трябва ли да се върнем?

— Не, цунамитата идват по много наведнъж. Трябва да бягаме.

Като се хванаха за ръце, те започнаха да газят и да се препъват по потопеното шосе, докато течението забавяше скорост и после изведнъж смени посоката си, като заплаши да ги помете към залива. Те се хванаха за един стълб и започнаха да се молят, като се бореха да останат живи сред бушуващите води на реката с останки.

Чичен Ица

Като държеше нефритения обект в ръце, Мик гледаше образа на война и сякаш се гледаше в огледало.

Лек вятър и после шумолене се разнесе от вътрешността на иридиевия цилиндър.

Мик бръкна вътре и с изненада откри парче избелял картон. Ръцете му трепереха, докато четеше познатия почерк.

Майкъл,

Ако съдбата те доведе толкова далеч, то точно сега ти си толкова поразен, колкото бяхме аз и майка ти, когато за пръв път през 1981 г. изровихме обекта, който държиш в ръце. Ти беше просто невинно дете на три години, а аз, е, известно време бях достатъчно глупав, за да вярвам, че изображеният воин съм аз. Тогава майка ти посочи тъмнотата на очите и някак си два мата инстинктивно разбрахме, че образът е бил предназначен за теб.

Сега знаеш истинската причина, поради която майка ти и аз отказахме да се откажем от начинанието си, причината, поради която ти беше отказано нормално детство в Щатите. Очаква те по-велика съдба, Майкъл, и ние усещахме, че е наш дълг като родители да те подготвим възможно най-добре.

След две десетилетия изследвания все още нямам истинска представа за функцията на нефритения обект.

Подозирам, че може да е някакво оръжие, оставено ни от самия Кукулкан, въпреки че не можах да открия източник на енергия, който да разкрие предназначението му. Стигнах до извода, че обсидиановото острие, заклещено в него, е древен церемониален нож на повече от хиляда години, може би такъв, който някога е бил използван за ваденето на сърцата на жертвите на жертвоприношенията.

Мога само да се надявам, че ще разгадаеш останалото, преди да настъпи зимното слънцестоене на 2012 г.

Моля се Бог да ти помага в твоето начинание, каквото и да е то, моля се и един ден да успееш да простиш на тази окаяна душа за всичко, което е направила.

Твой любящ баща, Дж. Г.

Мик гледаше писмото, като го препрочиташе отново и отново. Умът му се мъчеше да осмисли онова, което със сърцето си знаеше, че е вярно.

„Аз съм. Аз съм Първият“.

Той се изправи, пусна писмото и цилиндъра обратно в дупката и после, стискайки нефритения обект, избяга от пустото игрище и отиде към западните стъпала на пирамидата Кукулкан.

Когато стигна върха, от него се лееше пот. Той я избърса заедно с останалия прах от веждите си и се запрепъва по северния коридор, където беше скрита хидравличната врата на Пазителя.

— Пазителю, пусни ме да вляза! Пазителю...

Той удари с крака каменния под, като викаше пак и пак.

Нищо не се случи.

Свещеният сенот

Със своите 201 сантиметра и 136 килограма подполковник Майк Слейър, по прякор Мингдинг, беше най-високият от Зелените барети, който някога беше носил униформа на командос. Мъжът с дрезгав глас и китайска, ирландска и американска кръв беше бивш професионален футболен играч и медицинско чудо, тъй като почти всяка част на тялото му беше поправяна, намествана или чупена. Мингдинг имаше репутация, че раздава юмруци с намерението да нарани, когато не можеше да се сети думата, която искаше да използва, или когато рамото или коляното му откажеха.

Като използва ръкава си, командосът обърса потта от горната си устна преди комарите да я стигнат.

„Три шибани часа трябва да си вадим гащите от задника в тази забравена от Бога мексиканска джунгла“.

Мингдинг Слейър беше повече от готов да удари нещо.

В лявото му ухо изпраця статичен шум. Подполковникът нагласи комуникатора си.

— Казвайте, полковник.

— Сателит на Обществото за запазване на океаните е засякъл източник на магнитна енергия, който приближава вашите позиции от север. Вярваме, че извънземното се движи през водоносните пластове и може да излезе през ямата.

„Крайно време беше!“

— Разбрано. Повече от готови сме.

Мингдинг даде сигнал на взвода си да заемат позиции около ямата. Всеки мъж носеше едно ЦИБО (целево индивидуално бойно оръжие), най-смъртоносният автомат в света. 6.4 килограмовото устройство имаше две цеви, като едната стреляше с 5.56 милиметрови куршуми, а другата — с 20 милиметрови високоексплозивни снаряди, които можеха да се настройват да експлодират при сблъсък или след кратко забавяне, пред, зад или над вражеската цел.

Сержант Джон Маккормик „Мръсно червения“ се присъедини към подполковника. Двамата мъже се вгледаха в калта на ямата отдолу.

— Е, къде е това шибано извънземно?

— Боен закон на Мърфи номер шестнадесет. Ако си хванал нещо на прицел, не забравяй да уведомиш врага.

Земята започна да трепери, вълнички се разпростряха по повърхността отдолу.

— Предполагам, че се изказах прибързано.

Мингдинг даде сигнал на хората си, после се отдръпна от ръба, когато тресенето се засили.

Мръсно червения погледна през лазерния си мерник.

„Хайде, копеле. Ела да си го получиш“.

Земята подскачаше толкова силно, че командосите едва можеха да се прицелят.

Далечната стена на сенота се срути. Дъжд от варовик и вода избухна настрани...

Извънземното се надигна от ямата.

Мускулите на Мингдинг се бяха стегнали от страх.

— Кучи син... Огън! Огън!

Покривало от олово изскочи с трясък от автоматите на командосите.

Куршумите така и не стигнаха извънземното. Прозрачен щит от енергия, видим само при изкривяванията му, обви змията като втора

кожа. Когато куршумите влизаха в полето, изглежда, че се изпаряваха във въздуха.

— Какво, по дяволите...?

Мингдинг се втренчи с ужас и объркване, докато хората му продължаваха да стрелят.

Като мина покрай командосите, сякаш не бяха там, извънземното същество се плъзна по майския сакбе. Тялото му с размери на локомотив си проправяше път към пирамидата през джунглата.

Мингдинг включи предавателя на каската си.

— Полковник, осъществихме контакт с извънземното — или поне опитахме. Куршумите ни са безполезни, сър, те някак си просто изчезват във въздуха.

Мик чуваше еката от перките на приближаващия се хеликоптер, докато гледаше Великото игрище от върха на Кукулкан. Видя как военноморската машина кацна на ливадата до западното стълбище на пирамидата.

Сърцето му се разтупка, когато видя, че Доминик излезе след президента и двама командоси от американската армия.

— Майкъл...

Мик си пое рязко дъх, като се обърна на север. Можеше да усети, че нещо идваше от джунглата.

Нещо огромно!

Покривалото от дървета, които бяха наредени покрай сакбето, бяха изкоренени, когато съществото наближи.

По земята отдолу четири танка „Ейбрамс: М1-А2“ забързаха по черния път в единна формация. Лазерните им мерници се целеха в средата на древния път на маите.

Очите на Мик се разшириха, сърцето му тръпнеше.

Над върховете на дърветата се появи черепа на извънземното. Яркочервените му очи блестяха като рубини на следобедното слънце.

„Тецкатлипока...“

Танковете откриха огън. Четири снаряда избухнаха като един от гладкоцевните 120 милиметрови дула на бронираните машини.

Нямаше контакт, нямаше експлозия. Когато достигнаха кожата на извънземното, снарядите просто изчезнаха в гъста въздушна

възглавница с бързи ослепителни проблясъци.

Змията продължи да напредва и се плъзна върху танковете. За момент „Ейбрамс“-ите изчезнаха в енергийното поле, само за да се появят секунди по-късно, като титановите им плочи и оръдията бяха смачкани до неузнаваемост.

Думите на Пазителя прозвучаха в ушите му.

„Тецкатлипока обитава портала към четириизмерния коридор“.

„Порталът към четириизмерния коридор... Това е Тецкатлипока! Тецкатлипока Е порталът!“

Пернатата змия се надигна по северната балюстрада. Демоничните очи сияеха и излъчваха енергия. Плуващи сред кървавочервени роговици, златните резки на зениците на влечугото се разшириха, сякаш изпускаха пламъци от адска пещ.

Мик се втренчи в създанието. Умът му беше обхванат от абсолютен страх.

„Той иска да влезе в това?“

Змията спря на върха. Тя игнорира Мик, отвори уста и издиша облак пара от смарагдова енергия между прибраните си предни зъби.

Със страхотно свистене варовиковият храм се възпламени и избухна в неземни яркочервени пламъци. Извънземният огън разтопи каменните блокове за секунди.

Мик се дръпна от силната горещина и се скри при горните три стъпала на северните стълби.

Пламъците угаснаха. От бързия пожар беше останали да се подава като стълб на знаме малката останка от средната стена на храма — 4.5 метрова антена от иридий.

„Мрежата!“

„Ти си Хунапу. Имаш способността да влизаш в мрежата на исполините“.

Внезапен инстинкт за оцеляване започна отдавна заспал мисловен процес. Високо енергетични импулси прелитаха през нервните окончания в пръстите на Мик и към нефритения обект, като го караха да свети с интензивна, почти ослепителна енергия.

Извънземното се закова на място. Кехлибарените му зеници изчезнаха в алените процепи, които представляваха очите му.

Сърцето на Мик биеше като пневматичен чук. Ръката му трепереше от мощта, която течеше през тялото му.

Ослепената змия се втрени в камъка така, сякаш беше в транс. Мик затвори очи, като се мъчеше да запази разума си. „Добре, просто запази спокойствие. Заведи го далеч от мрежата“. Като държеше ръката си протегната, той слезе по западните стълби, измъчена стъпка след измъчена стъпка.

Съществото го последва надолу, сякаш го водеха на невидима каишка.

Доминик затича към него, после спря. Очите ѝ се разшириха от шока.

— О, боже! О, мили боже...

Чейни, генерал Фекондо и двама командоси от армията застанаха неподвижно зад една от късите стени на игрището. Умовете им не можеха да осмислят онова, което виждаха очите им.

— Доминик!

Със свободната си ръка Мик я разтърси и я извади от ступора.

— Дом, не трябва да си тук!

— О, боже... — тя сграбчи ръката му и го повлече назад. — Хайде...

— Не, почакай, Дом, помниш ли какво ти казах? Помниш ли какво символизираше входът към подземния свят в „Попол Вух“?

Тя се обърна към него, после погледна нагоре към чудовищното извънземно.

— О, не. О, Господи, не...

— Дом, пернатата змия е порталът към Черния път...

— Не...

— И мисля, че аз съм Първият Хунапу!

— Майкъл...

През плътта на Мик пробягаха тръпки.

Доминик го погледна в абсолютен страх. Подухваните от вятъра сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Какво ще направиш? Няма да се жертваш, нали?

— Дом...

— Не!

Тя го хвана за ръката.

— Идвам, Майкъл. Усещам страха ти...

— Няма да ти позволя да го направиш! Мик, моля те... обичам те...

Мъжът усети как волята му отслабва.

— Дом, обичам те и съм наистина уплашен, но моля те, ако искаш да ме видиш някога отново, трябва да вървиш, моля те, върви си, веднага! — той се обърна към Чейни. — Изведете я оттук! Веднага!

Генерал Фекондо и двама командоси я довякоха обратно до хеликоптера, докато тя риташе и крещеше.

Чейни отиде при Мик. Очите му не се отлепаха от извънземното.

— Какво ще правиш?

— Не съм сигурен, но каквото и да се случи, дръжте Доминик далеч оттук.

— Имаш думата му. Сега направи услуга на всички ни и убий това нещо.

Чейни се дръпна назад, после се качи на хеликоптера.

Машината излетя.

Вълна от замаяност накара Мик да падне на едно коляно и да загуби концентрация.

Светлината, която се излъчваше от нефритения обект, намаля.

Извънземната змия разтърси огромната си глава. Кехлибарените ѝ зеници се появиха отново, вертикалните цепнатини се разшириха. Две допълнителни очи, намиращи се във вдлъбнатините на бузите на животното, се фокусираха върху топлинния образ на Мик и намаляващия блясък на оръжието му.

„Не е добре... остани съсредоточен...“

Тецкатлипока се дръпна назад върху долната част на тялото си и нададе отвратителен извънземен рев, сякаш обявяваше, че вече не е под въздействието на магията на Мик.

Всичките четири очи на змията се фокусираха изпепеляващо върху мъжа, сякаш го виждаха за пръв път. Челюстите се отвориха. Цвърчащата черна течност започна да капе от прибраните горни предни зъби, пръскайки киселинна отрова по варовиковите стъпала отдолу.

Тялото на Мик се изпълни с адреналин. Той затвори очи, готов да умре. Тогава, с внезапен тласък на първично знание, той почувства мрежата в ума си.

Тецкатлипока разтегна челюсти, оголи отвратителните си зъби и с ужасяващата скорост изстреля горната част на тялото си към Хунапу.

Подобно на светкавица, електриковосиня енергия избухна от антената на пирамидата и улови змията по средата на атаката ѝ. Набодено наред мрежата, съществото започна да се гърчи в агония. Тялото му изчезваше и след това се появяваше отново наред вълни от кипящата смарагдова енергия. Приличащите му на люспи пера и шипове започнаха да настръхват в ритмични спазми.

Мик остана неподвижен пред извънземното чудовище. Очите му бяха затворени, докато той управляваше новооткритите си инстинкти на Хунапу и насочваше огромната сила на мрежата на Пазителя върху пицциращия враг.

Тецкатлипока се разтресе от гняв и изпусна оглушителен вибриращ звук, който отекна по еспланадата и накара колоните на Двореца на война да рухнат.

Мик отвори очи и вдигна централния камък над главата си. Опитва да насили и измъкне обсидиановата кама от светещата ножница.

Нефритеният обект пулсираше силно и излъчваше нажежена до бяло енергия. Жегата опари ръката му.

Той се прицели и запрати обекта в отворената паст на извънземното.

Избухване на чиста енергия — като слънце, превръщащо се в нова.

Тецкатлипока изпадна в гърчове, сякаш беше ударен от милиард вата ток.

Мик закри очи и падна на колене, като излезе от мрежата.

Безжизненото извънземно се строполи върху северните стълби. Преди искрящите му очи да потъмнеят до нюанси на сивото. Отворената му уста се отпусна между двете варовикови змийски глави, разположени от двете страни на северната балюстрада като подпори за книги.

Мик рухна по гръб, крайниците му трепереха, а дробовете му се мъчеха да си поемат въздух.

С лице, притиснато до прозореца на хеликоптера, Доминик извика от радост, после прескочи на предната седалка и стисна Чейни в мечешка прегръдка.

— Добре, добре. Свалете ни, лейтенант. Тази млада дама иска да види мъжа си.

Генерал Фекондо беше притиснал слушалките към ухото си и се опитваше да чуе нещо през крясъците в хеликоптера.

— Повторете, адмирал Гордън...

Разнесе се прациящият глас на началника на военноморските операции.

— Повтарям... извънземният кораб все още е зад щит. Може да сте убили звяра, но източникът му на енергия още е напълно активен.

Мик лежеше по гръб със затворени очи върху твърдата, покрита с трева еспланада. Изтощеният му ум се мъчеше да възстанови нервната връзка, която някак си му беше позволила да активира мрежата на Пазителя.

Той седна изправен и погледна обсидиановото острие в ръката му.

„Аз съм Хунапу, но не съм Първият. Не мога да вляза в Черния път. Не мога да запечатам портала“.

Той се обърна и видя взвод тежковъоръжени командоси, които се появиха от джунглата. Мингдинг Слейър го изправи на крака.

— Кучи сине, Гейбриъл, как, по дяволите, го направи?

— Искан ми се да знаех.

Няколко командоси изстреляха куршуми по главата на неживото извънземно. Те се изпариха, преди да ударят целта.

— Майкъл...

Майкъл погледна стреснат нагоре. Гласът беше различен, познат. Някак си успокояващ.

— Пазителю...

Мъжът затвори очи и остави гласа да насочва мислите му към дълбините на ума му.

— Изгони страха си, Хунапу. Отвори портала и влез. Подземните владетели, останали на Земята, ще излязат напред, за да те предизвикат. Ще опитат да ти попречат да затвориш космическия портал, преди да пристигне богът на смъртта.

Мик отвори очи и се съсредоточи върху отвратителната уста на Тецкатлипока.

Електриковосин лъч от енергия се появи от антената на Пазителя и се спря върху неживия череп на змията.

Горната челюст започна да се отваря. Стреснатите командоси отскочиха назад, като няколко напразно опитаха да стрелят по мъртвия звяр.

Мик затвори очи и запази съсредоточеността си. Челюстите на извънземното се разтвориха до краен предел и оголиха грозни абаносови предни зъби, заобиколени от стотици други, остри като игли.

И тогава се появи втора змийска глава. Същата като първата, но малко по-малка, тя се стрелна напред и се подаде от устата на голямата.

Мик стисна очи, като се съсредоточи още по-силно. Трета и последна глава излезе от устата на втората и трите разтворени змийски челюсти щракнаха на място.

Мрежата се изключи. Мик падна на едно коляно, съсредоточеността му се пропука, умът му беше изтощен от усилията.

Тогава високо над пирамидата се появи въртящ се смарагдов цилиндър от енергия, космически четириизмерен коридор, пресичащ пространство и време, простиращ се от стъмненото небе, за да се свърже с опашката на извънземната змия.

Командосите пуснаха оръжията си. Мингдинг падна поразен на колене така, сякаш гледаше в лицето на Бог.

Някъде вдясно от Мик кацна президентският хеликоптер.

Мик погледна в отворения портал, като обмисляше решението си и се мъчеше да се отърси от страха си.

— Мик!

Доминик слезе от хеликоптера.

Думите на Пазителя: „Не трябва да й позволяваш да влиза“.

— Чейни, дръж я назад!

Президентът я хвана за китката.

— Пуснете ме! Мик, какво правиш...

Той я погледна, като усещаше как в гърдите му се образува тежест.

„Върви... направи го сега, преди тя да те последва!“

Като стисна обсидиановата кама в дясната си ръка, той се обърна и после стъпи върху долните редове зъби и влезе в първата от широко

разтворените змийски усти.

[\[1\]](#) Вид морско мекотело, приличащо на медуза. — Бел.прев. [↑](#)

Челюстите на влечугото се затвориха зад него. Третата глава се прибра в устата на втората.

Мик стоеше в пълен мрак. Сърцето му биеше като тимпани. Изведнъж входът го засмука напред, без всъщност да го мести. Във вътрешните му органи се надигна усещане за гадене, сякаш червата му се разплитаха. Замаян, той стисна очи и притисна обсидиановото острие към гърдите си. Светлина.

Отвори очи. Гадното чувство го нямаше. Вече не беше в устата на змията. Стоеше на игрището на майте, което сега беше обградено от огромен въртящ се цилиндър от смарагдова енергия.

„Влязох в портала... на границата на друго измерение съм...“

Сякаш гледаше света през ярко оцветени очила. Отвъд въртящите се околности той виждаше лавандулово небе, небесата блестяха с милиони звезди, всяка от които излъчваше калейдоскоп от енергийни вълни, докато се движеше през вселената. Точно над главата му беше черният процеп, простиращ се като назъбена космическа река от аленочервен газ през самия център на пурпурния космос.

Той пристъпи напред. Заобикалящите го обекти се размазваха пред периферното му зрение така, сякаш се движеше по-бързо, отколкото очите му можеха да фокусират.

На 90 метра, в далечния край на оградено игрище, той видя втората уста на змията. Отворът беше разположен под Храма на братията мъж.

От отворените челюсти излезе една фигура — обгърната от главата до петите в черно наметало.

Крайниците на Мик затрепериха от адреналин и страх. Той стисна камата по-силно.

Съществото се приближи. Дълги ръкави се вдигнаха към двете страни на качулката, невидими ръце я дръпнаха назад и откриха лицето...

Очите на Мик се разшириха от неверие. Мускулите на краката му се превърнаха в желе. Той рухна на колене. Интензивността на емоциите му даваше всяка мисъл в претоварения му им.

Мария Гейбриъл погледна надолу към сина си и се усмихна.

Отново беше млада, пленителна жена на тридесет и малко години. Ракът го нямаше, бледността на смъртта беше заменена от здрав блясък. Вълнисти черни кичури се спускаха по врата ѝ. Абаносовите ѝ очи го гледаха с майчина любов.

— Майкъл.

— Не... не можеш... не е възможно да си истинска — той се задави, докато изговаряше думите.

Тя докосна бузата му.

— Но съм, Майкъл. Липсваше ни толкова много.

— Господи, и вие ми липсвахте — той хвана ръката ѝ и погледна към лицето ѝ. — Мамо... как?

— Има толкова много, което не разбираш. Целта на живота, преобразяването при смъртта — всяко нещо е процес, който ни позволява да се отърсим от оковите на физическото, за да можем да еволюираме и да отидем в по-висше измерение.

— Но защо си тук? Какво е това място?

— Кръстопът, жив портал, свързващ един свят с друг. Бях изпратена, за да те напътствам, Майкъл. Беше заблуден, мили мой, измамен от Пазителя. Всичко, което те са ти казали, е лъжа. Отварянето на портала е Второто пришествие. Пазителят е злият. Духът на Шибалба пътува през космоса. Ще мине над Земята и ще донесе мир и любов на човечеството. Това е съдбата на човечеството, синко мой... и твоята.

— Не... не разбирам.

Тя му се усмихна и отметна косата от челото му.

— Ти си Първият Хунапу — Първи Баща. Ти ще бъдеш водачът, каналът между плътта и другия свят.

Мария вдигна грациозно ръка и посочи към края на игрището. Още една фигура се появи от устата на змията, тази загърната в бяло.

— Виждаш ли? Първата Майка чака.

Устата на Мик зейна. Това беше Доминик!

Майка му го спря.

— Почакай. Бъди внимателен, Майкъл. Тя е объркана, все още е в състояние на промяна.

— Какво искаш да кажеш?

Мария се обърна и хвана ръката на Доминик. Очите на момичето бяха широки и невинни като на агне, красотата ѝ беше абсолютно пленителна.

— Не можа да понесе да живее без теб.

— Тя е мъртва?

— Самоубийство.

Мик си пое рязко дъх, докато майка му нежно отметна кичури черна коса от дясното слепоочие на Доминик и откри кървяща дупка от куршум.

— О, боже...

Докато гледаше, раната се затвори сама.

— Съдбата ѝ е преплетена с твоята. Тя ще бъде твоята Ева, а ти — Адам. Вашите духове ще доведат нова ера на Земята, ново разбиране за света на духовете.

Той гледаше как сякаш хипнотизирани очи на Доминик фокусираха.

— Мик?

На лицето ѝ разцъфна огромна усмивка. Тя залитна към ръцете му и го прегърна.

Страст изпълни сърцето на Мик, когато той я пое в прегръдките си.

И после той се раздвои. Малък гласец в измъченото му съзнание настояваше да си възвърне контрола.

— Чакай... какво имаш предвид с нашите духове? Аз мъртъв ли съм?

— Не, мили, още не — Мария посочи към обсидиановото острие. — Трябва да го извършиш сам — великата жертва — за да спасиш народа ни.

Мик се втренчи в ножа, ръцете му трепереха.

— Но защо? Защо трябва да умирам?

— Смъртта е триизмерно понятие. Има много неща, които не е възможно да разбереш, но трябва да ми се довериш... и да се довериш на създателя — Мария докосна бузата му. — Знам, че се страхуваш.

Всичко е наред. Просто миг болка, за да счупиш физическите окови на живота, нищо повече. След това — вечен мир.

Доминик го целуна по другата буза.

— Обичам те, Мик. Сега разбирам. Влязох в друг свят. Усещам присъствието ти със сърцето си. Писано ни е да сме заедно.

Докосна острата като бръснач кама с пръст и си пусна кръв.

Кървеше в синьо!

Подсъзнателен образ на залата на Тецкатлипока премина през ума му, последван от думите на Пазителя, прошепнати в най-дълбоките гънки на мозъка му. „Злите подземни владетели ще излязат напред, за да те предизвикат. Ще опитат да ти попречат да запечатиш портала, преди да пристигне Той...“

— Мик, добре ли си?

Доминик се приближи, изражението ѝ беше угрижено. Тя стисна ръката, която държеше камата.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Момичето го прегърна и зарови лице в шията му, като хвана ръката му около ножа още по-здраво.

— Жертвах живота си на Земята, защото не можех да понеса да живея без теб. Някак си знаех, че ни е писано да сме сродни души.

„Сродни души?“

Мик се обърна към Мария.

— Къде е баща ми?

— Джулиъс е в друго измерение. Трябва да умреш, преди да можеш да го видиш.

— Но виждам Доминик. Виждам теб.

— Доминик е Първата Майка. Аз съм твой водач. Ще видиш другите, когато преминеш.

В ума си той видя как баща му душеше майка му с възглавница. Мик вдигна ножа и го погледна.

— Мамо, Джулиъс наистина те обичаше, нали?

— Да.

— Той винаги казваше, че двамата сте сродни души, които е писано да бъдат заедно — завинаги...

— Както и ние — каза Доминик, като все още стискаше ръката му.

Мик я пренебрегна, умът му се съсредоточаваше.

— Онова, което ти причини, наистина го унищожи. Страда до края на живота си.

— Да, знам.

— Аз бях такъв егоист. Така и не си позволих да разбера какво наистина направи той и защо го направи — Мик погледна майка си. — Татко те обичаше толкова много, пожела да изживее остатъка от дните си в нещастие, вместо да те гледа как страдаш още една минута. Но така и не се самоуби. Задържа курса, беше силен при трудностите. Направи го за мен.

Мик се обърна към Доминик, приближи се към нея и погали бузата ѝ с едната си ръка, докато стискаше камата с другата.

— Сега разбирам. Онова, което баща ми направи, да убие сродната си душа, да я избави от мъката ѝ. Избра по-трудния път, направи великата жертва.

Мария се усмихна.

— Време е и ти да направиш същата жертва, Майкъл.

Доминик отпусна захвата си, когато Мик притисна върха на острието към гърдите си. Погледна към небесата, емоциите му, сдържани толкова дълго, се изливаха от сърцето му.

— Татко, обичам те! Чуваш ли ме, татко! Обичам те, прощавам ти!

Тъмните му очи се втренчиха в тези на Доминик, два абаносови фара, оглеждащи душата ѝ. Гърдите му спряха да се повдигат неравномерно, гърлото му се стегна, когато кръвоносните съдове във врата му изпъкнаха от гняв.

— Аз съм Хунапу — извика той, очите му се разшириха — и знам кои сте вие!

С едно бързо движение Мик се обърна и заби ножа в гърлото на Доминик. Ударът я повали на земята по гръб. Мик натисна по-надълбоко. От раната започна да тече черно вещество, приличащо на силиций, когато той завъртя острието настрани с намерението да обезглави врага.

Създанието се загърчи в агония, като ръмжеше. Кожата му се набръчка и потъмня до овъглено яркочервено, маскировката се разпадаше пред очите на Мик.

С боен вик Майкъл Гейбриъл отсече главата на демона.

Съществото, маскирано като майка му, изсъска срещу него. Златните зеници в пурпурните ѝ очи светеха от омраза. В устата ѝ имаше дълги предни зъби, от които капеше черна отрова.

С едно движение Мик се въртна и заби обсидиановото острие в сърцето на подземния владетел.

Кожата от лицето на Мария се обели и за част от секундата разкри изгорени дяволски черти, преди да се разложи във въздуха.

Доминик изпищя, когато тялото на извънземната змия се изпари пред очите ѝ. Тя се хвана за сърцето и припадна, преди Чейни да може да стигне до нея.

На борда на „Джон К. Стенис“

Началникът на военноморските операции Джефри Гордън нагласи бинокъла си върху плаващия извънземен кораб, когато ракетата „Томахок“ избухна до металния корпус.

— Последната ракета се взриви! Щитът е свален, продължавайте да стреляте!

Беше изстрелян залп от насочващи се ракети „Томахок“ за нападение на суша. Докато адмиралът гледаше, снарядите се забиха в иридиевия кораб и го унищожиха напълно.

Великото игрище на майте изчезна.

Майкъл Гейбриъл стоеше сам насред смарагдов водовъртеж от енергия. Тунелоподобният цилиндър се въртеше с милиард оборота в минута.

Отляво се намираше входът към портала, смаляващият се отвор разкри северната основа на пирамидата. Той видя Доминик, която лежеше на долните две стъпала. И ридаше.

Отдясно имаше друг портал, вход към Шибалба Би — Черния път. В центъра му имаше точица от бяла светлина, видима само сред мрака на космоса.

Обля го хладно усещане и успокои изопнатите му нерви.

— Пазителю, успях ли?

— Да, Хунапу. Двамата подземни владетели са мъртви. Порталът се затваря, на Бога на смъртта още веднъж му беше отказан достъп до вашия свят.

Мик гледаше как отвора вляво от него продължи да се затваря.

— Значи заплахата за човечеството свърши?

— Засега. Време е да избереш.

Пред него се материализира кафяв гранитен саркофаг. Над вътрешността, която имаше форма на вана, се носеше гладка капсула, приличаща на ковчег.

— Очакват те две съдби. Можеш да изживееш дните си като Майкъл Гейбриъл или да продължиш към Шибалба и да изпълниш съдбата си като Първия Хунапу — да опиташ да спасиш душите на нашите хора.

— Исполините...

Преди 65 милиона години Пазителите, оцелелите исполини, бяха избрали да останат на Земята, за да спасят бъдещето на непознат вид, като са се надявали, че техният генетичен месия един ден ще върне услугата. Мик си припомни уплашените лица на децата на Шибалба, техните души бяха затворени в чистилицето.

„Толкова уплашени, толкова сами...“

Той погледна Доминик, като копнееше да я прегърне, да я утеши. Представи си живота, който обстоятелствата му отказваха още откакто беше дете. Любов... брак... деца... Щастливо съществуване...

„Не е честно. Защо аз трябва да избирам? Заслужавам да изживея дните си“.

Представи си как е обвит в топлината на Доминик, как никога не трябва да се буди посред нощ на студен под в бетонна клетка, чувствайки се толкова самотен...

Толкова празен.

„Великата жертва...“

Припомни си сладкия глас на Доминик. „Мик, никой от нас няма контрол върху тестето или ръката, която ни е раздадена...“

— Притежаваш свободна воля, Майкъл. Избирай бързо, преди порталът да се затвори.

Откъсвайки сърцето си от Доминик, той се качи в капсулата.

Мик отвори очи. Лежеше опънат в искрящия син корпус на капсулата, като се носеше с главата напред в открития космос през извиващ се тунел от силна гравитация. Въпреки че беше обвит в енергия, някак си можеше да вижда през стените на транспортния съд. Отвъд искрящата светлина можеше да различи звезди, които се стрелваха покрай него като куршуми.

Погледна през рамо и видя Земята. Синият свят изчезна от погледа му. Опащката от космическия четириизмерен портал се изпаряваше зад него и оставяше космически мрак след себе си.

Нарастващото усещане за празнота разкъсваше душата му.

— Добре дошъл, Първи Хунапу. Ти пристигна.

— Тя ми липсва.

— Тя е благословена, семето на нашия завет расте в нейната утроба, съдбата ѝ е завинаги свързана с твоята.

Напред се появи бяла светлина. Блясъкът ѝ стана по-голям.

Студени безжизнени пръсти на ужас шаваха в ума му.

„Шибалба...“

Завладяха го тревога и страх.

— Какво направих? Пазителю, моля те... искам да се върна!

— Твърде късно е. Не се страхувай, Майкъл, ние никога няма да те изоставим. Ти направи великата жертва. Така възстанови човечността на твоя вид и даде шанс за избавление на душите на нашите предци. Пътят, който избра, е благороден, такъв, който ще разкрие тайните на вселената, такъв, който ще премери силите на самото добро срещу самото зло, на светлината срещу мрака. Заложени са повече неща, отколкото можеш някога да си представиш. Сега затвори очи и почивай, докато те подготвим, тъй като онова, което се крие напред, е зло — в най-чистата му форма.

ЕПИЛОГ

3 януари 2013 г.

Белия дом, Вашингтон

Президентът Енис Чейни вдигна поглед от бюрото си, когато шефът на кабинета му, Катрин Глийсън, влезе цялата усмихната.

— Добро утро.

— Добро. Още един страхотен ден човек да бъде жив. Пресконференцията уредена ли е?

— Да, сър. Ще видите, че подиумът е украсен с два букета цветя, знак на благодарност от китайците.

— Това е мило. Някакви други гости пристигнали ли са?

— Да, сър, чакат ви в коридора.

Държавният секретар Пиер Борджия оправяше вратовръзката си, когато прозвуча повикване за начало на конференцията. Той погледна часовника си, после включи видео комуникатора на бюрото си.

Образът на Джоузеф Рандълф старши му се усмихна от едната страна на разделения екран. Предприемачът от отбраната Питър Мейбъс беше от другата.

— Ето го, Пийт. Пиер късметлията.

— Ужасно сме горди с теб, синко.

Борджия намали звука.

— Господа, моля ви, сделката още не е приключена. Чейни все още не ме е предложил официално за вицепрезидент, въпреки че имаме насрочена среща преди пресконференцията.

— Довери ми се, синко, източниците ми твърдят, че работата е свършена — Рандълф прокара една ръка с чернодробни петна през сребристобялата си коса. — Какво мислиш, Пийт? Трябва ли да дадем на Пиер няколко месеца да се установи в новия офис или отсега трябва да започнем да натискаме бутоните за махане на Чейни от града?

— Едни предсрочни избори ще свършат работа. Дотогава „Мейбъс Тех Индъстрис“ ще е по-голяма от „Майкрософт“.

Почукване на врата накара вълна от адреналин да изпълни корема на Борджия.

— Това е Чейни. Ще ви се обадя по-късно.

Борджия изключи комуникатора, когато президентът влезе.

— Добро утро, Пиер. Готов ли си за пресконференцията?

— Да, сър.

— Добре. О, преди да тръгнем към Роуз Гардън, има няколко господа, с които искам да се запознаеш. Те ще те придружат до тазсутрешното събитие.

Чейни отвори врата и пусна мъж с тъмен костюм и двама тежковъоръжени полицаи в кабинета на Борджия.

— Това е специален агент Дейвис Тиърни от ФБР.

— Г-н Борджия, арестувам ви...

Устата на Борджия зейна, когато пазачите дръпнаха ръцете зад гърба му и ги закопчаха с белезници.

— Какво говориш, по дяволите?

— Подбуждане към убийство. Ще последват и други обвинения. Имате правото да запазите мълчание...

— Това е лудост!

Очите на еног искряха.

— Агент Тиърни, Мик Гейбриъл е бил държан затворен почти дванадесет години. Колко дълго мислите, че можем да държим бившия държавен секретар в затвора?

Тиърни се ухили.

— За всички престъпления, които е извършил? Мисля, че ще се справим по-добре от това.

Двамата пазачи извлякоха ритация и викащ Борджия от кабинета.

Чейни се усмихна и извика.

— Уверете се, че ще го изведете през подиума, за да могат от пресата да направят няколко снимки. И гледайте да хванете здравето му око в кадър.

21 март 2013 г.

Бока Ратон, Флорида

Черната лимузина зави по шосе 441 и се отправи към Медицинския център на Бока Рейтън. На задната седалка Доминик Вазкез стискаше ръката на Еди, докато гледаше новините на малък телевизор.

— „... и така, учени и археолози остават озадачени защо за пръв път от повече от хиляда години сянката на пернатата змия не се е появила на северната балюстрада на пирамидата Кукулкан по време на днешното пролетно равноденствие. Още веднъж, аз съм Алисън Кийрас, Новините на Канал 7. Предаваме на живо от Чичен Ица“.

Еди изключи телевизора, когато лимузината отби в медицинския комплекс. Един от въоръжените бодигардове отвори задната врата и помогна на Доминик и майка ѝ да слязат от колата.

— Изглеждаш доста весела днес.

Доминик се усмихна.

— Усещам го.

— Кого?

— Мик. Той е жив. Не ме питай как, но усещам присъствието му в сърцето си.

Едит я въведе в болницата, като реши, че е най-добре да не казва нищо.

Доминик легна на кушетката и гледаше монитора, докато лекарят движеше ултразвук по издутия ѝ корем. Еди стисна ръката ѝ, когато звукът от малки сърчица затупка бързо от машината.

— Ето я главата на първото... и ето я на второто. Всичко изглежда много добре.

Лекарят избърса гела от корема ѝ с влажна кърпа.

— И така, г-жо Гейбриъл, искате ли да знаете пола на вашите близнаци?

Доминик вдигна поглед към Еди. В очите ѝ имаше сълзи.

— Вече знам, докторе, вече го знам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.